

வேழுண்டு துன்பம் விளைந்ததெனில்
மாமயிலோன் கீழுண்டு கூற்றுவந்தக்
கால்.

தொல்காப்பியம்.

இளம்பூரணம்.

எழுத்ததிகாரம்.

பதவுரை.

வ உ. சிதம்பரம் பிள்ளை,

பதிப்பாசிரியன்.

வேலாயுதம் பிரிண்டிங் பிரஸ், தாத்துக்குடி.

தொல்காப்பியம்.

இளம்பூரணம்.

பதிப்புரை.

“தொல்காப்பியம்” என்னும் இந்நூல் தமிழ் மொழிக்குத் தலையாக விளங்கும் ஒப்புயர்வற்ற ஓர் இலக்கணம், இஃது அகத்தியனது பன்னிரு மாணாக் கருள் “திரளாதுமாக்கினி” என்னும் இயற்பெயரினையும், “பொருந்தக் கற்றுப் புரைதப வுணர்க்தேரர் நல்லிசை நிறுத்த தொல்காப்பியன்” என்னும் புகழ்ப்பெயரினையும் கொண்டு விளங்கிய ஓர் முனிவனால் இயற்றப்பெற்றது. இதற்கு முதல் நூல் அகத்தியனால் இயற்றப்பெற்ற “அகத்தியம்” என்ப. இந்நூல் பன்னிராயிரம் வருஷங்களுக்குமுன் இயற்றப்பெற்றதென வீரசோழியத் தின்பதிப்புரையில் திருமன். சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை நிலைநாட்டியுள்ளனர்.

ஆன், பெண், அலிகளை ஆண்பால், பெண்பால், ஒன்றன்பால் விசுவக ளால் உணர்த்துவது தமிழ்மொழி ஒன்றே. ஆண்பால் விசுவகையப் பொருந்தி ஆணைக்குறிபாமலும், பெண்பால் விசுவகையப் பொருந்திப் பெண்ணைக் குறியா மலும், ஒன்றன்பால் விசுவகையப் பொருந்தி அலியைக் குறியாமலும் நிற்கும்சொற் கள் ஆரியம் முதலிய மொழிகளில் எண்ணில உண்டு. உயர்திணை, அஃறிணை என்னும் தமிழ் இலக்கணப்பாடு ஆரியம் முதலியவற்றில் இல்லை, நிலத்தின் பாடுகளையும், அவற்றின் உரிப்பொருள், கருப்பொருள்களையும், அவற்றின் மக்களது ஒழுக்கங்களையும் கூறுவது தமிழ் இலக்கணம் ஒன்றே.

இவ்வகைத் தனிச் சிறப்புப்பொருந்திய இத்தமிழ் இலக்கணத்துள்ளும் ஆரியமொழிகள் சிலவற்றையும், ஆரியப் பழக்க வழக்கங்கள் சிலவற்றையும், ஆரியச் சொற்களைச் சிலவற்றையும், இந்நூலாசிரியன் நுழைத்திருத்தலை ஆங்காங் குக் காணலாம். ஆரியனும், தமிழ் மக்களின் முற்காலப் பழக்க வழக்க ஒழுக்கங் களும், தமிழ் மொழியின் நேர்மையும் மாண்பும் எற்றமும் இந்நூலின்கண் தெற் றெனக் காணலாகும். இந்நூலின் எழுத்திற்காசர் சொல்லதிகாரச் சூத்திரங்களைக் கற் றே பார்த்தன்னாலாதிபவற்றைப் புனனுலாதிபனவாகக் காண்பொன்பது நிண்ணம்;

இந்நூற்கு உரை எழுதினோர் இளம்பூரணர், கல்லாடர், பேராசிரியர், நச்சினர்க்கினியர், சேனாவரையர் என்னும் ஐவர். இளம்பூரணரும், பேராசிரியரும் இந்நூலின் எழுத்ததிகாரம், சொல்லதிகாரம், பொருளதிகாரம்

—2—

என்னும் மூன்றதிகாரங்களுக்கும் உரை இயற்றியுள்ளார்கள். கல்லாடர் எழுத்ததிகாரத்திற்கும் சொல்லதிகாரத்திற்கு மாத்திரம் உரையெழுதியிருப்பதாகவும், சேனாவரையர் சொல்லதிகாரத்திற்கு மாத்திரம் உரையெழுதியிருப்பதாகவும் தெரிகிறோம். அவ்வைந்துரைகளும் முறையே இளம்பூரணம், கல்லாடம், பேராசிரியம், நச்சினர்க்கினியம், சேனாவரையம் என வழங்குகின்றன.

இவ்வுரைகளில் நச்சினர்க்கினிய எழுத்ததிகாரமும் சொல்லதிகாரமும்

தனித்தனியே அச்சாகி வெளிவந்துள்ளன. நச்சினர்க்கினியப் பொருளதிகார

மும், பேராசிரியப் பொருளதிகாரமும் கலந்து அச்சாகி வெளிவந்துள்ளன. பேரா

சிரியச் சொல்லதிகாரம் காந்தை தமிழ்ச்சங்கத்தாரால் அச்சிடப்பெற்று முடிந்த விரைவில் வெளிவரும் நிலைமையில் இருக்கின்றது. இளம்பூரணம் எழுத்ததிகாரம்

பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னர்ப் பூவிருந்தவல்லிக் கன்னியப்ப
முதலியாரால் அச்

சிட்டு வெளிப்படுத்தப்பட்டது. அவ்வெழுத் ததிகாரத்தைப் பல
ஏட்டுப் பிரதிக

ளோடு ஒப்பிட்டுப்பார்த்துத் திருத்தி யான் இப்பொழுது அச்சிட்டு
வெளிப்படுத்து

கின்றேன். இளம்பூரணம் பொருளதிகாரம் அகத்திணையிலும்
புறத்திணையி

லும் முன்னரே அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தியுள்ளேன்.
சொல்லதிகாரமும் பொரு

ளதிகாரத்தின்பிந்திய இயல்களும் வினாவில் அச்சிட்டு
வெளிப்படுத்தப்பெறும்.

இளம்பூரணரே முதல் உரையாசிரியர். அவர் “உரைய
ாசிரியர்” எனவே யாவராலும் வழங்கப்படும் பெருமைவாய்ந்தவர்.
அவர் மூன்று அதிகார உரைகளுள்ளும்
எழுத்ததிகாரவுரை “எழுத்திற்கு இளம்பூரணம்” என்று
யாவராலும் புகழப்பெற்றது. கற்போர் எளிதில் உணருமாறு
பொருட்டொடர்புநோக்கிச் சூத்திரச்சொற்களையும் அவற்றின்
பொருட்சொற்களையும் பிரிதலும் சிறுந்துப் படித்தற்குரிய
அகடயாளங்களிட்டும பதிப்பித்துள்ளேன். ஒவ்வொரு ததில்

பாட வேறுபாடும், உரைவேறுபாடும் சேர்த்துள்ளேன். எனது
சேர்ப்பிற்கு முன்னும் பின்னும் முறையே [] இக்குறிகள்
இட்டுள்ளேன்.

இவ் வெழுத்தகாரம் தையும் பொருளதிகாரத்தையும் 1
920-ம் வருடத் தில் அச்சிடத் தொடங்கினேன். பொருளதிகாரம்
அகத்திணையியல் புறத்திணை யியல்கள் முன்னரே அச்சாகி
வெளிவந்துள்ளன. இஃது இப்பொழுது வெளி வருகின்றது.
பொருளதிகார ஏனைய இயல்களும் சொல்லதிகாரமும் விரைவில்
வெளிவரும்.

கோவிற்பட்டி, }
1-6-1928. }

வ. உ. சிதம்பரம் பிள்ளை.

தொல்காப்பிய எழுத்ததிகாரச் சூத்திர

அகராதி.

அவ்வழி யெல்லா மெல்
 அவற்றுள் - அ ஆ வாயிரண்
 அவற்றுள் - அ இ உ எ
 அவற்றுள் - இகா வீற்று
 அவற்றுள் - இன்னி னி
 அவற்றுள் - ஓராற்றுத்
 அவற்றுள் - காழும் காணும்
 அவற்றுள் - ணனன்காண்
 அவற்றுள் - நிறுத்த சொல்
 அவற்றுள் - மெய்யி
 அவற்றுள் - மெல்லெழு

ஈள
 கூக
 அ
 இச
 சக
 ஈகஇ
 சஅ
 சக
 கூஅ
 கூக
 இக

ஆதனாம பூதனாம
 ஆயிரக் கினவி
 ஆயிரம் ஷரினும்
 ஆயிரம் வரினே
 ஆயிரம் வருவழி
 ஆய்த நிலையலும்
 ஆரும் வெதிரஞ்
 ஆவயின் வல்
 ஆவு மாவும்
 ஆலோ டல்லுத
 ஆறன் மருத்

ஈய
 ஈகஇ
 ஈகஇ
 ஈகஇ
 ஈகஇ
 ஈகஇ
 ஈகஇ
 ஈகஇ
 ஈகஇ
 ஈகஇ
 ஈகஇ

உ

தொல்காப்பிய எழுத்ததிகாரச் சூத்திர அகராதி.

சூத்திரம்.

பக்கம்.

சூத்திரம்.

பக்கம்.

ஆற னுருபி னகர	சக	உணரக் கூறிய	நகச
ஆற னுருபினும்	இக	உண்டென் கினவீ	நகந
ஆறென் கினவீ	நகக	உதிமரக் கினவீ	அக
ஆசரி னகரமு	சச	உத்தி முதலா	கய
ஆனெற் நகர	அச	உப்ப காரமொடு	உக
ஆன்முன் வருஉம்	அச	உப்ப கார மொன்றென	உஅ
இ ஈ எ வ ற்	கக	உம்மை யெஞ்சிய	அக
இக்கி னிகர	சச	உயர்திணைப் பெயரே	சஉ
இகர யகர	உக	உயர்திணை யாயி ன	கஅ
இகர விறுதிப்	அடு	உயர்திணை லாயினு	நயக
இடம்வரை	அக	உயிரும் புள்ளியு மிறுதி	நகக
இடைகிலை ரகர	நசக	உயிரும் புள்ளியு மிறுதி யாகி	கய
இடைப்படிற்	கஎ	உயிர்முன் வரினு மாயிய	வடு
இடையெழுத் தென்ப	கஉ	உயிர்முன் வரினு மாயிய	நகய
இடையொற்றுத்	ககஎ	உயிரிது சொன்முன்	கஎ
இதழியைந்து	கக	உயிரீ ருகிய முன்னிலை	இக
இயற்பெயர்	நயஅ	உயிரீ ருகிய வுயர்திணைப்	இக
இரண்டுமுத	நகஅ	உயிர்மெய் யல்லன	உச
இராமென்	அஉ	உயிர்மெய் யீறும்	கஎ

இருநிசை	நாசக	உயிர்ஒள வெஞ்சிய	உச
இருளென் கிளவி	ககக	உரிவரு காலே	அவ
இலமென் கிளவி	நா	உருபிய னிலையு	நக
இல்ல மரப்	நா	உருவினு மிசையினு	கஅ
இல்லென் கிளவி	நஉச	உரைப்பொருட் கிளவி	எஎ
இல்லொரு கிளப்	நா	உகார விறுதி	கக
இருஅற் றேற்ற	நகஎ	உவெ னெருபெய	ந 3-
இனியணி	அதி	எ என வருமுயிர்	உஎ
இன்றி யென்னு	அதி	எகா ஓகாத்	ய
இன்னிடை வருஉம்	கஎ	எகர வொகரம்	கதி
இன்னென வருஉம்	சச	எகின் மரமாலி	நாயி
உகார விறுதி	அக	எஞ்சிய வெல்லா	உஅ
சுமங் கம்மும்	நாஉ	எட்ட னெற்றே	நசஎ
சுரெழுத்து மொழியு மு	நகஎ	எண்ணி னிறுதி	எக
சுரெழுத்து மொழியும்	நகக	எண்ணுப் பெயர்க்	நக-ய
சுரெழுத் தொரு	நகதி	எப்பெயர் முன்னரும்	சதி
சுறியன் மருங்கினி	கஉ	எருவுஞ் செருவு	கக
சுறியன் மருங்கினு	கஅ	எல்லா மென்னு	கஅ
உஊ ஒடு வென்னு	உதி	எல்லா மொழிகு	சக
உஊ ஒடுஒள வென	ந 3	எல்லாரு மென்னு	கஅ
உஊ கார கவ்வொடு	உஎ	எல்லா வெழுத்தும்	நச
உகர மொடு	திச	எழுத்தெனப் படுப	எ
உகர விறுதி	கய	எழுத்தோ ரன்ன	சக
உச்ச கார மிரு	உஅ	எடு எனுமுயிர்	உஎ
உச்ச காரமொடு	உக	எகார விறுதி	கதி
உட்பெறு புள்ளி	ய	ஏயெ னிறுதி	கச

தொல்காப்பிய எழுத்ததிகாரச் சூத்திர அகராதி.

சூத்திரம்.	பக்கம்.	சூத்திரம்.	பக்கம்.
எழு ஸுருபிர்குத்	௪௨	கதர்ப மவென்னும்	௨௪
எழென் கிணவி	௩௨௬	கவவோ டியையி	௨௪
எனவை புணரி	௩௨௭	காரமுந் காரமு	௪௭
எனவை வரினே	௬௮	கிண்த வல்ல	௩௬௮
எனைப் புளிப்பெயர்	௮௮	கிண்ப்பெய ரெல்லாங்கி	௩௮௮
எனைமுன் வரினே	௩௪௧	கிண்ப்பெய ரெல்லாங்கோ	௩௮௮
எனை யெகினே	௩௮௮	கீழென் கிணவி	௩௬௬
எனை வகரர்	௩௨௮	குயிழென் கிணவி	௩௨௮
எனை வகரயின்	௬௭	குயினென் கிணவி	௩௮௪
ஐஒடு குதுன்	௪௮	குறியத னிறுதி	௮௮
ஐஒன் வென்னு	௬௬	குறியதன் முன்ன	௬௭
ஐகார ஒனகாரன்	௪௮	குறியதன் முன்னரு	௮௨
ஐகார விறுதிப்	௬௭	குறுமையு செடுமையு	௨௬
ஐந்த னெற்றேறம	௩௪௭	குறையென் கிணவி	௬௮
ஐந்த னெற்றேற மு	௩௮௮	குற்றிய விகர	௬௬
ஐந்த னெற்றேற மெல்	௩௪௮	குற்றிய லகரக் கின்னே	௬௬
ஐந்த னெற்றேற ய	௩௮௬	குற்றிய லகரத் திறுதி	௭௮
ஐந்து மூன்று நம	௩௪௬	குற்றிய லகர முறை	௨௬
ஐயம் பல்வென	௩௬௮	குற்றிய லகர மு	௬௭
ஐயின் முன்னரும்	௪௮	குற்றெழுத்திம்பரு	௬௬
ஒநிராக் கிணவி	௬௨	குற்றெழுத் தைந்து	௬௬
ஒவ்வு மற்றே	௨௭	குன்றிசை மொழி	௬௮
ஒழிந்தத னிலையு	௩	கொடிமுன் வரினே	௬௮
ஒற்றிடை யினவிகர	௩௬௭	வஞ்ஞை மென்	௬௬
ஒற்றிடை	௩௬௬	சகரக் கிணவியும்	௨௪
ஒற்றியிடு தகர	௩௮௭	சகார குகாரம்	௬௨
ஒன்று முதலாக	௭௬	சாரென் கிணவி	௩௨௬
ஒன்றுமுத லாக வெ	௩௪௪	சார்த்துவி னல்லது	௬௪

ஒன்றுமுத லாகிய
ஒன்றுமுத லொன்பா
ஒன்பா னிறுதி
ஒன்பா னிறுதி யுரு

நாடுச	சாவ வென்னுஞ்
நாசுடு	சிறப்பொடு
நாடுச	சுட்டி னியற்கை
நாடுச	சுட்டின் முன்னரும்

எடு
நாயக
அசு
கூய

ஒன்பா னொகாமிகை
ஒன்பான் முதனிலை
ஒகா விறுதி ஏகா
ஒகா விறுதிக் கொண்ணே
ஒகா பாகு மிடனு
ஒகாமுத் தொரு
ஒகா விறுதி
ஒகா விறுதாய்
ஒகாவென வருஉம்
ககா ககா
கசதப முதலிய
கசதப முதன்மொழி
கண்ணிமை கொடி

நாசுஎ
நாடுஉ
நா
கக
உக
கக
நா
க
இக
கஉ
இய
* நாசுஅ
க

சுட்டின் முன்னர்
சுட்டுச்சினை நீடிய
சுட்டுமுதல் வகரம்
சுட்டுமுத லாகிய விகா
சுட்டுமுத லாகிய வையென்
சுட்டுமுத லிறுதி யியல்
சுட்டுமுத லிறுதி யுருபிய
சுட்டுமுத லிறுதி யுருபிய
சுட்டுமுத லாகிய வகா
சுட்டுமுத லூகா
சுட்டுமுத ல்வயினு
செய்யா வென்னும்
செய்யுண் மருவின்

எடு
நாசுஉ
கக
இக
கக
கஉ
கக
நாசுஎ
கக
நாயச
அய
கக

தொல்காப்பிய எழுத்ததிகாரச் சூத்திர அகராதி.

சூத்திரம். பக்கம். சூத்திரம்.
பக்கம்.

செய்யு னிறுதி	௨௧	நீட வருதல்	வதி
சேவென் மாப்பெய	௧௧	நீட்டம் வேண்டி	அ
ஞகாரை யொற்றிய	௩௨	நீயெ னொருபெயருரு	கய
ஞண்மே னயரல	௨௮	நீயெ னொருபெயர்	௧௮
ஞகமய வவெனு மு	௩௮	நீயென் பெயரு	அக
ஞகமய வியையிலு	௩௨	தும்மெ னிறுதியி	௧௭
ஞகமய வென்னும	௧௪	தும்மெ னிறுதியு	௧௬
ஞகவென் புன்னி	௧௧	தும்மெ னொருபெயர்	௩௮
டகார ணகார	௧௨	துனிகா வணரி	௧௧

டறலன வென் னும்	௧௧	துரு யீரமுன்	௩௮
ணகார விறுதி	௩௧	துறுமுன் வரினுங்	௩௮
ணனவென் புன்னி	௧௧	துறார்ந்து வருஉ	௩௮
ணனவென் புன்னிமுன்	௧௨	துறென் கினவி	௩௮
தகரம வரும்வழி	௩௨	நெடியத னிறுதி யியல்பு	௩௨
தத்தர் திரிபே	௧௧	நெடியத னிறுதி யியல்பு	௩௨
தம்மியல் கிளப்பி	௨௮	நெடியதன் முன்ன	௧௮

தம்மென் கிளவி
தாநா மென்னு
தாயென் கிளவி
தாமென் கிளவி

௩௨	நெட்டெழுத் திம்பரு	௧௧
௧௭	நெட்டெழுத் திம்ப ரொற்று	௧௧
௩௧	நெட்டெழுத் தேழே	௧௧
௩௮	நெல்லுஞ் செல்லுங்	௩௨

தாணும பேட்டும்	௩௧	படர்களைப் பெயரு
தாணயா னெனு	௩௮	பதக்குமுன் வரினே
தாண்டா னொன்னும்	௧௧	பத்தொன்ற றுக்கெட

௩௧
௮௧
௩௮

திவகண் முன்வரின்	அக	பததென் கிளவி	நகக
திவகண் காணும்	கக	பலாறி சொன்முன்	கக
திரிபுச்சுது கணப்பி	நகக	பலவந் திறுது நீடு	எஅ
தேற்ற வெகரமுஞ்	கக	பலவந் திறுந் துரு	அய
தேனென் கிளவி	நயக	பல்லவை துதலிய	கக
தொடர விறுதி	எஅ	பல்லித ஸ்ரியைய	கக
தொழிற்பெய	நக	பனிபென வருந்	அஎ
தொழிற்பெய	நயக	பனையின் முன்ன	கஅ
தொழிற்பெய	நகக	பனைய மரையு	கஅ
தொழிற்பெய		நகக	பனையெ னளவுங்
நகர விறுதியு		நக	பன்வீ ருயிரு
கக			
உச			
கமவ கென்னு	நகக	பாழென் கிளவி	
நகக			
காட்பெயர்க் கிளவி	நயக	பீரென் கிளவி	
காண்முற் றேன்றுங்	அஅ	புணரிய னிலையிட	
காயும் பலகையும்	நகக	புள்மரக் கிளவி	
நகக			
கக			
அஅ			
காலினிப்பு லீங்கி	கக	புள்ளி யில்லா	கக
காளை னெற்றே லகா	1, நகக	புள்ளி யிறுதியு - சொல்	எக
காண் னெற்றே நகா	நகக	புள்ளி யிறுதியு - வல்	கக
காணு னாண்ட	நகக	புள்ளி யீற்றுமு	கஅ
கிலாகென் கிளவி	அக	புள்ளும் வள்ளுஞ்	நகக
கிறுத்த சொல்லுங்	கக	பூல்பெ வெண்கு	நகக
கிறையு மளவு	நகக	பூவே னெருபெய	கக

தொல்காப்பிய எழுத்தநிலைச் சூத்திர அகராதி.

சூத்திரம்.

பக்கம்.

சூத்திரம்.

பக்கம்.

பெண்டென் கிளவி	௩௪௪
பெயருந் தொழிலும்	௪௪
பெற்ற மாயின்	௬௬
பொன் னென்கிளவி	௩௨௪
மதப்பெயர்	௪௩௬
மகரத் தொடர்மொழி	௨௬
மகர விதுதி வே	௩௪
மகன்கிளை கிளப்பின்	௩௨௪
மகக் கென்னும்	௩௬௬
மரப்பெயர்க் கிளவிக்கம்மே	௩௬௪
மரப்பெயர்க் கிளவி மெல்	௪௬
மருவின் ரெகுதி	௪௪
மழையென் கிளவி	௬௬
மன்னுஞ் சின்ன	௩௪௪
மல்கான் புள்ளிமு னத்தே	௬௪
மல்கான் புள்ளிமுன் வல்வுந்	௬௪
மாமரக் கிளவியு	௪௬
மாறுகொ ளெ - மெண்	௬௬
மாறுகொ ளெ - மைய	௩
மின்னும்	௩௪௪
மீனென் கிளவி	௩௪௬
முதலா வேன தம்	௨௬
முதலீரெண்ணிஞ்ஞ	௩௪௬
முதலீ ரெண்ணின்	௩௪௪

மெய்யோ டியையினு	௬
மெல்லெழுத் தென்ப	௨௨
மெல்லெழுத் தாறும்	௬௬
மெல்லெழுத் திணை யின்னகா	௩௬௬
மெல்லெழுத் திணையி னகா	௩௨௬
மெல்லெழுத் திணையி னவ்	௩௨௪
மெல்லெழுத் திணையி னிது	௩௪௬
மெல்லெழுத்து மிதி	௩௪
மெல்லெழுத்து மிதி	௩௬௬
மெல்லெழுத்து மிரு	௬௬
மெல்லெழுத் துறமு	௩௪
மெல்லெழுத் துறமு	௩௨௨
மெல்லொற்று	௩௬௪
மென்மையு மிடைமை	௪௬
மொழிப்படுத் திணைப்பினு	௨௨
மொழிமுத	௬௨
யகரம் வருவழி	௩௬௬
யகர விதுதி	௩௨௬
யாழ வென்னு மூன்று	௨௪
யாழ வென்னும் புள்ளி முன்னர்	௬௪
யவமுன்	௪௬
யாதெ னிதுதி - மன்	௪௨
யாதெ னிதுதி - முரு	௩௪௪
யாமரக் கிளவியும்	௪௬

முதலிலே கீழினு	நாடு	யாவிறு மொழியே	நாட
முதலிலே யெண்ண	நாடு	யாவென் வினாவி	கடு
முன்னென்	நாடு	யாவென் வினாவும்	கச
முற்றிய லுதர	உச	நகர விதுதி	நாட
முன்னுயிர்	நாசய	லகார விதுதி	நாட
முன்னென் கிளவி	நாடய	லனவென வருஉ - முன்	நாடு
மூவள பிசைத்தல்	ய	லனவென வருஉ - யிது	நாடு
மூன்ற னெற்றே நகர	நாடு	வதரத் திவயி	உச
மூன்ற னெற்றே வகார	நாடு	வகார பிசையு	நாடு
மூன்ற னெற்றே வகாரம்	நாசக	உடமேங்கடத் தென்	க
மூன்ற னெற்றே வந்த	நாசய	வன்றும் பெண்டு	நாசய
மூன்றன் முதலிலே	நாடு	வான்முறை மூன்று	சய
மூன்றுதலை யிட்ட	நாடு	வல்லெழுத் தென்ப	கச
மூன்று காங்கு	நாடு	வல்லெழுத் திசற்றை	கச
மூன்று மாறு	நாசக	வல்லெழுத்து முதலிய	சச
மெய்க்கிலே கீட்டி	கச	வல்லெழுத்து மிகு	அச
மெய்யி னளபே	ய	வல்லெழுத்து மிகு - ஒன்	யச
மெய்யி னியக்கம்	உய	வல்லென் கிளவி	நாடு
மெய்யி னியற்றை	ய	வல்லொற்று - மிகு	நாசக
மெய்யின் வழிய	கச	வல்லொற்று - வரு	நாசக
மெய்யுயிர்	சய	வளியென வருஉம்	அச

தொல்காப்பிய எழுத்ததிகாரச் சூத்திர அகராதி.

சூத்திரம்

பக்கம்.

சூத்திரம்.

பக்கம்.

வண்ணொடர் மொழியு	நாநஅ
வஃகான்	சுந
வாழிய வென்னு	எஎ
விசைமரக் கிளவியு	கஎ
வீண்ணென	நாச
வினையெஞ்சு கிளவிக்கு	கந
வினையெஞ்சு கிளவியு	எச
வெயிலென் கிளவி	நாஉஎ
வெரிநெ னிறுதி	நாந
வேற்றுமை குறித்த	சய
வேற்றுமை எக, அஉ, கூய, கூக, கூந, கூசு	
வேற்றுமைக் கண்ணும்	நுஉ
வேற்றுமை யல்வழி	நுஎ
வேற்றுமை யல்வழிக்குறு	நாஉய

வேற்றுமை யல்வழி யாய்

நாஉஎ

வேற்றுமை வழிய

சக

வேற்றுமைக் குக்கெட

நாந

வேற்றுமை யாயி

நாயஎ

வேற்றுமை யாயி னேனை

நாயஉ

வேற்றுமை யல்வழி யெண்

நாநு

வேற்றுமை - ஓகா

நா

முகா லுகா

கஉ

முகா விறுதி

நாஉஅ

னகா விறுதி

நாநக

னகா விறுதி .

நாயந

னகா விறுவாய்

க

னகா முன்னர்

உக

னகோன்

சச

பக்கம்.	இயலகராதி.	சூத்திரத்தொகை.
எச	உயிர்மயங்கியல்	சுந.
சுச	உருபியல்	நய
நநடு	சூற்றியலாகாப்புணரியல்	எஎ
நய	தொகைமரபு	நய
சு	நான்மரபு	நந
நய	பிறப்பியல்	உக
நசு	புணரியல்	சய
நஉ	புள்ளிமயங்கியல்	நய
சுசு	மொழிமரபு	சசு

ஆ இயல் கூக்குச் சூத்திரம்—சஅந.

பாயிலும் சூத்திரம்—க.

ஆ சூத்திரம்—சஅச.

தொல்காப்பியம்

இ ன ம் பூ ர ண ம்

சிறப்புப்பாயிரம்

வடவேங்கடர் தென்குமரி

ஆரிடைத்

தமிழ்கூறு நல்லுலகத்து

வழக்குள் செய்யுளு மாயிரு முதலின்

எழுத்துள் சொல்லும் பொருளு நாடிச்

செந்தமிழியற்கை சிவணிய நிலத்தொடு

முந்துநால் கண்டு முறைப்பட வெண்ணிப்

புலந்தொகுத் தோனே போங்கறு பனுவல்

நிலந்தரு திருவிற் பாண்டிய னவையத்

தறங்கரை நாவீ னுன்மறை முற்றிய

அதங்கோட் டாசாற் கரிபத் தெரிந்து

மயங்கா மரபி னெழுத்துமுறை காட்டி

மக்குரீர் வரைப்பி னைந்திர நிறைந்த

தொல்காப்ரியெனைத் தன்பெயர் தோற்றிப்

பல்புகழ் நிறுத்த படிமை யோனே.

எந்தால் உரைப்பினும் அந்தாற்குப் பாயிரம் உரைத்து உரைக்கவென்பது மரபு. என்னை? “அயிர முகச்சா நகன்ற தாயினும். பாயிரம் ல்லது பனுவ லன்றே” என்ப வாசலின். பாயிரமென்பது புறநாடகம். அது தாற்குப்புறநாடகையேல் அது கேட்டு என்னை பயனெனின். மூன்றுல்ல கண்டவர்க்குக் கற்புடையாள் போல இன்றிய மையாசு கிரப்பிற்குயும் திருமமைய மாசுசுத்திற்கு உருவமைய உயின்மாடப் போல அலங்காரமாதற் சிறப்பிற்குயும் வருவலானும், பாயிரம் போலோடோ எல் கேட் துமேயெனில் குறிச்சி புக்க மான் போல மாணக்கன் இடப் படுமொகலானும். பாயிரம் கேட்டல் பயனுடைத் தாயிற்று. அப்பாயிரம் பொதுவும் சிறப்பும என இருவகைத்து. எல்லா தா ன்முகத்தும் பொதுவாக உரைக்கப்படுதலிற் பொது வெணப்பட்டது. “ஈவோன்றன்மை” முதலிய தாலுட்சொல்லும் பொருளல்லா புறப்பொருளைக் கூறும் பொதுப்பாயிரம் போலாது, தாலகத்தெல்லாம் பயிசன் மாத்திரையேயன்றி அந்தாலிற் சொல்லப்படுகின்ற பொருள்முதலிய உணர்ச்சு வின், அணியிழை மகவிரர்க்கு அவ்வணியிற் சிறந்த ஆடைபோல தாற்குச் சிறந்த வாத் சிறப்பெனப்பட்டது.

உ

தொல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

அவற்றின், பொது நால்வகைத்து. 1: ஈவோன் றன்மை

கொள்வோன் நன்மை தோடன் மனப்பென,
யித லியற்கை, றெனையே." இதுதான் அறிக.

சுரிதன் டென்ப பொதுவின்

• ஈவோர் கற்கப்படுகோரும் கற்கப்படாசோரும் என இருவகையர். கற்கப் படுகோர் நான்குதிறத்தான் உபமம் கூறப்படுவர். "மலைநிலம் பூவே துலாக்கோ லென் தின்னார், உலைவி லுணர் உடையார்." இதுதான் அறிக.

இனிக் கற்கப்படாசார்க்குக் கூறும் உவமமும் நால்வகைத்து. "கழற்பெய் குடமே மடற்பனை முடச்செங்கு, குண்டிகைப் பருத்தியோ டிவையென மொழிப." இதுதான் அறிக.

சுரியற்கை : "சுடி லியல்பே யியல்புறக் கிளப்பிற், பொழிப்பே யதல அட்ப மெச்சமெனப், பழிப்பிற் பல்லுரை பயின்ற நாலினன், புகழ்ந்த மதியிற் பொருத்த மோனை யிற், நெடிரித்த வறிவினன் நெய்வம் வாழ்த்திக், கொள்ளோ னுணர்வகை அறிச்சுபன் மெய்தன் க், டொடுத்தன் ம பெனக்கூறினர் புலவர்." இதுதான் அறிக.

கொள்ளோர் கற்பிக்கப்படுகோரும் கற்பிக்கப்படாதோரும் என இருவகையர். கற்பிக்கப்படுகோர் அறுவகையர். அவர்தாம் "தன்மக னுசான் மகனே

'மண்மகன், பொருணனி கொடுப்போன் ளழிபடுகோனே, புன்கோ ளாளனோ டிவையென மொழிப." இதுதான் அறிக. இவர்தன்மை : "அன்னக் கிளியே னன்னிற் பெய் யுரி, யானே யானே நென்றிடை போலக். கூறிக்கொன்ப குணமாண் டோடே." இதுதான் அறிக. இனிக் கற்பிக்கப்படாசார் எண்வகையர்.

“மடிமானி பொச்சாப்பன் காழுதன் தன்னை, அடுகோய்ப் பிணியான
 னாச சினத்தன், தடுமாறு கெஞ்சத் தன னுன்விட் டெண்மர், கெடு
 தூலைக் கற்கலா தார்.” இதுதான் அறிக. இவர்தன்மை: “கு ட் செறி லின்
 ட்கா யெருமை பாடே, தேராணி யென்றா ட் கிடையென மொழிப.” இ
 தான் அறிக.

“கோடன்ம பு : “கொள்ளோன் முறைமை கூறுக காலைப்,
 பொழுதொடு சென்று கழிபடன் முனியான், முன்னும் பின்னு ம்
 ரவிலும் பகலிலும், அக லா னாகி யன்பொடு புணர்த்தா ட், காசற
 வுணர் த்தான் வாவென வந்தா ட், கிருவென வீருத்தே டவீழென
 வலிழ்த்தா ட், சொல்லெனச் சொல்லிப் போவெனப் போகி, கெஞ்ச
 கள னாகச் செவிவா யாகத், கேட்டவை கேட்டவை வல்ல னாகிப்,
 போற்றிக் கோட லெனது சொழிலே”; “எச்சிறித் தாசானுவக்கு
 மத்திரம், அறத்திறிறியாப் படர்ச்சிவ ழி பாடே” ; “செவ் வன்
 நெறிகிற்பான் மெய்க்கோக்கிக் காண்கிற்பான், பல்லுநையுந் கே
 ட்பான் ககப்பெரிதார். காசலான், தெய்வத்தைப் போல மதிப்பான்
 றிரியில்லான், இவ்வாறு காண்பு முடையாற் குறைப்பே, செவ்வீதி
 னூலைத் தெரிந்து” ; “வ ழக்கி னிலக்கண ட் முக்கின் றறிதல், பாடம்
 போற்றல் கேட்டவை

புனைத்தல், ஆசாற் சார்த்தவை யமைவ ட் க்கேட்டல், அம்மாண்
 புனையோர் தம்மொடு

பயிதல், வினா, வினா யவை விடுந் த லென்றினை, கடனாக் கொள்ளினே
 மடகனியிக்

கும”); “அனைய னல்லோன் கொள்குவ னாயின், வினையி னுழப்பொடு
 பயன்றலைப்

படாஅன்” . இவற்றான் அறிக. இவ்வாறு கோடன் மரபுடைய
 மாணக்கன் தான்

முற்ற அறிந்தானுமாய் :||“ ஆசா னுரைத்தவை யமைவாக் கொளினு
ங், காற்கூறல்

லது புற்றல னாகும்”||“அவ்வினை யாளரோடு பயில்வகை
யொருபால், செவ்விதினு

ரைப்ப வந் திருபாலும்,மைபறு புலமை மாண்புநனி யுடைத்தே.”
இவற்றான் அறிக.

சிறப்புப்பாயிரம்

சிறப்புப் பதினொருவகைத்து:||“ஆக்கியோன் பெயரே வழியே
யெல்ல, நூற்

பெயர் யாப்பே நுதலிய பொருளே, கேட்போர் பயனோ டாயெண்
பொருளும், வாய்ப்பக் காட்டல் பாயிரத் தியல்பே”||“காலங்
களனே காரண மென்றிம், மூவகை யேற்றி மொழிநரு முளரே.”
இவற்றான் அறிக. இனி, அச்சிரப்பிலக் கணம் செப்புமாறு:||“பாயி
ர் திலக்கணம் பகருங் காலே, நூலுதல் பொருளோத் தன்னகத் தடக்கி,
ஆசிரியத் தானும் வெண்பா ளானு, மருவிய வகையா னுநறல் வேண்
டம்”. இதனான் அறிக.

நூல் செய்தான் பாயிரம் செய்வான ல்லன், ||“தேரான்ரு
தோற்றித் துறைபல முடிப்பினும், தானற்ற புகழ்தல் தருதியன்
தே”|| என்பவாக வின். பாயிரம் செய்வார் தன் ஆசிரியனும்.
தன்னொடு ஒருங்கு கற்ற மாணக்கனும். தன் மாணக்கனும் என
மூவகையர். அவருள் இத்தூற்குப் பாயிரம் செய்தார் தன்னொடு
ஒருங்கு கற்ற பனம்பாரனார்.

இ-ள் :—வடவேந் கடம் தென்குமரி அ இடைத் தரித் கூறுங்

சுல் உலகத்து

வழக்கும் செய்யும் அ இருமுதவின்-வட்டக்கிண்கண் ணுளநாகிய தே வக்கடமும்

தெற்கின் கண் ணுளநாகிய குமரியு மாகிய அகற்றை வ ல்லையாக வுடைய நிலத்து வடக்கும் திழ்மொழியினைக் கூறும் பன்மக்களான் வழக்கும் வழக்கும் செய்யுளுமாகிய இருகாணத்த ரணம். வழர்தும் சொல்லும் பொருளும் காடி-எழுத்திலக்கணத் தினையும் சொல்லிலக்கணத்தினையும் பொருளிலக்கணத்தினையும் ஆ ராய்த்து,செத்திழ் இயற்கை சிவணிய சிவந்தொடு முத்துதூல் கண் டு-(அவ்வாராய்ச்சியிற் குறைபாடுடையவற்றிற்குச்) செத்திழிந்து

இயல்பு பொருத்தின செத்திழ் வலத்து வுக்கோடு முத்துதூல்கலிற் சொன்னவற்றினைக் கண்டு, முறைப்பட எண்ணி-அவ்விலக்கணம் முறைப்பட ஆராய்த்து, நிலம் தரு திருவின் பாண்டியன் அனையத் து-மாற்றாது, நிலத்தினைத் தன்கீழ் வாழ்வார்க்குக் கொண்டுக்கொடுக் கும் போர்த்திருவினையுடைய பாண்டியன் மாகீர்த்தியது அவைக்கண்ணே, அறம் காண சாவின் சால்மறை முற்றிய அச க்கோட்டு ஆசாற்கு-(அவ்வையுள் ளார்க் கேற்பத் தெரிந்தே பன்ற) மெய் சொல்லும் சாவினையுடைய நான்குவேதத் தினையும் முற்ற வுணர்ந்த அசக்கோடுஎன்கின்ற ஊரின் ஆசானுக்கு, அரிவ் தப தெ ரித்து-கடா அறத் தெரித்துகூறி. மயங்காமர்பின் எழுத்துமுறை காட் டி-(அவ்வெழுத்தும் சொல்லும் செய்கின்றழி முன்னேதூல்போல எழுத்திலக்கணம் சொல்லுட்சென்று) மயங்காத முறைமையானே எழுத்திலக்கணத்தினை வேறு தெரிவித்து, மல்கு கீர் வரைப்பின் லுத்திரம் ஈறை த்பு தொல்காப்பியன் என தன் பெயர் தோற்றி-(அவ்வாறு செய்கின்றழி) மக்க நீரையுடைய கடலாகிய எல்லையடைய வுலகின்கண்ணே, இத்திரநாற் செய்யப்பட்ட னுத்திரவியாகாணத்தினை ஈறைய அறிந்த பழையகாப்பியக்

குடியிலுள்ளோனெனத் தன் பெயரைத் தோற்றுவித்து, போக்கு அறு
புலுவல்-தூற்குச் சொல்லப்பட்ட குற்றங்களற்ற தன்னு லுள்ளே,
புலம் தொகுத்தோன்-அவ் விலக்கணங்களைத் தொகுத் துக் கூறினான்,
(அவன் யாடு-

னில்,) பல் புகழ் சிறுத்த படிமையோன்-(தவத்தான்வரும்) பல்புக
ழ்களை உலகிலே சிறுத்தின தவ்வொழுக் கத்தினைபுடையான்.

வழக்கும் செய்யுளும் அ இரு முதலின் எழுத்தும் சொல்லும் பொருளும் நாடி
முறைப்பட எண்ணி, பாண்டியன் அவையத்து அதங்கோட்டு ஆசாற்கு அரிஸ்தபத்

ச. தோல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

தெரிந்து, எழுத்திலக்கணத்தைச் சொல்லும் முறைமை மயங்கா ம,
பிற் காட்டி, தோல்காப்பியனெனத் தன்பெயர் தோற்றி, பணுவலுள்
புலந்தொகுத்தோன் படிமையோன் எனக்கூட்டுக.

கூடவேங்கடச் தென்குமரி யெனவே, எல்லை
பெறப்பட்டது. வழக்குஞ் செய்யுளு மா யிரு முதலி னெனவே,
தூல் துநலியதூ உம் பயலும் பெறப்பட்டன. முத்துதூல் கண்டு
முறைப்பட வெண்ணி யெனவே, வழியும் யாப்பும் கா ரண மும்
பெறப்பட்டன. பாண்டிய னவையத் தெனவே, காலமுங் களனும்
பெறப்பட்டன. அதங்கோட்டாசாற் கிறிறபத் தெரிந் தெனவே.
கேட்டோர் பெறப்பட்டது. தோல்காப்பியனெனத் தன்பெ யர்
பே ரற்றியென வே, ஆக்கி யோன் பொருள் தூற்பெயரும்
பெறப்பட்டன.

மகன் கலத்திசையாக வின், வடக்கு முன்கு தற்பட்டது. கடல்கொள்வதன் பூர்பு பிறகாகும் உண்மையின், தெற்கும் அல்லைகூறப்பட்டது. கிழக்கும் மேற்கும் : பிறகாடு இன்மையின் . கூறப்படா மாயின். பிற இரண்டெல்லை கூறுது இம்மலைமார் ஆறும் கூறியது, அவை தீர்த்தமாகலானும் கேடிலயாபலாணும் எல்லா ானும் அறியப் பட்டலானுமென்பது. இவை அகப்பாட்டெல்லை.

ஆயிடைப் புகழ்கூறும் நல்லுலகத்தென்றது, அவ்வெல்லைத்தும் புகழ்கூறும் நல்லாசிரியத்து என்றவாறு. நல்லாசிரியர்-அகத்தியனார் முதலாயினார். உலக மென்பது, ஆசிரியன். அ என்றது ஆகு பெயர். நான், அவற்றை எல்லையாக எட்டைய நிலத்தினை. இடையென்பது ஏழாமுருபு. முறைப்பட வெண்ணி மென்றது, அம்முத்து நூல்களில் ஒன்றற் குரிய இலக்கணத்தினை ஒன்றன் இலக்கணத்தோடு ஆராய்ந்தாற்போல ஆராயாது முறைப்பட ஆராய்ந்து என்றவாறு. மற்று, நூல் செய்யும் இலக்கணமெல்லாம் இத்தூலுட்படச் செய்தானென்பது, இம்முறைப்பட வெண்ணி யென்றதனற் கொள்க. அவையாமாறு; “ஒத்தே சூத்திர மெனவீரு வகைய”, “நேரின மணியை மரப்பட வைத்தாங், கோரினப் பொருளை யொருவழி யைப்ப, தோத்தென மொழிப டயர்மொழிப் புலவர்” [செய்யுளியல்-கவிக]; “பட்டப் மொட்பத்திட்பஞ் சொல்லிற், சுருக்கங் கருத்துப் பகுதியொடு தொகைஇ, வருத்தநில் பொருட்பய னிகழ்ச்சி சூத்திரம்”; “பொதுவினுஞ் சிறப்பினும் போற்றுக

காலைப், பெறுதல் பெற்றவை காத்தல் காப்பொடு, பிறிதுபெற சிகழ்க்க லதன் கருத் தாகும்”; “அதுவே, பிண்டச் தொகைவகை குறியே செய்கை, கொண்டியல் புறனடை மென்றதன் விகற்பமோ, மென்றிய குறியே யொன்று மென்ப”; “ஆற்ற தொழுக்கே தெரை

ப பாய்வே, சீய நேரத்தை பருத்து விட்டுவென், ருவன் : என்னே
கிடக்கைப் பயனை"; " பொழிப்பே யகல் நுட்ப
மெச்சமெனப், பழிப்பில் குத்திரப் பயனான் கென்ப"; "பாடல்
கண்ணழி ஷ்டாண மென்றிவை, நாடிந்

திரியில் காகுதல்பொழிப்பே"; " தன்னுன் மருககினும் பிறநான் மருங்கினுன்,
துன்னிய கடலின் புறந்தோன்று லிகற்பர்; பன்னிய வகல் மென்மனார் புலவர்";
" ஏதுவி னுங்கலை துடைத்த னுட்பம்"; " துடைத் துக்கொன்
பொருளை யெச்ச மென்ப". இவற்றினும் பிறவற்றினும் அறிக.
இனி, தூல்செய்தற்கு உரியா னையும், தூல்செய்யும்பூற்றையும்
சொல்லுதும். "அப்புல மாரிப வறிந்து முதனூல், பக்கம் போற்றும்
பயந்தொரித் துலகத், திட்ப முடைய தெளிவர வுடையோன்,
அப்புலம் படைத்தற் கமையு மென்ப"; " குத்திர முறை யென்
றயிரு திறனும்,

சிறப்புப்பாயிரம்

து

பாற்படப் போற்றல் படைத்த லென்ப, தூய்மைய னுணர்ந்த
ண்ண: (பாரே". இவற்றான் அறிக.

போக்கு அது தல்-தூற்குக்கூறுப் குற்றங்கள்ற்று கன்மையுளவ
ராதல். அவை "கரைத் குற்றமு கின்றி கோரிதி, நெண்வகைப்
புணர்ப்பின தென்மனார் புலவர்". இதனான் அறிக.

எழுத்தும் சொல்லும் பொருளும் எனவைத் துப்பின் னுன்
மாய்கா மரபி னெழுத்துமுறை காட்டு' என்பது பிறதூல்போலச்
சொல்லும் எழுத்துளை மயக் கிக்குருது, வேறு சேர்க்குறினும்

தொல்காப்பியம்.

இளம்பூரணம்.

எழுத்ததிகாரம்

இவ்வதிகாரம் என் . உ தலி எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டதோ வெனின், அதிகாரம்

முதலியது உம் அதிகாரத்தினது பெயர் உரைப்பவே அடங்கும். அதிகாரம்

என்ன பெயர்த்தோ வெனின், எழுத்ததிகாரம் என்னும் பெயர்த்து. எழுத்து

ணர்த்தினமைக் காரணத்திற்பெற்ற பெயர் என உணர்க.

எழுத்து எனைத்துவகையான் உணர்த்தினாரோ வெனின், எட்டுவகையாலும்

எட்டிறந்த பலவகையாலும் உணர்த்தினாரென்பது. அவற்றள், எட்டுவகையாவன

எழுதத் து இனே த் தென்றலும், இன்ன பெ பா டெ ன்றலும். இன்ன முறைமைய வென்

றலும், இன்ன அளவின் தென்றலும். இன்ன பிறப்பின தென்றலும், இன்ன புணர்

சசிய தென்றலும். இன்ன உடிவின் தென்றலும். இன்ன தன்மைய தென்றலும்.

எனவே . அஹ்நு ள் தன்மையும் உடிவும் ஆசிரியர் காம் உணருவ ரெனினும், நமக்கு உணர்த்தல் அருமையின் ஒழித் த ஆறுமே இஃதனுள் புணர் ததினா ள் என உணர்க . இனி, எட்டி தந்த பலவகையா ள் என உண்மைத்தன்மையும், குறைந் தம், கூட்டமும், பரி உம், மயக்கமும், மொழியாகமும், சிலையும். இனமும், ஒன்று பலவாழ்லாம். திரித்த தன் திரிபது தென்றலும். பிறிதெ ன்றலும், அது உம் பிறிதும் என்றலும், சிலையிற் றென்றலும், சிலையா தென்றலும், சிலையிற்ற சிலையா தென்றலும், இன்றோன்னகம் என இவை. இவையெல்லாம் ஆமாறு மேல் உத்தமழிக் கண்டு கொள்க

இவ்வதிகா ர் திலக்கணம் நருவியும் செய்கையும் என இருக கைத்து. அஹ்நு ள். நருவி புறப்புறக்கருவியும், புறக்கருவியும், அகப்புறக்கருவியும், அகக்கருவி யும் என நான்கு கைப்படும். செய்கை புறப்புறசெய்கையும், புறசெய்கையும், அகப்புறசெய்கையும், அகசெய்கையும் என நான்கு கைப்படும் தான்மாபும் பிறப்பியலும் புறப்புறக்கருவி : மொழிமாபு புறக்கருவி ; புணரியல் அகப்புறக் கருவி. “ ஏக - வெக -ம் பெயர்க்கீ ருகா, முன்னிலை மொழிய வென்மனாற்புலவர்” [உயிர் மயங்கியல்-எய] என்றற்போல்வன அகக்கருவி. “எல்லா மொழிக்கு முயிர்

வரும் வழியே, உடம்படு மெய்யி னுருபுகொளல் உடையார்", [புணரியல்-௨ அ] என்றாற்போல்வன புறப்புறச்செய்கை. "லனெனவருஉம் புள்ளி முன்னர்த், ௨௩ வெனவரிற் தனகா கும்மே" [தொகைமரபு-௭] என்றாற்போல்வன புறச்செய்கை. "உகாமொடு புணரும் புள்ளி யிறுதி, யக மு முயிரும் வ ரும்வ ழி ய்யற்கை" [தொகைமரபு-௨௧] என்றாற்போல்வன அகப்புறச்செய்கை. 'தொகைமரபு முதலிய ஒத்தினுள், இன்ன ஈறு இன்ன ஈறு முடியுமெனச் செய்கை கூ றுடன வெல்லாம் அகச்செய்கை.

முதலாவது - நூன்மரபு.

இவ்வோத்து என் துதலிற்றோ வெனின். அது உம் அதுன் பெயர் உரைப்

பவே ஆடங்கும். இவ்வதிகா ஈத்தார் சொல்லப்படும்

எழுத்திலக்கணத்தினை.

எழுத்ததிகாரம்.

நூன்மரபு

எ

தூற்றால் தொகுத்து உணர்த் துதலின், நூன்மரபு என்னும் பெயர்த்து. இதனுட் கூறுகின்ற இலக்கணம் மொழியிடை [கின்ற] எழுத்திற்கன்றி, தனிதின்ற எழுத்திற்கென உணர்க.

க. எழுத்தெனப்படுப

அகரமுத னகர விருவாய்

முப்பம்: தென்ப

சார்க்கு வரன் மரபின் முன்றலங் கடையே.

இத்தலைச்சூத்திரம் என் முதலிற்றோ வெனின்,
எழுத்துக்களது பெயரும்

முறையும் தொகையும் உணர்த்துதல் முதலிற்று.

இ-ள் :—எழுத்து எனப்படுப-எழுத்தென்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுவன,

அகரம் முதல் னகர இறுவாய் முப்பஃது என்ப-அகரமாகிய முதலே
புடையனவும் னகரமாகிய இறுவாயினேயுடையனவுமாகிய
முப்பதென்று சொல்லுப (ஆசிரியர்) ;

சார் :து வரல் மரபின் மூன்றாம் அலங்கை-சார் :து வருதலாகிய இலங்கைத் திணையுடைய மூன்றாம் அல்லாவிடத்து

மூன்றாம் ஆனலிடத்து முப்பத்து மூன்று என்று சொல்லுப
என்றவாறு.

உதாரணம் : அ ஆ இ ஈ உ ஊ எ ஏ ஐ ஒ ஓ ஔ கங் சஞ் ட்
 ண் த் ப் ம் ய் ர் ல் ழ ழ் ள் ற் ன் எனவரும்.

எனப்படுப என்ற சிறப்பான, அளபெடையும் உயிர்மெய்யும் வரிசையும் சிறப்பில்லா எழுத்தாகக் கொள்ளப்பட்டன. அ ஆ என்பன பெயர். முறை ஆம்

முறை. கொடை முப்பது. அவற்றுள், அகாம் தானும் இயங்கிக் கணிமெய்களை இயக்குதற் சிறப்பான், முன்வைக்கப்பட்டது. னகாரம் வீடுபேற்றிற்குரிய ஆண்பாலை உணர்ச் சூதற் சிறப்பான் பின்வைக்கப்பட்டது. தொகை [யென்பது] தொகையுட் டொகையும், தொகையுள்வகையும், தொகையுள்விரியும், வகையுட்டொகையும், வகையுள்வகையும், வகையுள்விரியும், விரியுட்டொகையும்,

விரியுள் உகையும், விரியுள் விரியும் என ஒன்பது வகைப்படும். எழுத்தென்பது தொகையுட்டொகை. முப்பதென்பது அதன் வகை. முப்பத்துமூன்றென்பது அதன் விரி. முப்பதென்பது உகையுட்டொகை. முப்பத்துமூன்றென்பது அதன் வகை. அளபெடை தலைப்பெய்து நாற்பதென்பது அதன் விரி. முப்பத்துமூன்றென்பது விரியுட்டொகை. நாற்பதென்பது அதன் வகை. உயிர்மெய் தலைப்பெய்து இருதூற்றைம்பத்தாறென்பது. அதன் விரி. செய்யுள் பம்போக்கி உகை மீக்கிப் பகை மீட்டப்பட்டது. அகரமுதல் அகரவிறவாய் என்ன. இருபெயரெட்டாருபெயர்தன் முப்பதன் மேல் என்றன.

(உ)

உ. அவைதாம்

குற்றியலிகரம் குற்றியலுகரம் ஆய்த மென்ற முப்பாற் புள்ளியு மெழுத்தோரன்ன.

இது, மேல்சார்ந்துவரும் என்னப்பட்ட மூன்றற்கும் பெயரும் முறையும் உணர்த்துதல் துதலிற்று.

இ-ள் :—அவைதாம்-மேற் சார்ந்துவரும் என்னப்பட்டவைதாம், குற்றியலிகரம்

குற்றியலுகரம் ஆய்தம் என்ற முப்பால் புள்ளியும்-குற்றியலிகரமும் குற்றியலுகரமும் ஆய்தமும் என்று சொல்லப்பட்ட மூன்று கூற்றாகிய புள்ளியும் என இவை.

அ

தொல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

கருத்து ஓர் அன்ன-(அவை) மேற்சொல்லப்பட்ட முப்பது எழுத்தோடு ஒரு தன்மை.

அப்பெயர் பெயர். அம்முறை முறை. 'எழுத்தோபன்ன' என
 வேண்டாகூறிய வதனான். முன் 'எனப்பெ' என்ற சொப்பு
 அம்முன்றற்கும் கொன்னக்கிடத்தமை யின், அது விவக்குதல் பெறுது
 மென்பது. குற்றியலிகரமும் குற்றியலகரமும் என் னும் எண்ணும்மை
 லிகரத்தால் பொக்கன. ச்சனக்கோல் குறுகினவிடத்துப்
 பிரப்பககோல்கூகாது. அதோபால். இக் 'உத'ங்கள்
 குறுகினவிடத்தும், அவை உயிர் ஆகற்பாலன. அகற்றைப்
 புணர்ச்சிவேற்றுமையும் பொருள்வேற்றுமையும் கோக்கி கே
 குறியுத்தென்று கேண்டுகொள் ன் உணர்வு. (உ)

அவற்றுள்

அ இ உ

எ ஒ வென்னு மப்பா கைத்தம்

ஒரள பிசைக்குங் குற்றெழுத் தென்ப.

இது. மேற்கூறப்பட்டன உற்றிற்கு அளபும் குறியும் உணர்வுத்
 தல் தகலிற்ற.

இ ள் :- அகற்றுள்-மேற்கூறப்பட்ட எழுத்தினுள். அ இ உ எ
 ஒ என்னும் அப்பால் ஈத்தம் அ இ உ எ ஒ என்று சொல்லப்படுகின்ற
 அக்கற்று ஈத்தம், ஒர் அளபு இசைக்கும் (ஒரோவொன்று)ஒர்
 அளபாக இசைக்கும். குற்றெழுத்து என்ப- (அடைதாம்)

குற்றெழுத்தென்னும் குறிய என்றுசொல்லுவர் (புலவர்)

இவர் ஈா-ணம்பற்றியன்றிக் குறியிடார். ஆகலின். இது
 தன்குறுமையான் இக்குறி பெற்றது. இக்குறியை ஆண்டவாறு மேல்
 வந்தவழிக் கண்டுகொள்க. (உ)

ச. ஆ ஈ ஊ ஏ ஐ

ஓ ஓள வென்னு மப்பா லேழும்
 ஈரள பிசைக்கு கெட்டெழுத் தென்ப.

இதுவும் அது.

இ-ள் :—ஆ ஈ ஊ ஈ ஐ ஓ ஓள என்னும் அப்பால் எழும்-ஆ ஈ
 ஊ எ ஐ ஓ ஓள வந்துசொல்லப்படுகின்ற அக்கூற்று எழும், ஈர்
 அளபு இசைக்கும்-(ஒரோ வொன்ற) இரண்டு மாத்திரை யாக ஒலிக்கும்.
 கெட்டெழுத்து என்ப-(அவைதாம்) கெட்டெழுத்து அன்னும்கறிய
 வந்துசொல்லவர் (புலவர்).

ஊகா ஓளகா களுககு இனம் தில்லை பெரினும், மாத்திரை
 யொப்புமை யான் அவை கெட்டெழுத்து எனப்படடன.

நி. மூவள பிசைத்த லோரெழுத் தின்றே.

இது, உயிரளபெடையெழுத்திற்கு மாத்திரை கூறுதல்
 துதலிற்று.

இ-ள் :—மூ அளபு இசைத்தல் ஓர் எழுத்து இன்று-மூன்று

மாத்திரையாக ஒலித்தல் இயல்பாகிய வர் எழுத்திற்கு இல்லை. (விகா
 ரமாகிய இரண்டு கூடியதற்கு உண்டு.)

(இ)

கீட்டம் வேண்டி எவ்வள புடைய
 கூட்டி. யெழுத லென்மனார் புலவர்

இது, உயிரளபெடை ஆமாறு உணர்த்துதல் துதலிற்று.

எழுத்தநிகாரம் • என்மரபு

இ-ன் :—நீட்டம் வேண்டின்-நீண்டமாத் திரையைபுடைய அளபெடை எழுத் துப்பெற வேண்டின், அ அளபு உடைய கட்டி எழுஉதல்-மேற்கூறிய இரண்ட ளபுடைய நெடிலையும் ஓர் அளபுடைய குறிலையும்(பிளவுபடாமற்)கட்டி யெழுஉக, என்மனார் புலவர்-என்று சொல்லுவர் புலவர். (க)

எ. கண்ணிமை நொடியென வவ்வே மாத்திரை
நுண்ணிதி நுணர்ந்தோர் கண்ட வாறே.

இஃது, அம்மாத்திரையிலக்கணம் கூறுதல் துதலிற்று.

இ-ன் :—கண்ணிமை என நொடி என அவ் மாத்திரை-கண்ணிமையும் நொடி யுமாகிய அவை மாத்திரைக்கு அளபு, நுண்ணிதின் உணர்ந்தோர் கண்ட ஆறு- (இது) நுண்ணிதாக நூலிலக்கணத்தினை உணர்ந்த ஆசிரியர் கண்ட நெறி.

இமையென்றது இமைதீதற்றொழிலை. நொடியென்றது நொடியிற்பிறந்த ஓசையை. தன் குறிப்பு இன்றி சிகழ்தலின், இமை முன்கூறப்பட்டது. நிறுத் தளத்தல், பெய்தளத்தல், நீட்டியளத்தல், நெறித்தளத்தல், தேங்கமுகந்தளத்தல், சார்த்தியளத்தல், எண்ணியளத்தல் என எழுவகைய என்னும் அளவினுள், இது சார்த்தியளத்தல். நுண்ணிதிநுணர்ந்தோர் கண்டவாறு'என்றதனான்,நாலுழக்குக் கொண்டது நாலுயென்றாற்போல, அவ்வளவைக்கு அளவை பெருமை அறிக. (எ)

அ. ஓளகார விறுவாய்ப்

பன்னீ ரெழுத்து முயிரென மொழிப.

இது, மேற்கூறிய குறிலையும் நெடிலையும் தொகுத்து வேறு ஓர் குறியிடுதல் துதலிற்று.

இ-ன் :—ஓளகார இறுவாய் பன்னீர் ஏழுத்தும்-ஓளகாரமாகிய இறுதியையு டைய பன்னிரண்டு எழுத்தினையும், உயிர் என மொழிப-உயிரென்னும் குறியினை யுடைய என்று சொல்லுவர். (அ)

னகார விறுவாய்ப்

பதினெண் ணெழுத்து மெய்யென மொழிப.

இது, மேற்கூறிய உயிரல்லா எழுத்திற்கு ஓர் குறியிடுதல் துதலிற்று.

இ-ள் :—னகார இறுவாய் பதினெண் எழுத்தும்-னகரமாகிய இறுதியைபுடைய பதினெட்டுஎழுத்தினையும், மெய் என மொழிபு மெய்யென்னும் குறியினைபுடைய என்று சொல்லுவார். (க)

ய). மெய்யோ டியையினு முயிரிய றிரியா.

இஃது, உயிர்மெய்க்கு அளபு கூறுதல் துதலிற்று.

இ-ள் :—மெய்யோடு இயையினும்-(உயிர்மெய்யாவன) மெய்களோடு உயிர் இயையப்பிறந்த நிலைமையவாயினும், உயிரியல் திரியா-(அவ்வுயிர்மெய்கள் அவ்விையபின்கண்ணே வேறு ஓர் எழுத்தாய் நின்றமையின், மெய்யோடு இயையபின்றி நின்ற) உயிர்களது இயல்பில் திரியா.

உயிரும் மெய்யும் கூடுகின்ற உயிர்மெய்க்குட்டத்தினை, 'மெய்யோடியையினும்' என உயிர்மேல்வைத்துக்கூறியது, அவ்வுயிரின் மாத்திரையே இதற்குமாத் திரையாகக் கூறுகின்றமை நோக்கிப்போலும். இயலென்றது பெரும்பான்மை

2

ய)

தோல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

மாத்திரையினை. சிறுபான்மை குறியும் எண்ணும் கொள்க.

க எனவும், கா எனவும் அவ்வாறு நின்றமை அறிக்.

(ய)

கக. மெய்யி ன்ளபே யரையென மொழிப.

இது, தனிமெய்க்கு அளபு கூறுதல் ஐதலிற்று.

இ-ள் :—மெய்யின் அளபு-மெய்யது மாத்திரையினை, அரை என மொழிப- (ஒரோ வொன்று) அரை மாத்திரை யுடைய வென்று சொல்லுவர்.

காக்கை, கோங்கு எனக் கண்டுகொள்க. ஈண்டு
வேற்றுமைநயயின்றி|ஒற் றுமைநயம் கருதப்பட்டது.
(கக)

கஉ. அவ்விய நிலையு மேனை மூன்றே.

இது, சார்பிற்றேற்றத்து மூத்த மூன்றற்கும் அளபு கூறுதல் ஐதலிற்று.

இ-ள் :—அ இயல் நிலையும் - மேற்கூறிய அரை மாத்திரையாகிய அவ்வியல் பின்கண்ணே ஈற்கும், எனமூன்று-ஒழிந்த சார்பிற் றேற்றத்து மூன்றும்.

கேண்டியா, நாகு, எஃகு எனக் கண்டுகொள்க. [ஏகாரம் ஈற்றை] (கஉ)

கஃ. அரையளபு குறுகன் மகர முடைத்தே

இசையிட னருகுந் தெரியுங் காலை.

இது, 'மெய்களுள் ஒன்றற்கு மாத்திரைச் சுருக்கம் கூறுதல் ஐதலிற்று.

இ-ள் :—அரை அளபு குறுகல் மகரம் உடைத்து-அரையளபாகிய வெல்லை யிற் குறுகின் கான்மாத்திரை யாதலை மகரமெய் உடைத்து. (அஃது யாண்டோவெ னின்) இசையிடன் அருகும்-வேறு ஓர் மூத்தினது பான்மையாகி வரும், தெரியுங்காலை-ஆராயுங்காலத்து.

ஒலியின்கண் அது சிறு

உ - ம். போன்ம், வரும் வண்ணக்கன் எனவரும்.
கான்மாத்திரையென்பது உடையிற்கோடல். [ஏகாரம் ஈற்றசை.]
(க௭)

க௭. உட்பெறு புள்ளி யுருவா கும்மே.
இது, பகரத்தின் மகரத்திடை வரிவடிவு
வேற்றுமைசெய்தல்தலிற்று.

இ-ள் :—உட்பெறு புள்ளி உருவு ஆகும்-புறத்துப்பெறும்
புள்ளியோடு உள் னாற்பெறும் புள்ளி மகரத்திற்கு வடிவாம்.
(அஃதின்மை பகரத்திற்குவடிவாம்.)

உ - ம். ம, ப எனக் கண்டுகொள்க.
[உன்னாற் பெறும்புள்ளி குறுகிய மகரத்திற்கு வடிவாம்
என்பதே இச்சூத்தி ஈத்திற்கு றேர் உரை. ஏகாரம் ஈற்றசை.]
(க௭)

க௭. மெய்யி னியற்கை புள்ளியொடு நிலையல்.
இஃது, உயிர்மெய்யோடு தனிமெய்யிடை வடிவுவேற்றுமை
செய்தல் ததலிற்று.

இ-ள் :—மெய்யின் இயற்கை-தனிமெய்யினது இயல்பு,
புள்ளியொடு நிலையல்- புள்ளியொடு நின்றல். (உயிர்மெய்யினதியல்பு
புள்ளியின்றி நின்றல்.)

க் க் ச் சூ ட் ண் த் ந் ப் ம் ய் ர் ல் வ் ழ் ன் ற் ன் எனக்
கண்டுகொள்க. (க௭)

க௭. எகர ஒகரத் தியற்கையு மற்றே.

இஃது, எகர ஒகரங்கட்கு எகர ஒகரங்களோடு

வடிவுவேற்றுமை செய்
வ் துதலிற்று.

எழுத்ததிகாரம் - ஊன்மரபு

கக

இ-ள்:—எகர ஒகரத்து இயற்கையும் அற்று-எகர ஒகரங்களது
இயல்பும் அவ்
வாறு புள்ளிபெறும் இயல்பிற்று. (எகர ஒகரங்களது இயல்பு அப்புள்ளி பெறு
இயல்பிற்று.) [எகாரம் ஈற்றசை.] (க்க)

உ-ம். எ, ஒ.

கள. புள்ளி யில்லா வெல்லா மெய்யும்
உருவுரு வாகி யகரமோ மெயிர்த்தலும்
ஏனை யுயிரோ மருவுதிரிந் துயிர்த்தலும்
ஆயீ ரியல வுயிர்த்த லாரே.

இஃது, உயிரும் மெய்யும் கூடுமாறு உணர்த்துதல் துதலிற்று.

இ-ள் :—எல்லா மெய்யும் புள்ளி இல்லாக - எல்லா மெய்களும் புள்ளி இல்லை
யாம்படியாக, உருவு உருவு ஆகி - தத்தம் முன்னையடிவே இன்னும் வடிவாக,
அகரமோடு உயிர்த்தலும் - அகரத்தோடுகூடி ஒலித்தலும், ஏனை
உயிரோடு உருவு திரிந்து உயிர்த்தலும்-ஒழிந்த உயிர்களோடு வடிவு
வேறுபட்டு ஒலித்தலுமா
கிய, அ ஈர் இயல-அவ்விரண்டு இயல்பினையுடைய, உயிர்த்தல்
ஆறு-அவை ஒலிக்கு முற்றமை.

“தன்னின் முடித்தல்” என்பதனான், அனபெடை உயிரோடும் சார்பிற்றோற்றத்து உயிரோடும் கூடும் உயிர்மெய்யும் கொள்க.

உ-ம். உருவு உருவாகி உயிர்த்தல் க ங எனக் கண்டுகொள்க. உருவு திரிந்து உயிர்த்தல் கா ஙா எனக் கண்டுகொள்க.

ஈண்டு உயிரும் மெய்யும் கூடுகின்ற உயிர்மெய்க்கூட்டத்தினே, எல்லா மெய்யு மென்று மெய்மேல் வைத்துக் கூறியது, அது முன்கூறிக் கூறப்படுதல் நோக்கிப் போலும். உயிர்மெய் யென்பதனை, ஒற்றுமைகொள்வுழி உம்மைத் தொகைப் புறத்துப்பிறந்த அன்மொழித்தொகை யெனவும், வேற்றுமை கொள்வுழி உம்மைத்தொகையெனவும் கொள்க. ‘இல்லாக’ என்பது ‘இல்லா’

என நின்றது. உருவு திரிந்து உயிர்த்தல் மேலும் கீழும் விலங்கு பெறுவன விலங்கு பெற்று உயிர்த்தலும், கோடுபெறுவன கோடுபெற்று உயிர்த்தலும், புள்ளிபெறுவன புள்ளிபெற்று உயிர்த்தலும், புள்ளியும் கோடும் உடன் பெறுவன புள்ளியும் கோடும் உடன்பெற்று உயிர்த்தலும் எனக்கொள்க. (கஎ)

கஅ. மெய்பின் வழிய னுயிர்தோன்று நிலையே.

இது, உயிர்மெய்யுள் உயிரும் மெய்யும் நிற்குமாறு உணர்த்துதல் னுதலிற்று.

இங் :—உயிர்-உயிர், மெய்யின் வழியது-மெய்களின் பின்னவாம், தோன்றும் நிலை-உயிர்கள்தோன்றும் நிலைமைக்கண்.

‘தோன்று நிலை’ என்றதனான், உயிர்மெய்களைப் பிரிக்குமிடத்தும் கூட்டுமிடத்தும், அவ்வாறே முன்னும் பின்னும் ஆதலைக் கொள்க. மெய்யும் உயிரும் முன்னும் பின்னும் பெறநிற்குமென்றமையால், அக்கூட்டம் பாலும் கீரும்போல உடன்

கலந்ததன்றி, விரல் நுணிகள் தலைப்பெய்தாற்போல வேறுகின்று
கலந்தனவல்ல என்பது பெறுதும். ஈ ண்டி வேற்றுமைநயம்
கருதப்பட்டது. [ஏ-ஈற்றகை.] (கஅ)

கக. வல்லெழுத் தென்ப க ச ட த ப ற.
இது, தனிமெய்களுள் சிலவற்றிற்கு வேறு ஓர் குறியிடுதல்
ஆதலிற்று.

கஉ தோல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

இ-ள் :—வல்லெழுத்து என்ப-வல்லெழுத்து

என்னும் குறியி என்றுசொல்

ஓவர், க ச ட த ப ற-க ச ட த ப ற என்னும் தனிமெய்களை.

வல்லென்று இசைத்தலானும், வல் என்ற தலைவளியாற்
பிறத்தலானும்

வல்லெழுத்து எனப்பட்டது. மொழிக்கு முதலாமெழுத்து
நான்கு உளவாகலா

னும், அவற்றால் வழக்குப்பயிற்சி பெரிதாகலானும், [வல்லினம்]
முன்கூறப்பட்

டது. [க ச ட த ப ற எனனும் தனிமெய்கள் க் ச ட் த் ப்
ற்.] (கக)

உயி. மெல்லெழுத் தென்ப ன ள ண ந ம ன.

இதுவும் அது.

இ-ள் :—மெல்லெழுத்து என்ப - மெல்லெழுத்து என்னும்
குறியி என்று

சொல்லுவார், கருணாமன-கருணாமன என்னும்
தனிமெய்களை.

மெல்லென்று இசைத்தலானும், மெல் என்ற
மூக்கின்வளியாற் பிறத்தலா

னும், மெல்லெழுத்து எனப்பட்டன. மொழிக்கு
முதலாமெழுத்து மூன்று

உளவாகலானும் அவற்றின் வழக்குப்பயிற்சியானும்
[மெல்லினம்], முதலா

மெழுத்துச்சிறுபான்மை வழக்கினவாய் இரண்டாகிய
இடையினத்தின்முன்வைக்

கப்பட்டது; வன்மை மென்மை கூறலின், எழுத்து அருவன்றி
உருவாதல் பெறப்

பட்டது. உயிருக்கும் குறுமை நெடுமை கூறலின், உருவென்பது
பெறுதும். (உ)

[கருணாமன என்னும் தனிமெய்கள் கருண்ம்ன்.]

உக. இடையெழுத் தென்ப யரலவழள.

இதுவும் அது.

இ-ள்:—இடையெழுத்து என்ப - இடையெழுத்து என்னும்
குறிய என்று

சொல்லுவார், யரலவழள-யரலவழள என்னும்
தனிமெய்களை.

இடைநிகரவாகி ஒலித்தலானும், இடைநிகர்த்தாய
மிடற்றுவளியாற் பிறத்த

லானும் இடையெழுத்து எனப்பட்டது. [யரலவழள என்னும்
தனிமெய்கள்

ய் ர் ல் வ் ழ் ன்.]

(உக)

உஉ. அம்ம வாறும் வழங்கியன் மருங்கின்
மெய்ம்மயக் குடனிலை தெரியுந் காலை.

இது, தனிமெய் மயக்கத்திற்குப் பெயரும் முறையும்
தொகையும் உணர்த்து
தல் றுதலிற்று.

இ-ள் :—அ மூ ஆறும்-மேற்சொல்லப்பட்ட (மூவாறு)
பதினெட்டு மெய்யும்,

வழங்கு இயல் மருங்கின் - தம்மை மொழிப்படுத்தி வழங்கும்
இயல்பு உளதாமிட த்து, மெய்மயக்கு-மெய் மயக்கம் என்றும்,
உடன்நிலை-உடனிலை மயக்கம் என்றும் இருவகைய, தெரியும்
காலை-(அவை மயங்கு முறைமை) ஆராயும் காலதது.

உயிர், மெய், உயிர்மெய் என்னும் மூன்றனையும்
உறழ்ச்சிவகையான் உறழ ஒன்பது உளவாமன்றே, அவற்றுள்
தனிமெய்யோடு தனிமெய் மயக்கம் ஒன்றே கூறிய
தென்னெனின், மற்றவற்றிற்கு வரையறை யின்மையின்,
வரையறை யுடைய தனிமெய்மயக்கமே கூறியொழிந்தார் என
உணர்க. மெய் என்றதனால், தனிமெய்யோடு உயிர்மெய்
மயக்கமன்றி, தனிமெய்யோடு தனிமெய் மயக்கம்தல் கொள்க.

(உஉ) எழுத்ததிகாரம் - ஐன்மரபு

கந்

உக. டறலள வென்னும் புள்ளி முன்னர்க்
கசப வென்னு மூவெழுத் துரிய.

இது, மெய்மயக்கம் ஆமாறு உணர்த்துதல் றுதலிற்று.

இ-ள் :—உ ர ல ள என்னும் புள்ளி முன்னர்-உ ர ல ள என்று சொல்லப் படும் புள்ளிகளின் முன்னர், க ச ப என்னும் மூழுத்து உரிய-க ச ப என்று சொல்லப்படும் மூன்றெழுத்தும் மயங்குதற்கு உரிய.

உ-ம். கட்க, கற்க, செல்க, கொள்க எனவும், கட்சிரார், கற்சிரார், செல்சிரார், கொள்சிரார் எனவும், கட்ப, கற்ப, செல்ப, கொள்ப எனவும் வரும்.

மேல் 'தெரிபுங்காலை' என்றதனான், இம்மெய்மயக்கம் கூறுகின்ற குத்திர மெல்லாம் பலபடியால் மயக்கம் கொள்ளச் சொல்லோக்கு உடையவெனினும், வழக்கினோடு பொருந்த ஒன்றோடு ஒன்றன்றி மயங்காதென்பது கொள்க. மெய் மயக்கம் ஒருமொழிக்கும் புணர்மொழிக்கும் பொதுவாகவின், மேற்கூறும் புணர் மொழிச் செய்கையெல்லாம் தலையாய அறிவினோரை நோக்க ஒருவாற்றாற் கூறி யவா ராயிற்று.

(உக)

உச. அவற்றுள்

லளஃகான் முன்னர் யவவுந் தோன்றும்.

இதுவும் அது.

இ-ள் :—அவற்றுள்-மேற்கூறிய நான்கனுள்ளும், லளஃகான் முன்னர்-லகார ளகாரங்களின் முன்னர், யவவும் தோன்றும்-கசபக்களையன்றி யகர உகரங்களும் தோன்றிமயங்கும்.

உ-ம். கொல்யாளை, வெல்யாளை, கோல்வளை, வெல்வளை எனவரும். (உச)

உடு. ஐஞ்ஞந மனவெனும் புள்ளி முன்னர்த்

தத்த மிசைக ளொத்தன நிலையே.

இதுவும் அது.

இ-ள் :—வருண ந மன என்னும் புள்ளி முன்னர்-வருண ந மன என்று சொல்லப்படும் புள்ளிகளின் முன்னர், தத்தம் மிசைகள் ஒத்தன-(நெடுங்கணக்கி னுள்) தத்தமக்கு மேல்நிற்கும் எழுத்தாகிய க ச ட த ப ற க்கள் பொருந்தின, நிலை-மயங்கிநின்றற்கண். [ஏகாரம் ஈற்றசை.]

உ-ம். தெங்கு, மஞ்சு, வண்டு, பந்து, கம்பு, கன்று எனவரும்.

(உரு)

உரு. அவற்றுள்

ணனஃகான் முன்னர்க்

* கசருப மயவவ் வேழு முரிய.

இதுவும் அது.

இ-ள் :—அவற்றுள்-மேற்கூறப்பட்ட மெல்லெழுத்து ஆறனுள், ணனஃகான்

முன்னர் - ணகார ணகாரங்களின் முன்னர், கசருப மயவ ஏழும் உரிய-(டறக்களே யன்றி,) கசருப மய வ் என்றுசொல்லப்படும் ஏழும் மயங்குதற்கு உரிய.

தோல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

உ-ம். வெண்கலம், புன்கண், வெண்சாந்து, புன்செய், வெண்கூரண், பொன் ஞாண், வெண்பலி, பொன்பெரிது, வெண்மாலு, பொன்மாலு, மண்யாது, பொன் யாது, மண்வலிது,

பொன்வலிது எனவரும்.

(உக)

உஎ. ஞாமவ வென்னும் புள்ளி முன்னர்
யஃகா னிற்றன் மெய்பெற் றன்றே.

இதுவும் அது.

இ-ள் :—ஞா ம வ என்னும் புள்ளி முன்னர்-ஞா ம வ
என்றுசொல்லப்படு கின்ற புள்ளிகளின் முன்னர், யஃகான் நிற்றல்
மெய்பெற்றன்று-யகரம் மயங்கி நிற்றல் பொருண்மைபெற்றது.
[ஏகாரம் ஈற்றகை.]

உ-ம். உரிஞ்யாது, பொருந்யாது, திரும்பாது, தெவ்யாது
எனவரும். (உஎ)

உஅ. மஃகான் புள்ளிமுன் வவ்வுந் தோன்றும்.

இதுவும் அது.

இ-ள் :—மஃகான் புள்ளிமுன்-மகரமாகிய புள்ளி முன்னர், வ
உம் தோன் றும்-(பகர யகரங்களேயன்றி) வகரமும்
தோன்றிமயங்கும். (உஅ)

உ-ம். நிலம் வலிது எனவரும்.

உக. யாழ வென்னும் புள்ளி முன்னர்

முதலா கெழுத்து னகரமொடு தோன்றும்.

இதுவும் அது.

இ-ன் :—ய ர மு என்னும் புள்ளி முன்னர்-ய ர மு
 என்றுசொல்லப்படுகின்ற புள்ளிகளின் முன்னர், முதல் ஆகு எழுத்து
 ஐகர மொடு தோன்றும் - மொழிக்கு முதல் ஆம் என்னப்பட்ட
 ஒன்பதுமெய்யும் (முதலாகா) ஐகரத்தோடு தோன்றி மயங்கும்.

உ-ம். வேய் கடிது, வேர் கடிது, வீழ் கடிது, சிறிது, தீது,
 பெரிது; ஞான் றது, நீண்டது, மாண்டது, யாது, வலிது
 எனவரும். வேய்ஐனம், வேர்ஐனம், வீழ்ஐனம் எனவும் ஒட்டுக.
 வேய் யாது என்புழி, உடனிலையாதலான் யகரம் ஒழித்து ஒட்டுக.
 (உக)

[‘ மொழிக்கு முதல் ஆம் என்னப்பட்ட ஒன்பது மெய் ’
 என்பது மொழிக்கு முதலாய் வரும் ஒன்பது
 உயிர்மெய்யெழுத்துக்களில் உயிரொழிந்த மெய்களைக்
 குறித்துகின்றது.]

கூய். மெய்ந்நிலைச் சுட்டி னெல்லா வெழுத்துந்
 தம்முற் றும்வருஉம் ரமுலலங் கடையே.

இது, நிறுத்த முறையானே உடனிலைமயக்கம் ஆமாறு
 உணர்த்துதல் ஈத லிற்று.

இ-ன் :—மெய்நிலை சுட்டின்-பொருள்நிலைமைக் கருத்தின்கண்,
 எல்லா எழு த்தும் தம்முன் தாம் வரும்-எல்லா மெய்யெழுத்தும்
 தம்முன்னே தாம் வந்துமயங் கும், ர மு அலங்கடை-ரகார
 முகாரங்கள் அல்லாதஇடத்து. [ஏகாரம் சுற்றகை.]

உ-ம். காக்கை, எங்கனம், பச்சை, மஞ்ஞை, பட்டை,
 மண்ணை, தத்தை, வெந்நோய், அப்பை, அழ்மி, வெய்யர், எல்லி,
 எவ்வீ, கொள்ளி, கொற்றி, கன்னி

எழுத்ததிகாரம் - நான்மரபு

கரு

எனவரும். 'மெய்ந்நிலைச்சட்டின்' என்றதனால்,
 'தம்முற்றும்வரும்' என்றது
 மெய்ம்முன்னர் மெய்யென்னும் மாத்திரையன்றி உடனிலமெய்
 மேலதாம் என் பதுநொள்க. 'எல்லாம்' என்றது, மேல் ய ர மு
 என்ற அதிகாரம் மாற்றிவந்து கின்றது.
 (கஉ)

கக. அ இ உ அம் மூன்றுஞ் சட்டி.

இ-ள்:—அ இ உ அமூன்றும் சட்டி-(குற்றெழுத்து
 என்னப்பட்ட) அ இ உ என்னும் அம்மூன்றும் சட்டி என்னும்
 குறியவாம்.

உ-ம். அங்கனம், இங்கனம், உங்கனம் எனவரும்.
 (கக)

கஉ. ஆ ஏ ஓ அம் மூன்றும் வினா.

இ-ள்:—ஆ ஏ ஓ அமூன்றும் வினா-(மேல் நெட்டெழுத்து
 என்னப்பட்ட) ஆ ஏ ஓ என்னும் அம்மூன்றும் வினா என்னும்
 குறியவாம்.

உ-ம். உண்கா, உண்கே, உண்கோ சாத்தா எனவரும்.

"தன்னின முடித்தல்" என்பதனால், எகாரமும் யகரஆகாரமும்
 வினாப் பெற மெனக்கொள்க. இக்குறிகளையும் முன்குறிலென்றும்
 நெடிலென்றும் கூறியவழியே கூறுகவெனின், இவை
 சொல்நிலைமையிற் பெறும் குறியாகலின், ஆண்டு வையாது

மொழிமரபினைச் சாரவைத்தார் என்க. இக்குறி
மொழிநிலைமைக்கேல் எழுத்தின் மேல் வைத்துக் கூறியது
என்னையெனின், இவ்வதிகாரத்துப் பெயர்வினையல்லன வற்றிற்குக்
கருவிசெய்யாமையின் என்க.

(௩௨)

௩௩. அளபிறந் துயிர்த்தலு மொற்றிசை நீடலும்
உளவென மொழிப ிசையொடு சிவணிய
நரம்பின் மறைய வென்மனாற்புலவர்.

இஃது, எழுத்துக்கள் முற்கூறிய மாத்திரையின்
நீண்டிற்கும் இடம் இது வென்பது உணர்த்துதல் துதலிற்று.

இ-ள்:—அளபு இறந்து
உயிர்த்தலும்-(உயிரெழுத்துக்களெல்லாம்) தமக்குச் சொன்ன
அளவினைக் கடந்து ஒலித்தலையும், ஒற்று இசை
நீடலும்-ஒற்றெழுத்துக் கள் தம்மொலி முன்கூறிய அளபின்
நீடலையும், இசையொடு சிவணிய நரம்பின் மறைய-(இந்நூலுட்கூறும்
வீரியின் கண்ணையன்றிக்) குரல்முதலிய ஏழிசை யொடு
பொருந்திய நரம்பினைபுடைய யாழினது இசைநற்கண்ணும்,
உள என மொழிப என்மனார் புலவர்-உள எனச்சொல்லுவர்
அவ்விசைநூலாசிரியர் என்று சொல்லுவர் புலவர்.

ஒற்றிசை நீடலும் என்றனர், அளபிறந்துயிர்த்த வென்றது
அதிகாரத்தால் நின்ற உயிர்மேற் சேறலின். உள வென்றது
அந்நீட்டிப்பு ஒருதலைபன் றென்பது விளக்கிற்று.

இஹைநூலாசிரியரும் முதலூலாசிரியர்தாமே யெனினும்,

‘மொழிப’ என வேறொருவர்போலக் கூறியது, அதுவும் வேறு ஒரு தூலாகச் செய்யப்படும் நிலைமையோக்கிப் போலும். ‘மறையும்’ என்பதன் உம்மை விகாரத்தால் தொக் கது. அகரம் செய்யுள் விகாரம். (௩௩)

முதலாவது தான்மரபு முற்றிற்ற

தூண்டாவது மொழிமரபு.

இவ்வோத்து என்ன பெயர்த்தோ வெனின், மொழிகளுக்கு எழுத்தான் வரும் மரபு உணர்த்தினமையின் மொழிமரபு எனப்பட்டது. இதனுள் கூறுகின்றது தனிநின்ற எழுத்திற் கன்றி மொழியிடை [நின்ற] எழுத்திற்கு எனவுணர்க.

௩௪. குற்றிய லிகா நின்றல் வேண்டும்
பாவென் சினைமிசை யுரையசைக் கிளவிக்
காவயின் வருஉ மகர மூர்ந்தே.

இத்தலைக்குத்திரம் என் துதலிற்றோ வெனின், சார்பிற்றோற்றத்து எழுத் துக்களிற் குற்றியலிகரத்தில் ஒருமொழிக்குற்றியலிகரத்திற்கு இடமும் பற்றுக் கோடும் உணர்த்துதல் துதலிற்று.

இ-ள்

:—குற்றியலிகரம்—ஒருமொழிக்குற்றியலிகரம், உரையசைக்

கிளவிக்கு- உரையசைச் சொல்லாகிய மியா என் முதற்கு, ஆவயின் வருஉம்-(சினே யாக) அச்சொற்றன்னிடத்து வருகின்ற, யா என் சினேமிசை-யா என் சினே மிசை, மகரம் ஊர்ந்து நின்றல்வேண்டும்-மகர ஒற்றினை ஊர்ந்து நின்றலேவேண்டும் (ஆசிரியன்).

உ-ம். கேண்மியா எனவரும். மியா என்னும்சொல் இடம். மகரம் பற் றுக்கோடு யா என்னும் சினையும் மகரம்போலக் குறுகுதற்கு ஒரு சார்பு. (க)

௩௫. புணரிய நிலையிடைக் குறுகலு முரித்தே

உணரக் கூறின் முன்னர்த் தோன்றும்

இது, குற்றியலிகரம் புணர்மொழியுள்ளும் வருமென்று உணர்த்துதல் ஁த லிற்று.

இ-ள் :—புணர் இயல் நிலை இடையும்-இருமொழி தம்மிற் புணர்தல் இயன்ற நிலைமைக்கண்ணும், குறுகல் உரித்து-அவ்விசரம் குறுகுதலுடைத்து. உணரக்கூறின்-(ஆண்டை இடத்தினையும் பற்றுக்கோட்டினையும் ஈண்டு) உணரக் கூறப்புகின், முன்னர் தோன்றும்-(அது வேண்டுவதில்லை,) குற்றியலிகரப்புணரியலுள் (அவ்விடனும் பற்றுக்கோடும்) தோன்றும்.

‘புணரிய நிலை யிடையும்’ என மொழிமாற்றி உரைக்க. முன்னர்த்தோன்று மாறு : “ யகரம் வரும்வழி யிகரங் குறுகும், உகரக் கிளவி துவரத்தோன் றுது” [குற்றியலிகரப் புணரியல்-இ] என்பதனுள் அறிக. உகரம்சார்ந்த வல்லெழுத்துப் பற்றுக்கோடு.

உ-ம். நாகியாது, வாகியாது, தென்கியாது, எஃகியாது, கென்கியாது, குரங் கியாது எனவரும்.

நகர. நெட்டெழுத் திம்பருத் தொடர்மொழி யீற்றுத்
குற்றிய லுகரம் வல்லா னார்ந்தே.

இஃது, ஒருமொழித் குற்றியலுகரத்திற்கு இடமும் பற்றுக்கோடும் உணர்த்
ததல். அதலிற்று.

எழுத்ததிகாரம் - மொழிமரபு

கௌ

இ-ள் :—நெட்டெழுத்து இம்பரும்-நெட்டெழுத்தினது
பின்னும், தொடர் மொழி ஈற்றும்-தொடர்மொழியது இறுதியினும்,
குற்றியலுகரம் வல்லாறு ஊர்ந்து (கிற்றல் வேண்டும்)-குற்றிய லுகரம்
வல்லெழுத்து ஆறினையும் ஊர்ந்து (கிற்றலை வேண்டும் ஆசிரியன்).

“தந்துபுணர்ந்துரைத்தல்” [மரபு-ராய] என்னும் தந்திரவுத்தியான், மூன்னி
ன்ற ‘கிற்றல் வேண்டும்’ என்பது ஈண்டும் புணர்க்கப்பட்டது.

உ-ம். நாகு, வரகு என வரும்.

நெட்டெழுத்திம்பரும் தொடர்மொழியீறும் இடம்.
வல்லெழுத்துப் பற்றுக் கோடு. இவ்வாறு இடமும் பற்றுக்கோடும்
கூறவே, மொழிக்கு ஈராகலும் கூறி யவா ராயிற்று.

(நட)

நட. இடைப்படிற் குறுகு மிடனு மாருண்டே

கடப்பா டறிந்த புணரிய லான.

இது, குற்றியலுகரம் புணர்மொழிபுள்ளும் வருமென்பது
உணர்த்துதல்
நுதலிற்று.

இ-ள்:—இடைப்படினும் குறாகும் இடன் உண்டு-(அவ்வுகரம்)
புணர்மொழி

இடைப்படினும் குறாகும் இடமுண்டு. (அதன் இடமும்
பற்றுக்கோடும் யாண்டோ

பெறுவதெனின்) கடப்பாடு அறிந்த புணரியலான்-அதன்
புணர்ச்சிமுறைமை அறி

பும் குற்றியலுகரப்புணரியலின்கண்ணே.

‘இடைப்படினும் குறாகும்’ என மொழிமாற்றி உரைக்க.
அக்குற்றியலுகரப்

புணரியலுள் “ வல்லொற்றுத் தொடர்மொழி வல்லெழுத்து
வருவழிந், தொல்லை

யியற்கை நிலையலு முரித்தே ” [குற்றியலுகரப் புணரியல்-ச]
என்பதனுள் வல்

லொற்றுத்தொடர்மொழியும் வல்லெழுத்துவருவழியும் இடம்.
அவ்வல்லொற்

றுத்தொடர்மொழியீற்று வல்லெழுத்துப் பற்றுக்கோடு.

உ-ம். செக்குக்களை, சுக்குக்கோடு எனவரும்.

‘இடன்’ என்றதனான், இக்குறுக்கம் சிறுபான்மை என்றுணர்க.
[ஆர், ஏ என்பன அசைகள். ‘புணரியலான்’ என்பது வேற்றுமை
மயக்கம். அகரம் சாரியை.] (ச)

நடவு. குறியதன் முன்னராய்தப் புள்ளி

உயிரொடு புணர்ந்தவல் லாறன் மிசைத்தே.

இஃது, ஒருமொழி ஆய்தம் வருமாறு உணர்த்துதல் துதலிற்று.

இ-ள் :—ஆய்தப் புள்ளி-ஆய்தமாகிய புள்ளி,
குறியதன்முன்னர்-குற்றெழுத் தின் முன்னர், உயிரொடு புணர்ந்த வல்
ஆறன் : மிசைத்து-உயிரொடுபுணர்ந்த வல் லெழுத்து ஆறன் மேலது.

உ-ம். எஃகு, கஃசு எனவரும்.

குறியதன்முன்னரும் வல்லெழுத்துமிசையும் இடம். இஃது
உயிரன்மையின், இதற்குப் பற்றுக்கோடு என்பதில்லை. கஃரீது
என்பதனை மெய்பிரிதாகிய புணர் ச்சி [புணரியல்-எ] என்ப
வாகலின், 'புள்ளி' என்றதனால் ஆய்தத்தை மெய்ப் பாற்
படுத்துக்கொள்க. ஈண்டு உயிரொன்றது, மேல் 'ஆய்தத்தொடர்
மொழி'

[குற்றியல்கரப் புணரியல்-க]; என்னோதலின் பெரும்பான்மையும் குற்றியல்கரத்
தினை. வெஃகாமை முதலிய பிற உயிர் வரவு சிறுபான்மை யெனக்கொள்க. (இ)

3

கௌ

தொல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

கூக. ஈறியன் மருங்கினு மிசைமை தோன்றும்.

இஃது, அஃதாய்தம் புணர்மொழியுள்ளும் ஒருமொழிபு.

யுணர், துதல்

ததலிந்து.

இ-ன்:—+ய இயல் மரு ளென் னெல்லாழிமீர் கு... நிழல் வலா...
சீர்துடக்கும் இடத்தினும், இனா... மொன்மம் மும், மலி... மொன்மம்.

உ-ம். ... மும் ... ருர். ... இடங்கள்
அளவ. (சு)

சு. உருவினு மிசையினு மருகித் தோன்று

|| மொழிக்குறிப் பெல்லா மெழுத்தி வியலா

அய்த மிசையிற் காலை யான.

இ-ன். ... மொழி ... இடங்கள்

உணர் சாயல்

உ-ம். ...

இ-ன். ... மொழி ... இடங்கள்

இசையினும்- ... மொழி ... இடங்கள்

மொழி ... மொழி ... இடங்கள்

மொழி ... மொழி ... இடங்கள்

மொழி ... மொழி ... இடங்கள்

மொழி ... மொழி ... இடங்கள்

மொழி ... மொழி ... இடங்கள்

மொழி ... மொழி ... இடங்கள்

உ-ம். ... மொழி ... இடங்கள்

உரு. ... மொழி ... இடங்கள்

குன்றிசை மொழிவயி னின்றிசை கிறைக்கும்

கெட்டெழுத் திம்ப மொத்தகுற் றெழுத்தே.

சுஉ. ஐ ஒள வென்னு மாயி ரொழுத்திற்

கிகர வுதர மிசைநிறை வாகும்

இது, மேலதற்கு ஓர் புறனடை உணர்த்துதல் முதலிற்று.

இ-ள் :—ஐ ஓள என்னும் அ ஈர் எழுத்திற்கு—(ஒத்த குற்றெழுத்து இல்லா)

ஐ ஓள என்று சொல்லப்படுமீ அங்ங்ரண்டெழுத்திற்குமுன், இகரம் உகரம் இசை

நிறைய ஆகும்—(ஈகாரம் ஐகாரங்கட்கு ஒத்த குற்றெழுத்தாகிய)

இகர உகரங்கள் (அக்குன்றிசை மொழிக்கண் நின்று) ஒசையை நிறைப்பன வாகும்.

இத்துணையும் தூன்மரபின் ஒழிபு.

(க)

சா. நெட்டெழுத் தேழே யோரெழுத்

தொருமொழி.

இஃது, எழுத்தினுன் மொழியாமாறு உணர்த்துதல் முதலிற்று.

இ-ள் :—நெட்டெழுத்து எழும்—நெட்டெழுத்தாகிய எழும், ஓர் எழுத்து ஒரு மொழி—ஓர் எழுத்தானாகும் ஒரு மொழியாம்.

உ-ம். ஐ, ஈ, ஓ, எ, ஐ, ஓ, ஓள எனவரும்.

இதுவும் உயிர்க்கும் உயிர்மெய்க்கும் பொது. ஓளகாரத்தில் உயிர்மெய்யினை யே கொள்க. 'எழும்' என்பதன் உம்மை விகாரத்தால் நொக்கது. [ஈகாரம் அசை.]

(ஃ)

சா. குற்றெழுத் தைத்து மொழிநிறை பிலவே.

இது, குற்றெழுத்துக்கள் ஒரெழுத்தொருமொழி ஆகா
வென்பதும், அவற்றுள் ஒருமொழியான உனவென்பதும்
உணர்ந்து, உலகலிற்று.

இ-ள் :—குற்றெழுத்து உத்தம்-குற்றெழுத்தாகிய ஐந்தும்,
மொழி நிறைய இல-ஒரெழுத்தாய்க் கன்று ஒருமொழியாய் உறையல்
இல.

அவற்றுட் சில எதைக்கும்.

ஒகாரம் ஒழித்து என்னும் சுட்டாயும் வினாவாயும்
மொழிநிறைக்குமன்றோ பெணின், அமை இடைச்சொல்லாதலின்,
அவற்றிற்குக் கருவியெய்யார் என்க. ஐந்தும் என்பதன் உம்மை
கண்டு எச்சப்பட்கின்றது. [ஒகாரம் சுற்றதை.]

இதையும் உயிர்க்கும் உயிரெழுத்துக்கும் பொது.

உ-ம். து, கொ ன் னு.

(கக)

சுரு. ஒரெழுத் தொருமொழி ஈரெழுத்
தொருமொழி

இரண்டிறந் திசைக்குத் தொடர்மொழி

யுளப்பட

மூன்றே மொழிநிலை தோன்றிய நெறியே.

இஃது, எழுத்தினுள் ஆகும் மொழிகளின் பெயரும் முறையும்
தொகையும் உணர்ந்து, உலகலிற்று.

இ-ள் :—ஓர் எழுத்து ஒருமொழி-ஒரெழுத்தான் ஆகும்
ஒருமொழி, ஈர் எழுத்து ஒருமொழி-இரண்டெழுத்தான் ஆகும்
ஒருமொழி, இரண்டு இறத்து இசைக்கும் தொடர்மொழி-இ

சண்டிற்று பலபற்றான் இசைக்கும் தொடர்மொழி, உளப்பட
மூன்று-உட்பட்ட மொழிகளின் நிலைமை மூன்றாம். தோன்றிய
நெறி-அவை தோன்றிய வழக்குநெறிக்கண். [ஏகாரம் ஈற்றசை.],
உ-ம். ஆ, மணி, வரகு, கொற்றன் எனவரும்.

(கஉ)

உய் தொல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

சக. மெய்யி னியக்க மகரமொடு சிவனும்.

இது, தனிமெய்களைச் சொல்லும் முறைநிலை இதுவென்பது
உணர்த்துதல் முதலிற்று.

‘இ-ள் :—மெய்யின் இயக்கம்-தனிமெய்களினது இயக்கம்,
அகரமொடு சிவ னும்-அகரத்தோடு பொருந்தும்.

உ-ம். “ட ற ல ள வென்னும் புள்ளி” [தூன்மரபு-உரு]
எனவரும்.

இது மொழியிடை [நின்ற] எழுத்துக்கள் அன்மையின்
தூன்மரபின் வைக்க

வெளில், தன்னை உணர்த்தாது வேறு பொருள் உணர்த்தும் சொல்லிலேபோல
‘டறலள’ வென்றது உயிர்மெய்யை உணர்த்தாது தனிமெய்யை உணர்த்தலானும்,
ஒற்றினை உயிர்மெய்போலச் சொல்லுகின்ற
வழுவண்மதியிலக்கணத்தானும் மொழிமரபின்கண்ண தாயிற்றென
உணர்க.

(கரு)

சஎ. தம்மியல் கிளப்பி னெல்லா வெழுத்து

மெய்நிலை மயக்க மாண மில்லை.

இது, மெய்ம்மயக்கத்திற்கு ஓர் புறனடை உணர்த்துதல்
யுதலிற்று.

இ-ள் :—எல்லா எழுத்தும் தம் இயல் கிளப்பின்-எல்லா
மெய்யெழுத்தும் மொழியிடையின்றித் தம் வடிவின் இயல்பைச்
சொல்லுவிடத்து, மெய்மயக்கநிலை மாணம்

இல்லை-மெய்ம்மயக்கநிலையின் மயங்கிவருதல் குற்றம் இல்லை.

உ-ம். “ வல்லெழுத் தியையின் டகார மாகும்”

[புள்ளிமயங்கு-எ] எனவரும்.

இதனை அம் மெய்ம்மயக்கத்து வைக்கவெனின், இது
வழுவமைதிநோக்கி மொழிமரபின்கண்ண தாயிற்று.

(கச) சஅ. யரமு வென்னு மூன்றுமுன் னொற்றக்
கசதப வஞரம வீரொற் றாகும்.

இஃது, ஈர் ஒற்று உடனிலை ஆமாறு உணர்த்துதல் யுதலிற்று.

இ-ள் :—ய ர மு என்னும் மூன்று-ய ர மு
என்றுசொல்லப்படுகின்ற மூன்ற னுள் ஒன்று, முன்
ஒற்ற-(குறிக்கீழும் நெடிக்கீழும்) முன்னே ஒற்றாய் நிற்ப (அவற் றின்
பின்னே), கசதப வஞரம ஈர் ஒற்றாகும்-கசதபக்களிலொன்றாதல்
வஞரமக்களிலொன்றாதல் ஒற்றாய்வர அவை ஈரொற்றுடனிலையாம்.

உ-ம். வேய்க்குறை, வேயங்குறை, வேர்க்குறை, வேர்க்குறை,
வீழ்க்குறை, வீழங்குறை, சிறை, தலை, புறம் என ஒட்டுக.

இவ்விதி மேல் ஈற்றகத்து உணர்ந்துகொள்ளப்படுமாவெனின்,

இது 'சர்க்கு' பீர்க்கு' என ஒருமொழியுள் வருதலானும், இரண்டுமொழிக்கண் வருதல் விகார மாதலானும் ஈண்டுக் கூறப்பட்டது. அஃதேல், இதனை நான்மரபினகத்து மெய்ம் மயக்கத்துக்கண் கூறுக வெனின், ஆண்டு வேற்றுமைநயம்கொண்டதாகலின் முவொற்று உடனிலையாதல் -து.

நோக்கி ஒற்றுமைநயம்பற்றி ஈண்டுக் கூறப்பட்
(கடு)

சக. அவற்றுள்

ரகார முகாரங் குற்றோற் றுகா.

இது, ரகார முகாரங்கட்கு எய்தியது ஒருமருங்கு மறுத்தல் துதலிற்று.

எழுத்ததிகாரம் - மொழிமரபு

உக

இ-ள் :—அவற்றுள்-மேற்கூறப்பட்ட மூன்றனுள்ளும், ரகாரம் முகாரம் குற்று ஒற்று ஆகா-ரகாரமும் முகாரமும் குறிநீழ் ஒற்றாகா.

அவை நெடிற்கீழ் ஒற்றும் ; குறிநீழ் உயிர்மெய்யாம்.

உ-ம். தார், தாழ் என நெடிற்கீழ் ஒற்றாய்நின்றன. கரு மழு எனக் குறிநீழ் உயிர்மெய்யாய் நின்றன.

இவ்வாறு விலக்கினமையின், யகரம் பொய் எனவும் நோய் எனவும் இரண்டி டத்தும் ஒற்றாயிற்று. குற்றொற்று என்பது குறிதாகிய ஒற்று எனப் பண்புத் தொகை. குறிநீழ் நின்றலான், குறியது எனப்பட்டது. ஈண்டுக் குறில் நெடில் என்கின்றது மொழிமுதல் எழுத்தினை என உணர்க. இது மேல் வரையறை இல எனப்பட்ட உயிரும் மெய்யும் மயங்கும் மயக்கத்திற்கு ஓர் வரையறை கண்டு கூறி னவாறு.

(சக)

ரு. குறுமையும் நெடுமையும் மளவிற் கோடலிற்
 ரொடர்மொழி யெல்லா நெட்டெழுத் தியல.

இ-ள் :—குறுமையும் நெடுமையும் அளவின் கோடலின்-உயிரொழுத்திற்குக் குறுமையும் நெடுமையும் அளவிற் கொள்ளப்படுதலில், தொடர்மொழி எல்லாம் நெட்டெழுத்து இயல - தொடர்மொழிக்கீழ் நின்ற ரகார முகாரங்களெல்லாம் நெடிநீழ் நின்ற ரகார முகாரங்களின் இயல்பையுடைய (என்றுகொள்ளப்படும்).

உ-ம். ஆகர், புகர், அகழ், புகழ் எனக் கொள்க.

‘புலவர்’ என்றாற்போல இரண்டுமாத் திரையை இறந்ததன்

பின்னும் வருமா லெனின், அவையும் “தன்னின முடித்தல்” என்பதனால் ‘நெடிநீழ் ஒற்று’ எனப் படும். எல்லாம் என்றதனால், ரகார முகாரங்களேயன்றி, பிற ஒற்றுக்களும் ‘நெடிநீழ் ஒற்று’ எனப்படும். இதனானே, விரல் தீது என்புழி லகரம் ‘நெடிநீழ் ஒற்று’ என்று கெடுக்கப்படும்.

(கவ)

ருக. செய்யு ளிறுதிப் போலு மொழிவயின்
னகார மகார மீரொற் றாகும்.

இது, செய்யுட்கண் ஈரொற்று உடனிலை ஆமாறு உணர்த்துதல்
துதலிற்று.

இ-ள் :-—செய்யுள் இறுதி போலும் மொழிவயின் - செய்யுள்
இறுதிக்கண் 'போலும்' என்னும் மொழிக்கண், னகாரம் மகாரம் ஈர்
ஒற்று ஆகும்-னகாரமும்
மகாரமும் வந்து ஈரொற்று உடனிலையாய் நிற்கும். ['போலி' எனவும் பாடம்.]

உ-ம். "எம்மொடு தம்மைப் பொருட்காற் பொன்னொடு, கூவினம் பூத்தது
போன்ம்" எனவரும்.

(கஅ)

ருஉ. னகார முன்னர் மகாரங் குறுகும்.

இஃது, "அரையளபு குறுகன் மகர முடைத்து"
[தான்மரபு-கரு] என்ப தற்கு ஓர் புறனடை உணர்த்துதல்
துதலிற்று.

இ-ள் :-—னகாரம் முன்னர் மகாரம்
குறுகும்-(மேற்கூறப்பட்ட) னகாரத்து முன்வந்த மகாரம் மாத்திரை
குறுகிநிற்கும். (கக) உஉ

தோல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

ருங் . மொழிப்படுத் திசைப்பினுந் தெரிந்துவே

நிசைப்பினும்

எழுத்திய நிரியா வென்மனார் புலவர்.

இது, எழுத்துக்கட்கு மொழிக்கண் மாத்திரை காணடாகப் பிறப்பதோர் ஐயம் தீர்த்தல் துதலிற்று.

இ-ள் :—மொழிப்படுத்து இசைப்பினும்-மொழிக்கண்படுங் குச சொல்லினும், தெரிந்து வேறு இசைப்பினும்-தெரிந்துகொண்டு வேறே சொல்லினும். எழுத்து இயல் நிரியா என்மனார் புலவர்-உயிரும் மெய்யுமாகிய எழுத்துக்கள் (பெருக்கம் சுருக்கம் உடையனபோன்ற இசைப்பினும்), தத்தம் மாத்திரை இயல்பில் நிரியா என்றுசொல்லுவார் புலவர்.

உ-ம். அஃகல், அ எனவும், ஆல், ஆ எனவும், கடல், க எனவும், கால், கா எனவும் கண்டுகொள்க.

வேறு உன்றதனான், எடுத்தல் படுத்தல் முதலிய இசை வேற்றுமைக்கண்ணும் எழுத்தியல் நிரியா வென்பது கொள்க. (உய)

நிச அகர இகர மைகார மாகும்.

இது, போலி எழுத்து ஆமாறு உணர்த்துதல் துதலிற்று.

இ-ள் :—அக ம் இக ம்-அகமும் இகமும் கூடசொல்ல, ஐகமும் ஆகும்-ஐகாம்போல ஆகும்

உ-ம். ஐயர், அஇயர் எனவும். அது கொள்ளற்க.

(உக)

நிநி. அகர உகர மௌகார மாகும்.

இதும் அது.

இ-ள்:—அக-ம் உக-ம்-அக மும் உக மும் கூட-சமசொல்லு.
ஒளகாரம் ஆகும்- ஒளகாரம்போல ஆகும்.

உ-ம். ஒளவை. அகவை எனக் கண்டுகொள்க. ! அது கொள
ளத்தி (உஉ)

நக. அகரத் திம்பர் யகரப் புள்ளியும்

ஐயெ னெடுஞ்சினை மெய்ப்பெறத் தோன்றும்.

இதும் அது.

இ-ள்:—அக-த்து இம்பர் யக புள்ளியும்-அகரத் தின்பின்னர் இகர மேயன்றி
யகர மாகிய புள்ளியும், ஐயெ னெடுஞ்சினை-ஐ எனப்பட்ட டெட்டெழுந்தரம்.
மெய்ப்பெறத் தோன்றும்-அகர உடி. பெறத் தோன்றும்

உ-ம். ஐயனம், அய்யனம் என. ரும்.

‘மெய்ப்பெறத் தோன்றும்’ என்றதற்குள். (அகரத்தின்
பின்னர் உகர. மேயன்றி.) வகார்புள்ளியும் ஒளகாரம்போல உருமென
க்கொள்க என்றவாறு.

[இதும் அது,

“அகரத் திம்பர் யகரப் புள்ளியும்
~~ஐயெ னெடுஞ்சினை மெய்ப்பெறத் தோன்றும்~~”

என்றிருந்தல் வேண்டும்.

எழுத்ததிகாரம் - மொழிமரபு

இன் :—அகரத்து இம்பர் யகரப் புள் ரிபும் அகர்தின் பின்னர் யகர
வொற்றும் அகர வொற்றும், ஐ ஒள கெடுஞ்சினை-ஐகாரம் ஒளகாரம் என்னும் கெட்
டெழுத்தாம். பெய் பெற தோன்றும் (அமை) கழுடி பெறத் தோன்றும்.

ம். ஐயல், அய்யல்; ஒளவை, அவ்வை.

‘பெய் பெறத்தோன்றும்’ என்றால், அவற்றைக் கொள்க என்றவாறு.

காலப் பழையமையில் எஃ பெயர்த்து எழுதினோர் ‘யகரப்புள்ளி’ என்பதனை
‘யகர்புள்ளி’ எனவும் ‘ஐயெள கெடுஞ்சினை’ என்பதனை ‘ஐயெ நெடுஞ்சினை’
எனவும் பிழைபாக எழுதினர் போலும். அப்பிழைப்பாடத்தைப் பிழையற்ற
பாடமெனக் கருதி உரையாசிரியர் அதற்குத் தக்கவாறு உரையெழுதிச் சென்
றனர் போலும்.] (உரு)

நி. ௪. ஓரள பாகு மிடனுமா ருண்டே

தேருங் கால மொழிவயி னான.

இஃ ௧. என் னுதலிற்றோ கெனின், உயிர்களுள் ஒன்றற்கு
மாத்திரைச் சுருக்கம் கூறுதல் வற்று.

இன் :—இஃ ருங்காலை மொழிவயின் ஓர் அளவு ஆகும்
இடனும் உண்டு- ஐகாரம் அளவு காலத்து மொழிக்கண்
ஓர் அளவாய் நிற்கும் இடமும் உண்டு.

உ-ம். இலையன், மடையன் எனவரும்.

தேரு கால என்றதனான் முதற்கண் சுருக்கா தென்பது கொள்க. இடன்
என்றதனான் இக்குறுக்கம் சிறுபான்மை யென்பது கொள்க.

[இசைநிபந்திற்குப் பின்வருமாறு உரைத்தலே
பொருத்தமுடைத்து :—

இஃ ௧, ௨ யிர்களுள் இரண்டற்கு மாத்திரைச்சுருக்கம் கூறுதல்
துதலிற்று.

இ-ள் : - தோரும் காலே மொழிவயின் ஆன-ஆராய்க்காலத்து
மொழிக்கண் நின்ற ஐகா ஸகாசங்கள், ஓர் அளபு ஆகும் இடனும்
உண்டு-ஓர் அளபாய்நிற்கும் இடமும் உ
ண்டி.

‘தோரு’ காலே’ என்றதனால், தனியே நின்ற ஐகாசமும்
ஒளகாசமுமே ஒரு மாத்திரை யாகு மென்றுகொள்க.

உ-ம். பை, மை, கை ; கௌ, செள, வெள.

‘இடனும்’ என்றதனால் இக்கு று க் கம் சிறுபான்மை பெறப்படு
கொள்க. ஆர் என்பன அமைச்சுகள்.

மேல். “ யா’ ப் புள்ளியும் று பெ நெடுஞ்சினை ” என்ற
பிழைப்பாடத்தைப் பிழையற்ற பாடமெனக் கொண்டால் உ
ரைபாசிரிபர் ஁ண்டு ஒளகாசத்தைக் கூறுது ஐகா ம் ஓர் அளபாய்
நிற்கும் இடமும் உண்டு என்று உரைத்தச சென் றனர் போலார்.]]
(உச)

நு ழீ இகர யகர மிறதி விரவும்.

இதுவும் ஓர் போலியெழுத்து உணர்த்துதல் நுரலிற்று.

இ-ள் :—இறுதி இகர யகரம் வீ ி ம்-இகரவீற்று
மொழிக்கண் யகரமும் (அதுபோல) இகரமும் வீரவீறும்.

உ-ம். நாய் நாடு எனக் கண்டுகொள்க. [விரவும் என்றதனால்,
அவையிரண் டும் கொள்க என்றவாறு.]

(உ௯)

உச

தோல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

நூ. பன்னீ ருயிரு மொழிமுத லாகும்.

இஃது, உயிரொழுத்து மொழிக்கு முதலாமாறு உணர்த்துதல் ஐதலிற்று.

இ-ள் :—பன்னீர் உயிரும் மொழிமுதல் ஆகும்-பன்னிரண்டு உயிரொழுத்தும் மொழிக்கு முதலாம்.

உ-ம். அடை, ஆடை, இடை, ஈயம், உரல், ஈர்த்தி, ஏழு, ஏணி, ஐவனம், ஒளி,

ஒளி, ஒளவியம் எனவரும்.
(உக)

ஈய. உயிர்மெய் யல்லன மொழிமுத லாகா.

இஃது, [உயிர்] மெய்யெழுத்து மொழிக்கு முதலாம் ஆறு உணர்த்துதல் ஐதலிற்று.

இ-ள் :—உயிர்மெய் அல்லன மொழி முதல் ஆகா-உயிரொடுகூடிய மெய்யல் லாதனவாகிய தனிமெய்கள் மொழிக்கு முதலாகா உயிரொடுகூடிய மெய்கள் மொழிக்கு முதலாம்.

சுண்டு உயிர்மெய் யென்பது வேற்றுமைபுடம் கருதி யெனவுணர்க. சுண்டு ஒற்றுமைகருதில், “கதநப மவெனு மாவைந் நெழுததும், எல்லா வுயிரொடுஞ் செல்லுமார் முதலே” [மொழிமுடி-உஅ] எனச சூத்திரம் சுருங்க வருவதன்றி, இதனாற் சொல்லப்பட்ட அறுபது உயிர்மெய்யினை எடுத்தோத வேண்டிச சூத்திரம் பரக்கவரு மென்பது

[[‘சுருங்க ஒதுமன்றி’ எனவும், ‘ஒதவேண்டில்’ எனவும் முந்திய அசகப்

பிரதியிலும் எட்டுப் பிரதிகளிலும் காணப்படும் தெழுதினோரால் நேர்ந்த பிழை போலும்]]

(உரைப்) பாடம் ஏடுபெயர்த்

(உஎ)

சுக. கதந பமவெனு மாவைந் தெழுத்தும்
எல்லா வுயிரோடுஞ் செல்லுமார் முதலே.

இது, மேல் முதலாம் என்னப்பட்ட உயிர்மெய்கட்டு
வரையறை கூறுதல் அதலிற்று.

இ-ள் :—கதநபம எனும் அ ஐந்து எழுத்தும்—கதநபம
என்றுசொல்லப்பட்ட ஐந்து தனிமெய்யெழுத்தும், எல்லா
உயிரோடும் முதல் செல்லும்—பன்னிரண்டு உயிரோடும் மொழிக்கு
முசலாதற்குச் செல்லும்

உ-ம் கலை, கா, கி, கீ, குடி, கூடு, கெண்டை, கேழல், கைதல்,
கொண்டல், கோடை, கௌவை எனவும், தகதை, தாடி, துற்றி, தீமை,
துணி, துணி, தெற்றி,

தேவர், தையல், தொண்டை, தோடு, தெளவை எனவும், நடம், நாரை, நிலம், நீர், நுழை,
நூல், நெய்தல், நேயம், கைகை, நெய்யன, நோக்கம், நௌவி எனவும், படை, பாடி,
பிடி, பீடம், புகழ், பூழி, பெடை, பேடி, பைதல், பொன், பேரதகம், பெளவம் எனவும்,
மடம், மாலை, மீடறு, மீனம், முகம், மூதூர், மெலிந்தது, மேனி, மையல், மொழி, மோத
கம், மௌவல் எனவும் உரும்.

‘முதற்கு’ என்பதன் நான்காம் உருபு லீகாரத்தாற் றொக்கது. [ஆர் என்
பது அசை. ஏகாரம் ஈற்றசை.]

(உஅ)

சுஉ. சகரக் கிளவியு மவற்றோ ரற்றே

அ ஐ ஒளவெனு மூன்றலங் கடையே,

இதுவும் அது.

இ-ள் :—சகர கிளவியும் அவற்று ஓர் அற்று-சகரமாகிய எழுத்தும் மேற்

சொல்லப்பட்டவைபோல எல்லா உயிரோடும் மெய்யிக்கு முதலாம், அ ஐ ஒ ள எனும் மூன்று அவங்கடை-அ ஐ ஒ ள என்னும் மூன்றாம் அல்லாவிடத்து.

உ-ம். சாலை, சிலை, சேறு, கரும்பு, குழை, செய்கை, சேவடி, சொறிக, சோறு, என வரும்.

(1) கூடம் எனவும், னையம் எனவும் விலக்கினவும் வருமாவெனின், அவற்றுள் தீரியச்சிதை. வல்லாதன “கடிசொல் வில்லை” என்பதனும் கொள்க. [சகரம் இரண்டும் ஈற்றசைகள். இந்நூல் மூலத்தில் ‘ஓர் அன்ன,’ ‘ஓர் அற்று’ என்று வரும். இடங்களில் ‘ஓர்’ என்பதனை அசையென்று கொள்ளுதல் பொருத்தமுடையதா கத் தோற்றுகின்றது.]

(௨௬)

சுரு. உ ண ஓ ஓ வென்னு நான்குயிர்

வ என் னெழுத்தொடு வருத வில்லை.

இதுவும் அது.

இ-ள் :—உ ண ஓ ஓ என்னும் நான்கு உயிர்-உ ண ஓ ஓ என்று சொல்லப் படுகின்ற நான்கு உயிரும், வ என் எழுத்தொடு வருதல் இல்லை-வ என்னும் மெய் யெழுத்தொடு மொழிமுதலில் வருதலில்லை.

பிற உயிர்கள்

வரும்.

உ-ம். வளை, வாளி, விளி, வீடு, வெள்ளி, வேர், வையம், வெளவு
எனவரும். ()

சூசு. ஆ எ

ஒ எனு முடியிர் ஞகாரத் துரிய.

இதுவும் அது.

இ-ள் :—ஆ எ ஒ எனும் மூ உயிர் ஞகாரத்து உரிய-ஆ எ ஒ
என்று சொல் லப்பதும் முடியிர்கள் ஞகார ஒற்றோடு முதலாதற்கு
உரிய, பிற உயிர் உரியவல்ல.

உ-ம். ஞாலம், ஞெகிழி, ஞொங்கிற்று எனவரும்.

ஞழியிற்று என்றும்போல்வன விலக்கினவும் வருமாலெனின், அவை ஞுழி
வழக்கென்று மறுக்க. (ந.க)

சூரு. ஆவேர டல்லது யகரமுத லாகு.

இதுவும் அது.

இ-ள் :—ஆவேர டுல்லது யகரம் முதலாகு-ஆகாரத்தோடு
அல்லது யகர முதலாகாது.

உ-ம். யான் எனவரும்.

யவனார் என்றும்போல்வன விலக்கினவும் வருமாலெனின்,
அவை ஆரியத் திடைவென்று மறுக்க.

௬௬. முதலா வேன தம்பெயர் முதலும்.

இது, மொழிக்கு முதலாகாதனவும் ஒரோவழி ஆமாறு உணர்த்துதல் றது விற்று.

௬௬

தோல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

இ-ள் :—முதலா என-மொழிக்கு முதலாகாத ஒழிந்த மெய்களும், தம்பெயர் முதலும்-(அவ்வெழுத்துக்கள்) தம் பெயர் கூறுதற்கு முதலாம்.

முதலாயின மெய் கதர்ப்பமக்களும், வகாரமும், சகாரமும், ஞகாரமும், யகாரமும் என இவை. முதலாகாத மெய் ஙகாரமும், டகாரமும், ணகாரமும், ரகாரமும், லகாரமும், ழகாரமும், ளகாரமும், றகாரமும், னகாரமும் என இவை.

அவை தம் பெயர்க்கு முதலாமாறு :—ஊக்கணந்தார், டப்பெரிது, ணந்நன்று என்றாற்போல ஒட்டிக்கொள்க.

இனி 'என' என்றதனான், முதலாம் என்னப்பட்ட ஒன்பது உயிர்மெய்யும் பன்னிரண்டு உயிரும் தம்பெயர் கூறும்வழியும் மொழிக்கு முதலாம் எனக்கொள்க.

கக்கணந்தார், தப்பெரிது, அக்குறிது, ஆவலிது 'என்றாற்போல ஒட்டிக்கொள்க. (௩௩)

௬௭. குற்றிய லுகர முறைப்பெயர் மருங்கின்

ஒற்றிய நகரமிசை நகரமொடு முதலும்.

இது,

குற்றியலுகரம் மொழிக்கு முதலாமாறு 'உணர்த்துதல்' றதுவலிற்று.

இ-ள் :—குற்றியலுகரம் முறைப்பெயர் மருங்கின்-குற்றியலுகரம் முறைப்பெயரிடத்து, ஒற்றிய நகரமிசை நகரமொடு முதலும்-ஒற்றியின்ற நகரத்தின் மேலாய நகரத்தோடு மொழிக்கு முதலாம்.

புத்தகம் எனவரும்.

இவ்வாறு முதலாக்கம் கூறவே, மொழிமுதற் குற்றியலுகரத்திற்கு இடமும் பற்றுக்கோடும் கூறியவா ருயிற்று. இடம் துத்தை என்னும் முறைப்பெயர். பற்றுக்கோடு நகரயிசை நகரம். [நகரயிசை நகரம்-நகர ஒற்றின் மேலுள்ள நகர ஒற்று.] (கூச)

௩௮. முற்றிய லுகரமொடு பொருள்வேறு படாஅ
தப்பெயர் மருங்கி னிலையிய லான.

இது, மேலதற்கு ஓர் புறனடை.

இ-ள் :—முற்றியலுகரமொடு பொருள் வேறுபடாது-(அம் முதற்கட் குற்றியலுகரம் ஆண்டு இதழ்குவித்துக் கூறும்வழி) முற்றுகரத்தோடு பிற உகரம்போலப் பொருள் வேறுபடாது: (யாண்டெனின்,) அப்பெயர் மருங்கின் நிலை இயலான்-அம் முறைப்பெயரிடத்துத் தான் நின்றற்கண்.

நாகு எனவும், நகு எனவும் குறுகியும், குறுகாதும் நின்ற உகரங்கள்போல, துத்தை என்று குறுக்கமாயவழியும், இதழ்குவித்துக்கூறக் குறுகாதவழியும், பொருள் வேறுபடாதவாறு அறிக.

இனி “இரட்டுறமொழிதல்” என்பதனால், பொருள் என்றதனை இடனும் பற்றுக்கோடும் ஆக்கி, பிற உகரங்கள்போல ஈண்டை உகரங்கள் இடனும் பற்றுக்கோடும் வேறுபடா என்பது கொள்க. [ஈற்றகரம் சாரியை.] (கூடு)

௩௯. உயிர் ஓள வெஞ்சிய இறுதி யாகும்.

இஃது, உயிர் மொழிக்கு ஈராமாறு உணர்த்துதல் ததலிற்று.

இ-ள் :—உயிர் ஓள வெஞ்சிய இறுதி ஆகும்-உயிரெழுத்துக்களுள் ஒளகாரம் ஒழித்தவை மொழிக்கு ஈராம். ஒளகாரத்தான் ஈராகாது.

‘எழுத்ததிகாரம் - மொழிமரபு

இஃது உயிர்க்கும் உயிர்மெய்க்கும் பொது. :

ஆ, ஐ, ஈ, ன, ஊ, எ, ஏ, ஐ, ஐ, ஒ, ஓ என உயிர்
இவற்றுட் குற்றெழுத்தைந்தும் அன்பெடைவகையான் ஈராயின,
ஈராயின.

உயிர்மெய்களும் மேல்வரையறை கூறுதனவாகிய அகர ஆகார
இகர ஈகார ஐகாரங்களோடு இயைந்தன ஈண்டே கொள்க.

உ-ம். விள, பலா, கிளி, சூர், பனை எனவரும்.

(க-க)

எய் சுவர்வா டியையி னெளவு மாகும்.

இஃது, ஈராகா தென்ற ஒளகாரம் இன்னுழி ஆம் என்கின்றது.

இ-ள் :—க வ ஒடு இயையின்-ககர வகாமாகிய மெய்களோடு
பொருந்தின், ஒள உம் ஆகும்-முன்ஈராகா தென்ற ஒளகாரமும் ஈராம்.

உ-ம். குள, வெள எனவரும்.

(க-எ)

எக. எ என வருமுயிர் மெய்யீ ராகாது.

இஃது, எகரம் தானே நின்றவழியன்றி மெய்யோடுகூடி
ஈராகாதென வரைய றை கூறுதல் நுதலிற்று.

இ-ள்:—எ என வரும் உயிர்-எ என்றுசொல்ல வரும் உயிர், மெய்
ஈறு ஆகாது- தானே ஈறுவதன்றி மெய்யோடு இயைந்து ஈராகாது.

(க-அ)

எஉ. ஒவ்வ மற்றே நவ்வலங் கடையே.

இதுவும் வரையறை.

இ-ள் :—ஒவ்வும் அற்று-ஒகரமும் தானேநின்று ஈருவதன்றி
மெய்யோடு இயைந்து ஈருகாது, ந அலங்கடை-நகரமெய்யோ
டல்லாத விடத்து. (நக)

எந. ஏ ஓ எனுமுயிர் ஓகாரத் தில்லை.

இதுவும் வரையறை.

இ-ள் :—ஏ ஓ எனும் உயிர் ஓகாரத்து இல்லை-ஏ ஓ
வன்றுசொல்லப்படும் உயிர் (தாமே நின்றும் பிறமெய்களோடு
நின்றும் ஈருவதன்றி) ஓகாரத்தோடு ஈரு வதில்லை.

தாமேயாதல் முன்னே காட்டப்பட்டது. பிறமெய்களோடு
ஈருவனவற்றுள் வழக்கிறந்தனவொழிய இறவாதன
வந்தவழிக் கண்டுகொள்க. (சய)

எச. உ ஊ கார நவ்வொடு நவிலா.

இதுவும் வரையறை.

இ-ள் :—உ ஊகாரம் ந வ ஒடு நவிலா-உ ஊகாரங்கள் (தாமே
நின்றும் பிற மெய்களோடு நின்றும் பயில்வதன்றி) நகர
வகரங்களோடு பயிலா.

தாமே ஈருதல் மேலே காட்டப்பட்டது. பிற மெய்களோடு
ஈருமவற்றுள்,

வழக்கிறந்தனவல்லாதன வந்தவழிக் கண்டுகொள்க. 'நவிலா' என்றதனாற் சிறு
பான்மை நொவ்வும் கவ்வும் என [உகரம்] வகாரத்தோடு ஈருதல் கொள்க. இன்

தும் இதனானே சிறுபான்மை நகரத்தோடு வரவு உண்டேனும்
கொள்க. (சக)

உஅ

தோங்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

எடு. உச்சகார மிருமொழிக் குரித்தே.

இதுவும் ஒரோவழி வரையறை.

இ-ள்:—உச்சகாரம் இரு மொழிக்கு உரித்து-உகரத்தோடு
கூடிய சகரம் இரு மொழிக்கு ஈராகும் (பலமொழிக்கு ஈராகாது).

உ-ம். உசு, முசு எனவரும். பசு வென்பது ஆரியச்சிதைவு.

(சஉ)

எசு. உப்பகார மொன்றென மொழிப
இருவயி நிலையும் பொருட்டா கும்மே.

இதுவும் மொழிவரையறையும் மொழியது பொருள்பாடும்
உணர்த்துதல்

ஈதலிற்று.

இ-ள்:—உப்பகாரம் ஒன்று என மொழிப-உகரத்தோடு
கூடிய பகரம் ஒரு

மொழிக்கு ஈராகும் என்று சொல்லுவார். இருவயின் நிலையும்
பொருட்டுகூகும்-அது

தான் தன்வினை பிறவினை என்னும் இரண்டிடத்தும் நிலைபெறும்
பொருண்மைத்

தாம்.

உ-ம். தபு எனவரும். இது படுத்துச்சொல்ல, நீ சா எனத் தன்வினையாம். எடு

த்துச்சொல்ல, நீ ஒன்றனைச் சூலி எனப் பிறவினையாம். [ஏகாரம் ஈற்றதை.] (சூஉ)

எள. எஞ்சிய வெல்லா மெஞ்சுத லிலவே.

இது, மொழிக்கு ஈராகா உயிர்மெய்யும் ஒரோவழி ஆமாறு உணர்த்துதல் றுத
லிற்று.

இ-ள் :—எஞ்சிய எல்லாம் எஞ்சுதல் இல-மொழிக்கு ஈராகாது சின்ற உயிர்

மெய்களெல்லாம் தம்பெயர் கூறும்வழி ஈராதற்கு ஒழிபு இல.

எஞ்சிய உயிர்மெய்யாவன: ஒளகாரம் ககார வகாரங்களை ஒழிந்த மெய்யோடு

இயைந்த உயிர்மெய்யும், ஏகாரம் எல்லாமெய்யோடும் இயைந்த உயிர்மெய்யும்,

ஒகாரம் நகாரம் ஒழிந்த மெய்யோடு இயைந்த உயிர்மெய்யும், ஏகார ஒகாரம் ரூகாரத் தோடு இயைந்த உயிர்மெய்யும், உணகாரம் நகர வகரங்களோடு இயைந்த உயிர் மெய்யும் என இவை.

தம் பெயர்க்கு [ஈறு] ஆமாறு: நெளக் களைந்தார் எனவும், நெக் களைந்தார் எனவும், கொக் களைந்தார் எனவும், நோக் களைந்தார் எனவும், நோக்களைந்தார் என

வும், நூக் களைந்தார் எனவும், நூக் களைந்தார் எனவும், வுக் களைந்தார் எனவும், ஆக் களைந்தார் எனவும்வரும். எல்லாம் என்றதனான், மொழிக்கு ஈராய்வின்ற உயிர்மெய்

எனும் தம்பெயர் கூறும்வழியும் ஈனும் என்றுகொள்க. கக்
களைந்தார், கா வலிது எனவும், அக் களைத்தார், ஆ வலிது எனவும்
இவ்வாறே ஒட்டிக்கொள்க. தன்னை உணர் சின்றவழி, மொழிகட்டு
இது கருவியாக ஈற்றகத்து முடிபு ஒன்றினமுடித் ஈலாற்கொள்க.

(சச)

எஅ. ஞ்ணநமனயரலவழள வென்னும்
அப்பதி ஞென்றே புள்ளி யிறுதி.

இது, தனிமெய்களுள் மொழிக்கு ஈருவன கூறுதல்
துதலிற்று.

இ-ள் :—ஞ்ணநமனயரலவழள என்னும் அ
பதிஞென்றே-ஞ்ணநமனயரலவழள என்று கூறுப்பட்ட
அப்பதிஞென்றுமே, புள்ளி இறுதி-புள் ளிகளில் மொழிக்கு ஈருவன.

எழுத்ததிகாரம் - மொழிமாபு

உக

உ-ம். உரிஞ், மண்,

பொருந், திரும், பொன், வேய், வேர், வேல், தெய், வீழ் வேள்
எனவரும். எனகாரத்தை ஈற்று வையாது,

மகரத்தோடு வைத்தது அதன்

மயக்க இயைபு நோக்கி என்றுணர்க.

(சடு)

எக. உச்ச காரமொடு நகராஞ் சிவனும்.

இதுவும் மொழிவரையறை.

இ-ள் :—உச் சகாரமொடு நகாரம் சிவணும்-உகரத்தோடுகூடிய சகாரத்தோ டே நகாரம் பொருந்தி அஃது இருமொழிக்கு ஈரூய வாறுபோல தானும் இரு மொழிக்கு ஈரூம்.

உ-ம். பொருந், வெரிந் எனவரும்.

[உகரத்தோடு கூடிய சகரம் இருமொழிக்கு ஈரூயவாறுபோல நகரம் இரு மொழிக்கு ஈரூம் என்க.]

(சக)

அயி. உப்ப காரமொடு ஞகாரையு மற்றே
அப்பொரு ளிரட்டா திவணை யான.

இதுவும் மொழிவரையறை.

இ-ள் :—உப்பகாரமொடு ஞகாரையும் அற்று -

உகரத்தோடுகூடிய பகரத் தோடு ஞகாரமும் அத்தன்மைத்தாய் ஒருமொழிக்கு ஈரூம். இவணையான அ பொருள் இரட்டாது-இவ்விடத்ததன்பொருள் அவ்வுப்பகரம்போல இருபொருள் படாது.

உ-ம். உரிஞ் எனவரும்.

ஞகாரம் ஒருமொழிக்கு ஈரூதலின், பகரத்தின்பின் கூறப்பட்டது. [ஞகாரம் சுற்றை.] (சஎ)

அக. வகரக் கிளவி நான்மொழி யீற்றது.

இதுவும் மொழிவரையறை.

இ-ள் :—வகரக் கிளவி நான்மொழி சுற்றது-வகரயாகிய

மொழி சுற்றதரம்.

எழுத்து நான்கு

உ-ம். அவ், இவ், உவ், தெவ் எனவரும்.

(சஅ)

அஉ. மகரத் தொடர்மொழி மயங்குதல் வரைந்த
னகரத் தொடர்மொழி பொன்பஃ தென்ப
புகரறக் கிளந்த வஃறிணை மேன.

இதுவும் ஒரோவழி மொழிவரையறை.

இ-ள் :—புகர் அற கிளந்த அஃறிணைமேல்-குற்றம் அறச்
சொல்லப்பட்ட அஃறிணையிடத்து, மகரத் தொடர்மொழி மயங்குதல்
வரைந்த-மகரவீற்றுத் தொடர்மொழியோடு மயங்காதென்று
வரையறுக்கப்பட்ட, னகரத் தொடர்மொழி

ஒன்பஃது என்பு-னகரவீற்றுத் தொடர்மொழி ஒன்பதென்று சொல்லுவர்.

உ-ம் :—நிலன், நிலம், பிலம், பிலன் என்றாற்போல்வன மயங்குவன.

இனிமயங்காதன உகின், செகின், வீழன், பயின், அழன்,
புழன், குயின்,

கடூன், வயூன் எனவரும்.

இவற்றுள் திரிபுடையன களைக. ஒன்பஃது என்னும் ஆய்தம் செய்யுள்விகா
ரம். அஃறிணையென்றது ஈண்டு அஃறிணைப் பெயரினை. (சக)

இரண்டாவது மொழிமரபு முற்றிற்று.

மூன்றாவது பிறப்பியல்

இவ்வோத்து என்ன பெயர்த்தோவெனின், எழுத்துக்களது
பிறப்பு உணர்த்

தினமையின் பிறப்பியல் என்னும் பெயர்த்து.

வைக்கவெனின், சார்பிற்றேற்றத்தெழுத்தும்

இதனை நான்மரபின் பின்னே
தனிமெய்யும் மொழிமாபிடை

உணர்த்தி [ப் பிறப்பு] உணர்த்தவேண்டெனின், மொழிமரபின்
பின்ன தாயிற்று.

அங். உந்தி முதலா முந்துவளி தேதான்றித்
தனையினு|மிடற்றினு நெஞ்சினு|நிலைஇப்
பல்லு|பிதழு நாவு|மூக்கும்|
அண்ணமு|முளப்பட வெண்முறை நிலையான்
உறுப்புற் றமைய நெறிப்பட நாடி
எல்லா வெழுத்துஞ் சொல்லுங் காலைப்
பிறப்பி னுக்கம் வேறுவே றியல
திறப்படத் தெரியுங் காட்சி யான.

இக் தலைச்சுத்திரம் என் துதலிற்றோ வெனின்.

எழுத்துக்களது பொதுப் பிறப்பு உணர்த்துதல் துதலிற்று.

இ-ள் 1—எல்லா எழுத்தும் நெறிப்பட நாடி சொல்லும்
காலை-தனிமெழுத்துக்

கனெல்லாம் ஒருவன் முறைப்பட ஆராய்ந்து தம்மைச் சொல்லுங்காலத்து, உத்தி முதலா முத்து வளி தோன்றி-கொப்பூழ் அடியாக மேலே கிளர்கின்ற உதா னன் என்னும் பெயரையுடைய வாயுத் தோன்றி, தலையினும் மிடற்றினும் நெஞ்சினும் நிலைஇ - தலையின்கண்ணும் மிடற்றின்கண்ணும் நெஞ்சின்கண்ணும் நிலைபெற்று, பல்லும் இதழும் நாவும் மூக்கும் அண்ணமும் உளப்பட எண்முறை நிலை யான் உறுப்பு உற்று அமைய-(தலையும் மிடறும் நெஞ்சும் என்னும் மூன்றனோடும்) பல்லும் இதழும் நாவும் மூக்கும் அண்ணமும் உளப்பட எட்டாகிய முறைமையை யுடைய இடங்களில் ஓர் உறுப்போடு ஓர் உறுப்புத் தம்மற்பொருத்தி அமைதி பெற, பிறப்பின் ஆக்கம் வேறு வேறு இயல்-பிறப்பினது ஆக்கம் வேறு வேறு புலப்பட்டு வழங்கு தலுடைய, திறப்படத் தெரியும் காட்சியான்-கூறுபாடுதாக ஆராயும் அறிவிடத்து.

| இதழ்போறலான் வாய் இதழெனப்பட்டது. எல்லா எழுத்தும் என்னும் எழுவாய்க்குப் 'பிறப்பினாக்கம் வேறுவேறு இயல்' என்பதனை ஒருசொன்னீர்மைப் படுத்திப் பயனிலை யாக்குக. ['முதலாக' என்பது ஈறு கெட்டு தீன்றது. ஈற்ற எம் சாரியை.]

(க)

அச. அவ்வழிப்

பன்னீ ருயிருந் தந்நிலை திரியா

மிடற்றுப் பிறந்த வளியி னிசைக்கும். இஃது,

உயிரெழுத்திற்குப் பொதுப்பிறப்பு உணர்த்துதல் முதலிற்று.

இ-ள் :—அ வழி-அவ்விடத்து, பன்னிரு உயிரும் தம் நிலை திரியா-பன்னிரண்டு உயிரெழுத்தும் தத்தம் நிலையில்திரியாவாய், மீடற்று பிறந்த வரியின் ஒலிக்கும்-மீடற்றின்கட் பிறந்த வரியான் ஒலிக்கும்.

‘தந்நிலை திரியா’ என்றதனால், குற்றியலிகரம் மென்பது பெறப்பட்டது.

குற்றியலிகரம் தந்நிலை திரியு
(உ)

அரு. அவற்றுள்

அ ஆ வாயிரண் டங்கார் தியலும்.

இஃது, உயிரெழுத்துக்களுட் சிலவற்றிற்குச் சிறப்புப்பிறவி உணர்த்துதல் றதலிற்று.

இ-ள் :—அவற்றுள்-மேற்சொல்லப்பட்ட உயிர் பன்னிரண்டினுள், அ ஆ அ இரண்டு அங்காந்து இயலும்-அகர ஆகாரங்களாகிய அவ்விரண்டும் அங்காந்து சொல்ல அஃது இடமாகப் பிறக்கும்.
(௩)

அ. ஈ. இ. ஈ. எ. ஏ. ஐயென விசைக்கும்
அப்பா லைந்து மவற்றோ ரன்ன ;
அவைதாம்
அன்பன் முதனா விளிம்புற லுடைய.

இதும் அது.

இ-ள் :—இ ஈ எ வ ஐ என இசைக்கும் அ பால் ஐந்தும்-இ

ஈ எ ஐ என்று சொல்லப்படும் அக்கற்று ஐந்தும், அவற்று ஓர் அன்ன-மேற்கூறிய அகர ஆகாரங் கள் போல அ ர்கார்து சொல்லப் பிறக்கும். அவை தாம் பல்அண் நாமுதல்விளிம்பு உறல் உடைய-அவைதாம் (அவ்வாறு சொல்லப் பிறக்குமிடத்துப்) பல்வினது அணிய இடத்தினை நாவினது அடியின் விளிம்பு சென்று உறுதலையுடைய. (ச)

அ. உ ஊ ஒ ஓ ஔவென விசைக்கும்
அப்பா லைந்து மிதழ்குவிற் தியலும்.

இதும் அது.

இ-ள் :—உ ஊ ஒ ஓ ஔ என இசைக்கும் அ பால் ஐந்தும்-உ ஊ ஒ ஓ ஔ எனச் சொல்ல இசைக்கும் அக்கற்று ஐந்தும், இதழ் குவிந்து இயலும்-இதழ் குவித்துச் சொல்ல நடக்கும். (இ)

அ. தத்தந் திரிபே சிறிய வென்ப.

இது, முன்கூறிய உயிர்க்கும் மேற்கூறிய மெய்க்கும் ஓர் புறனடை கூறுதல் னுதலிற்று.

இ-ள் :—தத்தம் திரிபு சிறிய என்ப-(எழுத்துக்கள் ஒருதானத்துக் கூடிப் பிற்கு மெனப்பட்டன. அவ்வாறு கூடிப்பிறப்பினும்,) தத்தம் வேறுபாடுகளைச் சிறிய வேறுபாடுக

என்று சொல்லுவார்.

அவ்வேறுபாடு அறிந்துகொள்க. [ஏகாரம் அசை.]

(சு)

௩௨

தோல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

அசு. சகார னகார முதனா வண்ணம்.

இது, மெய்களுட் சிலவுற்றிற்குப் பிறவி ஆமாறு உணர்த்துதல்
அதலிற்று.

இ-ள் :—சகாரம் னகாரம் நாமுதல் அண்ணம்(முதல்)-சகாரமும் னகாரமும்
நாமுதலும் அண்ணமுதலும் உறப் பிறக்கும். (எ)

சுயி. சகார னகார மிடைநா வண்ணம்.

இதுவும் அது.

இ-ள் :—சகாரம் னகாரம் நாமிடை அண்ணம்(இடை)-சகாரமும் னகாரமும்
நாவது இடையும் அண்ணத்தது இடையும் உறப் பிறக்கும். (அ)

சுசு. டகார னகார னுனிநா வண்ணம்.

இதுவும் அது.

இ-ள் :—டகாரம் னகாரம் நாமுனி

அண்ணம் (நுனி)-டகாரமும் னகாரமும் நாவது னுனியும்
அண்ணத்தது னுனியும் உறப் பிறக்கும். (க)

சூஉ. அவ்வா நெழுத்து மூவகைப் பிறப்பின.

இது, மேலனவற்றிற்கு ஓர் புறனடை உணர்த்துதல் துதலிற்று.

இ-ள் :—அ ஆறு எழுத்தும் மூவகை பிறப்பின-மேற்கூறப்பட்ட ஆறு எழுத்தும் கிரணிறைவகையான் (அறுவகைப் பிறப்பின் அல்ல.) மூவகைப் பிறப்பின.(ய)

சூஉ. அண்ண நண்ணிய பன்முதன் மருங்கின்
நாறுனி பரந்து மெய்யுற வெற்றத்
தாமினிது பிறக்குந் தகார நகாரம்.

இதுவும் மெய்களிற் சிலவற்றிற்குப் பிறப்பு உணர்த்துதல் துதலிற்று.

இ-ள் :—அண்ணம் நண்ணிய பல் முதல்

மருங்கின்-அண்ணத்தைப் பொருந் திய பல்லினது அணிய இடத்தின்கண்ணே, நாறுனி பரந்து மெய் உற ஒற்ற-நாவி னது னுனி பரந்து வடிவை உறும்படி ஒற்ற, தாம் இனிது பிறக்கும்-தாம் இனிதாகப் பிறக்கும், தகாரம் நகாரம்-தகாரமும் நகாரமும்.

முன்னே 'உறுப்புற்றமைய' என்று வைத்திப் பின்னும் 'மெய்யுற' என்றத னுன், எல்லா எழுத்துக்களும் மெய்யுற்றபோதே இனிது பிறப்பதென்பது கொள்க.
(கக)

சூச. அணரி னுனிநா வண்ண மொற்ற
றஃகா னஃகா னயிரண்டும் பிறக்கும்.

இதுவும் அது.

இ-ள் :—அணரி றுனிரா அண்ணம் ஒற்ற-அணர்ந்து றுனிரா அண்ணத்தைச் சென்று ஒற்ற, றலிகான் னலிகான் அ இரண்டும் பிறக்கும்-றகார னகாரமாகிய அவ்விரண்டும் பிறக்கும்.

1 இவ்ருகின்ற கெடுக்கணக்கு முறைமை விட்டு நா அதிகாரம்பட்டது கூறுகின்ற தெனவுணர்க.

கண்டு

(கஉ)

எழுத்ததிகாரம் - பிறப்பியல்

௩௩

௧௫. றுனிரா வணரி பண்ணம் வருட
ரகார முகார மாவிரண்டும் பிறக்கும்.

•

இதுவும் அது.

இ-ள் :—றுனிரா அணரி அண்ணம் வருட-றுனிரா அணர்ந்து அண்ணத் தைத் தடவ, ரகார முகாரம் அ இரண்டும் பிறக்கும்-ரகார முகாரமாகிய அவ்விரண்டும் பிறக்கும்.

(க௩)

௧௬. நாலினிம்பு விக்வி பண்பன் முதலுற
ஆவயி னண்ண மொற்றவும் வருடவும்
லகார னகார மாவிரண்டும் பிறக்கும்.

இ-ள் :—நா விளிம்பு வீங்கி பல் அண் முதல் உற-நாவீனது விளிம்பு தடித்துப் பல்லினது அணிய இடத்தைப் பொருந்த, அவயின் அண்ணம் ஒற்ற லகாரமும் வருட ளகாரமும் அ இரண்டும் பிறக்கும்-அவ்விடத்து (முதல்நா) அவ்வண்ணத்தை ஒற்ற லகாரமும் அதனைத் தடவ ளகாரமும்மாக அவ்விரண்டும் பிறக்கும். (க௭)

க௭. இதழியைந்து பிறக்கும் பகார மகாரம்.

இதுவும் அது.

இ-ள் :—இதழ் இயைந்து பிறக்கும் பகாரம் மகாரம்-கீழ்இதழும் மேல்இதழும் தம்மில் இயையப் பிறக்கும் பகாரமும் மகாரமும். (க௮)

க௮. பல்லிதழியை வகாரம் பிறக்கும்.

இதுவும் அது.

இ-ள் :—பல் இதழ் இயைய வகாரம் பிறக்கும்-மேற்பல்லும் கீழ் இதழும் தம் மில் இயைய வகாரம் பிறக்கும். (க௯)

க௯ அண்ணஞ் சேர்ந்த மிடற்றெழு வளியிசை கண்ணுற் றடைய பகாரம் பிறக்கும்.

இதுவும் அது.

இ-ள் :—அண்ணம் சேர்ந்த மிடற்று எழு வளி இசை கண் உற்று அடைய பகாரம் பிறக்கும்-அண்ணத்தை நாச் சேர்ந்தவிடத்து

மிடற்றினின்றும் எழும் வளியா ஞாய இசை அவ்வண்ணத்தை
அணைந்து செறிய யகாரம் பிறக்கும். (௧௭)

௩. மெல்லெழுத் தாறும் பிறப்பி னுக்கஞ்
சொல்லிய புள்ளி நிலையின வாயினும்
மூக்கின் வளியிசை யாப்புறத் தோன்றும். இது,
மெல்லெழுத்திற்கு ஓர் புறநடை கூறுதல் னுதலிற்று.

இ-ள் :—மெல்லெழுத்து ஆறும் பிறப்பின் ஆக்கம் சொல்லிய
புள்ளி நிலையின
ஆயினும்—மெல்லெழுத்துக்களாறும் தத்தம் பிறப்பினது
ஆக்கஞ்சொல்லிய இடத்தே
நிலைபெற்றன வாயினும், மூக்கின் வளி இசை யாப்புற தோன்றும்—அவை மூக்கின்
கண் ணுளதாகிய வளியது இசையான் யாப்புறத் தோன்றும்.

5

௩௨ சொல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

|| 'யாப்புற' என்றதனான்,
குத் தலைவளியும் கொள்க.

இடைபெழுத்திற்கு மிடற்றுவளியும், வல்லெழுத்திற்
(௧௮)

௩௩. சார்ந்துவரி னல்லது தமக்கியல் பிலவெனத்

தேர்ந்து வெளிப் படுத்த வேளை மூன்றும்
தத்தஞ் சார்பிற் பிறப்பொடு சிவணி
ஒத்த காட்சியிற் றம்மியல் பிப்ஹம்.

இது, சார்பிற்றோற்றத் தெழுக்கிற்குப் பிறப்பு உணர்த்துதல்
அதலிற்று.

இ-ள் :—சார்த்துவரின் அல்லது தமக்கு இயல்பு இல என
தேர்ந்து வெளிப் படுத்த ஏனை மூன்றும்-சிவவற்றைச் சார்த்துவரின்
அல்லது தமக்குத்தாமே வரும் இயல்பு இல்லவென்று ஆராய்ந்து
வெளிப்படுத்தப்பட்ட ஒழிந்த மூன்றும், தம் தம் சார்பின் பிறப்பொடு
சிவணி ஒத்த காட்சியில் தம் இயல்பு இயலும்-தத்தமக்குச் சார்பாகிய
எழு. : இது தக்கனது பிறப்பிடத்தே பிறத்தலொடு பொருந்தி
பொருந்தின அம்விடத்தே தமக்குரிய இயல்பில் ஈடக்கும்.

‘ஒத்தகாட்சி’ என்றும், ‘ஈய்த்திற்குத் குற்றெழுத்துச்
சார்பேயெனினும்

தலை உயிர்ப்பிறத்தலின், உயிரெ று புணர்ந்த வல்லெழுத்துச் சார்பாகவே பிறக்கு
மென்பது கொள்க. ‘தம் இயல்பியலும்’ என்றதனான், அனபெடையும் உயிர்மெய்
யும் தமக்கு அடியாகிய எழுத்துக்களது பிறப்பிடமே இடமாக வருமென்பது
கொள்க.

(கக)

ரஉ. எல்லா வெழுத்தும் வெளிப்படக் கிளந்து

சொல்லிய பள்ளி யெழுதரு வளியிற்

பிறப்பொடு விடுவழி யுறழ்ச்சி வாசத்

தகத்தெழு வளியிசை யிறப்ப நாடி

யனவிற கோட லந்தணர் மறைத்தே.

இஃது, எல்லா எழுத்திற்கும் ஆறேழார் புறநடை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ-ள் :—எல்லா எழுத்தும்-எல்லா எழுத்துக்களும், வெளிப்பட கிளந்து சொல்லிய பள்ளி-வெளிப்பட விதந்து சொல்லப்பட்ட இடத்தின்கண்ணே, எழு தரு வளியின்-எழுகின்ற வளியானே, பிறப்பொடு விடுவழி-தாம் பிறக்குந் தொழிலு டைய வாதலொடு தம்மைச் சொல்லும் இடத்து, உறழ்ச்சி வாரத்து அகத்து எழு வளி இசை-திரிதருங்கு-ற்றையுடைய உண்ணின்று எழும் வளியானுய

இசையை, அரில் தப நாடி-பிணக்கமற ஆராய்ந்து, அளபின் கோடல்-மாத்திரை வரையறையாற் கோடல், அந்தணர் மறைத்து-பார்ப்பார் வேதத்துக்கண்ணது.

உறழ்ச்சி வாரம் என்றது, உந்திமுதலா எழும் வளி தலைகாறும் சென்று

மீண்டு நெஞ்சின்கண் நிலபெறுதலை எனக்கொள்க. வளி என்னாது வளியிசை என்றது, அவ்வாறு நெஞ்சின்கண் நிலபெறும் அளவும் வளி, எனப்படுவது பின்னை நெஞ்சினின்றும் எழுவுழியெல்லாம் வளித்தன்மை திரிந்து எழுத்தாம் தன்மைய தாம் என்பது விளக்கிநின்றது. [ஏகாரம் ஈற்றசை.] (உ)

நாட. அஃதிவ னுயலா தெழுந்துபுறத் திசைக்கும்
மெய்தெரி வளியிசை யளபுதவன் றிசினே.

இது, மேற்குத்திரத்திற்கு ஓர் புறநடை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

எழுத்ததிகாரம் - பிறப்பியல்

இ-ள் :—அஃது இவ்வண் பவலாது-(அகத்தெழுவளியினை அளபிற் கோட)

கிய) அதனை இந்நூலிடத்துச் சொல்லாது, எழுந்து புறத்து இசைக்கும-(அ.ப.ப.தி. னின்ற) எழுந்து புறத்துப் போந்து இசைக்கும், மெய் தெரி வளி இசை அளபு-பொருண்மை தெரிகின்ற வளியானுய இசையது மாத்திரையினை, நுவன்றிசின்-யான் ஈண்டுக் கூறினேன்.

மற்று, இஃது “அளபிற் கோட லந்தணர் மறைத்து” [மொழிமரபு-உய] எனவே பெறப்பட்ட தன்றோவெனின், “அந்தணர் மறைத்து” என்பது பிறன் கோட் கூறுதற்கும், பிறன்கோட் கூறி நேர்ந்து உடம்பதெற்கும் ஒப்பக்கிடந்தமையின் அவ்வையம் தீர்தற்குக் கூறினாரென்பது, புறத்து இசைப்பதன் முன்னர், அகத்து இசைக்கும் வளியிசையை அம்மறைக்கண் ஓர் எழுத்திற்கு மூன்று நிலை உளதாகக் கூறும் [அதன் ஆசிரியன்]. அஃது ஆமாறு அறிந்துகொள்க. ‘மெய்தெரி’

என்றதனால், முற்கு முதலிடன முயற்சியாற் பிறக்குமெனினும், பொருள் தெரியா நிலைமைய டாகலின் அவற்றிற்கு அளபு கூறுராயினு ரென்பது பெறப்பட்டது. ‘நுவன்றிசின்’ என்பது ஈண்டு இறந்தகாலத்தன்மைவினை.

(௨௫)

ஆன்றவது பிறப்பியல் முற்றிற்று.

நான்காவது - புணரியல்

இவ்வோத்து என்ன பெயர்த்தோ வெனின்,
மொழிகள், (மேற் செய்கை யோத் துக்களுள்) புணர்தற்குரிய
கருவியின் இயல்பு கூறினமையின் புணரியல் எனப்பட்டது. மேல்
மொழிமரபிற் கூறிய மொழிகள் புணருமாறு உணர்த்தினமையின்
மொழிமரபினோடு இயைபுடைத் தாயிற்று.

ச. மூன்றுதலை யிட்ட முப்பதற் றெழுத்தின்

இரண்டுதலை யிட்ட முதலா இருபஃ

தறுநான் கிரெடு நெந்கின் ற்பதும்

எல்லா மொழிக்கு மிறதியு முதலும்

மெய்யே யுயிரென் றாயீ ரியல்.

இத்தலைச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ வெனின், மொழிமரபினுள் முதலும்
ஈறும் கூறியவழி உயிரும் மெய்யும் உயிர்மெய்யும் என மூன்றாய் விரிந்துகின்றதனை
உயிரும் மெய்யும் என இரண்டாகத் தொகுத்தலானும், அவ்வழி
இருபத்திரண்டு ாழுத்து மொழிக்கு முதல், இருபத்துநான்கு
எழுத்து மொழிக்கு ஈறு எனக்கூற லின், முப்பத்து மூன்று
எனப்பட்ட எழுத்து நாற்பத்தாறு ஆவனபோல விரிந் ததனை
அவையெல்லாம் முப்பத்து மூன்றினுள்ளனவே எனத்
தொகுத்தலானும் விரிந்தது தொகுத்தல் நுதலிற்று.

இ-ள் :—மூன்று தலை இட்ட முப்பதற்று
எழுத்தின்-மூன்றனை முடிவிலே யிடப்பட்ட முப்பதாகிய
எழுத்தினுள், இரண்டு தலை இட்ட முதல் ஆகு இருபஃது-
அவ்விரண்டினை முடிவிலே யிடப்பட்ட மொழிக்கு முதலாய
இருபதும், அறு நான்கு ஈரெழுதி நெறி நின்ற
இயலும்-இருபத்துநான்கு ஈற்றெழுதி வழக்குநெறிக் கண்
நின்றநடக்கும், எல்லா மொழிக்கும் இறுதியும் முதலும்-மூவகை
மொழிக்கும் ஈறும் முதலுமாவன, மெய் உயிர் என்று அ ஈர்
இயல-மெய்யும் உயிருமாகிய அவ்வி ரண்டு இயல்பினைபுடைய.

உ-ம். மரம், இலை, ஆல், வீள என மெய்யும் உயிரும், முதலும் ஈறும்
ஆயின.

இருபத்திரண்டு எழுத்து முதலாவன பன்னிரண்டு உயிரும்
ஒன்பது உயிர் மெய்யும் மொழிமுதற் குற்றியலுகாரமும் என இவை.
இருபத்து நான்கு எழுத்து ஈறு வன பன்னிரண்டு உயிரும் பதினொரு
புள்ளியும் ஈற்றுக்குற்றிய லுகாரமும் என
இவை. 'ஈற்றெழுதி' என்பது ['ஈரெழுதி' என] விகாரத்தாற்றெடுக்கது மெய்முற்
கூறிய வதனால், நால்வகைப்புணர்ச்சியும் மெய்க்கண் நிகழுமாறு உயிர்க்கண் நிகழா
தென்பது கொள்க. ['என்று' என்பது எண்ணிடைச்சொல்.]
(க)

|| ராசு. அவற்றுள்

மெய்யீ நெர்ளாம் புள்ளியொடு நிலைபல்.

இது, (மேற்கூறியவாற்றான் தனிமெய்யும் முதலாவான் சென்றதனை விலக்க வின்,) எய்தியது விலக்கல் ஆதலிற்று.

எழுத்ததிகாரம் - புணரியல்

உள்

இ-ள் :—அவற்றுள்-மேல் மெய்யும் உயிரும் என்று கூறிய இரண்டினுள், ஈறு மெய்யெல்லாம் புள்ளியொடு நிலையல்-மொழிக்கு ஈரூய மெய்யெல்லாம் புள்ளி பெறுதலொடு நிற்கு. முதலாயவையெல்லாம் புள்ளியிழந்து நிற்க என்றவாறு.

உ-ம். மரம் எனவரும்.

மொழிமுதன் மெய் புள்ளியொடு நில்லா தென்னாது, ஈறெல்லாம் புள்ளியொடு நிலையல் என ஈற்றின்மேல் வைத்துக் கூறிய வதனான், அவ்வீற்றின் மெய் உயிர் முதன்மொழி வந்த இடத்து அஃது ஏற இடம் கொடுக்கு மென்பது பெறப் பட்டது. (உ)

ஈசு. குற்றிய லுகாமு மற்றென மொழிப.

இஃது, ஈற்றிற் குற்றியலுகாத்திற்கு ஓர் கருவி கூறுதல் ஆதலிற்று.

இ-ள் :—குற்றியலுகாமும் அற்று என

மொழிப-ஈற்றிற்குற்றியலுக்காரமும் (புள்
 னியீறுபோல உயிரேற இடம்கொடுக்கும்) அத்தன்மைத்து என்று சொல்லுவர்.
 இம்மாட்டேறு ஒருபுடைச்சேறல் எனவுணர்க. (க)

எள. உயிர்மெய் யீறு முயிரீற் நிலந்தே.

இது, மேல் “ மெய்யே யுயிரென் றாய் ரியல் ” [புணரியல்-க]

என்றதற்கு ஓர் புறநடை கூறுதல் நுதலிற்று.

இ-ள் :—உயிர்மெய் ஈறும் உயிர் ஈற்று இயற்று-உயிர்மெய்
 மொழியீற்றில் சின்றதுவும் உயிரீற்றின் இயல்பையுடைத்து.
இயல்பையுடைத்து.

இடையில் சின்றதுவும் உயிரின்

ஈறும் இடையும் உயிருள் அடங்குமெனவே, முதல் மெய்யுள்
 அடங்கும் என்ப நாயிற்று.

இதனால், விள முதலிய உயிர்மெய் ஈறெல்லாம் அக ரயீறு
 முதலிய உயிரீற்றுள் அடங்கிப் புணர்ச்சிபெறுவன வாயின. வரகு
 என்புழி இடை சின்ற ரகரஉயிர்மெய் அகரமாய்
 உயிர்த்தொடர்மொழி யெனப்பட்டது.

ஈண்டு உயிர்மெய் ஒற்றுமை நயத்தான் உயிர்மெய்யென வேறு
 ஓர் எழுத்தாக தன்றி, ஈறும் இடையும் உயிரென ஒரெழுத்தாயும்.
 முதல் மெய்யென ஒரெழுத் தாயும் சின்றநாயிற்று.

இத்துணையும் ஒருமொழி யிலக்கணக் கூறலின்

மொழிமரபின் ஒழிபாயிற்று.(ச)

ஈ அ உயிரிது சொன்மு னுயிர்வரு வழிபும்
 உயிரிது சொன்முன் மெய்வரு வழிபும்
 மெய்யிது சொன்மு னுயிர்வரு வழிபும்
 மெய்யிது சொன்முன் மெய்வரு வழிபுமென்
 றிவ்வென வறியக் கிளக்குங் காலை
நிறுத்த சொல்லில் குறித்துவரு கிளவியென்
 ருயி ரியல புணர்நிலைச் சுட்டே.

இது, மேற்கூறும் புணர்ச்சி மும்மொழிப்புணர்ச்சியாகாது,
 இருமொழிப்புணர் ச்சியாமென்பது உம், அவை எழுத்துவகையான்
 நான்கா மென்பது உம் உணர்த்து தல் ததலிற்று.

உ அ தொல்காப்பியம் - இளம்பூதணம்

இன் :—உயிர் இது சொல் முன் உயிர் வரு
 வழிபும்-உயிரீற்றுச் சொல்முன்

உயிர்முதல் மொழி வரும் இடமும், உயிர் இது சொல்முன் மெய்
 வரு வழிபும்-உயி

ரீற்றுச்சொல்முன் மெய்முதல் மொழி வரும் இடமும், மெய் இது
 சொல்முன் உயிர்

வரு வழிபும்-மெய்யீற்றுச் சொல்முன் உயிர்முதல் மொழி வரும் இடமும், மெய் இது
 சொல்முன் மெய் வரு வழிபும்-மெய்யீற்றுச்சொல்முன் மெய்முதல் மொழி வரும்
 இடமும், இவ் ஏன அறிய-(அப்புணர்ச்சிவகை) இவையென அறிய, கிளக்கும் காலை-
 ஆசிரியர் சொல்லுங்காலத்து, நிறுத்த சொல் குறித்துவரு கிளவி என்று அ ஈர்
 இயல்-அவை நிறுத்த சொல்லும் அதன்பொருண்மையைக் குறித்துவரும் சொல்லு
 மாகிய அவ்விரண்டு இயல்பையுடைய, புணர்நிலைச் சுட்டு-புணரும் நிலைமைக்கண்.

ஆ ஈ, ஆ வலிது, ஆல் இலை, ஆல் வீழ்ந்தது எனக் கண்டுகொள்க.

விளவினைக் குறைத்தான் என்பது அங்வுருபுகுறித்து வருகின்றவியை நிலைமொழியுள் அடக்கி இருமொழிப்புணர்ச்சியாய் நின்றவாறு அறிக.

[அங்வுருபு-‘விளவினை’ என்பதன் ஐ உருபு. முதல் ஏகாடம் பிரிந்தலை. இரண்டாம் ஏகாடம் ஈற்றதை. ‘என்று’ இரண்டும் எண்ணிடைச்சொல்.] (ந)

மாக. அவற்றுள்

கிறுத்த சொல்லி நீரு கெழுத்தொடு
குறித்துவரு கிளவி முதலெழுத் திபையப்
பெயரொடு பெயரைப் புணர்க்குங் காலும்
பெயரொடு தொழிலைப் புணர்க்குங் காலும்
தொழிலொடு பெயரைப் புணர்க்குங் காலும்
தொழிலொடு தொழிலைப் புணர்க்குங் காலும்
மூன்றே திரிபிட னொன்றே யிபல்பென
ஆங்கக் நான்கே மொழிபுண ரியல்பே.

இது, மேற்கூறும் புணர்ச்சி புணர்ச்சிவகையான் நான்கா
மென்பதூஉம், சொல்
வகையான் நான்காமென்பதூஉம், புணர்வது சொல்லும் சொல்லுமேயன்றி, எழுத்
தும் எழுத்துமே யென்பதூஉம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ-ள்:—அவற்றுள்-நிலைமொழி

வருமொழி

யெனப்பட்டவற்றுள், கிறித்த
 சொல்லின் ஈறு ஆகு எழுத்தொடு குறித்து வருகின்ற முதல் எழுத்து இயைய-
 கிறத்த சொல்லினது ஈறுகின்ற எழுத்தினோடு அதனைக்குறித்து வருகின்ற சொல்-
 லினது முதலெழுத்துப் பொருந்த, பெயரொடு பெயரை புணர்க்கும்
 காலும்-பெயர்
 சொல்லொடு பெயர்ச்சொல்லைப் புணர்க்கும் காலத்தும், பெயரொடு தொழிலை
 புணர்க்கும் காலும்-பெயர்ச்சொல்லொடு வினைச்சொல்லைப் புணர்க்கும் காலத்தும்,
 தொழிலொடு பெயரை புணர்க்கும் காலும்-வினைச்சொல்லொடு பெயர்ச்சொல்லைப்
 புணர்க்கும் காலத்தும், தொழிலொடு தொழிலை புணர்க்கும்
 காலும்-வினைச்சொல்
 லொடு வினைச்சொல்லைப் புணர்க்கும் காலத்தும், திரிபு மூன்று இயல்பு ஒன்று
 வன அநான்கே மொழிபுணர் இயல்பு-திரிபும் இடம் மூன்றும் இயல்பு ஒன்றும்
 ஆகிய அந் நான்கே மொழிகள் தம்மிற் புணரும் இயல்பு.

உ-ம். சாத்தன் கை, சாத்தன் உண்டான், வந்தான் சாத்தன், வந்தான் போயி
 னான் எனக்கண்டுகொள்க.

எழுத்ததிகாரம் - புணரியல்

உ-ம்

இடையும் உரியும் பெயர் வினைகளை அடைந்தல்லது தாமாக
 நில்லாமையின், பெயர் வினைகட்கே புணர்ச்சி கூறப்பட்டது.

[இடை-இடைச்சொல். உரி-உரிச்சொல். 'ஆங்கு' என்பது
 அசை. முதல் மூன்று ஏகாரமும் தேற்றப்பொருளில் வந்தன.
 நான்காம் ஏகாரம் ஈற்றசை.] (க)

ராய. அவைதாம்

மெய்ப்பிறி தாதன் மிகுதல் குன்றலென்
றில்வென மொழிப திரியு மாறே.

இது, மேற்கூறிய திரியுமன்றும் ஆமாறு உணர்த்துதல்
றுதலிற்று.

இ-ள் :—அவைதாம்-அத்திரியுதான், மெய்ப்பிறிதுஆதல் மிகுதல்
குன்றல் என்று இவ் என மொழிப திரியும் ஆறு-மெய்ப்பிறிதாதலும்
மிகுதலும் குன்றலுமாகிய இவை எனச் சொல்லுவார் திரியும்
நெறியினை.) இம்மூன்றும் அல்லாதது இயல் பென்று கொள்க. |

உ-ம். பொற்குடம், யானைக்கோடு, மரமேர் எனவரும்.

குடமாமலர் என்பது இயல்பு.

இப்புணர்ச்சிநான்கும் ஒருபுணர்ச்சிச்சொன்னே நிகழ்வு,
பெறுமென்பது உரை

யிற்கொள்க. மேல் 'இடம்' [புணரியல்-சு] என்றானால், ஒருபுணர்ச்சிக்குத் திரியு
மூன்றனுள் ஒன்றாயினும் இரண்டாயினும் மூன்றாயினும் வரப்பெறும் எனக்கொள்க.

'மகத்தாற் கொண்டான்' என்பது அம்மிகுதி இரண்டுவந்தது. 'கீயிர் குறியிர்'
என்பது அம்மிகுதி மூன்றுவந்தது. பிறவும் அன்ன. [முதல் உதாரணத்தில் 'அத்'
திரியு மூன்று வந்தது' என்றிருத்தல் வேண்டும். இரண்டாம்
உதாரணம் பிழை. இப்பிழைகள் எடுபெயர்த்தெழுதினோரால்
நேர்ந்தன போலும். 'என்று' எண்ணிடைச்சொல்.]

மாகக. நிறுத்த சொல்லுங் குறித்துவரு கிளவியும்
அடையொடு தோன்றினும் புணர்நிலைக்

குரிய.

இது, “சிறுத்தசொல்லே குறித்துவருகிளவி” [புணரியல்-தி] என்பதற்கு ஓர் புறனடை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ-ள் :—சிறுத்த சொல்லும் குறித்து வருகிளவியும்-நிலைமொழியாக நிறுத்தின சொல்லும் அதனைக்குறித்து வரு சொல்லும், அடையொடு தோன்றினும் புணர் நிலைக்கு உரிய-(தாமேவந்து புணர்வதன்றி,) அவையிரண்டினும் ஒரோர் சொல் லடைவந்து ஒன்றித்தோன்றினும் புணர்நிலைக்கு உரிய.

உ-ம். பதினாயிரத்தொன்று, ஆயிரத்தொருபஃது, பதினாயிரத்தொருபஃது எனவரும்.

சுண்டு அடையென்றது உம்மைத் தொகையினையும், இருபெயரொட்டுப் பண் புத்தொகையினையும் எனவுணர்க. அவையல்லாத தொகைகளுள் வினைத்தொகையும், பண்புத்தொகையும் பிளந்து முடியாமையின் ஒருசொல் எனப்படும். அன்மொழித்தொகையும் தனக்கு வேறு ஓர் முடிபு இன்மையின் ஒரு சொல் எனப்படும். இனி, ஒழிந்த வேற்றுமைத்தொகையும் உவமைத்தொகையும் “தன்னினமுடித்தல்” என்றதனால் சுண்டு ஒருசொல் எனப்படும்.

உண்டசாத்தன் வந்தான், உண்டுவந்தான் சாத்தன் என்பனவும் அவ்வாறே ஒருசொல் எனப்படும். பிறவும் அன்ன. (அ)

தொல்லாப்பியம் - இளம்பூரணம்

**சுண்ட மருவின் ஒருகுறி மயக்கிபன் மொழியும்
உரியவை புனவே புணர்நிலைச் சட்டே.**

**இஃது, இலக்கணவழக்கேயன்றி மருஉக்களும்
புணர்க்கப்படும் என்பது, உணர்த்துதல் ஆதலிற்று.**

இ-ள் :—மருவின் தொகுதி மயங்கு இயல் மொழியும்-(இலக்கணவழக்கே
யன்றி) மருஉத்திராளாயி தலைதுமாறாக மயங்கின இயல்பையுடைய இலக்கணத்
தொடு பொருத்தின மருஉவழக்கும், உரியவை உள புணர் நிலைச் சுட்டு-உரியன
உள புணரும் நிலைமைக்கண்.

உ-ம். மீகண், முன்றில் எனவரும்.

‘நிலை’ என்றதனான், இலக்கணத்தொடு பொருத்திய
மருஉவழக்கல்லா மருஉ வழக்கும் புணர்க்கப்படும் எனக்கொள்க.
(க)

ாககூ, வேற்றுமை குறித்த புணர்மொழி நிலையும்
வேற்றுமை பல்வழிப் புணர்மொழி நிலையும்
எழுத்தே சாரியை யாயிரு பண்பின்
ஒழுக்கல் வலிய புணருங் காலை.

இது, நால்வகைப்புணர்ச்சியுள், ஈக்புணர்ச்சி இத்தன்மைத் தென்பதும்,
அந்நால்வகைப்புணர்ச்சியும் வேறு ஓர் ஆற்றான் இருவகையா மென்பதும் புணர்த்
துதல் ஆதலிற்று.

இன் :—வேற்றுமை குறித்த புணர் மொழி நிலையும்—வேற்றுமையது பொருண் மையினைக் குறித்த புணர் மொழியது நிலைமையும், வேற்றுமை அல்வழி புணர் மொழி நிலையும்—வேற்றுமையல்லாத அல்வழியிடத்துப் புணர் மொழியது நிலைமை பும், எழுத்து சாரியை அ இரு பண்பின் ஒழுக்கல் வலிய-(மிகக் புணர்ச்சிக்கண்) எழுத்துமிகுதலும் சாரியை மிகுதலுமாகிய அவவிரண்டு இலக்கணத்தானும் நடாத் துதலைத் தமக்கு உலியாகட்டைய, புணரும்காலே-அவைபுணருகலாத்து.

த 169

வினக்கோடு, மகவின்மை, விளக்குறிது, புனையின்ஞ்றை எனக்கண்டுகொள்க.

‘ஒழுக்கல்வலிய’ என்றதனான், எழுத்தும் சாரியையும் உடன்பெறுதல் கொள்க.

அவற்றுக்கோடு, கலத்துக்குறை எனவரும்.

அல்வழி முற்கூறாதது, வேற்றுமையல்லாதது அல்வழியென வேண்டலின் என்பது. முன்னே ‘புணர்மொழி’ என்று வைத்து, ‘புணருங்காலே’ என்றதனாற் புணர்ச்சிக்கண்ணே வேற்றுமை அல்வழி என இரண்டாவது; அல்லாக்கால், வேற்றுமையெனவே படுமென்பது கொள்க. ஈண்டு அல்வழி யென்றது பெரும்பான்மை பும் எழுவாயினை.

(ய)

ாகச. ஐந்தி குதின் அதன்னைன்றும்
அவ்வா நென்ப வேற்றுமை புருபே.

இது, மேல் வேற்றுமை யென்னப்பட்ட
தொகையும் உணர்த்துதல் னதலிற்று.

அவற்றது பெயரும், முறையும்,

எழுத்தற்கோடும் - புணரியல் :

சுத்

இ-ள் :—ஐ ஒடு கு இன் அது கண் என்னும்-ஐ ஒடு கு இன் அது
கண் என்று சொல்லப்படும், அ ஆறு என்ப வேற்றுமை
உருபு-அவ்வாறும் என்று சொல்லுவர் வேற்றுமை யுருபுகளை.

இவ்வாறும் அல்லன வெல்லாம் அவ்வழி எனப்படும். அவை
எழுவாயும்,

வினியும், உயமத்தொகையும், உம்மைத்தொகையும், பண்புத்தொகையும், இருபெய
ரொட்டுப் பண்புத்தொகையும், முற்றும், இருவகை எச்சமும், இடையும், உரியும்
என இவை.

(கக)

நாகடு. வல்லெழுத்து முதலிய வேற்றுமை யுருபிற்
கொள்வழி பொற்றிடை மிகுதல் வேண்டும்.

இது, நான்காவதற்கும் ஏழாவதற்கும் உருபியலை, கோக்கிற்றோர் கருவி உணர்
த்துதல் னதலிற்று.

இ-ள் :—வல்லெழுத்து முதலிய வேற்றுமை உருபிற்கு-வல்லெழுத்து முத லாகவுடைய வேற்றுமை யுருபிற்கு, ஒவ்வழி ஒற்று இடை மிகுதல் வேண்டும்-
பொருந்தின இடத்து வல்லொற்றாயினும் மெல்லொற்றாயினும் இடைக்கண் மிகுதல் வேண்டும்.

ஊர்க்கு, நீர்க்கு, ஊர்க்கண், நீர்க்கண் என வல்லெழுத்து மிக்கன. தங்கள், எங்கள் என மெல்லெழுத்து மிக்கன. ௧32

‘ஒவ்வழி’ என்றதனால், அரசர்கண், பார்ப்பார்கண் என ஒற்று மிகாதனவும் கொள்க. “மெய்ப்பிறிதாதல்” [புணரியல்-௭] முதலாய நான்கு புணர்ச்சியும் உருபு புணர்ச்சிக்கண்ணும் எய்தலின், மெய்ப்பிறிதாதலை எடுத்தோதாது மிக்கதனை எடுத் தோதிய வதனால், மிக்க புணர்ச்சி யல்லனவும் ஈண்டே கொள்க. பொற்கு, பொற் கண், ஆங்கண், ஈங்கண், ஊங்கண்; அவற்கு, இவற்கு; நுங்கண்; கொற்றற்கு, சாததற்கு எனவரும்.

அவன்கண், சாத்தன்கண் என்புழி இயல்பும் இதனானே கொள்க. (௧௨)

ராகசு. ஆற னுருபி னகரக் கிளவி

ஈறு ககரமுனைக் கெடுதல் வேண்டும்.

இஃது, ஆராவதற்குத் தொகை மரபினை சோக்கியதோர் கருவி
கூறுதல் ஆக வுற்று.

இ-ள் :—ஆறன் உருபின் அகரக்கிளவி-ஆறும்
வேற்றுமையாகிய அது என் னும் சொல்லிடத்து அகரமாகிய எழுத்து,
ஈறு ஆகு அகரமுனை கெடுதல் வேண்டும்- (நெடுமுதல் குறும்)
மொழியீற்று உளதாகின்ற அகரத்தின்முன்னர்த் தான் கெடு தல்
வேண்டும்.

உ-ம். நமது, எமது, தனது, எனது, நினது எனவரும். ௧. 161

மேல் ஈரூகு அகரம் இதற்குத் தாராது, இவ்வுருபகரமே ஏறி
முடிய -அமைத லின், அது கேடாதல் வேண்டா எனின், நெடுமுதல்
குறுகி விகாரப்பட்டு நின்ற மொழியாகலின் அதன்மேல்
உருபகரமேறி முடியல் வேண்டா யாயினர் போலு மென்பது.

நாகள. வேற்றுமை வழிய பெயர்புணர் நிலையே.

இது, வேற்றுமையுருபு பெயர்க்கண் நிற்குமாறு உணர்த்துதல்

6

உதவியுற்று.

உஉ தொல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

இ-ள் :—வேற்றுமை பெயர் வழிய புணர் நிலை-வேற்றுமை
பெயர்களின் பின் னிடத்தன அவற்றோடு புணரும் நிலைமைக்கண்.

சாத்தனை, சாத்தனெடு எனவரும்.

மேல்| “உருபுநிலை திரியா தீறுபெயர்க் காகும்”

[வேற்றுமையியல்-அ] என் கின்றாரன்றோ வெனின், பெயரொடு பெயர் முதலிய நால்வகைப் புணர்ச்சியையும் வேற்றுமை அல்வழியென இரண்டாக அடக்கலின், வினைவழியும் உருபு வருமென் பதுபட நின்றதாகலின் ஈண்டு இது கூறப்பட்டது.

[வேற்றுமை-வேற்றுமையுருபு கள். ஏகாரம் ஈற்றகை.]

(கச)

நாகு. உயர்திணைப் பெயரே அஃறிணைப் பெயரென் றுநிறண் டென்ப பெயர்கிலைச் சுட்டே.

இது, வேற்றுமையொடு புணரும் பெயர்கட்டுப் பெயரும், முறையும், தொகையும் உணர்த்துதல் ஈதலிற்று.

இ-ள் :—உயர்திணைப்பெயரே அஃறிணைப்பெயர் என்று அ இ ண்டு என்ப- உயர்திணைப்பெயரும் அஃறிணைப்பெயருமாகிய அவ்வி ண்டு மென்று சொல்லுப, பெயர் நிலை சுட்டு-பெயராகிய நிலைமையது நருத்தினை

ஆதே, மகதே என்பன உயர்திணைப்பெயர். ஒன்று பல என்பன அஃறிணைப் பெயர்.

மற்று விரவுப்பெயர் கூறா ராயது என்னை யெனின், மற்றது சாத்தன் வந்தான், வந்தது எனப் புணர்ச்சிக்கண் பெரும்பான்மையும் ஒருதிணைப்பாற் படுதலின், அவ்வி ரண்டாக அடக்கிக் கூறினா ரென்பது.

[ஏ, என்று என்பன எண்ணிடைச்சொல் இரண்டாம் ஏகாரம் ஈற்றகை.](கடு)

138 அவற்றுவழி மருங்கிற் சாரியை வருமே.

இது, சாரியை வரும் இடம் கூறுதல் நுதலிற்று.

இ-ள் :—அவற்றுவழிமருங்கின் சாரியை வரும்-அப்பெயர்காரின் பின்னாகிய இடத்தின்கண்ணே சாரியை வரும்.

ஆதேவின் கை, பலவற்றுக் கோடு எனவரும். [‘அவற்றுவழி’ எனவும்பாடம்.]

139. அவைதாம்

இன்ன வற்றே யத்தே யம்மே

ஒன்னே யானே யக்கே யிக்கே

அன்னென் கிளவி புளப்படப் பிறவும்

அன்ன வென்ப சாரியை மொழியே.

இது, சாரியைகட்குப் பெயரும் முறையும் தொகையும் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ-ள் :—அவைதாம்-மேற் சாரியை யென்னப்பட்டவைதாம், இன்னே வற்றே அத்தே அம்மே ஒன்னே ஆனே அக்கே இக்கே அன் என் கிளவி உளப்பட பிறவும்-இன்னும் வற்றும் அத்தும் அம்மும் ஒன்னும் ஆனும் அக்கும் இக்கும் அன் என் னும் சொல்லுமாகிய அவ்வொன்பதும் உளப்படப் பிறவும், அன்ன என்ப சாரியை மொழி-அச்சாரியையாம் தன்மைய என்று சொல்லுவர் சாரியையாகிய மொழிகளை.

எழுத்ததிகாரம் - புணரியல்

‘பிறவும்’ என்றதனால், தம், நம், நாம், எம், கெழு, ஏ, ஐ, ஞான்று என்பனவுக் கொள்க. “எடுத்த நறவின் குலையலம் கார்தன்” என்புழி ‘அலம்’ என்பதோர் சாரியையும் உண்டா லெனின், அதனை ‘அலங்கு கார்தன்’ என்பதன் விகாரமென்ப.

இன்சாரியை வழக்குப் பயிற்சியானும் நூலுட் பலகாலும் எடுத்தோதப்படலானும், வானா ஒதியவழி தானே சேறலானும் முன்வைக்கப்பட்டது. அன்சாரிஷையும் அதுபோலச் சிறப்புடைமையின் பின் வைக்கப்பட்டது. இடை நின்றவற்றியல்பும் அறிந்து கொள்க. [முதல் எட்டு ஏகாரமும் எண்ணிடைச்சொல். ஒன்பதாம் ஏகாரம் ஈற்றசை.]

(௧௭)

௩௨௧. அவற்றுள்

இன்னி னிகர மாவி னிறுதி

முன்னர்க் கெடுத லுரித்து மாறும்.

இஃது, அவற்றுள் இன்சாரியை முதல் திரியுமாறு கூறுதல் னுதலிற்று.

இ-ள் :—அவற்றுள்-மேற்கூறப்பட்ட சாரியைகளுள், இன்னின் இகரம் அவின் இறுதிமுன்னர்-இன்சாரியையினது இகரம் ஆன்னும் சொல்லீற்றுமுன்னர், கெடுதலும் உரித்தாகும்-கெடாமையேயன்றிக் கெடுதலும் உரித்தாம்.

உ-ம். ஆனை, ஆவினை, ஆன்கோடு, ஆவின்கோடு எனவரும்.

‘முன்னர்’ என்றதனான், ‘மா’ என்னும் சொல்லின்முன்னும் அவ்விரு விஷயம் எய்தும். மானை, மாவினை, மான்கோடு, மாவின்கோடு

எனவரும்.

(கஅ)

ராஉஉ. அளபாகு மொழிமுத நிலைய உயிர்மிசை
னஃகான் றஃகா னாகிய நிலைத்தே.

இஃது, இன்னிற்றுதி திரியுமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ-ள் :—அளபாகும் மொழி முதல்-அளப்புப்பெயராகும்

மொழியின் முதற் கண், நிலைய உயிர்மிசை
னஃகான்-நிலைபெற்ற உயிர்க்குமேலாய்நின்ற இன் சாரியையது
னகாரம், றஃகான் ஆகிய நிலைத்து-ததாரமாகிய நிலைமைத்து.

பதிற்குதல், பதிற்றுமுக்கு என்புழி அவ்வாறு வருதல் அறிக.

‘நிலைத்து’ என்றதனால், பிறவழியும் இன்னின் னகரம்
றகரமாதல் கொள்க. பதிற்கொன்று, பதிற்றேழு எனவரும்.

(கக)

ராஉக. வஃகான் மெய்கெடச் சுட்டுமுத லைம்முன்
அஃகா னிற்ற லாகிய பண்பே.

இது, வற்று முதல் திரியுமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ-ள் :—சுட்டு முதல் ஐமுன்-சுட்டெழுத்தினே

முதலாகவுடைய ஐகார வீற்றுச் சொல்முன்னர், வஃகான் மெய்
கெட அஃகான் நின்றல் ஆகிய பண்பு-வற்றுச் சாரியை தன்
வகரமாகியமெய் கெட அகரம் நின்றலாகிய பண்பினையுடைய.

அவையற்றை, இவையற்றை, உவையற்றை எனவும், அவையற்றுக்கோடு எனவும் வரும்.

‘ஆகிய பண்பு’ என்றதனால், சுட்டு முதலாகிய ஐ என் இறுதி ஐகாரத்தோடு நில்லாதவழி, வற்றின் வகரம் அகரம் நிற்கக் கெடாது வற்றாயே நின்றல் கொள்க. **அத்திது, “நிரிந்ததன்றிரிபு பிறிது”**

என்னும் நயத்தாற் கெடாதே நிற்கு மாகலின், **தோல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்**

இது கூறவேண்டா எனின், சுட்டு முதல் ஐ ஈற்றுச் சொல்லின் ஐமுன் ஊ ஒதாது, ‘சுட்டு முதல் ஐம்முன்’ என அச்சொல்முன் எல்லாம் கெடுவதுபோல ஒதி னமையின், வேண்டிற்றென்பது.

௩௨௪. னஃகான் றஃகா னுன்க னுருபிற்கு.

இது, னகரவீற்றுச் சாரியை நான்கற்கும்

ஈறு திரிபு கூறுதல் றதலிற்று.

இ-ள் :—நான்கன் உருபிற்கு னஃகான்
 றஃகான்-நான்காம்; உருபிற்கு (னகர வீற்றுச் சாரியையெல்லாம்)
 னகாரம் றகாரமாம்.

உ-ம், விளவிற்கு, கோஒற்கு, ஒருபாற்கு, அதற்கு எனவரும்.
 (௨௧)

௩௨௫. ஆனி னகரமு மத்தோ ரற்றே

நாண்முன் வருஉம் வன்முதற் றொழிற்கே.

இஃது, ஈன்சாரியை பொருட்புணர்ச்சித்தண் ஈறு திரியுமாறு உணர்த்துதல் றாலிற்று.

இ-ள் :—நாண்முன் வரும் ன ல் மு, ஈல் தொழிற்கு ஆனின்
 அகரமும்-நாட்பெயர் முன்னர் வரும் வல்லெழுத்தை முதலாகவுடைய

வினைசொற்கண்வரும் ஆன்சாரியையின் ஆகாரமும், அதன் ஓர் அற்று-அந்நான்கனுருபின்கண் வரும் ஆன்சாரியை யோடு ஒரு தன்மைத்தாய் நகாரம் நகாரமாம்.

‘தொழிற்’ என்பதனைத் ‘தொழிற்கண்’ என மயக்கமாகக் கொள்க.

உ-ம். பரணியாற் கொண்டான் எனவரும்.

உம்மையை இரட்டிற் மொழிதலானே எதிரது தழீஇய தாக்கி, அதனால் நாளல்லவற்றுமுன் வரும் வன்முதற் மொழிற்கண் இன்னின் நகாரமும் நகாரமாப்த் திரிதல் கொள்க. பனியிற் கொண்டான் எனவரும்.

தொழிற்கண் இன்னின் நகரம் திரியுமென, பெயர்க்கண் இன்னின் நகரம்

திரிதலும் திரியாமையுமுடைய வென்பது ஞாபகத்தாற் கொள்ளப்படும். பாரி^(புற) வண்டின் கால் எனவரும்.

பறம்பிற்
(உஉ)

ரூஉ. அத்தி நகர மகரமுனை யில்லை.

இஃது, அத்து முதல் திரியுமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ-ள் :—அத்தின் அகரம் அகரமுனை

இல்லை-அத்துச்சாரியையின் அகரம் அகரவீற்றுச்சொல்முன்னர் இல்லையாகும்.

உ-ம். மூத்துக்கை எனவரும்.

(உக.)

ரௌ. இக்கி னிகர மிகரமுனை யற்றே.

இஃது, இக்குச்சாரியை முதல் திரியுமாறு உணர்த்துதல்
யதலிற்று.

இ-ள் :—இக்கின் இகரம் இகரமுனை
அற்று-இக்குச்சாரியையினது இகரம் இகரவீற்றுச்சொல்முன்னர்
மேற்கூறியவாறுபோலக் கெடும்.

உ-ம். ஆழுக்குக் கொண்டான் எனவரும்.

(உச.)

எழுத்ததிகாரம் - புணரியல்

சுரு

ரௌ. ஐயின் முன்னரு மவ்விய னிஃபும்.

இதவும் அது.

இ-ள் :—ஐயின் முன்னரும் அ இயல் னிஃபும்-(இக்கின் இகரம்)
இகரவீற்றுச் சொல்முன்னன்றி ஐகரவீற்றுச்சொல்முன்னரும்
மேற்கூறப்பட்ட கெடுதலியல் பிலே னிற்கும்.

உ-ம். சித்திரைக்குக் கொண்டான் எனவரும்.

(உடு)

ஈஊ. எப்பெயர் முன்னரும் வல்லெழுத்து வருவழி
அக்கி னிறுதிமெய் மிசையொடும் கெடுமே
குற்றிய லுகா முற்றத்தோன்றாது.

இஃது, அக்கீறு திரியுமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ-ள் :—எ பெயர்முன்னரும் வல்லெழுத்து வரு வழி
அக்கின் இறுதிக் குற்றியலுகாம் முற்ற தோன்றாது-எவ்வகைப்பட்ட
பெயர்முன்னும் வல்லெழுத்து வருமிடத்து அக்கின் இறுதிக்
குற்றியலுகாம் முடியத் தோன்றாது, மெய் மிசை யொடும்
கெடும்-அதனாற் பற்றப்பட்ட வல்லெழுத்தாகிய மெய் தனக்கு
மேல்கின்ற .
மெய்யொடும் கெடும்.

உ-ம். குன்றக்கூடை, மன்றப்பெண்ணை, ஈமக்குடம், அரடக்கண்ணி, தமிழக்
கூத்து, எனவரும். கூ.38

['முற்ற' என்றதனால் வன்கணமன்றி மற்றக் கணங்கட்டும்
கொள்க.] தமிழ னால், தமிழயாப்பு, தமிழவரையர் எனவரும்.
(உச)

ஈஊ. அம்மி னிறுதி கசதக் காலைத்
தன்மெய் திரிந்து ஐளு வாகும்.

இஃது, அம்மின் இறுதி திரியுமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ-ள் :—அம்மின் இறுதி கசத காலை-அம்மின் இறுதியாகிய
மகாவொற்று கச தக்கன் வருமொழியாக வந்தகாலத்து, தன் மெய்
திரிந்து ஐளு ஆகும்-தன் வடிவு திரிந்து ஐளு க் களாம்.

உ-ம். புளியங்கோடு, புளியஞ்செதிள், புளியந்தோல் எனவரும்.
தன்மெய் என்றதனால், அம்மின் இறுதி மகாமேயன்றி, தம்
நம் தம் உம் என்பனவற்றின் இறுதி மகாமும் திரிபுமென்பது
கொள்க.

எல்லார்தங்கையும், எல்லாரங்கையும், எல்லாந்துங்கையும், "வானவரி லில்லுந்
திக்களும்" எனவரும். (உஎ)

நாடக. மென்மைபுழிடைமையும்|வருடங் காலை
இன்மை வேண்டு மென்மனார் புலவர்.

இதவும் அது.

இ-ள் :—மென்மைபும் இடைமையும் வரும் காலை-அம்மின் இறுதி மென்மை
பும் இடைமையும் வருமொழியாய் வருக்காலத்தா, இன்மை வேண்டும்-என்மனார்
புலவர்-இன்றிமுடிதலை வேண்டும் என்றுசொல்லுவார் புலவர்.

சுரு. தோல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

உ-ம். புளிய குளரி, நுனி, முரி, யாழ், வட்டி எனவரும்.
உரையிற்சோட லென்பதனால், புளிய விலை எனவும் உயிர் வருவழிச் சேரும்
கொள்க. (உஅ)

நாடக. இன்னென வருடம் வேற்றுமை புருபிற்
கின்னென் சாரியை யின்மை வேண்டும்.

இஃது, இன் சாரியை முழுவதும் கெடும் இடம்
உணர்த்துதல் முதலிற்று.

இ-ன் :—இன் என வரும் வேற்றுமை உருபிற்கு-இன்
என்றுசொல்ல வருகின்ற வேற்றுமைபுருபிற்கு, இன் என சாரியை
இன்மை வேண்டும்-இன் என்னும் சாரியை தான் இன்றி முடிதல்
வேண்டும்.

உ-ம். வினவின், பலாவின் எனவரும்.

“அவற்றுள் இன்னின் இகரம்” [புணரியல்-கஅ] என்றதன்பின்
வையாததனால், சிறுபான்மை
எனவரும்.

இன் சாரியை கெடாதுகின்றல் கொள்க. பாம்பினிற்

கடிது தேள்
(உக)

ஈஊஈ பெயருக் தொழிலும் பிரிந்தொருங் கிசைப்ப
வேற்றுமை புருபு நிலபெறு வழியும்
தோற்றம் வேண்டாத் தொகுதிக் கண்ணும்
ஒட்டுதற் கொழுகிய வழக்கொடு சிவணிச்
சொற்சிதர் மருங்கின் வழிவந்து விளங்கா
திடையின் நியதுஞ் சாரியை யியற்கை
உடைமைபு மின்மைபு மொவெயி னொக்கும்.

இது, சாரியைகட்டுகெல்லாம் பொதுவாயதோர் இலக்கணம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ-ள் :—பெயரும் தொழிலும் பிரிந்து ஒருங்கு இசைப்ப-பெயர்ச்சொல்லும் வினைச்சொல்லும் பெயரும் வினையுமாய்ப் பிரிந்தும் பெயரும் பெயருமாய்க் கூடியும் இசைப்ப, வேற்றுமை உருபு நிலை பெறு வழியும்-வேற்றுமையுருபு தொகாது நிலை பெற்ற இடத்தினும், தோற்றம் வேண்டா தொகுதிக்கண்ணும்-அவை தோற்றுதல் வேண்டாத தொகுதிக்கண்ணும், ஒட்டுதற்கு ஒழுங்கிய வழக்கொடு சிவணி-தாம்தாம் பொருள்துதற்கேற்ப நடந்த வழக்கொடு பொருந்தி, கொல் சிதர்மருங்கின்-சாரியை பெறும் புணர்மொழிகளைப் பிரித்துக்காணுமிடத்து, வழி வந்து விளங்காது இடை நின்று இயலும்-அவற்றின்பின் வந்து விளங்காது அவற்றிடையே நின்று நடக்கும், சாரியை இயற்கை-சாரியையின்இயல்பு.உடைமையும் இன்மையும் ஒடுவயின்ஒக்கும்- அவைதாம் உண்டாதலும் இல்லையாதலும் ஒடு உருபினிடத்து ஒக்கும்.

உ-ம்.

வினவினைக்குறைத்தான், விளவினைக்குறைத்தவன் எனவும். நிலாத்துக் கொண்டான், நிலாத்துக்கொண்டவன் எனவும் வரும்.

1 ஒட்டுதற்கொழுங்கிய வழக்கன்மையின்; நிலாக்கதிர் நிலாமுற்றம் என்பன சாரியை பெறுவாயின.

எல்லாகம்மையும் எனச் சாரியை ஈற்றின்கண்ணும் வருதலின், இடைநின்றி யறல் பெரும்பான்மை யெனக்கொள்க.

எழுத்தநகாரம் - புணர்ச்சி

சிங்

பூவிலொடுவிலிரிந்தகூந்தலெனவும், பூவொடுவிலிரிந்தகூந்தலெனவும்,
உண்மையும் இன்மையும் ஒடுவயின் ஒத்தவாறு.

‘இயற்கை’ என்றதனால் ஒடுவருபின்கண் சாரியை பெறுதலும்
பெருமையும், ஒழிய, ஒரோவழிப் பெற்றேவருமென்பது கொள்க.
பலவற்றொடு எனவரும். (௩௨)

ஈகச. அத்தே வற்றே யாயிரு மொழிமேல்
ஒற்றுமெய் கெடுத நெற்றென் றற்றே
அவற்றுமுன் வருஉம் வல்லெழுத்து மிருமே.

இஃது, அத்தும் வற்றும் வருமிடத்து நிலைமொழியினும்
வருமொழியினும் வருஞ் செய்கை கூறுதல் ஐதலிற்று.

இ-ள்—: அத்தே வற்றே அ இரு மொழிமேல் ஒற்று மெய்கெடுதல்
தெற்றென் றற்று-அத்தும் வற்றுமாகிய அவ்விரு மொழிமேல்நின்ற
ஒற்றுத் தன்வடிவுகெடுதல் தெளியப்பட்டது. அவற்றுமுன் வரும்
வல்லெழுத்து மிரும்-அவ்விருசாரியை முன் னும் வரும் வல்லெழுத்து
மிரும். [முந்திய ஏகாரம் இரண்டும் எண்ணிடைச்சொல். பிந்திய
ஏகாரம் இரண்டும் ஈற்றகை.]

உ-ம். கலத்துக்குறை, அவற்றுக்கோடு எனவரும்.

கலன் என னகாரமாக நிறுத்திக்கெடுக்கவே, ‘ஒன்றினமுடித்தல்’

என்பதனால், புள்ளியீறல்வழி விகார வகையான் நின்றனவும் அவற்றின் மிசையொற்றென்று கெடுக்கப்படு மெனக்கொள்க.

அவற்றுக்கோடு எனவரும். இஃது ஐதார நறு.

“சண்டு வல்லெழுத்து மிகுமென்றது நற்றுவல்லெழுத்தினறித் திரிந்துமுடியும் எனகமும் ணகமும் லகரமும் ளகரமும் என இவற்றை நோக்கி யெனவுணர்க.

அத்து முற்கூறிய முறையன்றிய கூற்றினான், அத்தின்மிசை யொற்றுக் கெடா துநிற்கவும் பெறும். வீண்ணத்துக்கொட்டும், வெயிலத்துச்சென்றான், இருளத்துக் கொண்டான் எனவரும்.

‘மெய்’ என்றதனால், அத்தின்அகரம், பிறவுயிரின்முன்னும் கெடுதல்கொள்க. அண்ணத்தேரி எனவரும்.

‘தெற்று’ என்றதனால், அத்தின்அகரம் கெடாது நின்றலும் கொள்க. விளவத் துக்கண் எனவரும்.

(ஙக)

**நா஁டு, காரமும் கரமும் கா஁டு சிவணி
நேரத் தோன்று மெழுத்தின் சாரிண**

இஃது, எழுத்துச்சாரியைகட்டுப் பெயரும் முறையும் தொகையும் உணர்த்து தல் நுதலிற்று.

இன் :—காரமும் கரமும் கா஁டு சிவணி-காரமும் கரமும் கா஁டு பொரு
ந்தி, நேர தோன்றும் எழுத்தின் சாரியை-எல்லா ஆசிரியரானும் உடன்பட்டத் தோன்
றும் எழுத்துச்சாரியை யாதற்கு.

‘நேரத்தோன்றும்’ என்றதனான், நேரத்தோன்றாதன ஆனும்,
தனம், என
இவை.
(௩௨)

சுஅ தொல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

௩௩௭. அவற்றுள்
கரமும் கானும் நெட்டெழுத் திலவே.

இஃது, அவற்றுட் சில சாரியை சில எழுத்தோடு வாரா என
எய்தியது விலக் குதல் ததவிற்து.

இ-ள் :—அவற்றுள் கரமும் கானும் நெட்டெழுத்து
இல-மேற் சொல்லப்பட்ட வற்றுள் கரமும் கானும் நெட்டெழுத்திற்கு
இல.

காரம் நெட்டெழுத்திற்கு உண்டு என்றவாறு. ஆகாரம், ஈகாரம்
எனவரும். ()

௩௩௮. வரன்முறை மூன்றங் குற்றெழுத் துடைய.

இது, நெட்டெழுத்திற்குச் சில சாரியை விலக்கினமையின்
குற்றெழுத்திற்கும் சில விலக்குவதுண்டுமென என்னும் ஐயம்

திர்த்தல் அதலிற்று.

இன் :—உரல் முறை மூன்றும் குற்றெழுத்து உடைய-வரலாற்று முறைமை வையுடைய மூன்று சாரியையும் குற்றெழுத்து உடைய.

அகாரம், அகரம், அஃகான் எனவரும். ✓

‘வரன்முறை’ என்றதனான், அஃகான் என்புழி ஆய்த ிக்கு முடியுமென்பது கொள்க.

(௩௪)

ரக.அ. ஐகார ஒகாரம் காளுந் தோன்றும்.

இஃது அவற்றுள் கான் என்பதற்கு ஓர் புறநடை உணர்த்துதல் அதலிற்று.

இன் :—ஐகாரம் ஒகாரம் காளுந் தோன்றும்-கெட்டுழுத்துக்களில் ஐகாரமும் ஒகாரமும் முன்விலக்கப்பட்ட காளுந் தோன்றும்.

ஐகான், ஒகான் எனவரும்.

(௩௫)

ரக.க. புள்ளி யீற்றுமு னபிர் தனித் தீபலாது
மெய்யொடுஞ் சிவனும் மல்கியல் கெடுத்தே.

இஃது, உயர்முதல் டொழி புன் னாயிற்றுமுன் வருகாற் பிறப்பதோர் கருவி உறுதல் அதலிற்று.

இன் :—புன் னாயிற்றுமுன் உயிர் தனித்து டுடலாது புன் னாயிற்றுச்சொல்முன் உயிர் தனித்து நடவாது, மெய்யொடு சிவனும் அ இயல் கெடுத்து-அப்புன் னயோடு கூடும் தான் தனிநின்ற அவலியல்பினைக் கெடுத்து.

உ-ம். ஆல் + அடை, ஆலடை எனவரும்.

“ஒன்றினமுடித்தல்” என்பதனால், இயல்பல்லாத புள்ளிமுன் உயிர்வந்தாலும் இவ்விதி கொள்ச. அதனை எனவும், நாடுசி எனவும் வரும்.

புள்ளித்தொழுவும் என, தொகுத்துகின்ற உம்மையை விரித்ததனானே ருத் தியனாகத்தின் முன்னும் இவ்விதி கொள்ச. நாடுசிது எனவரும். (உ.க)

... மெய்யுயிர் நீங்கித் தன்னுரு வாகும்.

இ-ம் பணர்ச்சியிடத்த உயிர்மெய் உயிர்நீங்கியவழிப் பகிவதோர் விதி உறுதல்

எழுத்தந்தகாரம் - புணரியல்

சுக

இ-ன் :—மெய் உயிர் நீங்கின் தன் உரு ஆகும்-மெய் தன்னொடு உடிய உயிர் புணர்ச்சியிடத்து நீங்கியவழித் தன்புள்ளி வடிவு பெறும்.

உ-ம். அதனை, அதன் + ஐ எனவரும்.
(உ.எ)

நாசக. எல்லா மொழிக்கு முயிர்வரு வழியே
உடம்படு மெய்யி னுருபுகொளல் வரையார்.

இஃது, உயிரீது உயிர்முதன்மொழியொடு புணரும்வழி
நிகழுவதோர் கருவி உறுதல் னுதலிற்று.

இ-ன் :—எல்லா மொழிக்கும்-மூவகைப்பட்ட மொழிக்கும்,
உயிர் வரு வழி- உயிர்முதன்மொழி வரும் இடத்து,
உடம்படுமெய்யின் உருபு கொளல் வரையார்- இடை உடம்படுமெய்
வடிவு கோடலை நீக்கார்.

உ-ம். புளியங்கோடு, எருவங்குழி, விளவத்துக்கொட்டும் எனவரும்.

“உரையிற்கோடல்” என்பதனால், உடம்படுமெய்யாவன யகரமும் வகரமும் எனக்கொள்க. இகரவீறும் ஈகரவீறும் ஐகரவீறும் யகரவுடம்படுமெய்கொண்டன; அல்லனெல்லாம் வகரமெய்கொள்வன. “ஒன்றெனமுடித்தல்” என்பதனால், விகாரப்பட்ட மொழிக்கண்ணும் உடம்படுமெய் கொள்க. மரவடி, ஆயிருதிணை என உரும்.

‘வரையார்’ என்றதனால், உடம்படுமெய்கோடல் ஒருதலை அன்றென்பது கொள்ளப்படும். கிளி அரிது, மூங்கா இல்லை எனவரும். (உஅ)

நசஉ. எழுத்தோ ரன்ன பொருடெரி புணர்ச்சி
இசையிற் றிரித நிலையு பண்பே.

இஃது, எழுத்துக்கள் ஒன்று பலவாதல் கூறுதல் ஆதலிற்று.

இ-ள் :—எழுத்து ஒர் அன்ன பொருள் தெரி புணர்ச்சி-எழுத்து ஒரு தன்மை யான பொருள் விளங்கிநிற்கும் புணர்மொழிகள், இசையின் திரிதல் நிலையுபண்பு- ஒசைவேற்றுமையால் புணர்ச்சிவேறுபடுதல் நிலைபெற்ற பண்பு.

உ-ம். செம்பொன்பதின்னொடி, குன்றேரூமா எனவரும். (உக)

நசக. அவைதாம்

முன்னப் பொருள் புணர்ச்சி வாயின்
இன்ன வென்னு மெழுத்துக்கட னிலவே.

இது, மேலதற்கு ஓர் புறநடை கூறுதல் துதலிற்று.

இ-ள் :—அவைதாம்-மேற்சொல்லிய

புணர்மொழிகள்தாம், முன்னப் பொருள் - முன்னத்தினுள் உணரும் பொருண்மையுடைய; புணர்ச்சிவாயின் இன்ன என் னும் எழுத்து கடன் இல்-அவை புணர்ச்சியிடத்து இத்தன்மைய வென்னும் எழு த்து முறைமையை உடைபடவில்.

செம்பொன்பதின்னொடி என்றவழி, பொன்னுராய்ச்சி உள்வழிப் பெயர்க்கென்

னவழி, செம்பாராய்ச்சி உள்வழிக் செம்பெனவும் குறிப்பால் உணரப்பட்டது. மற்ற, இதன்மேல் "இசையிற் நிரிதல் நிலைதல்" என அறிபுமாறு கூறினான்குறவென்றின், ஓசை என்றமையான் அஃது ஒலியெழுத்திற்கெனவும், 'இன்னவென்னுமெழுத்துச் சடனில்' என்றதனான் இது வரிவடிவிற்கெனவும் கொள்க. (சய)

நான்காவது புணரியல் முற்றிற்று.

7

ஐந்தாவது - தொகைமரபு

'இவ்வோத்து என்ன பெயர்த்தோ வெனின், மேல் அகத்தோத்தினுள் இரு பத்துகான்கு ஈற்றினும் விரித்து முடிவனவற்றையெல்லாம் தொகுத்துமுடித்தலின் தொகைமரபு எனப்பட்டது. மேல் புணரியலுட் கூறிய கருவிகளாற் செய்கைகூறும் வழி, தொகுப்புணருஞ்செய்கை கூறலிற் புணரியலோடு இயைபுடைத்தாயிற்று.

ஈசச. கசதப முதலிய மொழிமேற் றேன்று
 மெல்லெழுத் தியற்கை சொல்லிய முறையான்
 ஐ ரு ந ம வெண்ணு மொற்றா கும்மே
 அன்ன மரபின் மொழிவயி னான.

இத்தலைக்குத்திரம் என் . உதலிற்றேவெனின், அல்வழியும்
 வேற்றுமையுமாகிய இருவகைக்கண்ணும், உயிர்மயக்கியலையும்
 புள்ளிமயக்கியலையும் கோக்கியதோர் வருமொழிக்கருவி கூறுதல்
 உதலிற்று.

இ-ள் :—க ச த ப முதலிய மொழிமேல் தோன்றும்
 மெல்லெழுத்து இயற்கை- உயிரீற்றினும் புள்ளியீற்றினும் இருவழியும்
 க ச த ப க்களை முதலாகவுடைய மொழி களின்மேல் தோன்றும்
 மெல்லெழுத்தினது இயல்புகூறின், சொல்லியமுறையான் ஐ ரு ந ம
 என்னும் ஒற்றாகும்-மெல்லெழுத்து மேற்சொல்லும் முறைமையான்
 க ச
 த ப க்களுக்கு சிரனிறை வகையானே ஐ ரு ந ம வெண்ணும் ஒற்றாகும், அன்ன மர
 பின் மொழிவயின்சூன்-அத்தன்மைத்தாகிய முறைமையினைபுடைய மொழிகளி
 டத்து.

உ-ம். வினங்கோடு, செதிள், தோல், பூ எனவரும்.

தோன்றுமென்றதனால், தோன்றிவின்றனவும் அஃவாறே திரிந்து
 மெல்லெழுத் தா மென்பது. மாக்குறிது, சிறிது, தீது, பெரிது
 எனவரும். அன்னமரபின் மொழி யன்மையின், வினக்குறுமை
 என்புழி மெல்லெழுத்து யிகாதாயிற்று.

[ஏகாரம் ஈற்றசை. 'ஆன' என்பதன் அகாரம் அசை.]

(க)

ஈசுரு. ஞ ந ம ய வ வெனு முதலாகு மொழியும்
உயிர்முத லாகிய மொழியு முளப்பட
அன்றி யனைத்து மெல்லா வழியும்
நின்ற சொன்மு னியல்பா கும்மே.

இஃது, இருபத்துகாங்கு ஈற்றின்முன்னும், வன்கணமொழிந்த
கணங்கட்கு இருவழியும் வருமொழிமுடிபு உறுதல் துதலிற்று.

இ-ள் :—ஞ ந ம ய வ எனும் முதல் ஆகுமொழியும்-ஞ ந ம ய வ
என்று சொல் லப்படும் முதலெழுத்து உளவாகும் மொழியும்,
உயிர்முதலாகிய மொழியும் உளப் பட-உயிர்முதலாகிய
மொழியுமாக, அன்றி அனைத்தும் எல்லா வழியும்-அவ்வனைத்து
மொழியும் அவ்வழியும் வேற்றுமையாகிய எல்லா விடத்தும்,
நின்ற சொன்முன் இயல்பாகும்-இருபத்துகாங்கு ஈற்றுப்பெயராகிய
நிலைமொழிமுன்னர் இயல்பாகி முடியும்.

எழுத்ததிகாரம் - தொகைம்ரபு

௫௧

ஈண்டு உளப்படவென்பது ஆக வென்னும் பொருண்மைத்து.

உ-ம். விள, தாழ் என நிறுத்து, ஞான்றது, நீண்டது, மாண்டது, யாது, வலிது, அடைந்தது, ஆடிற்று, இடிந்தது, ஈரிற்று, உடைந்தது, ஊறிற்று, எழுந்தது, ஏறிற்று, ஐது, ஒடிந்தது, ஒடிற்று, ஒளவியத்தது, றந்தையது எனவும்; ஞாற்சி, நீட்சி, மாட்சி, யாப்பு, வலுமை, அடைவு, ஆட்டம், இடிப்பு, ஈட்டம், உடைப்பு, ஊற்றம், எழு, ஏணி, ஐயம், ஒடுக்கம், ஓக்கம், ஒளவியம், றந்தை எனவும் ஒட்டிக்கொள்க.

‘எல்லாம்’ என்றதனான், ஒற்றிரட்டலும், உடம்படுமெய்கோடலும், உயிரேறி முடிதலும் எனவரும் இக்கருவித்திரிபு, மூன்றுதிரிபும் அன்மையின் திரிபெனப் படா வென்பது கொள்க. இஃது இருபத்துநான்கு ஈற்றிற்கும், அவ்வழியினும், வேற்றுமையினும், அகத்தோத்தினுள் நாற்பத்தெட்டுச் சூத்திரத்தான் முடிவதனை, ஈண்டு ஒரு சூத்திரத்தான் தொகுத்து முடித்ததாயிற்று. மேலும் இவ்வாறே தொகுத்து முடிக்கின்றவாறு அறிக. (உ)

ஈசக. அவற்றுள்

மெல்லெழுத் தியற்கை யுறழினும் வரையார்

சொல்லிய தொடர்மொழி யிறுதி யான.

இது, மேற்கூறிய முடிபிற் சிலவற்றிற்கு, அம்முடிபு விலக்கிப் பிறிதுவிதி எய்து வித்தல் நுதலிற்று.

இ-ள் :—அவற்றுள்-மேற்சொல்லப்பட்ட மூன்றுகணத்தினும், மெல்லெழுத்து

இயற்கை உறழினும் வரையார்-மெல்லெழுத்தினது இயல்பு இயல்பாதலேயன்றி உறழ்துமுடியினும் நீக்கார், சொல்லிய தொடர்மொழி இறுதியான்-சொல்லப்பட்ட தொடர்மொழி யீற்றுக்கண்.

உ-ம். கதிர்ஞெரி, கதிர்ஞெருரி, னுனி, முரி எனவரும்.

வருமொழி முற்கூறியவதனால்,
ஒரெழுத்தொருமொழியுள்ளும், ஈரெழுத் தொருமொழியுள்ளும்
சிலவற்றிற்கு உறழ்ச்சிமுடிபு கொள்க.

உ-ம். பூஞெரி, பூஞெருரி, னுனி, முரி எனவும், காய்ஞெரி,
காய்ஞெருரி, னுனி, முரி எனவும் வரும்.

‘சொல்லிய’ என்றதனால், ஒரெழுத்தொருமொழியுள்ளும்
ஈரெழுத்தொரு மொழியுள்ளும் சிலவற்றிற்கு மிக்கு முடிதல் கொள்க.
கைஞெருரித்தார், கீட்டினார், மடித்தார் எனவும்,
மெய்ஞ்ஞானம், மெய்ந்துல், மெய்ம்மறத்தார் எனவும் வரும்.(க)

ராசன. ணனவென் புள்ளிமுன் யாவு ஞாவும்
வினையோ ரணைய டெவன்மனார் புலவர்.

இது, யகார, ஞகாரங்கள் முதலாம்வழி நிகழ்வதோர் கருவி
உறுதல் தத விற்று.

இ-ள் :—ண ன என் புள்ளிமுன்-ண ன என்று சொல்லப்படும் புள்ளிகளின்
முன், யாவும் ஞாவும் வினை ஓர் அணைய என்மனார் புலவர்-யாவும் ஞாவும் வினைச்
சொற்கண் முதலாதற்கு ஒரு தன்மைய வென்றுசொல்லுவர் புலவர்.

உ-ம். மண்யாத்த எனவும், பொன்யாத்த எனவும், மண்ஞாத்த
எனவும், பொன் ஞாத்த எனவும் வரும்.

ஞா முற்கூறுது யா முற்கூறியவதனான்,
மென்றுகொள்க.

யா முதன்மொழிக்கண் ஞா வரு
(ச)

ஈசு. மொழிமுத லாகு மெல்லா வெழுத்தும்,
வருவழி நின்ற வாயிரு புள்ளியும்
வேற்றுமை யல்வழித் திரிபிட னிலவே.

இது, ணகாரவீற்றிற்கும் ணகாரவீற்றிற்கும் அல்வழிக்கண்
நிலைமொழிமுடிபு கூறுதல் அதலிற்று.

இ-ள் :—மொழி முதல் ஆகும் எல்லா எழுத்தும் வருவழி-மொழிக்கு முதலா
மென்று சொல்லப்பட்ட இருபத்திரண்டெழுத்தும் வருவிடத்து, நின்ற அ இரு புன்
வீயும் வேற்றுமை அல்வழி திரிபு இடன் இல-பெயர்ச்சொல்லினின்ற ண னக்களா
விய அவ்விருபுள்ளியும் வேற்றுமையல்லாத அல்வழியிடத்துத் திரியும்
இடம் இல.

உ-ம். மண், பொன் என நிறத்து, கடிது, சிறிது, நீது, பெரிது
என வன்கணத் தோடு ஒட்டுக. பிற கணத்துக்கண்ணும் அவ்வாறே
ஒட்டுக.

வருமொழி முற்கூறியவதனால், ணகாரத்திற்குச் சிறுபான்மை திரியும் உண்
டெனக்கொள்க. அது சாட்டுகோல் எனவரும். [காரம் சுற்றசை.] (இ)

ராசக. வேற்றுமைக் கண்ணும் வல்லெழுத் தல்வழி
மேற்கு றியற்கை யாவயி னான.

இஃது, அவ்விரண்டு சுற்றிற்கும் வேற்றுமைக்கண்
நிலைமொழிமுடிபு கூறுதல் கூதலிற்று.

இ-ள்:—வேற்றுமைக்கண்ணும்—வேற்றுமைப்பொருட்புணர்ச்சிக்கண்ணும், வல்
லெழுத்து அல் வழி-வல்லெழுத்து அல்லாத விடத்து, மேல்
கூறு இயற்கை அ வயின்சூன்-மேற்குறிய இயல்புமுடிபாம்
அவ்விரண்டு புள்ளியிடத்தும்.

உ-ம். மண், பொன் என நிறத்து, ஞாற்சி, நீட்சி என
வன்கணம் ஒழித்து எல் லாவற்றோடும் ஒட்டிக.

(க)

ஈடுயி. லனவென வருஉம் புள்ளி முன்னர்த்
த ந வெனவரிற் றனவா சும்மே.

இது, புள்ளிமயங்கியலை கோக்கியதோர் வருமொழிக்கருவி
கூறுதல் கூதலிற்று.

இ-ள்:—ல ன ஈ னா வரும் புள்ளி முன்னர்-ல ன என்றுசொல்ல
வருகின்ற புள் ளிகளின்முன்னர், த ந என வரிந்-த ந என
வருமொழி வரிந், ற ன சூரும்-அத் தகர நகரங்கள்
கிரணியையானே நகர னகரங்களாம்.

உ-ம். கஃரிது,
கண்ணன்று, பொன்றீது, பொன்னன்று எனவரும். (எ)

நாடுக. ணளவென் புள்ளிமுன் டணவெனத்
தோன்றும்.

இதையும் அது.

இ-ள் :—என் னன் புள்ளிமுன்-ண ன என்னும் புள்ளிமுனின்முன்னர் (அதிகா
சத்தினால், தோன்றும்) வரின்), ட ண என தோன்றும்-ஆகவு நிரணியையால்
டகாணகாரங்களாய்த் தோன்றும்.

எழுத்தறிதல் - தொல்காப்பியம்

நாடுக.

த-ம். மதங்கடது, மதங்கடந்து, முடிபது, முன்னென்று வகைவரும்.
(அ)

நாடுக. உயிர் ருகிய முன்னிலைக் கிளவியும் (1)
புள்ளி யி டுதி முன்னிலைக் கிளவியும் (2)
இயல்பா ருசவு முழிப்பா ருசவுமென்
ரூபி ரீயல வல்லெழுத்து வரிசை.

இது, முன்னிலை வினைச்சொல் வன்கணத்துக்கண் முடியுமாறு
உணர்த்துதல் அதவிற்று.

இ-ள் :—உயிர் ஈருகிய முன்னிலைக்கிளவியும் புள்ளி இறுதி
முன்னிலைக்கிளவியும்-உயிர் ஈருகிய முன்னிலைச்சொற்களும் புள்ளி
இறுதியையுடைய முன்னிலைச் சொற்களும், வல்லெழுத்து

வரின்-வல்லெழுத்து முதல்மொழி வரின், இயல்பு ஆறாவும் உறழ்பு ஆறாவும் \என்று அ ஈர் இயல்-இயல்பாவனவும் உறழ்ச்சியாவனவும் என அவ்விரண்டு இயல்பினைபுடைய.

உயிரீறு புள்ளியீறு என்றமையான், முன்னிலைவினைசொல் என்பதுகொள்க.

உ-ம். எறிகொற்று, கொணுகொற்று, சாத்தா, தேவா, பூதா எனவும், உண் கொற்று, தின்கொற்று எனவும் வரும். இவை இயல்பு.

கடகொற்று, கடக்கொற்று எனவும், ஈர்கொற்று, ஈர்க்கொற்று எனவும் வரும். இவை உறழ்ச்சி.

(க)

ஈடுகூ. ஓளவென வருஉ முயிரிடு சொல்லும்
 ஓ ந ம வ வென்னும் புள்ளி யிடுதியுங்
 குற்றிய லுகரத் திடுதியு முளப்பட
 முற்றத்தோதான்று முன்னிலை மொழிக்கே.

இது, மேல் முடிபு கூறியவற்றுட் சிலவற்றிற்கு அம்முடிபு விலக்குதல் தத விற்று.

இ-ள் :—ஓள என வரும் உயிர் இறு சொல்லும்-ஓள என வருகின்ற உயிரீற்றுச் சொல்லும், ஓ ந ம வ என்னும் புள்ளி இறுதியும்-ஓ ந ம வ என்று சொல்லப்படும் புள்ளியீற்றுச்சொல்லும், குற்றியலுகரத்து இறுதியும் உளப்பட-குற்றியலுகரமாகிய இறுதியையுடைய சொல்லுமாகிய இவை, முன்னிலை மொழிக்கு முற்ற தோன்று-முன்னிலைமொழிக்குக் கூறிய இயல்பும் உறழ்வுமாகிய முடிவிற்கு முற்றத்தோன்று.

‘முத்து’ என்றதனான், ஈண்டு விலக்கப்பட்டவற்றுட் குற்றியலகார ஈறு ஒழித்து, ஒழித்தனவெல்லாம் நிலமொழி உகரம்பெற்று, வருமொழி வல்வெழுத்து உறழ்த்து முடிதலும், குற்றியலகார ஈறு வருமொழி வல்வெழுத்து மிக்ரு முடிதலும் கொள்க.

உ-ம். கௌவுகொற்று, கௌவுக்கொற்று, உரினுகொற்று,

உரினுக்கொற்று,

பொருதுகொற்று, பொருதுக்கொற்று, திருமுகொற்று, திருமுகக்கொற்று, தெய்வகொற்று, தெய்வக்கொற்று எனவும், உடுக்கொற்று, உட்டுக்கொற்று எனவும் வரும்.

ஈடுஉ. உயிரீ ரூகிய வுயர்திணைப் பெயரும்
புள்ளி மிதுதி புயர்திணைப் பெயரும்
எல்லா வழிந் மியல்பென மொழியு

(வ)

செ

தொல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

இஃது, உயர்திணைப்பெயர் நான்கு கணத்துக்கண்ணும், இருவழியும் முடியு மாறு உணர்த்துதல் ததலிற்று.

செ

இ-ள் :—உயிர் ஈரூப உயர்திணைப்பெயரும்-உயிர் ஈரூப உயர்திணைப்பெயர்களும், புள்ளி இறுதி உயர்திணைப்பெயரும்-புள்ளி இறுதியையுடைய உயர்திணைப்பெயர்களும், எல்லா வழிபும் இயல்பு என மொழிப-நான்கு கணத்தினும் அல்வழிபும் வேற்றுமைபுமாகிய எல்லா விடத்தும் இயல்பாம் என்று சொல்லுவர்.

உ-ம். உம்பி எனவும் அவன் எனவும் நிறுத்து, அல்வழிக்கண் குறியன், சிறியன், தீயன், பெரியன் எனவும், ஞானஞன், நீண்டான், மாண்டான் எனவும், யாவன், வலி யன் எனவும், அடைந்தான், ஒளவியத்தான் எனவும், வேற்றுமைக்கண் கை, செவி, தலை, புறம் எனவும், ஞாற்சி, நீட்சி, மாட்சி எனவும், யாப்பு, வலுமை எனவும்,

அடைபு, ஒளவியம் எனவும் ஒட்டிக். ஒருவென் என நிறுத்து, குறியென், சிறியென் எனவும், கை, செவி, எனவும் தன்மைப்பெயர்க்கண்ணும் ஒட்டிக்.

உயிர்து புள்ளியிறுதி என்றதனால், உயர்திணைப்பெயருள் இயல்பன்றி முடிவன வெல்லாம் கொள்க. பல்சான்னார், கபிலபரணர், இறைவனெடுவேட்டுவர், மருத்துவ மாணிக்கர், பல்லரசர் என இவை ஈறுகெட்டு முடிந்தன.

கோலிகக்கருவி, வண்ணாப்பாடி, ஆசீவகப்பள்ளி என இவை ஈறுகெட்டு வல் வெழுத்து மிக்கன.

குமரகோட்டம், குமரக்கோட்டம், பிரமகோட்டம், பிரமக்கோட்டம் என இவை ஈறுகெட்டு வல் வெழுத்து உறழ்த்தமுடிந்தன. பிறவும் அன்ன.

எல்லாம் என்றதனால், உயர்திணைச்சொல் இயல்பாயும்

திரிந்தும் முடிவன கொள்க. உண்ப சான்றார், உண்டார்கான்றார், உண்பேன்பார்ப்பென் என இவை இயல்பு. உண்டனெழ்சான்றேம், உண்டேராம் என இவை திரிந்தன. பிறவும் அன்ன. (கக)

ஈடு. அவற்றன்

இகரவீற் றுப்பெயர் திரிபிட னுடைத்தே.

இஃது, உயர்திணைப்பெயருட் செவற்றிற்கு எய்தாதது எய்துவித்தல் நத விற்து.

இ-ள் :—அவற்றன்-மேற்சொல்லப்பட்ட உயர்திணைப்பெயருள், இகர ஈற்றுப் பெயர் திரிபு இடன் உடைத்து-இகரமாகிய இறுதியையுடைய பெயர் திரிந்துமுடி யும் இடமும் உடைத்து.

உதாரணக்கோடல் என்பதனான், இது மிக்கதிரிபென்பது கொள்ளப்படும்.

உ-ம். எட்டிப்பு, எட்டிப்புறவு, காலிதிப்பு, காலிதிப்புறவு, பேது எனவரும்.

எம்பிப்பு, எம்பிப்

இப்புத்தகத்தை எந்ததனும், இஃசா நதஸ்ஸிப் பிற நதம் நத நிர்யாத வல்
 செழுத்தி மிக்குவருவன ஈண்டுக்கொள்க. நினைப்பு, நினைப்புரவு எனவரும். (௧௨)

நாடுக. அஃறிணை விரவுப்பெயரினியல்புமா

ருளவே.

எழுத்திற்காரம் ௨ தொகைமரபு

௧௧

இது, விரவுப்பெயர்முடிபு கூறுதல் நதலிற்று.

இன் :—அஃறிணை விரவுப்பெயர் இயல்பும்

உன-உயர்நினையோடு அஃறிணை விரவும் விரவுப்பெயர் இயல்பாய்
 முடிவனவும் உன; இயல்பன்றி முடிவனவும் உன. இயல்பன்றிமுடிவன
 இன்னவாறு முடியுமென, மேல் அகத்தோத்தினுட் கூறப்படும்.

உ-ம். சாத்தன்குறியன், சாத்தன்குறிது எனவும், சாத்தன்கை
 எனவும், இவ் வாரே அல்வழியினும் வேற்றமையினும் நான்கு
 கணத்தோடும் ஒட்டிக்கொள்க. [ஆர் அசை. ஏகாரம் சுற்றசை.]

(௧௩)

நாடுக. புள்ளி யிறுதிபு முயிரிறு கிளவியும்
 வல்லெழுத்து மிகுதி சொல்லிய முறையாற்
 றம்மி னாகிய தொழிற்சொன் முன்வரின்
 மெய்ம்மை யாகலு முறமுத் தோன்றலும்
 அம்முறை யிரண்டு முரியவை யுளவே .

வேற்றுமை மருங்கிற் போற்றல்
வேண்டும்.

இது, மூன்றும்வேற்றுமைத்திரிபு உணர்த்துதல் றதலிற்று.

இ-ள் :—புள்ளி இறுதியும் உயிர் இறு
கிளவியும்—புள்ளியீற்றுச்சொல்லும் உயி ரீற்றுச்சொல்லும்,
வல்லெழுத்து மிகுதி சொல்லிய முறையான்—வல்லெழுத்தினது
மிகுதிமேற்சொல்லும் முறைமையான், தம்மின்ஆகிய
தொழிற்சொல் முன்வரின்— அம்முன்றாவதன் பொருளாகிய
வினைமுதற்பொருள்கள்தம்மான் உளவாகிய வினைச் சொற்கள்தாம்
அவற்றுமுன் வரின், மெய்ம்மையாகலும் உறமுத்தோன்றலும் அ
முறை இரண்டும் உரியவை உள—இயல்பாகலும்
உறமுத்தோன்றுதலுமாகிய அம்மு றைமையினைபுடைய
இரண்டுசெய்கையும் உரியன உள. வேற்றுமை மருங்கின்
போற்றல் வேண்டும்—அவற்றை மேலே வேற்றுமைப்
பொருட்புணர்ச்சிமுடிபு சொல்லுமிடத்துப் போற்றியறிதல்
வேண்டும்.

உ-ம். நாய்கோட்பட்டான், புலிகோட்பட்டான்,
சாரப்பட்டான், திண்டப்பட் டான், பாயப்பட்டான் என இவை
இயல்பு. சூர்கோட்பட்டான், சூர்க்கோட்பட் டான்,
வளிகோட்பட்டான், வளிக்கோட்பட்டான் என இவை உறமுச்சி.

புள்ளியீறு உயிரீறு என்றதனால், பேஎய்கோட்பட்டான்,
பேஎய்க்கோட்பட் டான் என்னும் உறமுச்சியுள் ஏதரப்பேறு
கொள்க. உரியவைபுள என்றதனால், பாம்புகோட்பட்டான்,
பாப்புக்கோட்பட்டான் என்னும் உறமுச்சியுள் நிலைமொழி யொற்றுத்
திரியாமையும் திரிதலும் கொள்க.

(கச)

ஈடுள. மெல்லெழுத்து மிகுவழி வலிப்பொடு தோன்றலும்
 வல்லெழுத்து மிகுவழி மெலிப்பொடு தோன்றலும்
 இயற்கை மருங்கின் மிகற்கை தோன்றலும்
 உயிர்மிக வருவழி புயிர்கெட வருதலுஞ்
 சாரியை புளவழிச் சாரியை கெடுதலுஞ்
 சாரியை புளவழித் தன்னுருபு நிலையலுஞ்
 சாரியை யியற்கை யுறழத் தோன்றலும்
 உயர்திணை மருங்கி னொழிபாது வருதலும்
 அஃறிணை விரவுப்பெயர்க் கவ்வின நிலையலும்

தொல்லாப்பியம் - இளம்பூரணம்

மெப்பிறி தாவிடத் தியற்கை யாகலுங்

அன்ன யிறவுந் தன்னிவன் மருங்கின்

மெப்பெறக் கிளந்து

பொருள்வரைந்

திகைக்கும்

ஐக்கார இவற்றைமைத் திரிபென மொழிப.

இஃது, இரண்டாம் வேற்றுமைத்திரிபு உறுதல் ததலிற்ற.

இன் :—மெய்வெழுத்து மிகுவழி வலிப்பொடு தோன்றலும்—மெய்வெழுத்து மிகுமிடத்து வல்வெழுத்தாதலொடு தோன்றுதலும், வல்வெழுத்து மிகுபழி மெயிப்பொடு தோன்றலும்—வல்வெழுத்து மிகுமிடத்து மெய்வெழுத்தாதலொடு தோன்றுதலும், இயற்கை மருங்கின் மிகநீக்க தோன்றலும்—இயற்கையிடத்து மிகு தி தோன்றுதலும், உயிர் மிக வருவழி உயிர் செட வருத்தும்—உயிர் மிக வருமிட த்து அவ்வுயிர் செட வருதலும், சாரியை உளவழி சாரியை கெடுதலும்—சாரியை புள்ள இடத்து அச்சாரியை கெடுதலும், சாரியை உளவழி தன் உருபு நிலையலும்— சாரியை உன்ன விடத்து அச்சாரியையொடு தன்னுருபு சிற்றலும், சாரியை இயற்கை உறமுத்தோன்றலும்—சாரியை பெறுகவென்றவழி அச்சாரியை பெறுது இயல்பாகிய மொழிகள் வருமொழியினும் நிலைமொழியினும் பிக்கும் திரிந்தும் வருமொழிவல் வெழுத்துக்கள் உறமுச்சியாகத்தோன்றுதலும், உயர்திணை மருங்கின் ஒழியாது வருதலும்—உயர்திணைப்பெயரிடத்துத் தன்னுருபு தொகாதே விரிந்து வருதலும், அஃறிணை விரவுப்பெயர்க்கு அ இயல் நிலையலும்—உயர்திணையொடு அஃறிணைவிரவும் பெயர்க்கு அவ்வுருபு அவ்வியல்பிலே சிற்றலும், மெய் பிறிது சூரு இடத்து இயற்கை சூதலும்—மெய்ப்பிறிதாய் முடியுமிடத்தில் இயல்பாய்முடிதலும், அன்ன பிறவும்— அத்தன்மையன பிறமுடிபுகளும், தன் இயல் மருங்கின் மெய் பெற கிளந்து பொருள் வரைந்து இசைக்கும்—தனது இயல்பாகிய கூற்றால் அகத்தோத்தினுட் பொருள் பெற எடுத்தோதப்பட்ட வேற்றுமைப்பொருட்புணர்ச்சியது பொதுமுடி வினைத் தான் வரைந்து வேறுமுடிபிற்குய்சின்று ஒலிக்கும், ஐகார வேற்றுமைத் திரிபு என மொழிப-ஐகாரவேற்றுமையினது வேறுபாட்டுப்புணர்ச்சி என்று சொல்லுவர் புலவர்.

உ-ம். வினக்குறைத்தான் என்பது மெல்லெழுத்து மிகுவழி வல்லெழுத்து மிக் கது. மகங்குறைத்தான் என்பது வல்லெழுத்து மிகுவழி மெல்லெழுத்து மிக்கது. தாய்க்கொலை என்பது இயல்பாமிடத்து மிக்கது. பலாக்குறைத்தான் என்பது உயிர் மிக வருவழி உயிர் கெட்டது. வண்டுகொணர்ந்தான் என்பது சாரியை உள்வழிச் சாரியை கெட்டது. வண்டுகொணர்ந்தான் என்பது சாரியை உள்வழித் தன்னு் ருபு நிலையிற்று. புளிக்குறைத்தான், புளிக்குறைத்தான், ஆங்குறைத்தான், ஆங்குறைத்தான் என இவை சாரியையியற்கை உறமுத்தோன்றின. நம்பியைக்கொணர்ந்தான் என்பது உயர்நிலைமருவின் ஒழியி் து வந்தது. கொற்றனைக்கொணர்ந்தான் என்பது வீரவுப்பெயர்க்கு அவ்வியல் நிலையது. மண்டுகொணர்ந்தான் என்பது மெய் பிரிதாவிடத்து இயற்கையாயது.

அன்ன பிறவும் என்றதனாகொன்வன கழிக்குறைத்தான், பனைபினந்தான் என்பன. பிறவும் அன்ன.

ஒழிபாது என்றதனும், ஒரோவழி ஒழித்தும் வரும். அவர்க்கண்டு எனவும், "ஒன்றூர்த்தெறனும்" எனவும் இவை உயர்நிலையுள் ஒழித்துவந்தன. மகப்பெற்றான் மகப்பெற்றான் என இவை வீரவுப்பெயருள் ஒழித்துவந்தன. இவ்வினையென ஒனே, இவற்றின் முடிபுரேத்தமையும் கெச்சக.

எழுத்ததிகாரம் - தொகைமரபு

௭௪

‘மெய்ப்பெற’ என்றதனான், உறழ்ச்சியாய்முடிவனவும் கொள்க. மைக்கொணர்ந்தான், மைக்கொணர்ந்தான் எனவும்; வில்கோள், விற்கோள் எனவும் வரும். இவ்வாறு திரிந்துமுடியாது, அகத்தோத்தில் பொதுமுடிபே முடிபாய்க் கடிக்குறைத்தான், செப்புக்கொணர்ந்தான் என்றற்போல முடிவன அறிந்து கொள்க. இவ்வாறு வேறுபடமுடிவது பெரும்பான்மையும் இரண்டாவது, வினையொடு முடியும் வழிப்போலும். அது “தம்மி னாகிய தொழிற்சொன் முன்வரின்” [தொகைமரபு- ௧௪] என நின்ற அதிகாரத்தாற் கொள்ளவைத்தார் போலும். “தன்னினமுடித்தல்” என்பதனான், ஏழாம்வேற்றுமை வினையொடு முடியும்வழித்திரிபும்கொள்க. வரைபாய்வருடை, புலம்புக்கண்ணே புல்லணற்காளே எனவரும். (௧௮)

௩௩-௮. வேற்றுமை யல்வழி இ ன் னு யென்னும்
 ஈற்றுப்பெயர்க் கிளவி மூவகை நிலைய
 அவைதாம்

இயல்பா குறவும் வல்லெழுத்து மிகுறவும்
 உறழா குறவு மென்மனார் புலவர்.

இஃது, இகரவீற்றுப் பெயர்க்கும் ஐகரவீற்றுப் பெயர்க்கும்
 அல்வழி முடிபு கூறுதல் உதலிற்று.

இ-ள் :—வேற்றுமை அல்வழி இ ன் னு என்க
 ஈற்றுப்பெயர்க்கிளவி மூவகை நிலைய-வேற்றுமையல்லாத
 அல்வழியிடத்தும் இ ன் னு என்க ஈற்றையுடைய பெயர்ச்சொற்கள்
 மூவகைமுடிபு நிலைமையுடைய. அவைதாம் இயல்பாகுணவும் வல்லெழுத்து
 மிகுறவும் உறழாகுறவும் என்மனார் புலவர்-அவைதாம்
 இயல்பாய் முடிவனவும் வல்லெழுத்துமிகுறவனவும்
 உறழ்ச்சியாய்முடிவனவும் இவையென்று சொல்லுவார் புலவர்.

உ-ம். பருந்தி குறிது, கரை குறிது, சிறிது, தீது, பெரிது என இவை இயல்பு. அலிக்கொற்றன், புலிக்கொற்றன் என இவை யிருதி. கிடரி குறிது, கிளிக் குறிது, நினை குறிது, நினைக் குறிது என இவை உறழ்ச்சி.

‘பெயர்க்கிளவி’ மூலகை நிலைப எனவே, பெயர்க்கிளவியல்லாத கிளவி யிருதி யும் இயல்பும் என இருவகைய எனக்கொள்க. ஒல்லைக்கொண்டான் என்பது ஐகா ரவீற்று வீணைச்சொல்பிருதி. இதரவீற்றுயிருதி வந்தவழிக் கண்டுகொள்க.

தில்லைச்சொல்லே, மண்ணைச்சொல்லே என்றது ஐகாரவீற்றிடைச்சொல் யிருதி. இவற்றியல்பு வந்தவழிக் கண்டுகொள்க.

கடிகா என்பது இதரவீற்று உரிச்சொல்லியல்பு. இவ்வீற்றுயிருதி வந்தவழிக் கண்டுகொள்க. பிணைத்தோள் என்பது ஐகாரவீற்று உரிச்சொல்பிருதி. இவற்றியல்பு வந்தவழிக் கண்டுகொள்க.

(கஉ)

நான்கு. சுட்டுமுத லாகிய விகர விறுதியும்
எகரமுதல் வினாவி விகர விறுதியுஞ்
சுட்டுச்சினை நீடிய வையெ விறுதியும்
பாவென் வினாவி னையெ விறுதியும்
வல்லெழுத்து மிருகவு முறழா குகவுஞ்
சொல்லிய மருங்கி னுளவென மொழிப

இஃது, அவ்வித வைகாசிவீற்றுள் ஏழாம்வேற்றுமை இடப்பொருள் உணர
கின்ற இடைச்சொல்முடிபு உறுதல் நதவீற்று.

இ-ள் :—சுட்டு முதலாயி இகர இறுதியும்-சுட்டெழுத்தினை
முதலாகவுடைய இகரவீற்று இடைச்சொல்லும், எகரமுதல்
வினாவின் இகர இறுதியும்-எகரமாயிய
மொழிமுதல் வினாவினையுடைய இகரவீற்று இடைச்சொல்லும், சுட்டுச்சினை நீடிய
ஐ என் இறுதியும்-சுட்டாயிய உறுப்பெழுத்து நீண்ட ஐகாரவீற்று இடைச்சொல்லும்,
யா என் வினாவின் ஐ என் இறுதியும்-யா என்னும் வினாவினை
முதற்கண்ணையுடைய ஐகாரவீற்று இடைச்சொல்லும், வல்லெழுத்து
டிகுரவும் உறமுரகுவும் சொல் விய மருங்கின் உள என்
மொழிப-வல்லெழுத்து டிக்குமுடிவனவும் உறமுச்சியாய் முடிவனவும்
மேற்சொல்லப்பட்ட இடத்தின்கண்ணே உள வென்று
சொல்லுவார் புலவர்.

உ-ம். அதோளிக்கொண்டான், இதோளிக்கொண்டான்,
உதோளிக்கொண்டான்

டான், எதோளிக்கொண்டான்; சென்றான், தந்தான், போயினான் எனவும்.
ஆண்டைக்கொண்டான், சண்டைக்கொண்டான், உண்டைக்கொண்டான், யான்
யிடக்கொண்டான் எனவும் இடை டிக்குமுடிபு உள.

அவ்வழிகொண்டான், அவ்வழிக்கொண்டான் இ-
வழிகொண்டான், இவ்வழிக்கொண்டான்; உவ்வழிகொண்டான், உ
வ்வழிக்கொண்டான்: எவ்வழிகொண்டான், எவ்வழிக்கொண்டான்
எனவும்: ஆங்குடை கொண்டான், ஆங்குடைக்கொண்டான்;
சுகுடைக்கொண்டான், சுகுடைக்கொண்டான்; 11

ங்குடை கொண்டான் , ஸ்ரீங்குடைக்கொண்டான்; யா
 ட்கவைகொண்டான், யாங்கவைக்கொண்டான் என : ம் இவை உற்
 த்துமுடிந்தன. இவற்றுள் ஸ்ரீகாரவீற்றுள் உற் த்துமுடிந்தன திரி
 புடையன. திரிபில்லன பெற்றவழிக் கண்டுகொள்க.

‘சொல்லியமருகரு’ என்றதனால், பிற ஸ்ரீகாரவீற்
 ட்குமுடிவன கொள்க. பண் டைச்சு ன் ரு, ஒருதிடகளைக் குழவி
 எனவரும். (கௌ)

ஈசுயி. ரெடியதன் முன்ன ரொற்றுமெய் கெடுதலுங்
 குறியதன் முன்னர், தன் னுரு இரட்டலும்
 அறியத் தோன்றிய ரெறியிய லென்ப.

இது. புன்சரிமயவகியலை கோக்கியதோர் , ஸ்ரீமொழிக்கருவி
 டுதல்தல் உதவிற்று.

இ-ள் :—ரெடியதன் முன்னர் ஒற்று மெய்
 கெடுதலும்-ரெட்டெழுத்தின்முன் நின்ற ஒற்றுத் தன்வடிவு
 கெடுதலும், குறியதன்முன்னர் தன்உருபு இரட்டலும்-குற்
 டெழுத்தின்முன்னர் நின்ற ஒற்றுத் தன்வடிவு இரட்டெதலும்,
 அறிய தோன்றிய ரெறி இயல் என்ப-இவை அறியும்படி தோன்றிய
 முறைமையான இயல்பையுடை யனவென்று சொல்லுவர்.

உ-ம். கோந்தி, கோனன்று என இவை ரெடியதன்முன்னர் ஒற்றுக்கெட்டன.

‘மண்ணகல், பொண்ணகல் என இவை குறியதன்முன்னர்
 தன்னுருபு இரட்

டின.

‘மேலேக்குந்திரத்து ஆறனுருபிற்குறியவதனான், ஒற்று இரட்டுதல் உயர்முத
ன்மொழிக்கண்ணதென்று கொள்க. குறியது பின்வறிய முறையன்றி அக்கூற்றி
னால் செடியன்’ குறுகின்றவழியும் குறியதன்முன்னர் ஒற்றும் இரட்டுதலும், குறி
யது திரிந்து செடியதாயவழி அதன்முன்னர் ஒற்றாய்க்கெடுத்தலும்

கொள்க. எழுத்த்தீர்க்காரம் - தோகைமரபு

ஞெ

தம்மை, நம்மை என இவை செடியன குறுகின்று ஒற்று

இரட்டின. மற்றையது வந்தவழிக் கண்டுகொள்க.

‘அறிய’ என்றதனான், செடியதன்முன்னர் ஒற்றுக் கெடுவது தகரா நகரங்கள்
வந்து திரிந்தவழியென்பதும், ஆண்டில்லாம் கெடாதென்பதும் கொள்க.
தேன்றிது என்பது ஆண்டிக்கெடாதது.

‘நெறியியல்’ என்றதனாற் குறியதன்முன்னர் நின்ற ஒற்றின்றிப்
புணர்ச்சியாற் பெற்றதும் இரட்டுமென வுணர்க. அவ்வடை எனவரும்.
(கஅ)

நாகக. ஆற னுருபினு நான்க னுருபினுங்

கூறிய குற்றொற் றிரட்ட லில்லை

ஈறாகு புள்ளி யகரமொடு நிலையும்

நெடுமுதல் ஞாறாகு மொழிமுன் னா. இஃது,

உருபியலை கோக்கியதோர் நிலைமொழிக்கருவி கூறுதல் கூதலிற்று.

இ-ள் :—ஆறன் உருபினும் நான்கன் உருபினும் ஈறு ஆகு
 புள்ளி அகரமொடு நிலையும்-ஆறனுருபின்கண்ணும்
 நான்கனுருபின்கண்ணும் ஈறுகு புள்ளிகள் அகரத் தொடு நிலைபெறும்.
 செடுமுதல் குறுகும் மொழிமுன் கூறிய குற்றொற்று இரட்டல்
 இல்லை-செடிதகிய முதலெழுத்துக் குறுகிமுடியும் மொழிக்கண்
 மேற்கூறிய குற் றொற்று இரட்டல் (ஆறனுருபின்கண்ணும்
 நான்கனுருபின்கண்ணும்) இல்லை.

உ-ம். தமது, தமக்கு; நமது, நமக்கு எனவரும்.

'கூறிய' என்றதனானே செடுமுதல் குறுகாதமொழியும் குறுகுமொழியும் இவ்
 விருவிதியும்கொள்க. எல்லார் தமதும், எல்லார்தமக்கும் எனவரும். (கக)

[செடுமுதல் குறுகாதமொழிகள் தம், நம், நும் என்னுஞ்சாரியை
 யிடைச்சொற்கள். ஆன் என்பது இடைச்சொல். அ என்பது அசை.]

ஈகூஉ. நும்மெ னிறுதிபு மந்நிலை திரியாது.

பிறையும் அது.

இ-ள் :—நும் என் னிறுதியும் அ நிலை திரியாது-நும் என்னும்
 மகாவிதகி மேற்கூறிய ஈறுகுபுள்ளி அகரமொடு நிலையலும்
 குற்றொற்றிரட்டாமையுமாகிய அந்நிலைமையில் திரியாது.

உ-ம். நுமக்கு, நுமது என வரும்.

ஈகூஉ. உகரமொடு புணரும் புள்ளி யிறுதி
 யகரமு முயிரும் வருவழி யியற்கை.

இது, புள்ளியையங்கியலை நோக்கியதோர் நிலைமொழிச்செய்கை
 கூறுதல் தத லிற்று.

இ-ள் :—உகாமொடு புணரும் புள்ளி இறுதி-உகாப்பேற்றோடு புணரும் புள்ளி யிறுதிகள், யகாரும் உயிரும் வருவழி இயற்கை-யகாரும் உயிரும் வருமொழியாய் வருமிடத்து அவ்வுகாரம் பெருகு இயல்பாய்முடியும்.

உ-ம். உரிஞ்யானா, உரிஞ் அனந்தா; பொருந் யானா, பொருந் அனந்தா; உரிஞ் சூதா, பெருந் சூதா என ஒட்டுக,
(உக)

தொல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

ஈசுச. உயிரும் புள்ளியு மிறுதி யாகி

அளவு நிறையு மெண்ணுஞ் சுட்டி

உளவெனப் பட்ட வெல்லாச் சொல்லுந்

தத்தன் கிளவி தம்மகப் பட்ட

முத்தை வருஉங் காலந் தோன்றின்

ஒத்த தென்ப வேயென் சாரியை.

இஃது, அளவுப்பெயரும் நிறைப்பெயரும் எண்ணுப்பெயரும் தம்மிற்பு புணரு மாறு உணர்த்துதல் ஆதலிற்று.

இ-ள் :—உயிரும் புள்ளியும் இறுதியாகி அளவும் நிறையும் எண்ணும் சுட்டி உள எனப்பட்ட எல்லா சொல்லும்-உயிரும் புள்ளியும் ஈராய் அளவையும் நிறையையும் எண்ணையும் கருதி உளவென்று சொல்லப்பட்ட எல்லாச்சொற்களும், தம் தம் கிளவி தம் அகப்பட்ட முத்தை வரும் காலம் தோன்றின் ஏ என் சாரியை ஒத்தது என்ப-தமக்கு இனமாகிய சொற்களாகிய தமக்கு அகப்படும்

மொழியாயுள்ளன தம்முன்னே வரும் காலம் தோன்றுமாயின் ஏ
எண்ணுஞ்சாரியை பெற்று முடிதலை பொருத்திற்று என்ப.

உ-ம். உழக்கையாடாக்கு, கலனைபதக்கு என இவை அள
உப்பெயர், தொடியேக்கை, கொள்ளேஜயலி என இவை உறைப்பெய
ர். காணியேழுத்திரிகை, காலே காணி என இவை எண்ணுப்பெயர்.

உயிற்று புன்மை எந்ததனானே, ஏ என்சாரியை பெருத
புறம் உளவென்று கொள்க. குறுணி காணியி எனவரும்.
(உஉ)

காசுதி. அறையென வருஉம் பால்வரை கிளவிக்குப்
புரைவ தன்றற சாரியை பயற்கை.

இஃது, எய்தியது விலக்குதல் முதலிற்று.

இ-ள் :—அரை என வரும் பால் வரை கிளவிக்கு புரைவது
அன்று சாரியை இயற்கை-அரை என்றுசொல்ல வருகின்ற
பொருட்கூற்றை புணர்த்திச் சொல்லிற் குப் பொருத்துவ தன்று
மேற்கூறிய ஏ என் சாரியை பெறும் இயல்பு.

உ-ம். உழக்கரை, தொடியரை, ஒன்றரை என: ரும்.

இஃது “ஒட்டுதற் கொழுமிய வழக்கு” [புணரியல்-௪௮] அன்று
என்பதனான் விலக்குண்ணுதோவெனில், ‘தம்மகப்பட்ட’ என்று
வருமொழியையும் வரைத்தோ தினமையின் இதற்கு
அவ்விதிசெல்லாதென்பது. [ஆல் என்பது அகை.] (உஉ)

௩௬௬. குறையென் கிளவி முன்வரு காலே
நிறையத் தோன்றும் வேற்றுமை யியற்கை.

இஃது, எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ-ள் :—குறை என் கிளவி முன் வருகாலை-குறை என்னும் சொல் அளவுமுத லியவற்றின்முன் வருங்காலத்து, நிறைய தோன்றும் வேற்றுமை இயற்கை-நிறையத் தோன்றும் மேல் வேற்றுமைப்பொருட்புணர்ச்சிமுடிபிற்குச் சொல்லும் இயல்பு.

எழுத்ததிகாரம் - தோகைமரபு

௧௧௧

உ-ம். உரிக்குறை, கலக்குறை, தொடிக்குறை, கொட்டுறை, காணிக்குறை, காற்குறை எனவரும்.

‘முன்’ என்றதனால், பொருட்பெயரோடு புணரும்வழியும் வேற்றுமைமுடிபு எய்துகவென்பது, கலப்பயறு எனவரும்.

‘நிறைய’ என்பதனால், கூறு என்பதன்கண்ணும் வேற்றுமை முடிபு எய்து மென்பது. நாழிக்கூறு எனவரும்.
(உ௨)

௩௬௭. குற்றிய லுகரக் கின்னே சாரியை.

இது, வேற்றுமைமுடிபு விலக்கி இன் வகுத்தமையின் எய்தியது விலக்கிப் பிறி துவிதி கூறுதல் அதலிற்று.

இ-ள்:—குற்றியல்கரத்திற்கு-குற்றுகரவீற்று அளவுப்பெயர் முதலியவற்றிற்கு, சாரியை இன்-(குறையொடுபுணரும்வழி வரும்) சாரியை இன்.

உ-ம். உருக்கிக்குறை, கடிந்திங்குறை, ஒன்றிங்குறை எனவரும்.

‘குற்றியல்கரத்திற்கு’ என்பது ‘குற்றியல்கரத்தி’ என விகாரப்பட்டு நின்றது. அஃது அகுபெயர், அட்டிற்று அளவுப்பெயர் முதலியவற்றிற்கு ஆயினமையின். ஏகாரம் அகாச.]

(உரு)

ஈ ஈ அ. அத்திலை வளர-ல் கலமென் னளவே.

இதும் அது.

இ-ள்:—கலம் என் அளவு இடை அத்து வரும்-கலம் என்னும் அளவுப்பெயர் (குறை யொடு புணரும்வழி) இடையில் அத்து வரும்.

உ-ம். கலத்துக்குறை எனவரும்.

இது ‘கலன்’ என்னும் னகரவீதேல், கலமொழி ஒற்றுக்கேடெம் வருமொழி ஒற்றுப்பேறும் “அத்தே வற்றே” [புணரியல்-௩௬] என்பதனாற் கொள்ளப்படும். ‘கல

கொன்னடி' என ஒதாதது செய்யுளின்பம் கொக்கிப்போனும். சாரியை முற்கூறிய வதனான், இன்சாரியை பெற்றவழி முன் மாட்டேற்றான் எய்திய வல்லெழுத்து யீழ்க்க.

(உக)

1133. பனையெ னளவுங் காலை னிறையும்
நினையும் காலை யின்னொடு சிவனும்.

இதவும் அது.

இ-ள் :—பனை என் அளவும் கா என் நிறையும்-பனை என்னும் அளவுப்பெயரும் கா என்னும் நிறைப்பெயரும், நினையும் காலை இன்னொடு சிவனும்-(குறை என்பத னொடு புணருந்) து ஆராயுங்காலத்து இன்சாரியையொடு பொருந்தும்.

உ-ம். பனையின்குறை, காவின்குறை எனவரும்.

'நினையும் காலை' என்றதனான், வல்லெழுத்துப்பேறும் சிறுபான்மை கொங்க. பனைக்குறை, காக்குறை எனவரும்.

(உஎ)

உஉ

தொல்காப்பியம் - தீளம்பூரணம்

1134. அளவிற்கு நிறையிற்கு மொழிமுத லாகி
உளவெனப் பட்ட வெரன்பதிற் நெழுத்தே
அவைதாம்

க ச த ப வென்று ந ம வ வென்று
அகர உகரமோ டவையென மொழிப.

இஃது, அளவுப்பெயர்க்கும் நிறைப்பெயர்க்கும் முதலாம்
எழுத்திற்கு வரை யறை கூறுதல் னுதலிற்று.

இ-ள் :—அளவிற்கும் நிறையிற்கும் மொழிமுதலாகி உள
எனப்பட்ட ஒன்பதி ற்று எழுத்து-அளவுப்பெயர்க்கும்
நிறைப்பெயர்க்கும் மொழிமுதலாய் உளவென்று சொல்லப்பட்டன
ஒன்பதெழுத்து. அவைதாம்-அவை (யாவையோவெனின்), க ச த ப
என்ற ந ம வ என்ற அகரமொடி உகரமொடி அவை என
மொழிப-க ச த ப க்களும் ந ம வ க்களும் அகரமும் உகரமு மாகிய
அவை என்று சொல்லுவர்.

உ-ம். கலம், சாடி, னுதை, பாளை, ஈழி, மண்ணை, வட்டில்,
அகல், உழுக்கு எனவும்; கருஞ்சு, சீதகம், தொடி, பலம், நிறை, மா,
வரை, அத்தை, இன்ன எனவும் வரும்.

‘உளவெனப் பட்ட’ என்றதனால், உளவெனப்படாதனவும் அளவை உள
வென்பது. ஒரடை, ஓரடை எனவரும்.

மற்று இவ்வரையறை கூறிப் பயத்தது என்னையெனின், மேல்
அகத்தோத்தி னுள் அவற்றிற்கு முடிபுகுதல்வழி, அதிகாரத்தான்
வன்கணத்தும், மேற்சொல்லா தொழிந்தகணத்தினும் சேர்த்து
என்பது.

(உஅ)

[‘அகமொடு’ என்பது ஒடு செட்டு சின்றது. ‘என்ற’ என்பன இரண்டும், ‘ஒடு’ என்பன இரண்டும் எண்ணிடைச்சொல். ஏகாதம் சுற்றசை.]

ஈக. சுறியன் மருங்கி ளிலவ்விவற் றியல்பெனக்
கூறிய கினளிப் பல்லா நெல்லார்
மெய்த்தலைப் பட்ட வழக்கொடு சிவணி
ஒத்தவை யுரிய புணர்மொழி நிலையே.

இஃது, இவ்வோத்துப் புறாடை.

இ-ள் :—சுறு இயல் மருங்கின்-உயிரும் புள்ளியும் இறுதியானவை வருமொழி யொடு கூடி நடக்குமிடத்து, இவை இவற்று இயல்பு என கூறிய கினளிப் பல் சுறு எல்லாம்-இம்மொழிகளின்முடிபு இவற்றின் இயல்பெனக் கூறி முடிக்கப் பட்ட சொற்களினது (அவ்வாற்றான் முடியாதுகின்ற) பலவகை முடிபுகளெல் லாம், மெய் தலைப்பட்ட வழக்கொடு சிவணி ஒத்தவை உரிய புணர்மொழிநிலை-உண்மையைத்தலைப்பட்ட வழக்கொடு கூடிப் பொருத்தினை உரியவாம் புணரும் மொழிகள்கிலைமைக்கண்.

உ-ம். லிள ஞான்றது என்புழி நிலைமொழிப் பெயரது இயல்பும், ஞான்ற ஞாயிறு என நிலைமொழிவினையாயவழி இருமொழி இயல்புமாகிய “ஞ க ம ய வ”
[தொகை-உ] என்பதன் ஒழிபும், மண் கடிது என்புழி வருமொழி வன்மைத்து இயல்பாகிய “மொழிமுதலாகும்” [தொகை-இ] என்பதன் ஒழிபும், நட நெஞ்சா

எழுத்ததிகாரம் - தொகைமரபு (152)

என்னும் இயல்புணத்து இருமொழி இயல்பும், சில்கொற்று என்புழி சில்கொற்று,
சிற்கொற்று என நிலைமொழிதிரிந்த உறழ்ச்சியும், துக்கொற்று,
துஞ்ஞென்னா என் னும் மிகுதியும், உரிஞ்ஞென்னா என்னும்
இயல்புகளுத்து உரினுஞென்னா என உகரப்பேறும், உரிஞ்யாளு,
உரிஞ் அனந்தா என்னும் இருமொழி இயல்பும், மண்ணு
கொற்று, மண்ணுக்கொற்று, மண்ணுஞென்னா எனவரும் ("ஒளவென வருஉம்"
[தொகை-ய] என்பதனுள் விலக்கப்படாத) ணகர, ணகர ளகர லகரமாகிய புள்ளியி
றுதிகளின் நிலைமொழிஉகரப்பேறுமாகிய "உயிரீ ருகிய முன்னிலைக் கிளவி" [தொ
கை-க] என்பதன் ஒழிபும், விரவுப்பெயர்த்திரிபின்மேல் எடுத்து ஒதப்படாதனவாய
கின்னாண் என்றும்போலவரும் "அஃறிணை விரவுப்பெயர்" [தொகை-யக] என்ப
தன் ஒழிபும், காவிக்சன், குவண்க்கண் என்றும்போல அல்வழிமுடிபாகிய "வேற்
றுமையல்வழி" [தொகை-கக] என்பதன் ஒழிபும், குறுணி பதக்குநாணுழி, சேகரை,
ஒருமாவரை என்னும் "உயிரும் புள்ளியு மிறுதி யாகி" [குந்தியதுச்சப-புள்ளி
யல்-எக] என்பதன் ஒழிபும், பிறவற்றின் ஒழிபுமெல்லாம்
சுண்டேகொள்க. (2க)

௩௩௨. பலரறி சொன்முன் யாவ ரென்றும்
பெயரிடை வகரங் கெடுதலுந் மேனை
ஒன்றறி சொன்முன் யாதென் வினாவிடை
ஒன்றிய வகரம் வருதலு மிரண்டும்
மருவின் பாத்திபிற் றிரியுமன் பாயின்றே.

இது, மருஉமுடிபு கூறுதல் நுதலிற்று.

இ-ள் :—பலர் அறி சொல்முன் யாவர் என்னும் பெயரிடை வகரம் கெடுதலும்- பலரை அறியும் சொல்முன்னர் வருகின்ற யா-ர் என்னும் பெயரிடையில் வகரம் கெடுதலும், ஏனே ஒன்று அறி சொல்முன் யாது என் வினா இடை ஒன்றிய வகரம் வருதலும்-ஒழிந்த ஒன்றனை அறியும் சொல்முன்னர்வரும் யாதுஎன்னும் வினாமொழியிடை உயிரொடுபொருந்திய வகரம் வருதலும், இரண்டும் மருவின் பாத்தியில் பயின்று திரியும்-இரண்டும் மருஉக்களது முடிபினிடத்துப் பயின்று வழங்கும்.

உ-ம். அவர்யார் எனவும், அதுயாவது எனவும் வரும்.

‘ஒன்றிய’ என்றதனான், வகரஉயர்மெய் என்றகொள்க. இன்னும் அதனானே, யாரென்பதும் யாவதென்பதும் நிலைமொழியாய்ப் பிறவருமொழியொடு புணரும் வழியும் இம்முடிபுகொள்க. “யார்யார்க்கண்டேயுவப்பர்” எனவும், “யாவதுகன் நென வுணரார்மாட்டும்” எனவும்வரும்.

‘பயின்று’ என்றதனால், பலரறிசொல்லும் ஒன்றறிசொல்லும் வருமொழியாய வழியும் இம்முடிபுகொள்ளப்படும். யாரவர், யாவதது எனவரும். (கூய)

ஐந்தாவது தொகைமரபு முற்றிற்று.

ஆறுவது - உருபியல்.

இவ்வோத்து என்ன பெயர்த்தோவெனின், உருபுகளொடு பெயர் புணரும் இயல்பு உணர்த்தினமையின், உருபியல் என்னும் பெயர்த்து. மேல் தொகுத்துப் புணர்த்த செய்கை ஈண்டுரின்றும் விரித்துப்புணர்க்கின்றாராகலின், தொகைமரபி னோடு இயைபு உடைத்தாயிற்று.

ஈஎகூ. அ ஆ உ ஊ ஏ ஓள வென்னும்
அப்பா லாற னிலைமொழி முன்னர்
வேற்றுமை புருநிற் நின்னே சாரியை.

இத்தலைக்குத்திரம் என் னதலிற்றோவெனின் அகர ஆகார உகர ஈகார ஏகார ஓகார ஈறுகள் உருபினோடு புணருமாறு உணர்த்துதல் முதலிற்று..

இ-ள் :—அ ஆ உ ஊ ஏ ஓள என்னும் அப்பால் ஆறன் னிலைமொழிமுன்னர்- அ ஆ உ ஊ ஏ ஓள என்றசொல்லப்படுகின்ற அன் கூற்று ஆறனையும் ஈறுகவுடைய நிலைமொழிகூட்டுமுன்னர், வேற்றுமை உருபிற்கு சாரியை இன்-வேற்றுமையுருபு கள் வருமொழியாய்வந்த நிலைமைக்கு விடைவரும் சாரியை இன்சாரியை.

உ-ம். விளவினை, விளவினோடு, விளவிற்று,

விளவின, விளவினது, விளவின்கண்

எனவும்; பலாவினை, பலாவினொடு எனவும்; சடுவினை, கடுவினொடு எனவும்; கழுஉ
வினை, கழுஉவினொடு எனவும்; சேவினை, சேவினொடு எனவும்; வெளவினை, வெளவி
னொடு எனவும் கருவி அறிந்து ஒட்டுக.

(ச)

ஈஎசு. பல்லவை நுதலிய வகர விற்றுபெயர்
வற்றொடு திணை லெச்ச மின்றே.

இது, மேற்கூறிய சுற்றுள் அகரப்பற்றுள் சிலவற்றிற் கு எய்தியது
விலக்கிப்பிறி துவதி கூறுதல் ஆவியுற்று.

இ-ள் :—பல்லவை நுதலிய பெயர் இது
அகரம்-பன்மைப்பெயருளைக் கருதின பெயர்களின் இறதி
அகரம்,வற்றொடு சிவனால் எச்சம் இன்று-வற்றுச்சாரியையொடு
பொருந்துதலை ஒழிதல் இல்லை.

உ-ம். பல்லவற்றை, பல்லவற்றொடு; உள்ளவற்றை,
உள்ளவற்றொடு; இல்ல வற்றை, இல்லவற்றொடு; சில்லவற்றை,
சில்லவற்றொடு என ஒட்டுக.

‘எச்சமின்று’ என்றதனான், சண்டும் உருபு இன்
சாரியைபெற்றே முடியுமென்று கொள்க. இன்னும் இதனானே
மேல் இன்பெற்றன பிற சாரியையும் பெறு மெனக் கொள்க.
மகத்தை, நிலத்தை எனவரும். (உ)

ஈஎஊ. யாவென் வினாவு மாயிய றியியாது.

இஃது ஆகாவீற்றுள்
தல் ததலிற்று.

ஒருமொழிக்கு எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வருத்

யா என் வினாவும் அ இயல் திரியாது-யா என்று சொல்லப்படும் ஆகாவீற்று
வினாப்பெயரும் மேற்கூறப்பட்ட வற்றுப்பெறும் அவ்வியல்பில் திரியாது.

உ-ம். யாவற்றை, யாவற்றோடு என ஒட்டுக.

(உ)

எழுத்ததிகாரம் - உருபியல்

௬௮

௮௪௬. சுட்டுமுதலாக மன்னொடு சிவணி
ஒட்டிய மெய்யொழித் துகாங் கெடுமே.

இஃது, உகாவீற்றுட் சிலமொழிக்கு எய்தியது விலக்கிப்
பிறிதுவிதி வருத்தல் ததலிற்று.

இன் :—சுட்டு முதல் உகாம் அன்னொடு
சிவணி-சுட்டெழுத்தினை முதலாகவு டைய உகாவீற்றுச்சொல்
அன்சாரியையொடு பொருந்தி, ஒட்டிய மெய் ஒழித்து உகாம்
கெடும்-தான் பொருந்திய மெய்யை ஒழித்து உகாம் கெடும்.

உ-ம். அதனை, அதனொடு; இதனை, இதனொடு; உதனை, உதனொடு என ஒட்டிக்.

ஈ என. சுட்டுமுத லாகிய வையெ னிறுதி
வற்றொடு சிவணி நின்றலு முரித்தே.

இஃது, ஐகாரவீற்றுட் சிலமொழிக்கு
முடிபுகுறுதல் நுதலிற்று.

இ-ள்:—சுட்டு முதலாகிய ஐ என் இறுதி-சுட்டெழுத்தினை
முதலாகவுடைய ஐகாரவீற்றுச்சொல், வற்றொடு சிவணி நின்றலும்
உரித்து-வற்றுச்சாரியையொடு பொருந்தி அவ்வீற்றைகாரம் நின்றலு
முரித்து; (சில்லாமையு முரித்து).

உ-ம். அவையற்றை, அவையற்றொடு; இவையற்றை, இவையற்றொடு; உவைய
ற்றை, உவையற்றொடு என ஒட்டிக்.

ஐகாரம் கெட்டவழி, நின்ற வகரத்தினை வற்றின்மீச்சை
ஒற்றென்று கெடுத்த அவற்றை, அவற்றொடு; இவற்றை, இவற்றொடு;
உவற்றை, உவற்றொடு என ஒட்டிக்

மற்று இம்முடிபு சுட்டுமுதல் வகர வீற்றொடு ஒத்தமையின்,
ஈண்டு இது உறத் மிகைபடக்கூறலாம் பிற எனின், அஃது ஒக்கும்;
இவ்வாறு கூறுவன மேலும் உள இவற்றிற்கெல்லாம் ஆசிரியன்

கருத்து அறிந்துகொள்ளப்படு மென்பது. (இ)

|| எ.அ. யாவென் வினாவின்னையெ னிறுதியும்
ஆரிய நிரியா தென்மனார் புலவர்
ஆவயின் வகர மையொடுங் கெடுமே.

இதவும் அது.

இ-ள் :—யா என் வினாவின் ஐ என் இறுதியும்-யா என்னும்
வினாவினைபுடைய ஐகாரவீற்றுச்சொல்லும், அ இயல் நிரியாது
என்மனார் புலவர்-மேற்கூறிய சுட்டுமு தல் ஐகாரம்போல
வற்றுப்பெறும் அவ்வியல்பில் நிரியாதென்றசொல்லுவர் புலவர்;
அ வயின் வகரம் ஐயொடும் கெடும்-அவ்விடத்து வகரம்
ஐகாரத்தொடுகூடக் கெடும்.

உ-ம். யாவற்றை, யாவற்றொடு என ஒட்டிக.

வகரம் வற்றின்மிசை ஒற்றென்ற கெடுவதனை, ஈண்டுக் கேட்டோதியவதனால்
பிற ஐகாரமும் வற்றுப்பெறுதல் கொள்க. கரியவற்றை, செய்யவற்றை எனவரும்

|| எ.அ. நீயெ னொருபெயர் நெடுமுதல் குறுகும்
ஆவயி னகா மொற்றா.கும்மே.

9

கக

தொல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

இஃது, ஈகாரவீற்றுள் ஒருமொழிக்கு முடிபுகூறுதல்
புதுதலிற்று.

இன் :—நீ என் ஒரு பெயர் கெடுமுதல் குறாகும்-நீ என்னும் ஒரு பெயர் நெடி தாடிய முதல் குறாகும்; அ பெயின் நகரம் ஒற்றாகும்-அவ்விடத்துவரும் நகரம் ஒற் றாகும்.

உ-ம். சின்னை, சின்னெனென என ஒட்டிக்.

‘ஒரு பெயர்’ என்றது, நின் என்பதும் வேறொரு பெயர்போறலை விலக்கிற்று. பெயர்குறாகும் என்னாது முதல்குறாகும் என்றது, அப்பெயரின் கெட்டெழுத்து நிலை யது அக்குறக்க மென்றற் கென்பது. கெடுமுதல் என்றது அம்மொழிமுதலின் நகரம் குறகுதலை விலக்கிற்று. ஈண்டு, உயிர்மெய்யொற்றுமைபற்றி நெடியது முதலாயி

ற்ற. சாரியைப்பேற்றிடை எழுத்துப்பேற கூறியது, முன்றும் உருபின்கண் சாரியைபெற்றே வந்த அதிகாரம் மாற்றி சின்றது. (எ)

ஈ அயி. ஓகார விறுதிக் கொன்னே சாரியை.

இஃது, ஓகாரவீறு முடியுமாறு உணர்த்துதல் துதலிற்று.

இன் :—ஓகார இறுதிக்கு சாரியை ஒன்-ஓகாரவீற்றுக்கு இடைவரும் சாரியை ஒன் சாரியை.

உ-ம். கோஒனை, கோஒனெனென என ஒட்டிக்.

(அ)

ஈ அக. அ ஆ வென்னு மாப்பெயர்க் கிளவிக் கத்தொடுஞ் சிவனு மேழ னுருபே.

இஃது, அகர ஆகாரவீற்றுட் சிவமொழிக்கு, உருபின்கண் எய்தியதன்மேல் செப்புவிதி கூறதல் துதலிற்று.

இன் :—அ ஆ என்னும் மரப்பெயர்க் கிளவிக்கு-அ ஆ என்று சொல்லப்படும் மரத்தை உணரகின்ற பெயராகிய சொற்கு,அத்தொடும் சிவனும் ஏழன் உருபு-முன் தூரிய இன்னோடன்றி அத்தொடும் பொருத்தும் ஏதாம் உருபு.

உ-ம். வினவத்துக்கண், பலாவத்துக்கண் எனவரும்.
(க)

ந அஉ. ஞ ந வென் புள்ளிக் கிள்ளே சாரியை

இது, புள்ளியீற்றுள் ஞகாரவீறும் நகாரவீறும் முடிபுமாறு கூறுதல் அதலிற்று.

இன் :—ஞ ந என் புள்ளிக்கு இன்சாரியை-ஞ ந என்று சொல்லப்படுகின்ற புள்ளியீறுகட்கு வரும்சாரியை இன்சாரியை.

உ-ம். உரிஞினை, உரிஞிஞ்ஞெடு; பொருகினை, பொருகிஞ்ஞெடு என ஒட்டுக. [ஏகாரம் அசை.]

(ஃ)

ந அந. சுட்டுமுதல் வகர னையு மெய்யும்
கெட்ட விறுதி வியற்றிரி பின்றே.

இதுதவக்கூற நான்கனுள்ளும் சுட்டுமுதல் வகரவீற்றிற்கு முடிபு கூறுதல் அதலிற்று

எழுத்ததிகாரம் - உருபியல்

௭௭

இ-ள் :—சுட்டுமுதல் வகரம்-சுட்டெழுத்தினை முதலாகவுடைய வகாரவீற்றுச் சொல், ஐயும் மெய்யும் கெட்ட இறுதி இயல் திரிபு இன்று-ஐகாரமும் அதனாற்பற் றப்பட்ட மெய்யும் கெட்டு வற்றுப்பெற்று முடிந்த சுட்டுமுதல் ஐகாரவீற்றியல்பில் திரிபின்றி வற்றுப்பெற்று முடியும்.

உ-ம். அவற்றை, அவற்றொடு; இவற்றை, இவற்றொடு;
உவற்றை, உவற்றொடு என் ஒட்டுக.

(கக)

ஈ அச. ஏனை வகா மின்னொடு சிவணும்.

இது, வகாவீற்றுள் ஒழிந்த வகாவீற்றிற்கு முடிவுகூறுதல் நுதலிற்று.

இ-ள் :—ஏனை வகரம் இன்னொடு சிவணும்-ஒழிந்த வகாவீற்று இன் சாரியை யொடு பொருந்தி முடியும்.

உ-ம். தெவ்வீனை, தெவ்வின்னொடு என ஒட்டுக.

மற்று இது உரிச்சொல்லன்றோவெனின்,
உரிச்சொல்லேயெனினும் படுத்த லோசையாற் பெயராயிற்றெனக் கொள்க.

(கஉ)

ஈ அரு. மஃகான் புள்ளிமு னத்தே சாரியை.

இது, மகாவீற்று முடியுமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ-ள் :—மஃகான் புள்ளிமுன் அத்து சாரியை-மகரமாகிய புள்ளியீற்றுச் சொல்முன் வரும்சாரியை அத்துச் சாரியை.

உ-ம். மரத்தை, மரத்தொடு எனவரும்.

(கங)

ஈ அசு. இன்னிடை வருஉ மொழியுமா ருளவே.

இது, மகாவீற்றுட் சிலவற்றிற்கு எய்தியது விலக்கிப்

பிரிதுவிதி வகுத்தல் அதலிற்று.

இ-ள் :—இன் இடைவரும் மொழியும் உள்-மகரவீறு
அத்துச்சாரியை யொழிய இன்சாரியை இடைவந்து முடியும்
மொழிகளும் உள்.

உ-ம். உருமினை, உருமினொடு என ஒட்டிக.

[ஆர் என்பது அசை. ஏகாரம் ஈற்றசை.]

(சச)

ஈ அ ஈ. தும்மெ னிறுதி யியற்கை யாகும்.

இது, மகரவீற்றுள் ஒன்றற்கு எய்தியது விலக்கிப்
பிரிதுவிதி வகுத்தல் அதலிற்று.

இ-ள் :—தும் என் இறுதி இயற்கை ஆகும்-தும் என்னும்
மகரவீறு மேற்கூறிய அத்தும் இன்னும் பெருது இயல்பாய் முடியும்.

உ-ம். தும்மை, தும்மொடு என ஒட்டிக.

(செ)

ஈ அ அ. தாம்நா மென்னு மகர விறுதியும்

யாமெ னிறுதியு மதனோ ரன்ன

ஆ ஈ ஆகும் யாமெ னிறுதி

ஆவயின் யகரமெய் கெடுதல் வேண்டு.

ஏனை யிரண்டு நெடுமுதல் குறாகும். ஈ அ

தோல்கூப்பியம் - இளம்பூணம்

இது, மகரவீற்றுள் முன்கூறிய முடிய ஒவ்வாதனவற்றிற்கு
முடியுகூறுதல் அதலிற்று.

இன் :—தாம் நாம் என்னும் மகர இறுதியும் யாம் என் இறுதியும் அதன் ஓர் அன்ன-தாம் நாம் என்ற சொல்லப்படும் மகரவீறும் யாம் என்னும் மகரவீறும் மேற் கூறிய நம் என்னும் மகரவீறப்போல் அத்தம் இன்னும் பெருது முடிதலையுடைய வாம். யாம் என் இறுதி ஆ எ ஆகும்-யாம் என்னும் மகரவீற்றுமொழி ஆகாரம் எகா சமாம்; அ வயின் யகரமெய் கெடுதல் வேண்டும்-அவ்விடத்து யகரமாயியமெய் கெடு தல்வேண்டும். ஏனை இரண்டும் கெடுமுதல் குறகும்-ஒழிந்த இரண்டும் கெடியவாயிய முதல் குறுகின்று முடியும்.

உ-ம். தம்மை, தம்மொடு; நம்மை, நம்மொடு; எம்மை, எம்மொடு என ஒட்டிக.

‘ஆவயின்மெய்’ என்றதனால், பிறவயின்மெய்யும் கெடுமெனக்கொள்க. தங்கண், வங்கண் எனவரும்.
(௩௬)

௩. ௩௬. எல்லா மென்னு மிறுதி முன்னர் வற்றென் சாரியை முற்றத் தோன்றும் உம்மை நிலையு மிறுதி யான.

இது, மகரவீற்றுன் ஒருமொழிக்கு எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தல் அதவிற்று.

இன் :—எல்லாம் என்னும் இறுதிமுன்னர்-எல்லாம் என்னும் மகரவீற்றுச் சொல்லின்முன்பு, வற்று என் சாரியை முற்ற தோன்றும்-மேற்கூறிய அத்தம் இன் னுமன்றி வற்று என்னும் சாரியை முடியத்தோன்றி முடியும், உம்மை நிலையும் இறு தியான்-உம்

என்னும் சாரியை நிலைபெறும் இறுதிக்கண்.

உ-ம். எல்லாவற்றையும், எல்லாவற்றொடும் என ஒட்டுக.

‘முற்ற’ என்றதனான், மூன்றும் உருபின்கண்ணும் நான்காம் உருபின்கண்ணும்

ஆறும் உருபின்கண்ணும் உம்மின் உகரக்கேடு கொள்க. [‘இறுதியான்’ என்பது வேற்றுமை மயக்கம். அகரம் சாரியை.] (கஎ)

ரகஉ). உயர்திணை யாயி னம்மிடை வருமே.

இதுவும் அது.

இ-ள் :—உயர்திணையாயின் நம் இடை வரும்-எல்லாம் என்னும் விரவுப்பெயர் அஃறிணைப்பெயரன்றி உயர்திணைப்பெயராய் நிற்குமாயின், நம் இடைவரும்-நம் என்னும் சாரியை இடைவந்து புணரும்.

நிலைமொழியொற்றும் மேல் ‘வற்று மிசையொற்று’ என்று கெட்டுகின்ற அதி காரத்தாற் கெடுக்க. இன்னும் அதனானே உம்முப்பெறுதலும், அதன்கண் உகரம் சில உருபின்கண் கெடுதலும் கொள்க.

உ-ம். எல்லாகம்மைபும், எல்லாகம்மொடும் என ஒட்டுக.

(கஅ)

எல்லாரு மென்னும் படர்க்கை யிறுதியும்
எல்லீரு மென்னு முன்னிலை யிறுதியும்
ஒற்று முகரமுகம் கெடுமென மொழிப

எழுத்ததிகாரம் - உருபியல்

௭௭

நிற்றல் வேண்டும் சகரப் புள்ளி
உம்மை நிலையு மிறுதி யான
தம்மிடை வருஉம் படர்க்கை மேன
தம்மிடை வருஉ முன்னிலை மொழிக்கே.

ஐது, மகரவீற்றுட் சிலவற்றிற்கு எய்தியது விலக்கிப்
பிறிதுவிதிவகுத்தல் முதலிற்று.

இ-ள் :—எல்லாரும் என்னும் படர்க்கை இறுதியும் எல்லீரும்
என்னும் முன் நிலை இறுதியும்-எல்லாரும் என்றுசொல்லப்படும்
படர்க்கையிடத்து மகரவீற்றுச் சொல்லும் எல்லீரும்
என்றுசொல்லப்படும் முன்னிலையிடத்து மகரவீற்றுச்சொல் லும்,
ஒற்றும் உகரமும் கெடும் என மொழிப-இவற்றின்மகரவொற்றும்
அதன்முன் சின்ற உகரமும் கெட்டுமுடியு மென்றுசொல்லுவர்.
சகரப்புள்ளி நிற்றல் வேண்டும்- அவ்வுகரம் கெடுவழி அதனால்
ஊரப்பட்ட சகரப்புள்ளி கெடாது நிற்றல்வேண்டும்; இறுதியான
உம்மை நிலையும்-அவ்விருமொழிக்கும் இறுதிக்கண் உம் என்னும்
சாரி யை நிலைபெறும். படர்க்கைமேல் தம்
இடைவரும்-படர்க்கையிடத்துத் தம்முச்சா ரியை இடைவரும்;
முன்னிலைமொழிக்கு தம் இடைவரும்-முன்னிலை மொழிக்கு
தம்முச்சாரியை இடைவரும்.

உ-ம். எல்லார்தம்மையும், எல்லார்தம்மொடும்;

எல்லீர் நும்மையும், எல்லீர் நும் மொடும் என ஒட்டுக.

‘படர்க்கை’ ‘முன்னிலை’ என்ற மிகுதியான், மகரவீற்றுத் தன்மைப் பெயரிடைக் கண் தம்முச்சாரியையும், ஈற்றுக்கண் உம்முச்சாரியையும் பெற்றுமுடிவன கொள்க. கரியே நம்மையும், கரியே நும்மொடும் என ஒட்டுக.

படர்க்கைப்பெயர் முற்கூறியவதனால், ரகரவீற்றுப் படர்க்கைப்பெயரும் முன் னிலைப்பெயரும் இறுதிக்கண் உம்மொடு தம்முச்சாரியையும் நும்முச்சாரியையும் பெற்று முடிவனகொள்க. கரியார் தம்மையும், சான்றீர் நும்மையும் என ஒட்டுக. உகரமும் ஒற்றும் என்னுத முறையன்றிக் கூற்றினுன், அம்முன்று உருபின்கண் உம்மின் உகரக்கேடு எடுத்தோதியவற்றிற்கும் இலேசினுற் கொண்டவற்றிற்கும் கொள்க. [மேல் என்பது மேன் எனத் திரிந்து அகரச்சாரியை ஏற்றுகின்றது.] ()

ாகூஉ, தான் யா னென்னு மாயீ ரிறுதியும்

மேன்முப் பெயரொடும் வேறுபா டிலவே.

இது, னகரவீற்றுட் சிலவற்றிற்கு முடிபுகுறுதல் நுதலிற்று.

இ-ள் :—தான் யான் என்னும் அ இரு இறுதியும்-தான் யான் என்றுசொல்லப்

படம் அவ்விரண்டி னகரவீறும், மேல் முப்பெயரொடும் வேறுபாடு இல்-மேல்மகர வீற்றுட்சொல்லப்பட்ட முன்¹¹ற்பெயரொடும் வேறுபாடின்றித் தானென்பது செடு முதல்குறுதியும் யான் என்பதன்கண் ஆகாரம் எகரமாய் யகரக்கெட்டும் முடியும்.

உ-ம். தன்னை, தன்னொடு; என்னை, என்னொடு என ஒட்டுக.

['இரு' என்பது தன்முன்னர் உயிர்வந்தமையால் 'நர்' என்குவிற்ற. அகரம் சட்டு நீண்டு யகர உடுப்படுமெய் பெற்றது. ஏகாரம் ஈற்றகர.] (உஉ)

எயி

தொல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

ஈகூஉ. அமுனை புமுனை யாயிரு மொழிக்கும்
அத்து மின்னு முறழத் தோன்றல்
ஒத்த தென்ப வுணரு மோரோ.

இதையும் அது.

இ-ள் :—அமுன் புமுன் அ இரு மொழிக்கும்-அமுன் புமுனைய
அவ்விருமொழிக்

கும், அத்தும் இன்னும் உறழ தோன்றல் ஒத்தது என்ப
உணருமோர்-அத்துச்சா ரியையும் இன்சாரியையும்
மாறிவரத்தோன்றுதலைப் பொருந்திற்றென்ப உணரு
வோர்.

உ-ம். அமுத்தை, அமுத்தொடு; அமுனனை, அமுனினொடு; புமுத்தை, புமுத்
தொடு; புமுனனை, புமுனினொடு என ஒட்டுக.

'தோன்றல்' என்றதனான், எவன் என்றும், என் என்றும் நிறுத்தி, வற்றுக்கொ
டுத்து வேண்டும் செய்கைசெய்து எவற்றை, எவற்றொடு எனவும், எற்றை, எற்றொடு
எனவும் முடிக்க.

‘ஒத்தது’ என்றதனால், எகின் என்கிறதுத்தி, அத்தும் இன்னும் கொடுத்துச் செய் கைசெய்து ‘எகினத்தை, எகினத்தொடு எனவும், எகினினை, எகினினைடு எனவும். முடிக்க.

அத்து முற்கூறியவதனால், அத்துப் பெற்றவழி இனிது இசைக்குமெனக் கொள்க.

[அழன்-பிணம். முன் ஏகாரம் இரண்டும் எண்ணிடைச்சொல். பின் ஏகாரம் சுற்றசை. ‘உணருமோர்’ என்பது தொல்லைவழக்கு.] (உக)

ஈகூச. அன்னென் சாரியை யேழ னிறுதி
முன்னர்த் தோன்று மியற்கைத் தென்ப.

இது, முகாவீற்று ஒருமொழிக்கு முடிபுகுதல் உதவீற்று.

இன் :—அன் என் சாரியை ஏழன் இறுதிமுன்னர் தோன்றும் இயற்கைத்து என்ப-அன் என்னும் சாரியை ஏழென்னும் சொல்லிறுதியின்முன்னே தோன்றும் இயல்பினை புடைத்தென்று சொல்லுவர்.

உ-ம். ஏழனை, ஏழனெடு என ஒட்டிக.

சாரியை முற்கூறியவதனால், பிறவும் அன்பெறுவனகொள்க. பூழனை, பூழ் னெடு; யாழனை, யாழ்னெடு என ஒட்டிக. (உஉ)

ஈகூடு. குற்றிய லுகரத் திறுதி முன்னர்
முற்றத் தோன்று மின்னென் சாரியை.

இது, குற்றியலுகா சுற்றிற்கு முடிபுகுதல் ததலிற்று.

இன் :—குற்றியலுகாத் து இறுதிமுன்னர் முற்ற தோன்றும்

இன் என் சாரியை-குற்றியலுகாமாயிய சுற்றின்முன்னர்
முடியத்தோன்றும் இன் என்சாரியை.

உ-ம். வரவினை, வரவினொடு; காகினை, காகினொடு என ஒட்டுக.

எழுத்ததிகாரம் - உருபியல்

எக

‘முற்ற’ என்றதனால், பிறசாரியை பெறுவனவும்கொள்க. வழக்கத்தாற்பாட்டா
ராய்ந்தான், கரியதினை, கரியதினொடு எனவரும்.

(உக)

நாகுக. நெட்டெழுத் திம்ப ரொற்றுமிகத்
தோன்றும்

அப்பான் மொழிக எல்வழி யான.

இஃது, அவற்றுட் சிலவற்றிற்கு எய்தியது விலக்குதல்
ததலிற்று.

இன் :—நெட்டெழுத்து இம்பர் ஒற்று

மிகத்தோன்றும்-நெட்டெழுத்தின்பின் னாக (இடை) இனவொற்று
மிகத்தோன்றும், அப்பால் மொழிகள் அல்வழியான்-
அக்கூற்றுமொழிகள் அல்லாத இடத்தின்கண்ணே.

அவ்வீறு இன்சாரியை பெறுவது ஆண்டாயின் பெறுது.

உ-ம். யாட்டை, யாட்டொடு எனவரும்.

அப்பான்மொழிகளாவன க ச த ப க்கள். இவை

இனவொற்றுமிகாதென்று கொள்க.

‘தோன்றும்’ என்றதனால், உயிர்த்தொடர்மொழியும்

இன்பெறாது இனவொற்று மிகுதல்கொள்க. முயிற்றை, முயிற்றெடு
எனவரும். (உச)

ராகுள. அவைதாம்

இயற்கைய வாகுஞ் செயற்கைய வென்ப.

இது, மேற் சாரியை விலக்கப்பட்டவற்றிற்கு முடிபுகுதல்
நுதலிற்று.

இ-ள் :—அவைதாம்-மேற் சாரியை பெறுவென
விலக்கப்பட்ட அவைதாம், இயற்கையவாகும் செயற்கைய
என்ப-இயல்பாய்முடிதலையுடையவாகும் செய்தியை யுடைய
வென்றுசொல்லுவர்.

உ-ம். யாட்டை, யாட்டொடு என ஒட்டுக.

‘செயற்கைய’ என்றதனால், இனவொற்றுமிக்கன சிறுபான்மை
இன்பெறதலு ம்கொள்க. யாட்டினை, யாட்டினொடு; முயிற்றினை,
முயிற்றினொடு எனவரும். (உரு)

ராகுஅ. எண்ணி இறுதி யன்னை சிவனும்.

இஃது, அவ்விற்று எண்ணுப்பெயர் முடிபுகுதல் நுதலிற்று.

இ-ள் .—எண்ணின் இறுதி அன்னை சிவனும் -
எண்ணுப்பெயர்களினது குற்றுகாவீறு அன்சாரியையொடு
பொருந்தும்.

உ-ம். ஒன்றனை, ஒன்றனொடு; இரண்டனை, இரண்டனொடு என
ஒட்டுக. (உச)

ராகுசு. ஒன்று முதலாகப் பத்தூர்த்து வருடம்

எல்லா வெண்ணுஞ் சொல்லுங் காலை

ஆனிடையரினு மான மிகலை

அஃதென் கிளவி யாவயிற் றிகடுமே

உய்தல் வேண்டும் பஃகான் ஸமையே.

இதவும் அது.

உஉ தொல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

இ-ள் :—ஒன்று முதலாக பத்து ஊர்ந்து வரும்
எல்லா எண்ணும்—ஒன்று என்னும் எண்ணுப்பெயர் முதலாகப் பத்து
என்னும் எண்ணுப்பெயரால் ஊரப்பட்டவ

ரும் எல்லா எண்ணுப்பெயர்களும், சொல்லுங்காலை-முடிபுசொல்லுங்காலத்து, ஆன்
இடைவரினும் மானம் இல்லை-அவ்வீற்றிற்கு மேற்கூறிய அன்னையன்றி ஆன்சா
ரியை இடைவரினும் குற்றமில்லை. அ வயின் அஃது என் கிளவி
கெடும்-அவ்வான் சாரியை பெற்றவழி அஃது என்னும் சொல்கெடும்.
'பஃகான்மெய் உய்தல்வேண் கும்-அதுகெடுவழி அவ்வகாத்தான்
ஊரப்பட்ட பகரமாகியமெய் கெடாது நின்றல் வேண்டும்.

உ-ம். ஒருபாளை, ஒருபாறெடு; இருபஃகளை, இருபஃகிறெடு
என ஒட்டிக.

'சொல்லுங்காலை' என்றதனான், ஒன்பதென்னும்
எண்ணுப்பெயரும் ஆன் பெற்று அவ்வீற்றின் அது என்னும்
சொற்கெட்டி முடிதல்கொள்க. ஒன்பாளை, ஒன்பாறெடு என
ஒட்டிக.

(உஎ)

உா. யாதெ னிறுதியுஞ் சுட்டுமுத லாகிய
ஆய்த லிறுதியு மன்னொடு சிவனும்
ஆய்தங் கெடுத லாவயி னுன.

இதுவும் அக்குற்றகாவீற்றுட் சிலவற்றிற்கு முடிபுகுதல்
ததலிற்று.

இ-ள் :—யாது என் இறுதியும்-யாது எனவரும் குற்றகா ஈறும்,
சுட்டுமுதலா விய ஆய்த இறுதியும்-சுட்டெழுத்தினை
முதலாகவுடைய ஆய்தத்தொடர்மொழிக் குற்றகா ஈறும், அன் ஓடு
சிவனும்-அன்சாரியையொடு பொருத்தம்; அ வயினான்
ஆய்தங்கெடுதல்-அவ்விடத்து ஆய்தம் கெடுக.

உ-ம். யாதனை, யாதனொடு; அதனை, அதனொடு; இதனை,
இதனொடு; உதனை, உதனொடு என ஓட்டுக.
(உஅ)

[அகாச்சுட்டு நீண்டு நின்றது. 'ஆன்' என்பது வேற்றுமை
மயக்கம். ஈற்றகரம் சாரியை.]

உாக. ஏழுனுருபிற்குத் திசைப்பெயர் முன்னர்ச்
சாரியைக் கிளவி யியற்கையு மாறும்
ஆவயி னிறுதி மெய்யொடுங் கெடுமே.

இதையும் குற்றகாலிற்றுட் சிலவற்றிற்கு ஏழாம் உருபொடு முடிவு கூறுதல் ததலிற்று.

இன் :—ஏழன் உருபிற்கு-ஏழாம்வேற்றுமைக்கு, திசைப்பெயர்முன்னர்-திசையை உணரகின்ற பெயர்களின்முன்னர், சாரியைக்கிளவி இயற்கையும் ஆகும்-இவ்வி ற்றிற்கு முன்கூறிய இன்சாரியையாகிய சொல் நின்று முடிதலேயன்றி சில்லாது இயல்பாயும் முடியும்; ஆ லின் இறுதி மெய்யொடும் கெடும்-இயல்பாயவழிப் பெயர் இறுதிக் குற்றகாலம் தன்னால் உணரப்பட்ட மெய்யொடும் கெடும்.

உ-ம். வடக்கின்கண், கீழ்க்கின்கண், தெற்கின்கண், மேற்கின்கண் எனவும், வடக்கன், கீழ்க்கன், தெற்கன், மேற்கன் எனவும் வரும்.

உருபு முற்கூறியவதனால் மேல்சார், மேற்புடை; மேல்சார், மேல்புடை; தென்சார், தென்புடை; வடசார், வடபுடை. இவ்வாறு சாரியை பெருது திரிந்த முடிவன வெல்லாம் கொள்க. [அசைக்கட்டு நின்று நின்று. ஏளாம் ஈற்றை.] (உக)

எழுத்தற்காரம் - உருபியல்

என

உாஉ. புள்ளி யிறுதியு முயிரி று கிளவியும்
சொல்லிய வல்ல வேளைய வெல்லாம்
தேருங் காலை யுருபொடு சிவனாச்
சாரியை நிலையுங் கடப்பா டிலவே.

இஃது, இவ்வோத்திற்கெல்லாம் புறநடை கூறுதல் ததலிற்று.

இ-ள் :—புள்ளி இறுதியும் உயிர் இறு கிளவியும் சொல்லிய அல்ல ஏனைய எல் லாம்—புள்ளியீற்றுச்சொல்லும் உயிரீற்றுச்சொல்லுமென முடிபுசொல்லியவை -அல் லாத ஒழித்தவையெல்லாம்,தேரும் கால-ஆராயுங் காலத்து,உருபொடு சிவணி சாரி யை நிலையும் கடப்பாடு இல-உருபுகளொடு பொருந்தி இன் சாரியை சின்று முடியும் முறைமையை யுடையவல்ல. (சின்றும் நில்வாதம் முடியும்.)

புள்ளியீற்றுள் ஒழிந்தன ஐந்து; உயிரீற்றுள் ஒழித்தது ஒன்று. இவையும் எடு | த்தோதிய ஈற்றுள் ஒழித்தனவுமெல்லாம் ஈண்டுக் கொள்ளப்படும்.

உ-ம். மண்ணினை, மண்ணை, வேயினை, வேயை, நாரினை, நாரை, கல்லினை, கல்லை, முள்ளினை, முன்னை எனவும்; கிளியினை, கிளியை எனவும்; ||பொன்னினை, பொன்னை எனவும்; தாழினை, தாழை, தீயினை, தீயை, கழையினை, கழையை எனவும் ஒட்டுக.

புள்ளியீற்றுள் ஒழிந்தன பலவாகலின், அது முற்கூறப்பட்டது. 'தேருங்காலை' என்றதனால், உருபுகள் நிலைமொழியாகசின்று தம்பொருளொடு புணரும்வழி முடி யும் முடிபுவேற்றுமையெல்லாம் கொள்க.

மண்ணினைக்கொணர்த்தான், நம்பியைக்கொணர்த்தான், கொற்றனைக்கொண ர்த்தான்; மலையொடுபொருதது மால்யானை; மரத்தாற்புடைத்தான்; மரத்துக்குப் போனான்; காக்கையிற்கரிது: காக்கையதுபலி; மரத்துக்கண்கட்டினான் என ஒட்டுக.

இஃது உருபியொளான், 'உருபொடுசிவணி'
 என்வேண்டாவன்றே. அதனான், உருபு புணர்ச்சிக்கண் சென்ற
 சாரியைகனெல்லாம் ஈற்றுப்பொதுமுடிபு உள்வழிப்
 பொருட்புணர்ச்சிக்கண்ணும் செல்லுமென்பது கொள்க. இன்னும்
 அதனானே, உயி ரீதும் மெய்யீதும் சாரியை பெருது இயல்பாய்
 முடிவனகொள்க. நம்பியை, கொற் றனை எனவரும்.
 (உய)

சூராவது உருபியல் முற்றிற்று.

10

ஏழாவது - உயிர்மயங்கியல்.

இவ்வோத்து என்ன பெயர்த்தோவெனின், உயிரீது வன்கணத்தொடும் சிறு
 பான்மை பிறகணத்தொடும் மயங்கிப் புணரும் இயல்பு உணர்த்தலின் உயிர்மயங்கி
 யல் என்னும் பெயர்த்து. மேல் உருபுபுணர்ச்சி கூறி
 ஈண்டுப் பொருட்புணர்ச்சி கூறு கின்றமையின், மேலதனோடு
 இயைபுடைத்தசலிற்று.

உாஉ. அகர விவாகிப் பெயர்நிலை முன்னர்

வேற்றுமை யல்வழிக் கசதபத் தோன்றின்
 தகத்த மொத்த மொற்றிடை நிகுமே.

இத்தலைச் சூத்திரம் என் .3'தலிற்றோவெனின்,
அகரவீற்றுப்பெயர்க்கு வன் கணத்தோடு அல்வழிமுடிபு கூறுதல்
வதலிற்று.

இ-ள்:—அகர இறுதி பெயர்நிலை முன்னர்-அகரமாகிய
இறுதியையுடைய பெயர்ச் சொல்முன்னர், வேற்றுமை அல்வழி க ச
த ப தோன்றின்-வேற்றுமையல்லாத அல்வழிக்கண் க ச த ப
முதல்மொழி வருமொழியாய்த் தோன்றின், தம் தம் ஒத்த ஒற்று
இடை யிகும்-தத்தமக்குப் பொருந் தின அக் க ச த ப க்களாகிய ஒற்று
இடை க்கண் யிகும்.

உ-ம். வினக்குறிது, மகக்குறிது; செறிது, தீது, பெரிது
எனவரும்.

'ஒத்த' ஒற்றென்னுது 'தத்தம்' என்றதனான், அகரவீற்று
உரிச்சொல் வல்லெழுத்துமிக்கும் மெல்லெழுத்துமிக்கும் முடியும்
முடியும், இடைச்சொற்களுள் எடுத்த தோதாதவற்றின்முடியும், அகரம்
தன்னை உணரவியன்றவழி முடியும் முடியும் கொள்க.

(1)தடக்கை, தவக்கொண்டான் என இவை உரிச்சொல்வல்லெழுத்துப்பேறு.
தடஞ்செலி, தடத்தோன் என இவை மெல்லெழுத்துப்பேறு. (2)மட வ மன்ற தடவு
நிலைக் கொன்றை" என்பது இடைச்சொல்முடிபு. (3)அக்குறிது, செறிது, தீது, பெரிது
என்பது தன்னை உணரவியன்றவழி வல்லெழுத்து யிருதி. (4)அவ்யாது என்பது இடை
பெழுத்து யிருதி. (5)அவ்வழிது என்பது உயிர்க்கணத்து முடிபு. (6)

உாச. கிரீனயெஞ்சு கிளகியு முவமக் கிளகியும்

எனவெனெச்சமுஞ் சுட்டி னிறதிலும்
ஆங்க வென்னு முரையசைக் கிளவியும்
ஞாங்கர்க் கினந்த வல்லெத்து மிகுமே.

இஃது, அகரவீற்று
ததவீற்று.

வினைச்சொல்முடியும் இடைச்சொல்முடியும் கூறுதல்

இ-ள் :—வினையெஞ்சுவினவியும் உவமக்கிளவியும்-அகரவீற்று வினையெச்சமா
பிபசொல்லும் உவமச்சொல்லும் என என் எச்சமும் சுட்டின் இறுதியும்-என என்ற
வருகின்ற எச்சச்சொல்லும் விடாபிப அகரவீறும், ஆங்க என்னும் உரையசைக்
கிளவியும்-ஆங்க என்றசொல்லப்படும் உரையசையாபிபசொல்லும், ஞாங்கர்க் கினந்த
வல்லெழுத்து மிகும்-மேலிணைத்திரத்துச்சொன்ன வல்லெழுத்து மிகுமுடியும்.

எழுத்ததிகாரம் - உயிர்மயங்கியல்

எ

உ-ம்⁽¹⁾ உணக்கொண்டான், தினக்கொண்டான்; சென்றான், தந்தான், பேரயி
ஞன் என்பன வினையெஞ்சம். மேலனவெல்லாம் இடைச்சொல். ⁽²⁾புலிபோலக்கொண்
ருன் என்பது உவமம். கொன்னெனக்கொண்டான் என்பது என என் எச்சம்.
(4) அக்கொற்றன்; சாத்தன், தேவன், பூதன் என்பன சுட்டின் இறுதி. ⁽⁵⁾ஆங்கக்கொண்
டான் என்பது உரையசைக்கிளவி.

(உ)

உாடு. சுட்டின் முன்னர் ஞ ந மத் தோன்றின்
ஒட்டிய வெற்றிடை மிகுதல் வேண்டும்.

இது, சுட்டு மென்கணத்தொடு முடியுமாறு கூறுதல் துதலிற்று.

இ-ள் :—சுட்டின்முன்னர் ஞ ந ம தோன்றின்-சுட்டின்முன்னர்

ஞ ந ம க்கள்

முதலாகியமொழி வருமொழியாய்த்தோன்றின், ஒட்டிய ஒற்று

இடைமிகுதல் வேண்

டம்-தத்தமக்குப் பொருந்திய ஒற்று இடைக்கண்ணே மிகுதல்

வேண்டும்.

உ-ம். அஞ்ஞாலம்; தால், மணி எனவரும்.

(உ)

உாசு. யவமுன் வரினே வகர மொற்றும்.

இது, சுட்டு இடைக்கணத்தொடு முடியுமாறு கூறுதல் துதலிற்று.

இ-ள் :—ய வ முன் வரின் வகரம் ஒற்றும்-யகர வகர

முதல்மொழி சுட்டின்

முன்னே வரின் இடைக்கண் வகரம் ஒற்றும்.

உ-ம். அவ்யாழ், அவ்வலை எனவரும்.

(ச)

உாஎ. உயிர்முன் வரினு மாயிய றிரியரது.

இஃது, அச்சுட்டு உயிர்க்கணத்தொடு முடியுமாறு உணர்த்துதல் துதலிற்று.

இ-ள் :—உயிர் முன் வரினும் அ இயல்

திரியாது-உயிர்முதல்மொழி சுட்டின்

முன்னர் வரினும் மேற்கூறிய வகரம் பிக்குமுடியும் அவ்வியல்பில்

திரியாது.

உ-ம். அவ்வாடை, அவ்வாடை என ஒட்டுக.

இடைமிக்க வகரத்தினை நெறியியல் என்ற ^{திருவள்ளூர்} இலேட்டுடன்
இரட்டிதல் கூறின மையின், அது ஸ்ரீலக்ஷ்மியாழித்தொழி வெண்பதுவே
கூறப்பட்டது. 'திரியாது' என்ற 15 தனானே, மேற்கட்டு நீண்டவழி
யகரத்தொடு கொள்க. (இ)

உ-ம். நீட வருதல் செய்யுளு ளுரித்தே.

இஃது, அச்சுட்டுச் செய்யுளுள் முடியுமாறு கூறுதல் துதலிற்று.

இ-ள்: — நீட வருதல் செய்யுளுள் உரித்து-அச்சுட்டு நீளும்படியாக
வருதல் செய்யுளிடத்து உரித்து.

உ-ம். "ஆயிரு நிணயி னிசைக்குமன
சொல்லே" [வினவியாக்கம்-க] எனவரும்.

வருமொழி வரையாது கூறினமையின், இம்முடிபு வன்கணமொழிந்த கணமெ
ல்லாவற்றொழும் சென்றது. உதாரணம் பெற்றவழிக் கண்டுகொள்க. (க)

உ-ம். சாவ வென்னுஞ் செயவெ னெச்சத்

திறுதி வகரங் கெடுதலு முரித்தே.

இது, மேல் "வினபெஞ்ச வினவியும்" [உயிர்மயங்கியல்-உ] என்ற
முடியிற்று' என்பதாதது எய்துவித்தல் துதலிற்று.

எ-ம்

தொல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

இன் :—சாவ என்னும்செய என் எச்சத்து இறுதி
வகரங்கெதெனும் உரித்து- சாவ என்று சொல்லப்படும் செய என்
எச்சத்து இறுதிக்கண் அகரமும் அதனாற் பற்றப்பட்ட
வகரவொற்றும் ஓகடாதுரிற்றலேயன்றி கெட்டுமுடிதலும் உரித்து.

உ-ம். சாக்குத்தினுன்; சேறினுன், தகர்த்தான், புடைத்தான்
எனவரும்.

இதனை “வினையெஞ்சுகிளவியும்” [உயிர்மயங்கியல்-உ]
என்றதன்பின் னையா தமுறையன்றிய கூற்றினுன், இயல்பு கணத்தும்
அச்சிலமொழிக்கேடு கொள்க. ஈனான்றார் எனவரும்.

(எ)

- உகயி. (அ) அன்ன வென்னு முவமக் கிளவியும்
(ஆ) அண்ணை கட்டிய வினிலிகக் கிளவியும்
(இ) செயம்மன வென்னுந் தொழிலிற் சொல்லும்
(ஈ) ஏவல் கண்ணிய சியங்கேகாட் கிளவியும்
(உ) செய்த வென்னும் பெயரெஞ்சு கிளவியும்
(ஊ) செய்யிய வென்னும் வினையெஞ்சு கிளவியும்
(ஐ) அம்ம வென்னு முரைப்பொருட் கிளவியும்
(ஔ) பலவற் றிறுதிப் பெயர்க்கொடை யுளப்பட
அன்றி யனைத்து மியல்பென மொழிப.

இஃது, அகரவீற்றன் ஒருசார்ப்பெயர்க்கும் வினைக்கும்
இடைக்கும் முன் எய் தியது விலக்கியும் எய்தாதது எய்துவித்தும்
முடிபு கூறுதல் நுதலிற்று. அன்னவெ ன்பதும் செய்யியவென்பதும்

பலவற்றி றுதிப் பெயர்ச்சொடையென்பதும் எய்தி யது விலக்கின. மற்றையன எய்தாதது எய்துவித்தன.

இ-ள் .—அன்ன என்னும் உவமக்கெனியும்-அன்ன என்ற சொல்லப்பெறும் உவம உருபாகிய இடைச்சொல்லும், அண்மை சுட்டிய வினிகிலைக் கெனவியும்-அணி யாரைக்கருதிய வினியாகிய நிலைமையையுடைய உயர்திணைப்பெயர்ச்சொல்லும், செய்ம்மன என்னும் தொழில் இறு சொல்லும்-செய்ம்மன என்று சொல்லப்பெறும் வினைச்சொல்லாகிய அகரவீற்றுச்சொல்லும், எவல் கண்ணிய வியங்கோள் கெனவியும்-எவலைக்கருதிய வியங்கோளாகிய வினைச்சொல்லும், செய்த என்னும் பெயரெஞ்சு கெனவியும்-செய்த என்று சொல்லப்பெறும் பெயரெச்சமாகிய வினைச்சொல்லும், செய்யிய என்னும் வினை எஞ்சு கெனவியும்-செய்யிய என்று சொல்லப்பெறும் வினையெச்சமாகிய வினைச்சொல்லும், அம்ம என்னும் உரைப்பொருள் கெனவியும்-அம்ம என்று சொல்லப்பெறும் உரையசைப்பொருண்மையையுடைய இடைச்சொல்லும், பலவற்று இறுதிப் பெயர்ச்சொடை உளப்பட அன்றி அனைத்தும்-பன்மைப்பொருள்களின் அகரவீற்றுப் பலவென்னும் பெயர்ச்சொல்லுமாகிய அவ்வனைத்துச்சொல். லும், இயல்பு என மொழிப-இயல்பாய்முடியுமென்று சொல்லுவர் (சூசிரியர்).

உ-ம். பொன் அன்ன குதிரை, செங்காய், தகர், பன்றி எனவும்; ஊடகொன், செல், தா, போ எனவும்; உண்மனகுதிரை, செங்காய், தகர், பன்றி எனவும்; செல்செ குதிரை, செங்காய், தகர், பன்றி எனவும்; உண்ட குதிரை, செங்காய், தகர், பன்றி எனவும்; இதன் எதிர்மறை உண்ணாத குதிரை எனவும்; இதன்குறிப்பு ால்லகுதிரை, செங்காய் எனவும்; உண்ணியகொண்டான், சென்றான், தந்தான், போயினான் என ளும்; அம்மகொற்று, சாத்நா, தேவா, பூதா எனவும்;

பல குதிரை, செவ்வாய், தகர், பன்றி எனவும் வரும்.

எழுத்தறிகாரம் - உயிர்மயங்கியல்

ஆ. 154

எஎ

‘ஊரகோள்’ என்பது உயிரீராகிய உயர்திணைப்பெயர் என்பதனுள் அடங்கா தோவெனின், ஊரன் என்பது ஊர் என ஈறு திரிந்தமையின் ஆண்டு அடங்காதா யிற்றென்பது.

விளிநிலைக்கினவியாகிய பெயரைமுன்வைத்ததனால், செய்தவென்பதன் மறை யன்றிச் செய்யும் என்பதற்கு, மறையாகிய செய்யாத என்பதும் அவ்வியல்புமுடிபு உடைத்தெனக்கொள்க. அது வாராதகொற்றன் எனவரும்.

‘உஷையிற்கோடல்’ என்பதனால், வியங்கோள் முன் வைக்கற்பாலதனை முன்வை யாது செய்ய்மன என்பதனை முன்வைத்ததனால், இவ்வியல்புமுடிபின்கண் செய்ய் மன என்பது சிறப்புடைத்தெனப் பெறப்பட்டது. அதனால், எவல்கண்ணை வியக் கோளும் இவ்வியல்பு முடிபு உடைத்தெனக் கொள்க. அது, “மன்னியபெருமனீ” [புறம்ஊ] எனவரும்.

‘பலவற்றி றுதிப்பெயர்க்கொடை’ என்பதனை அம்ம
 என்பதற்குமுன் வையாததனால், பல என்பது மேற்கூறும்
 செய்யுள்முடிபில் திரித்து முடிதல் ஈண்டை இயல் பிற்
 சிறப்பின்றென்பதாலும், அகரவீற்றுள் முடிபுகூறாத முற்றுவினையும்
 வினைக்கு றிப்பும் அவ்வியல்பினவென்பதாலும் பெறப்படும்.
 உண்டனகுதிரை என்பது முற்ற வினை. கரிடகுதிரை என்பது
 முற்றுவினைக்குறிப்பு.

“தன்னினமுடித்தல்” [பொருள்-ககக உரை] என்பதனான
 பல என்பதின் இனமாகிய சில என்பதற்கும் அவ்வியல்புகொள்க.
 சிலகுதிரை எனவரும்.

உகக. வாழிய வென்னுஞ் சேயென் கிளவி
 இறுதி யகரக் கெடுதலு முரித்தே.

இஃது, எவல்கண்ணாத வியங்கோட்களில் ஒன்றற்கு எய்திய
 இயல்பு விலக்கி விகாரம் கூறுதல் துதலிற்று.

இ-ள் :—வாழிய என்னும் சேய் என் கிளவி-வாழிய என்று
 சொல்லப்படுகின்ற அவ்வாமுங்காலம் அண்மையதன்றி
 சேய்மையது என்று உணர்த்தும்சொல், இறுதி யகரம் கெடுதலும்
 உரித்து-தன்னிறுதிக்கண் அகரமும் அதனாற்பற்றப்பட்ட
 யகரவொற்றும் கெடாது முடிதலேயன்றி கெட்டுமுடிதலும் உரித்து.

உ-ம். வாழிகொற்றா எனவரும்.

‘சேயென்கிளவி’ என்றதனான், அம்முடிபு இவ்‘வாழிய’
 என்பதற்கு ஏவல் கண்
 னாத கிலையதென்பது விளக்கிய சின்றது. “ஒன்றென முடித்தல்” [பொருள்-ககக
 உரை] என்பதனான், பிறகணத்தாக்கண்ணும் இவ்விதிகொள்க. வாழிஞென்னா என
 வரும். (க)

உ-கஉ. உரைப்பொருட் கிளவி நீட்டமும் வரையார்.

இஃது, அம்ம என்பதற்கு எய்தாதது எய்துவித்தல் நுதலிற்று.

இ-ள் :—உரைப்பொருள் கிளவி நீட்டமும் வரையார்-உரையகைப் பொருண்
 மையினையுடைய அம்ம என்னும் இடைச்சொல் தன் ஈற்றகரம் அகரமாய் நின்றவே
 யன்றி ஆகாரமாய் நீண்டுமுடிதலையும் வரையார்.

உ-ம். அம்மாகொற்றா எனவரும்.

எய்ய தொல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

“ஒன்றெனமுடித்தல்” [பொருள்-ககக உரை]
 என்பதனான், அந்நீட்சியெய்யு
 னாததற்கொள்க. அம்மாஞென்னா எனவரும். (ஈ)

உகக. பலவநீ நிறுதி நீடுமொழி யுளவே
 செய்யுள் கண்ணிய தொடர்மொழி யான.

இது, மேற் “பலவந்நிறுதிப்பெயர்க்கொடை”
 [உயிர்மயங்கியல்-அ] என்று ஒதியதற்குச் செய்யுள்முடிபு கூறுதல்

அதலிற்று.

இ-ள் :—பலவற்று இறுதி நீடும் மொழி உள்-பல என்னும் சொல்வின் இறுதி அகரம் நீண்டு முடியும் மொழிகளும் உள். (யாண்டு உள்வெனில்) செய்யுள் கண்ணிய தொடர்மொழியான்-செய்யுளாதலைக் கருதிய ஒன்றோடொன்று தொடர்ச்சிப்படும் செய்யுள்முடிபுடைய மொழிகளின்கண்ணே.

‘செய்யுள்கண்ணியமொழி’ என்னுது ‘தொடர்மொழி’ என்றதனால், இப்பல வென்பது நீளும்வழி வருமொழியாவது சிலவென்ப்தே என்று கொள்ளப்படும். ‘செய்யுளான்’ என்னுது ‘செய்யுள்கண்ணிய தொடர்மொழியான்’ என்றதனால், பல என்னும்மொழியீது நீண்டவழி நிலைமொழி அகரப்பேறும் வருமொழி ளகாரமெல் லெழுத்துப்பேறும், வருமொழியீது நீண்டவழி அகரப்பேறும் மகரமாகிய மெல்லெழுத்துப்பேறும் கொள்க. ‘உண்டு’ என்னுது ‘உள்’ என்றதனால், வருமொழியீறுதி நீடலும்கொள்க. சிலவென்னும்

உ-ம். “பலாஅஞ் சிலாஅ மென்மஞர் புலவர்” எனவரும். இதன்சொல்லில பலசில என்னும் செவ்வெண். [அகரம் சாரியை.] (கக)

உகச. தொடர லிறுதி தம்முற் றும்வரின்
லகரம் நகரவொற் றுதலு முரித்தே.

இது, பல சில என்பவற்றிற்கு இயல்பேயன்றித் திரிபும்

உண்டென எய்திய தன்மேற் சிறப்புவிதி கூறுதல் துதலிற்று.

இன் :—தொடரல் இறுதி தம்முன்
தாம்வரின்-தொடர்மொழியுல்லாத ஈசெ முத்தொருமொழியாகிய
பல சில என்னும் அகரவீற்றுச்சொல் தம்முன்னே தாம்
வரின், லகரம் நகர ஒற்று ஆதலும் உரித்து-தம் ஈற்றில்கின்ற லகரவொற்று நகர
வொற்றாய்த்திரிந்து முடிதலும் உரித்து.

உ-ம். பற்பலகொண்டான் எனவும், சிற்சிலவித்தி எனவும் வரும்.

‘தம்முற்றான்’ என ஒருமையாற்கூறுது ‘தம்முற்றும்வரின்’
என்றபன்மையான், மல் பல சில என நின்ற இரண்டும்
தழுவப்பட்டன. ‘தொடரலிறுதி தம்முன்வ
, ரின்’ என்னுது ‘தாம்’ என்றதனும், இம்முடிபின்கண் பல்வென்பதன்முன் பல்வருக,
சிலவென்பதன்முன் சிலவருக என்பது கொள்ளப்பட்டது.

‘லகரம் நகரமாம்’ என்னுது ‘லகரம் நகரவொற்றும்’ என்ற ரூபகத்தான்,
அகரம் கெடுமென்றானாகக் கொள்க. அருத்தாபத்திமுகத்தால், தம்முற்றும்வரின்
லகரம் நகரவொற்றுமெனவே, தம்முன் பிற வந்தவிடத்து லகரம் நகரவொற்று
கூறுது அகரம் கெடுமென்பது கொள்ளப்படும். பல்படை, பல்பாணை,
சில்படை, சிலு கேள்வி எனவரும்.

எழுத்ததிகாரம் - உயிர்மயங்கியுல்

எக

‘தொடரலிறுதி’ என்பது, சுட்டல்லது ஒரொழுத்தொருமொழி
அகரமின்மை

யின், ஓரொழுத்தொருமொழிமேற் செல்லாதாயிற்று. உரித்தென்றது, அகரவீற்றொருமைபற்றி. [ஏகாரம் ஈற்றகை.] (கஉ)

உகடு. வல்லெழுத் தியற்கை, யுறழத் தோன்றும். இதுவும், மேற்கூறிய இரண்டிற்கும் இன்னும் ஓர் முடிபு வேற்றுமை உணரீத்து தல் துதலிற்று.

இ-ன் :—வல் எழுத்து இயற்கை உறழ் தோன்றும்-மேற்கூறிய பலசில என்னும் இரண்டிற்கும் அகரவீற்றுப் பொதுவிதியிற் கூறிய வல்லெழுத்துமிருதியது இயல்பு மிகவும் மிகாமைபுமாகி உறழ்ந்துவரத்தோன்றும்.

உ-ம். பலப்பல, சிலச்சில; பலபல, சிலசில எனவரும்.

என்மும் தம்முற்றும்வருதல் கொள்க. 'இயற்கை' என்றதனான், முன்கூறிய பற். பல, சிற்சில என்னும் முடிபொடு பல்பல, சில்சில என்னும் முடிபுபெற்று உறழ்ச்சி யாதல் கொள்க.

'தோன்றும்' என்றதனான் அகரம்கெட லகரம் ஆய்தமும் மெல்லெழுத்துமாய்த் திரிந்துமுடிதல் கொள்க.

உ-ம். பஃருளை, பன்மாம்; சிஃருழிசை, சின்னாஸ் எனவரும்.

(ககூ)

உககூ. வேற்றுமைக் கண்ணு மதனோ ரற்றே.

இஃது, அகரவீற்றுப்பெயர்க்கு வன்கணத்தொடு

வேற்றுமைமுடிபு கூறுதல் துதலிற்று.

இ-ள் :—வேற்றுமைக்கண்ணும் அதன் ஓர்
அற்று-அகரவீற்றுப்பெயர் வேற்

றுமைப் பொருட்புணர்ச்சிக்கண்ணும் மேற்கூறிய அவ்வழியோடு
ஒருதன்மைத்

தாய் க ச த ப முதல்மொழி வந்தவழி தத்தம் ஒற்று
இடைமிக்குமுடியும்.

உ-ம். இருவிளகுகொற்றன், சாத்தன், தேவன், பூதன்
எனவரும். விளக்கு

றுமை எனக் குணவேற்றுமைக்கண்ணும் கொள்க.

[இருவிள-ஒலை; வேணுட்டக

த்து ஓர் ஊர்.]

(கச)

உகள. மரப்பெயர்க் கிளவி மெல்லெழுத்து
மிகுமே.

இஃது, அகரவீற்று மரப்பெயர்க் கிளவிக்கு எய்தியது
விலக்கிப் பிறிதுவிதி

வகுத்தல் றதலிற்று.

இ-ள்:—மரப்பெயர்க்கிளவி மெல்லெழுத்து மிகும்-அகரவீற்று
மரப்பெயராகிய சொல் மெல்லெழுத்து மிக்குமுடியும்.

உ-ம். விளங்கோடு, விளஞ்செதிள், தோல், பூ எனவரும்.
(கஊ)

உகழி. மகப்பெயர்க் கிளவிக் கின்னே சாரியை.

இஃது, அவ்வீற்றன் ஒன்றற்கு எய்தியது விலக்கிப்
பிரிதுவிதி வகுத்தல்
ததலிற்று.

இன்:—மடிப்பெயர்க்கினைவிக்கு இன்சாரியை-அகரவீற்று மக என்னும் பெய
ச்சொல்லிற்கு வேற்றமைப்பொருட் புணர்ச்சிக்கண் வரும் சாரியை இன்.

உ-ம். மகவின்கை, செவி, தலை, புறம் எனவரும்.

அயி தொல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

சாரியைப்பேறு வரையாது கூறியவழி

காண்குணத்துக்கண்ணும் செல்லு

மென்பதாகலின், மகவின்கூண் என இயல்புணத்துக்கண்ணும்
கொள்க. (கக)

உகக. அத்தவண் வரினும் வரைநிலை யின்றே.

இதுவும் அது.

இன்:—அத்து அவன் வரினும் வரை நிலை இன்று-மேற்கூறிய இன்னேயன்றி.
அத்து என்னும் சாரியை இயைபுவல்லெழுத்தினோடு அம் மக என்னும் சொல்லிட
த்து வந்து முடியினும் நீக்கும் நிலைமை இன்று.

உ-ம். மகத்துக்கை; செவி, தலை, புறம் எனச்செய்கை
அறிந்துமுடிக்க.

‘அவன்’ என்றதனால், மகப்பால்யாடு என வல்லெழுத்துப் பேறும், மகவின்கை⁽¹⁾
என மேல் இன்சாரியைபெற்றவழி இயைபுவல்லெழுத்து வீழ்வும், உருவிற்குச்⁽²⁾
சென்ற சாரியை பொருட்கண் வந்தவழி விளவின்னோடு என இயைபுவல்லெழுத்து
வீழ்வும் கொள்க. ‘நிலை’ என்றதனால், மகம்பூல்யாடு என மெல்லெழுத்துப் பேறும்
கொள்க. (கஎ)

உஉயி. பலவற் றிறுதி யுருபிய னிலையும்.

இஃது, அகரவீற்றுள் ஒன்றற்கு எய்தியது விலக்கிப்
பிறிதுவிதி வருத்தல் னதலிற்று.

இ-ள் :—பலவற்ற இறுதி உருபு இயல் நிலையும்-பல என்னும்
அகரவீற்றுச் சொல் உருபுபுணர்ச்சிக்கண் வற்றுப்பெற்றுப் புணர்ந்த
இயல்பின்கண்ணே நிற்கும்.

உ-ம். பலவற்றுக்கோடு; செவி, தலை, புறம் எனவரும்.

(சஉ)

உஉக ஆகார விறுதி யகர விபற்றே.

இஃது, ஆகாரவீற்றுப்பெயர் அல்வழிக்கண் முடிபுமாறு
உணர்த்துதல் னதலிற்று.

இ-ள் :—ஆகார இறுதி அகர இயற்று-ஆகாரவீற்றுப்பெயர் (அல்வழிக்கண்)
அகரவீற்று அல்வழியது இயல்பிற்குய் வல்லெழுத்துப் பெற்றுமுடியும்.

உ-ம். தாசாக்கடிது; சிறிது, நீது, பெரிது எனவரும்.

(சக)

உஉஉ. செய்யா வென்னும் வினையெஞ்சு

கிளவியும்

அவ்விப றிரியா தென்மனார் புலவர்.

இஃது, அவ்வீற்று வினைச்சொல் முடிபுகூறுதல் னதலிற்று.

இ-ள் :—செய்யா என்னும் வினை எஞ்சு கிளவியும்-(பெயரேயன்றி) செய்யா
என்ற சொல்லப்படும் ஆகாரவீற்று வினையெச்சச்சொல்லும், அ் இயல் திரியாது
என்மனார் புலவர் - வல்லெழுத்து யிக்குமுடியும் அவ்விபல்பில் திரியாதென்று
சொல்லுவர் புலவர்.

உ-ம். உண்ணுக்கொண்டான்; சென்றான், தந்தான், போயினான் எனவரும்.

‘திரியாத’ என்றதனால், ‘செய்யா’ என்னும் பெயரெச்சமும் அவ்வாறு முடிபு மெனக்கொள்க. உண்ணுக்கொற்றன் எனவரும். (உற)

எழுத்ததிகாரம் - உயிர்மயங்கியல்

அக

உஉஊ. உம்மை எஞ்சிய இருபெயர்த் தொகைமொழி
மெய்ம்மை யாக வகர மிகுமே.

இஃது, அவ்விற்று அவ்வழிக்கண் உம்மைத்தொகைமுடிபு கூறுதல்
ததலிற்று.

இ-ள் :—உம்மை எஞ்சிய இருபெயர்த்தொகைமொழி-உம்மைதொக்க இருபெயராகிய தொகைச்சொல், மெய்ம்மையாக அகரம் மிகும்-மெய்யாக நிலைமொழியீற்று அகரம் மிக்குமுடிபும்.

உ-ம். உவாஅப்பதினாற்கு.

‘மெய்ம்மையாக’ என்றதனால், வல்லெழுத்துக்கொடுக்க. ‘உம்மைதொக்க’ என்ற னாது ‘எஞ்சிய’ என்ற வாய்பாட்டு வேற்றுமையான், இம்முடிபு இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகைக்கும் கொள்க. அராஅப்பாம்பு எனவரும்.

இன்னும் அதனான், எழுவாய்முடிபிற்கும் பெயரெச்சத்திற்கும் அகரப்பேறு கொள்க. உவாஅக்கொடிது, உவாஅக்காக்கை

எனவரும்.

கூட.

சிலைமொழியெழுத்துப்பேறு வருமொழிவரையாது கூறினவழி
நான்குணத் துக்கண்ணும் செல்லுமாகலின்,
இயல்புணத்துக்கண்ணும் அகரப்பேறுகொள்க.
இரு அவழுதுணங்காய் எனவரும்.
(உக)

உஉச. ஆவு மாவும் விளிப்பெயர்க் கிளவியும்
யாவென் வினாவும் பலவற் றிறுதியும்
ஏவல் குறித்த வரையசை மியாவும்
தன்றொழி லுரைக்கும் வினாவின் கிளவியோ
டன்றி யனைத்து மியல்பென மொழிப.

இஃது, அவ்வீற்றிற் சிலவற்றிற்கு இயல்பு கூறி எய்தியது
விலக்குதலும் எய்தாதது எய்துவித்தலும் நுதலிற்று.

இ-ள் :—ஆவும் மாவும் விளிப்பெயர்க்கிளவியும்-ஆ என்னும்
பெயர்ச்சொல்லும் மாவ் என்னும் பெயர்ச்சொல்லும் விளித்தலையுடைய
பெயராகிய உயர்திணைச்சொல் லும், யா என் வினாவும் பலவற்று
இறுதியும்-யா என்னும் வினாப்பெயரும் அஃறிணை ப்பன்மைப்பொருளை
உணர்த்தும் ஆகாரவீற்று முற்றவினைச்சொல்லும், ஏவல் குறித்த
உரையசை மியாவும்-முன்னிலையில் ஏவல்வினைச்சொல்லைக்
குறித்துவரும்

உரையசையுமிய மியா என்னும் ஆகாரவீற்று இடைச்சொல்லும், தன் தொழில் உரைக்கும் வினாவின் கிளவியொடு அன்றி அனைத்தும்-தனது தொழிலினைச் சொல்லும் ஆகாரவினாவினைபுடைய வினைச்சொல்லுமாகிய அவ்வனைத்தும், இயல்பு என மொழிப-இயல்பாய் முடியும் என்று சொல்லுவர் புலவர்.

உ-ம். ஆகுறிது, சிறிது, தீது பெரிது எனவும்; மாகுறிது, சிறிது, தீது, பெரிது எனவும்; ஊராகொன், செல், தா, போ எனவும்; யாகுறிய, சிறிய, தீய, பெரிய எனவும்; உண்ணாகுதிரை, செங்காய், தகர், பன்றி எனவும்; கேண்மியாகொற்றா, சாத்தா, தேவா, பூதா எனவும்; உண்காகொற்றா, சாத்தா, தேவா, பூதா எனவும் வரும்.

வினிப்பெயர்க்கிளவியும், பலவற்றி றதியும், ஏவல்குறித்த உரையசையியாலும்,

தன் தொழிலுரைக்கும் வினாவும் எய்தாதது எய்துவிக்கப்பட்டன. ஊராகொன் என்பது உயிரோசிய உயர்தினைப்பெயரென்பதனுள் அடக்காதோவெனின் முன் [உயிர் மயக்கியல்-அ] கூறிற்றே கூறுக.

11

(உஉ)

அஉ

தொல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

உஉடு. வேற்றுமைக் கண்ணு மதனோ ரற்றே. இஃது, அவ்வீற்று வேற்றுமை முடிபு கூறுதல் ததவீற்று. இ-ள் :—வேற்றுமைக்கண்ணும் அதன் ஓர் அற்று-(ஆகாரவீற்றுப்பெயர் அல்

வழிக்கண்ணோயன்றி) வேற்றுமைக்கண்ணும் அகவீற்று அவ்வழியோடு ஒருதன்மைத்தாய் வல்லெழுத்து வந்தவழி வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்.

உ-ம். தாராக்கால், சிறகு, தலை, புறம் எனவரும்.

(உஉ)

உஉச. குறியதன் முன்னரு மோரெழுத்து மொழிக்கும்

அறியத் தோன்று மகாக் கிளவி.

இஃது, அவ்வீற்றிற் சிலவற்றிற்கு எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி உறுதல் தத லிற்று.

இ-ள் :—குறியதன்முன்னரும் ஓர் எழுத்து மொழிக்கும்-குற்றெழுத்தின்முன் சின்ற ஆகாரவீற்றிற்கும் ஓரெழுத்தொருமொழி ஆகாரவீற்றிற்கும், அகரக்கிளவி அறிய தோன்றும்-(நிலைமொழிக்கண்) அகரமாகிய எழுத்து அறியத்தோன்றும்.

உ-ம். பலாஅக்கோடு, செதிள், தலை, புறம் எனவும் வரும்.
தோல், பூ எனவும்; காஅக்குறை, செய்கை,

ஓரெழுத்தொருமொழி முற்கூறுதலானல், அதன்னை அகரப்பேறு நிறுபான்மைபெனக் கொள்க. 'அறிய' என்றதனால் அவ்விருவழியும் அகரம் பொருந்திய வழியே வருதலும், அவ்வீற்றவேற்றுமைபுள் எடுத்தோதாதவற்றின்முடியும், இவ்வீற்றுள் உருபிற்குச் சென்றசாரியை பொருட்கண் சென்றவழி இயைபுவல்லெழுத்து வீழ்வும், இவ்வுயிரீற்றில் வரும் உருபீற்றுச்செய்கையும் கொள்க.

உ-ம். அண்ணாஅத்துக்குளம், உலாஅத்துஞான்றகொண்டான்,

உலாஅத்தாற்

கொண்டான், யாவற்றுக்கோடு என இவை பிறமுடியு. மூங்காவின்ரோல் என்பது இவையுயவல்வெழுத்த லீழ்வு. இடாயினுட்கொண்டான் என்பது உருபீந்தச் செய்கை.

(உ௪)

உஉஎ. இராவென் கிளவிக் ககா மில்லை.

இஃது, அவ்வகாப்பேற்றிற்கு ஒருவழி எய்தியது விலக்குதல் அதலிற்று.

இன்:—இராவன் கிளவிக் குகாம் இல்லை-இராவன்னும் குகாவீந்தச் சொல்லிற்கு முன்உறிய அகாப்பேறு இல்லை.

உ-ம். இராக்கொண்டான் எனவரும்.

(உ௫)

உஉஅ. நிலாவென் கிளவி யத்தொடு சிலனும்.

இஃது, அவ்வீற்றான் ஒருமொழியழி அகாம்விலக்கி அத்துவருத்தல் அதலிற்று

இன்:—நிலாவன் கிளவி அத்தொடு சிலனும்-நிலாவன்னும் சொல் அத்துச் சாரியையொடு பொருத்திமுடியும்.

உ-ம். நிலாத்துக்கொண்டான், செஞ்சுன், தந்தான், போயினான் எனவரும்.

சிலமொழித்தொழில் வகைமொழித்தொழில் விலக்குமாகலின், அத்து வருப்ப அகாம் வீழ்த்தது.

(உ௬)

எழுத்ததிகாரம் - உயிர்மயங்கியல்

அக

உஉசு. யாமாக் கிளவியும் பிடாவுந் தளாவும்
ஆமுப் பெயரு மெல்லெழுத்து மிகுமே.

இஃது, அவ்வீற்றிற் சிலவற்றிற்கு வல்லெழுத்து
விலக்கி மெல்லெழுத்து விதித் தல் துதலிற்று.

இ-ள் :—யா மாக்கிளவியும் பிடாவும் தளாவும் அ முப்
பெயரும்—யா என்னும் மரத்தை உணரலின்ற சொல்லும் பிடா என்னும்
சொல்லும் தளா என்னும் சொல்லு மாகிய அம்முன்றுபெயரும்,
மெல்லெழுத்துமிகும்—வல்லெழுத்துமிகாது மெல்லெழுத்து மிகு
முடியும்.

உ-ம். யாஅக்கோடு, பிடாஅக்கோடு, தளாஅக்கோடு;
செநின், தோல், பூ எனவரும்.

மெல்லெழுத்துப்பேறு வருமொழித்தொழிலாதலின்,
வருமொழி வல்லெழுத் தை விலக்கிற்று.

உஉயி. வல்லெழுத்து மிகினு மான மில்லை.

இது, மேலனவற்றிற்கு வல்லெழுத்தும் நிறுபான்மை
மிகுமுடியும் என இறந் தது காத்தல் துதலிற்று.

இ-ன் :—வல்லெழுத்து

மிதினும் மானம் இல்லை-மேற்கூறிய மூன்றுபெயரும்
மெல்லெழுத்தேயன்றி வல்லெழுத்து மிக்ருமுடியினும் குற்றம்
இல்லை.

உ-ம். யாஅக்கோடு, பிடாஅக்கோடு, தளாஅக்கோடு, செதின்,
தோல், பூ என வரும்.

‘மானமில்லை’ என்றதனால், யா முதலிய மூன்றற்கும் உருபிற்குச்
சென்ற சாரியை பொருட்கண் சென்றவழி,
இயைபு வல்லெழுத்துவீழ்க்க.

உ-ம். யாஅலின்கோடு, பிடாஅலின்கோடு,
தளாஅலின்கோடு எனவரும்.

இன்னும் அதனானே, யாஅத்துக்கோடு எனச் சிறுபான்மை
அத்துப்பேறுண்டே னும் கொள்க, அவ்வகரப்பேற்றொடு
வல்லெழுத்துப்பெறுதலின். “யாமரக்கிளவி” என்பதனைக்
“குறியதன்முன்னரும்” என்பதன்பின்வையாதவிதனால், இராவிற்
கொண்டான், நிலாவிற்கொண்டான் என உருபிற்குச்சென்ற சாரியை
பொருட்கண் சென்றவழி இயைபு வல்லெழுத்துவீழ்க்க.
நிலாவிற்கொண்டான் என்பதற்கு நிலா த்துக்கொண்டான் என்பத
ஈற்றுப்பொதுமுடிபாயினவாறு அறிக. (உஅ)

உகக. மாமரக் கிளவிபு மாவு மாவும்
ஆமுப் பெயரு மவற்றோ ரன்ன
அகரம் வல்லெழுத் தவைபவ ணிலையா

னகர மொற்று மாவு மாவும்.

இஃது, அவ்வீற்றிற் சிலவற்றிற்கு

எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி உதாதல் தாதவீற்று.

இ-ள் :—மாமரக்கிளவியும் ஆவும் மாவும் அ மூப்பெயரும்
அவற்று ஒர் அன்ன- மாமரமாதியசொல்லும் ஆ என்னும்சொல்லும்
மா என்னும்சொல்லுமாதிய அம்

அச தொல்காப்பியம் -; இளம்பூரணம்

மூன்றுபெயர்ச்சொல்லும் மேற்கூறிய யா முதலிய மூன்றனாகும்
ஒருதன்மையவாய் வல்லெழுத்துப்பெறுது மெல்லெழுத்துப்பெற்று
முடிதலுமுடைய. ஆவும் மாவும் அகரம் வல்லெழுத்து அவைஅவண்
நிலையா னகரம் ஒற்றும்-அவற்றுள் ஆவும் மாவும் மூன்பெற்றுநின்ற
அகரமும் வல்லெழுத்துமாதிய அவை அவ்விடத்து நிலைபெறு
வாய்னகரமொற்றுபெற்றுமுடியும்.

உ-ம். மாஅங்கோடு, செதிள், தோல், பூ எனவும்; ஆன்கோடு,
மான்னகோடு, செவி, தலை, புறம் எனவும் வரும்.

“அறிய” [உயிர்மயக்கியல்-உச] என்றதனால், சிறுபான்மை
மாக்கோடு என அகரமின்றியும் வரும். இனி ‘அவண்’ என்றதனால்,
காயாக்கோடு, ஆணுக்கோடு, தணுக்கோடு என்றூற்போலப் பிறவும்
மெல்லெழுத்துப் பெறுதலும்; அங்காக்கோ ண்டான்,
இங்காக்கொண்டான், உங்காக்கொண்டான், எங்காக்கொண்டான்
என இவ்வீற்று ஏழாம் வேற்றுமை இடத்துப்பொருள் உணரநின்ற

இடைச்சொற்கள் வல்லெழுத்துப்பெறுதலும்; ஆலின்கோடு, மாலின்கோடு எனச் சிறுபான்மை இன் பெறுதலும், பெற்றவழி வல்லெழுத்துவீழ்வும் கொள்க. 'அவற்றோரன்ன' என்ற மாட்டேற்றால் பெற்றுநின்றது மெல்லெழுத்தாகலின், 'அகரம் வல்லெழுத்தவைய வணியையா' என்று ஒதற்பாலதன்றெனின், மேல் "ஊவென் னொருபெய ராவொடு சிவனும்" [உயிர்மயங்கியல்-கௌ] என்றவழி, அம்மாட்டேற்றானே அதன்வல்லெழுத்து வீழ்வும் கொளல்வேண்டித் "திரித்ததன்றிரிபது" என்னும் நயத்தானே மெல் லெழுத்தை வல்லெழுத்தாக ஒதினானெனக் கொள்க. (உக)

உகஉ. ஆனொற் றகரமொடு நிலையிட னுடைத்தே.

இஃது, அவ்வீற்றான் ஆ என்றதற்கு எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி கூறுதலுதலிற்று.

இன் :—ஆன் ஒற்று அகரமொடும் நிலை இடன் உடைத்து-முன்புபெற்றநின்ற ஆன் என்னும் சொல்லினது னகரவொற்று அகரத்தொடும் சிற்றும் இடனுடைத்து.

'இடனுடைத்து' என்றதனான், வன்கணம் ஒழிந்தகணத்து இம்முடிபெனக் கொள்க.

உ-ம். "ஆனொய்தெளித்து நான லீ" எனவரும்.

'அகரமொடும்' என்ற உம்மையான், அகரமின்றி வருதலே பெரும்பான்மை எனக்கொள்க.

(கஉ)

உடக. ஆன்முன் வருஉ பகார பகரம்
தான்மிகத் தோன்றிக் குறுகலு முரித்தே.

இஃது, இன்னும் ஆ என்பதற்கு எய்தியதுவிலக்கிப்
பிறிதுவிதி உறுதல் துதலிற்று.

இன் :—ஆன்முன் வரும் ஈகாரபகரம்-ஆன் என்னும்
சொல்முன்னர் வருமொழியாவருகின்ற ஈகாரத்தொடுகடிய
பகரமாயிமொழி, தான் மிக தோன்றி குறுக ளும்
உரித்து-அப்பகரமாயி தான் மிகத் தோன்றி அவ்ஈகாரம்
இகரமாகக்குறுகி முடிதலையும் உடைத்து.

‘தோன்றி’ என்றதனால், ஈஈமொழிப்பேராகியனகாவொற்றின்
கேடுகொள்க.

எழுத்தந்தகாரம் - உயிர்மயங்கியல்.

அந்

உ-ம். ஆப்பி எனவுறும்.

உம்மையான், ஆன்பீ என்பதேபெரும்பான்மை
யெனக்கொள்க. (நக)

உடச. குறியத னிறுதிச் சினைகெட வுகரம்
அறிய வருதல் செய்யுளு னுரித்தே

இஃது, அவ்வீற்றிற் சிலவற்றிற்குச் செய்யுள்முடிபு கூறுதல்
நுதலிற்று.

இ-ள் :—குறியதன் இறுதிச்சினை கெட உகரம் அறிய வருதல்
செய்யுளுள் உரி த்து-குறியதன் இறுதிக்கண் நின்ற ஆகாரத்தினது
சினையாகிய அகாரமாத்திரை கெட ஆண்டு உகரம் அறியவருதல்
செய்யுளிடத்து உரித்து.

உ-ம். “இறவுப் புறத்தன்ன பிணர்படு தடவுமுதல்” எனவரும்.

‘அறிய’ என்றதனான், உகரம்பெருது சினைகெடுதலும் கொள்க.
அரவணிகொடி எனவரும்.

பிணவுராய் முடிக்கிய என்னுற்போல வரும் அல்வழிமுடிபு “கிளந்தவல்ல”
[குற்றியலுகரப்புணரியல்-என] என்னும் புறநடையதெனக் கொள்க.

உகரு. இகர விறுதிப் பெயர்நிலை முன்னர்

வேற்றுமை யாயின் வல்லெழுத்து மிகுபே

இஃது, இகரவீற்றுப்பெயர்க்கு அல்வழிமுடிபு தொகைமரபினுட் கூறின்
றமையின் அதன்வேற்றுமைமுடிபு கூறுதல் நுதலிற்று.

இ-ள் :—இகர இறுதிப் பெயர்நிலைமுன்னர் வேற்றுமையாயின்
வல்லெழுத்து மிகும்-இகரவீற்றுப் பெயர்ச்சொல்முன்னர்
அதிகாரத்தாற் க ச த ப முதல்மொழி வந்தவழி
வேற்றுமைப்பொருட்புணர்ச்சியாயின் தமக்குப் பொருத்தின
வல்லெழு த்து மிக்குமுடியும்.

உ-ம். கிளிக்கால், சிறகு, தலை, புறம் எனவரும்.

(கூஉ)

உகசு. இனியணி யென்னுங் காலைபு மிடனும்
வினையெஞ்சு கிளவிபுஞ் சுட்டு மன்ன.

இஃது, இவ்வீற்றுள் சில இடைச்சொல்லும் வினையெச்சொல்லும்

முடியுமாறு கூறுதல் முதலிற்று.

இ-ள் :—இனி அணி என்னும் காலையும் இடனும் வினையெஞ்சுகினவியும் சுட்டும் அன்ன-இனி என்றும் அணி என்றும் சொல்லப்படுகின்ற காலத்தையும் இடத் தையும் உணரலின்ற இடைச்சொல்லும் இவ்விதவீற்று வினையெச்சமாகிய சொல் லும் இவ்வீற்றுச் சுட்டாகிய இடைச்சொல்லும் மேற்கூறியவாறே வல்லெழுத்து யிக்கு முடியும் தன்மைய.

உ-ம். இனிக்கொண்டான், அணிக்கொண்டான்; சென்றான், தந்தான், போய் னான் எனவும்; தேடிக்கொண்டான்; சென்றான், தந்தான், போய் னான் எனவும்; இக்கொற்றன்; சாத்தன், தேவன், பூதன் எனவும் வரும். (௩௪)

உரு. இன்றி பென்னும் வினையெஞ் சிறுதி

நின்ற விகர முகர மாதல்

தொன்றியன் மருங்கிற் செய்யுளு ளுரித்தே.

அக நோல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

இஃது, இவ்வீற்றுள்
கூறுதல் முதலிற்று.

வினையெச்சக்ருதிப்பினுள்

ஒன்றற்குச் செய்யுள் முடியு

இ-ள் :—இன்றி என்னுள் வினையெஞ்ச இறுதி நின்ற இகரம் உகரம் ஆதல்-இன் றி என்றசொல்லப்படும் வினையெச்சத்து இறுதிக்கண் நின்ற இகரம் உகரமாய்த் திரிந்துமுடிதல் பழக கடந்த கூற்றையுடைய செய்யுட்களிடத்து

உரித்து.

உ-ம். “உப்பின்று புற்கை புண்கமா கொற்கையோனே”
எனவரும்,

‘சின்’ என்றதனால், முன் பெற்றுசின்ற வல்லெழுத்து வீழ்க்க. ‘தொன்றியன்
மருங்கு’ என்றதனால், அன்றி என்பதம் செய்யுளுள் இம்முடிபிற்குதல் கொள்க.
“நாளன்று போகிப் புள்ளிடை தட்ப” எனவரும்.
(௩௫)

உ௬அ. சுட்டி னியற்கை முற்கினர் தற்றே.

இஃது, இவ்வீற்றுச் சுட்டுப்பெயர் இயல்புகணத்தொடு
முடியுமாறு உறுதல் ததவிற்து.

இ-ள்:—சுட்டின் இயற்கை முன் கிளத்த அற்று-இகரவீற்றுச்
சுட்டினது இயல்பு இயல்புகணம் வரும்வழியும் உயிர்க்கணம்வரும்
வழியும் முன் அகரவீற்றுச் சுட்டிற் குசு சொல்லப்பட்ட
தன்மைத்தாம்.

என்றது மென்கணம் வரும்வழி அம்மெல்லெழுத்து மிக்கும்
[உயிர்மயங்கி யல்-௩,] இடைக்கணம் வரும்வழியும்
உயிர்க்கணம்வரும்வழியும் சிலைமொழி வகரம் பெற்றும்
[உயிர்மயங்கியல்- ௪ , ௫,] செய்யுட்கண் வகரம்கெட்டுச்
சுட்டுரிண்டும் [உயிர்மயங்கியல்-௪] முடியும் என்றவாறு.

உ-ம். இஞ்ஞானம், இத்தூல், இம்மணி எனவும்; இவ்யாழ், இவ்வட்டி எனவும்; இவ்வடை, இவ்வாடை, இவ்வெனவியம் எனவும்; ஈவயினுன எனவும் வரும். (௩௧)

உரு.க. பதக்குமுன் வரினே தூணிக் கிளவி
முதற்கிளர் தெடுத்த வேற்றுமை யியற்றே.

இஃது, இவ்வீற்ற அல்வழிகளில் அளவுப்பெயருள் ஒன்றற்கு மேல்தொகை மாபினுள் [ருத்-௨௨] எய்திய ஏ என்சாரியை 'விலக்கி வேறுமுடிபு கூறுதல்' அதலிற்ற.

இ-ள்: —பதக்கு முன் வரின் தூணிக்கிளவி முதல் கிளந்து எடுத்த வேற்றுமை இயற்ற-பதக்கு என்னும்சொல் தன்முன்வரின் தூணி என்னும் சொல்லளவு முன்பு விதர்தெடுத்த வேற்றுமைமுடிபின் இயல்பிற்றாய் வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்.

உ-ம். தூணிப்பதக்கு எனவரும்.

வருமொழி முற்கூறியவதனால், இருதூணிப்பதக்கு என அடையடுத்துவந்த வழியும் இவ்விதி கொள்க. 'கிளர்தெடுத்த' என்றதனால், தூணிமுன்னர்ப் பிறபொ ருட்பெயர்வந்தவழியும் ஆண்டு நிலைமொழியடையடுத்துவந்தவழியும் தன்முன்னர்த் தான் வந்தவழியும் இம்முடிபுகொள்க. இன்னும் அதனானே, தன்முன்னர்த்தான்வந் தவழி இக்குச்சாரியைப்பேறும் கொள்க.

உ-ம். தூணிக்கொள், தூணிச்சாமை எனவும்; இருதூணிக்கொள் தூணித்தூணி எனவும், தூணிக்குத்தூணி எனவும் வரும்.

எனவும்;
(உள)
அள

எழுத்ததிகாரம் - உயிர்மயங்கியல்

உசய. உரிவரு கால நாழிக் கிளவி
இறுதி யிகர மெய்யொடுங் கெடுமே
டகார மொற்று மாவயி னுன்.

இதவும் அது.

இ-ள் :—உரி வரு கால நாழிக்கிளவி இறுதி இகரம்
மெய்யொடும் கெடும்-உரி என்னும்சொல் வருமொழியாய்
வந்தகாலத்து நாழி என்னும் சொல் தன் சுற்றில் நின்ற இகரம் தான்
ஊர்ந்துநின்ற மெய்யொடும் கெடும். அ வயின் டகாரம் ஒற்றும்-
அவ்விடத்து டகரம் ஒற்றாய்வரும்.

உ-ம். நாடுரி எனவரும்.

வருமொழிமுற்கூறியவதனுள், நிலைமொழி அடையடுத்து
இருநாடுரி என்றவ ழியும் இம்முடிபுகொள்க. 'இகரம்' என்னுத
'இறுதியிகரம்' என்றதனுல், ஈண்டை நிலைமொழியும் வருமொழியும்
நிலைமொழிகளாய் நின்ற பிறபொருட்பெயரொடு
வல்லெழுத்துமிக்குமுடிதலும் கொள்க. நாழிக்காயம்,
உரிக்காயம், எனவரும். (உஅ)

உசக. பனியென வருஉங் கால வேற்றுமைக்
கத்து மின்னுஞ் சாரியை யாகும்.

இஃது, இவ்வீற்றுவேற்றுமையுள் ஒன்றற்கு வல்லெழுத்தினொடு
சாரியை பெறு மென எய்தியதன்மேற் நிறப்புவதி கூறுதல்

ததவிறு.

இ-ள் :—பனி என வரும் காலவேற்றுமைக்கு அத்தம் இன்னும் சாரியை ஆகும்-பனி என்றசொல்ல வருகின்ற பனிக்காலத்தை உணரகின்ற வேற்றுமை மூடி புடைய பெயர்க்கு வரும் சாரியை அத்தம் இன்னும் ஆகும்.

உ-ம். பனியத்துக்கொண்டான், பனியிற்கொண்டான்; சென்றான், தத்தான், போயினான் எனவரும்.

'வேற்றுமை' என்றதனால், இன்பெற்றவழி இயைபு வல்லெழுத்தை வீழ்க்க.()

உசஉ. வளியென வருஉம் பூதக் கிளவியும்
அவ்விய நிலையல் செவ்வி தென்ப.

இதவும் அது.

இ-ள் :—வளி என வரும் பூதக்கிளவியும் அ இயல் நிலையல் செவ்விது என்ப- வளி என்றசொல்ல வருகின்ற இடக்கரல்லாத ஐம்பெரும் பூதங்களில் ஒன்றை உணரகின்ற சொல்லும் மேற்கூறிய அத்தம் இன்னும் பெறும் அவ்வியல்பின்கண் நிற்பல் செவ்விதென்று சொல்லுவார் புலவர்.

உ-ம். வளியத்துக்கொண்டான், வளியிற்கொண்டான்; சென்றான், தத்தான், போயினான் எனவரும்.

'செவ்வித' என்றதனால், இன்பெற்றவழி இயைபு வல்லெழுத்து வீழ்க்க. (அ)

உசக. உதிமரக் கிளவி மெல்லெழுத்து மிகுமே.

இஃது, இவ்வீற்ற மரப்பெயர் ஒன்றற்கு வல்லெழுத்து

விலக்கி மெல்லெழுத்து விதித்தல் ததலிற்று.

இ-ள்: —உதிமரக்கினவி மெல்லெழுத்து மிகும்-உதி என்னும்
மரத்தினை உணர நின்றசொல் கல்லெழுத்துயிகோது மெல்லெழுத்து
மிக்கு முடியும்.

தோல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

உதிங்கோடு; செதிள், தோல், பூ எனவரும்.

(சச)

உசச. புளிமரக் கிளவிக் கம்மே சாரியை.

இஃது, இவ்வீற்றுமாப்பெயர் ஒன்றற்கு மேல்
எய்தியவல்லெழுத்து விலக்கிச் சாரியை விதித்தல் ததலிற்று.

இ-ள்: —புளிமரக்கினவிக்கு சாரியை அம்-புளி என்னும்
மரத்தினை உணரநின்ற சொல்லிற்கு வரும் சாரியை அம்முச்சாரியை.

உ-ம். புளியங்கோடு; செதிள், தோல், பூ எனவரும்.

சாரியைப்பேற்றிடை எழுத்துப்பேறு கூறியவதனால்,
இயைபுவல்லெழுத்து வீழ்க்க.

அம்முப்பெற்றவழி

(சஉ)

உசடு. ஏனைப் புளிப்பெயர் மெல்லெழுத்து மிகுமே.

இஃது, அம்மாப்பெயரல்லாத புளிப்பெயர்க்கு வேறுமுடிபு உறுதல் துதலிற்று.

இ-ள்:—ஏனை புளிப்பெயர் மெல்லெழுத்து மிகும்-அம்மாப்பெயரன்றி ஒழிந்த சுவைப்புளி உணரதின்ற பெயர் வல்லெழுத்துமிகாது மெல்லெழுத்து மிக்குமுடியும்

உ-ம். புளிக்கூழ்; சோறு, தயிர், பாளிதம் எனவரும்.

(சூ)

உசசு. வல்லெழுத்து மிகினு மான மில்லை
ஒவ்வழி யறிதல் வழக்கத் தான.

இஃது, மேலதற்கு வல்லெழுத்துமிகுமென எய்தியதன்மேற்
சிறப்புவிதி உறுதல் துதலிற்று.

இ-ள்:—வல்லெழுத்து மிகினும் மானம்
இல்லை-ஏனைப்புளிப்பெயர்முன் எய்திய மெல்லெழுத்தேயன்றி
வல்லெழுத்து மிக்குமுடியினும் குற்றம் இல்லை. ஒவ்வழி அறிதல்
வழக்கத்தான-பொருத்தம் இடமறிக வழக்கிடத்து.

உ-ம். புளிக்கூழ்; சோறு, தயிர், பாளிதம் எனவரும்.

‘ஒவ்வழியறிதல்’ என்றதனால், புளிச்சோறு என்றதுபோல
மற்றையவை வழக் குப்பயிற்சி இவ்வென்பதும் கொள்க.
‘வழக்கத்தான்’ என்றதனால், இவ்வீற்றுன் எடுத்தோத்தும் இலேசும்
இல்லாதன்வற்றின் முடிபுவேற்றுமையெல்லாம் கொள்க.
கூதானங்கோடு எனவும், கணவிரங்கோடு எனவும்,
துளியத்துக்கொண்டான் எனவும், பருத்திக்குச்சென்றான் எனவும்,
கப்பிதர்தை கப்பிர்தை எனவும், கட்டி அகல் கட்டகல் எனவும்,
குளிசுறுமை குளிக்குறுமை எனவும், இன்னினிக்கொண்டான்
அண்ணனிக்கொண்டான் எனவும், புளியங்காய் எனவும் வரும்.

இன்னும் அதனானே, இவ்வீற்றுன் உருபிற்குச்சென்றாரியை பொருட்கண்
சென்றவழி, இயைபுவல்லெழுத்து வீழ்தலும்கொள்க. கிரியின்சால் எனவரும். (சச)

உசஎ. நான்குமுற் றேற்றுந் தொழினிலைக் கிளவிக்
காணியை வருத லைய மின்றே.

இஃது, இவ்வீற்றுட் சிலவற்றிற்குச் சாரியைவிதித்தல் துதலிற்று.

எழுத்ததிகாரம் - உயிர்மயங்கியல்

அக

இன்:—நான் முன் தோன்றும்

தொழில்நிலைக்கிளவிக்கு - இகரவீற்று காட்பெயர் கனின்முன்னர்த்
தோன்றும் வினைச்சொல்லிற்கு, ‘ஆன் இடை வருதல் ஐயம் இன்று-
ஆன்சாரியை இடை வந்துமுடிதல் ஐயம் இல்லை.

உ-ம். பாணியாற் கொண்டான் ; சென்றான், தந்தான்,
போயினான் எனவரும்.

‘ஐயமின்று’ என்றதனால், இயைபுவல்லெழுத்து வீழ்க்க.

(சுரு)

உசஅ. திங்கண் முன்வரி னிக் கே சாரியை.

இதவும் அது.

இன் :—திங்கண்முன் வரின் சாரியை இக்கு - திங்களை உணர்
கின்ற இகரவீற்றுப் பெயர்முன்னர்த் தொழிநிலைக்கினலி வரின் வரும்
சாரியை இக்குச்சாரியை.

உ-ம். ஆடிக்குக்கொண்டான் ; சென்றான், தந்தான், போயினான்
எனவரும். (சக)

உசக. ஈகார விறுதி யாகார வியற்றே.

இஃது, ஈகாரவீற்றுப்பெயர் அல்வழியின்கண் முடியுமாறு கூறுதல்
றுதலிற்று.

இன் :—ஈகார இறுதி ஆகார இயற்று-ஈகாரவீற்றுப்பெயர்
அல்வழிக்கண் ஆகார வீற்று அல்வழியின் இயல்பிற்கும் வல்லெழுத்து
வரும்வழி வல்லெழுத்துமிக்குமுடியும்.

உ-ம். நீக்கடிது ; சிறிது, நீது, பெரிது எனவரும்.

உருய. நீயென் பெயரு மிடக்கர்ப் பெயரும்

மீயென மீஇய மிடம்வரை கிளவியும்

. ஆவயின் வல்லெழுத் தியற்கை யாகும்.

இஃது, இவ்வீற்றுட் சிலவற்றிற்கு எய்தியது விலக்கிப்
பிரிதுமுடிபு கூறுதல் றதலிற்று.

இன் :—நீ என் பெயரும் இடக்கர்ப்பெயரும் மீ என மீஇய
இடம் வரை கிளை வியும்-நீ என்னும் பெயரும் இடக்கர்ப்பெயராகிய மீ
என்னும் ஈகாரவீற்றுப்பெயரும் மீ என்ற சொல்லவருமும்

மருவாய்வழங்கின ஓர் இடத்தினை வரைந்துணர்த்தும் சொல்லும், அவரின் வல்லெழுத்து இயற்கை ஆகும் - மேல் இவ்வீற்றுட்கறிய வல்லெழுத்துப் பெருது இயல்பாய் முடியும்.

உம். நீ குறியை; சிறியை, தீயை, பெரியை எனவும்: ப்ருறிது; சிறிது, தீது, பெரிது எனவும்: மீகண்; செலி, தலை, புறம் எனவும் வரும்.

‘நீ குறியை’ என்பது மேல் “அஃறிணை விரவுப்பெய ரியல்புமா ருளவே” [தொகை மரபுகள்] என்றவழி அடங்காதோவெனின், மேல் வேற்றுமைக்கண் **நினைக எனத் திரிந்து முடிதலின்** அடங்காதாயிற்றென்க. மீகண் என்பது அவ்வழி முடிபன்றெனின னும் இயல்பாதல்கோக்கி **உடன்கூறப்பட்டது.**
(சஅ)

உருக.

இடம்வரை கிளவிமுன் வல்லெழுத்து மிகஉம்
உடனிலை மொழியு முளவென மொழிப.

இது, மேற்கூறியவற்றுள் மீ என்பதற்கு வேறொரு முடிபு உதாதல் ததலிற்று.

இ-ள்:—இடம்வரை கிளவிமுன் வல்லெழுத்து மிகம் உடன் நிலை மொழியும் உள என மொழிப - இடத்தினை வரைந்துணர்த்தும் மீ என்னும் சொல்முன் இயல்பாய் முடிதலேயன்றி வல்லெழுத்து மிக்ருமுடியும் தம்மில் இயைத்து நின்றவையுடைய மொழி களும் உளவென்ற சொல்லுவர்.

12

சுகு

தொல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

உ-ம். மீக்கோள், மீப்பல் எனவரும்.

‘ உடனிலை ’ என்றதனால், மீங்குழி, மீத்தோல் என
மெல்லெழுத்துப்பெற்று முடிவனவும் கொள்க
(சக)

உருஉ. வேற்றுமைக் கண்ணு மதனோ ரற்றே.

இஃது, அவ்விற்றுப்பெயர் வேற்றுமைக்கண் முடியுமாறு உறுதல்
ததலிற்று.

இ-ள் :—வேற்றுமைக்கண்ணும் அதன் ஓர் அற்று -
ஈகாரவீற்றுப்பெயர் வேற்றுமைப்பொருட்புணர்ச்சிக்கண்ணும் ஆகாரவீற்று
அவ்வழியோடு ஒருதன்மைத்தாய் வல் லெழுத்து வந்தவழி
வல்லெழுத்துப்பெற்று முடியும்.

உ - ம். ஈக்கால்; சிறகு, தலை, புறம் எனவரும்.
(ருய)

உருஉ. நீயெ னொருபெய ருருபிய னிலையும்
ஆவயின் வல்லெழுத் தியற்கை யாகும்.

இஃது, அவ்விற்று வேற்றுமை முடிபினுள் ஒன்றற்கு வேறு
முடிபு உறுதல் ததலிற்று.

இ-ள் :—நீ என் ஒருபெயர் உருபு இயல் நிலையும்-நீ என சின்ற ஒரு
பெயர் உருபு புணர்ச்சிக்கண் செடுமுதல் குறுகி னகரவொற்றுப்பெற்று
முடிந்த இயல்பின்சண்ணே சின்றுமுடியும்; அ வயின் வல்லெழுத்து
இயற்கை ஆகும் - அவ்வாறு முடிந்தவிடத்து இயைபுவல்லெழுத்து
மிகாது.

உ-ம். சிண்ணை; செவி, தலை, புறம் எனவரும்.
(ருச)

உருச. உகர விறுதி யகர விபற்றே.

இஃது, உகரவீற்றுப்பெயர் அல்வழிக்கண் முடியுமாறு கூறதல் நதலிற்று.

இ-ள்:—உகர இறுதி அகர இயற்று - உகரவீற்றுப்பெயர் அல்வழிக்கண் அகர வீற்று அல்வழியின் இயல்பிற்குய் வல்லெழுத்து வந்தவழி வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்.

உ-ம். உடுக்குறிது ; சிறிது, தீது, பெரிது எனவரும்.

(ருஉ)

உருடு. சுட்டின் முன்னரு மத்தொழிற் றாகும்.

இஃது, இவ்வீற்றுச்சுட்டு வண்ணத்தொடு கூடி முடியுமாறு கூறதல் நதலிற்று.

இ-ள்:—சுட்டின் முன்னரும் அ தொழிற்று ஆகும் - உகரவீற்றுச் சுட்டின்முன் னரும் வல்லெழுத்து வரும்வழி அல்வகாவீற்று அல்வழியின் தொழிற்றாய் வல்லெழு த்து மிக்குமுடியும்.

உ-ம். உக்கொற்றன்; சாத்தன், தேவன், பூதன் எனவரும்.

(ருங)

உருசு. ஏனவை வரினே மேனிலை யிபல்பே.

இஃது, அவ்வீற்றுச்சுட்டு ஒழித்த ணைத்தொடு முடியுமாறு கூற்தல் நதலிற்று.

இ-ள்.—ஏனவை வரின் மேல் நிலை இயல்பு - உகரவீற்றுச் சுட்டின்முன் ஒழித்த ணைம் வருமொழியாக வரின் மேல் அகரவீற்றுச்சுட்டு முடித்து நின்ற நிலைமையின் இயல்பையுடையவாய் முடியும்.

உ-ம். உஞ்ஞாண், உத்தூல், உம்மணி எனவும்; உவ்யாழ், உவ்வட்டு எனவும்; உவவடை, உவ்வாடை, உவ்வெளரியம் எனவும்; உவவியுள எனவும் வரும். (இச)

எழுத்ததிகாரம் - உயிர்மயங்கியல்

௧௧

உருஎ. சுட்டுமுத விறுதி யிப்பா கும்மே.

இஃது, இவ்வீற்றுட் சிலவற்றிற்கு வல்லெழுத்து விலக்கி இடப்பு கூறுதல் நுதலிற்று.

இ-ள் :—சுட்டு முதல் இறுதி இயல்பாகும்-சுட்டெழுத்தினை முதலாகவுடைய உகர வீற்றுப்பெயர் மேற்கூறிய வல்லெழுத்து மிகாது இயல்பாய் முடியும்.

உ-ம். அதுகுறிது, இதுகுறிது, உதுகுறிது; சிறிது, நீது, பெரிது எனவரும். (இரு)

உருஅ. அன்றுவரு காலை யாவா குதலும்

ஐவரு காலை மெய்வரைந்து கெடுதலும்

செய்யுண் மருங்கி னுரித்தென மொழிப.

இஃது, இவ்வீற்றுச் சுட்டுமுதற்பெயர்க்கு ஓர் செய்யுள்முடிபு கூறுதல் நுதலிற்று.

இ-ள் :—அன்று வருகாலை ஆ ஆகுதலும் - அதிகாரத்தான் நின்ற சுட்டுமுதல்உகர வீற்றுப்பெயர் அன்று என்னும்சொல் வருமொழியாய் வருங்காலத்து அவ்வுகரம் ஆகாரமாகித்

திரிந்துமுடிதலும், ஐ வருகாலை மெய்வரைந்து கெடுதலும்-ஐ என்னும் சாரியை இடைவந்து முடியுங்காலத்து அவ்வுகரம் தான் ஊர்த்த மெய்யை ஒழித்துக் கெட்டுமுடிதலும், செய்யுள் மருங்கின் உரித்து என மொழிப-அவ்விருமுடிபும் செய் யுட்கண் உரித்தென்று சொல்லுவர்.

உ - ம். அதாஅன்றம்ம, இதாஅன்றம்ம, உதாஅன்றம்ம எனவும்; அதை மற்றம்ம, இதைமற்றம்ம, உதைமற்றம்ம எனவும் வரும். (ருசு)

உருசு. வேற்றுமைக் கண்ணு மதனோ ரற்றே.

இஃது, இவ்வீற்றுப்பெயர் வேற்றுமைக்கண் முடியுமாறு கூறுதல் நுதலிற்று.

இ - ன்:—வேற்றுமைக்கண்ணும் அதன் ஓர் அற்று - உகரவீற்றுப்பெயர் வேற் றுமைப்பொருட்புணர்ச்சிக்கண்ணும் அவ்வகரவீற்று அவ்வழியோடு ஒருதன்மைத்தாய் வல்லெழுத்து வந்தவழி வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்.

உ-ம். கடுக்காய்; செதின், தோல், பூ எனவரும். (ருசு)

உசுயி. எருவுஞ் செருவு மம்மொடு சிவணித்

திரிபிட னுடைய தெரியுங் காலை

அம்மின் மகரஞ் செருவயிற் கெடுமே

தம்மொற்று மிகுஉம் வல்லெழுத் தியற்கை.

இஃது, இவ்வீற்றுள் ஒன்றற்கு வல்லெழுத்து விவக்கிச் சாரியை விதியும் ஒன்

தற்கு வல்லெழுத்தினொடு சாரியை விதியும் உறுதல் துதலிற்று.

இ - ன்:—எருவும் செருவும் அம்மொடு சிலணி திரிபு இடன் உடைய தெரியும்
காண் - எரு என்னும் சொல்லும் செரு என்னும் சொல்லும் அம்முச்சாரியையொடு
பொருத்தி முன் சொன்ன வேற்றுமைப் பொதுவிதியின் வேறுபட்டு முடியும் இடனு
டைய ஆராய்க்காவத்து; அம்மின் மரம் செருவின் செடும் - அவ்வம்முச்சாரியையுது
ஈற்றின் மரம் செரு என்னும் சொல்லிடத்துக் கெட்டு முடியும்; வல்லெழுத்து இயற்கை
தம் ஒற்ற மிகும் - அவ்வாறு கெட்டவிடத்துச் செரு என்பது வல்லெழுத்தாகிய
இயல்பையுடைய தமது ஒற்ற மிக்கு முடியும்.

தொக்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

உம். எருவஞ்சுழி; சேறு, தாறு, பூழி எனவும்; செருவக்கனம்; சேனை, தானை,
பறை எனவும் வருகும்.

‘தெரியுங்காண்’ என்றதனால், எரு என்பதற்குப் பெரும்பான்மை வல்லெழுத்
துப்பேறும் நிறபான்மை வல்லெழுத்துப்பேறும், செரு என்பதற்குச் நிறபான்மை
வல்லெழுத்துப்பேறும் கொள்க. எருஞ்சுழி, எருக்குழி, செருக்கனம் எனவரும்.

‘வல்லெழுத்தியற்கை’ என்றதனால், உருபிற்குச் சென்ற சாரியை பொருட்கண்
சென்றவழி அவ்விருமொழிக்கும் அதிகார வல்லெழுத்துவீழ்வும் கொள்க. எருவின்
சேனை, செருவின்சேனை எனவரும்.

இன்னும் அதனானே, ‘அம்மொடு சிலணித் திரிபிட னுடைய’ என வல்லெழுத்
தின் கண்ணதாக வகாத்து கூறினமையின், அம்முச்சாரியை இயல்புகணத்துக்கண்
பெறுவன கொள்க. எருவனாற்சி, செருவனாற்சி எனவரும். (௧௮)

உகக. முகர வுகர நீடிட னுடைத்தே

உகரம் வருத லாவலி னுன.

இஃது, இவ்வீற்றிற் சிலவற்றிற்குச்
உறுதல் துதலிற்று.

செய்யுளுள் எய்தியதன்மேற் நிறப்பு விதி

இ - ன் :—பூகா உகரம் நீடு இடன் உடைத்து - இவ்வீற்றமொழிகளுள் பூகாத் தொடுகடிய உகாவீற்றமொழி அக்ஷரம் ஊகாரமாய் நீண்டு முடியும் இடன் உடைத்து; அ-வின் உகரம் வருதல் - அவ்விடத்து உகரம் வந்துமுடிசு.

‘இடனுடைத்து’ என்பதனான், இது செய்யுளிடத்தெனக்கொள்க.

உ-ம். “பழைப்பல் வன்ன பருவுகிப் பாவடி” எனவரும்.

(106)

உகஉ. ஒடுமரக் கிளவி யுதிமர விபற்றே.

இஃது, இவ்வீற்ற மரப்பெயருள் ஒன்றற்கு உவ்வெழுத்து விலக்கி மெவ்வெழுத்து விதித்தல் நதலிற்று.

இ - ன் :—ஒடு மரக்கிளவி உதிமர இயற்று-ஒடு என்னும் மாத்தினை உணரின்ற சொல் உதி என்னும் மாத்தின் இயல்பிற்குய் மெவ்வெழுத்துப் பெற்றுமுடியும்.

உ-ம். ஒடுங்கோடு; செநின், தேவல், பூ எனவரும்.

(107)

உகங். சுட்டுமுத விதுதி யுருபிப னிலையும்

ஒற்றிடை யிகாஅ வவ்வெழுத் தியற்கை:

இஃது, இவ்வீற்றுட் சிலவற்றிற்கு உவ்வெழுத்து விலக்கி நதலிற்று.

சாரியை வருத்தல்

இ - ன்:—சுட்டு முதல் இறுதி உருபு இயல் நிலையும் - சுட்டெழுத்தினை முதலாக அடைய உகரவீற்றச் சொற்கள் உருபுமுடிவிலித்தொன்ன இயல்பிலே நின்று அவ் சாரியை பெற்ற உகரம் சுட்டு முடியும்; வல்லெழுத்து இயற்கை ஒற்ற இடைமிகை அல்லிடத்த வல்லெழுத்து இயற்கையாகிய ஒற்ற இடைக்கண் மிகை.

உ-ம். அதன்சோடு, இதன்சோடு, உதன்சோடு; செந்நீர், தோல், பூ ணாவரும். 'ஒற்ற இடைமிகை' என்றதனால், சாரியை வருப்ப வல்லெழுத்து மிகைநென்பது பெற்றும். 'வல்லெழுத்தியற்கை' என்றதனால், இவ்வீற்றற் உருபிற்குச்சென்ற சாரி

எழுத்ததிகாரம் - உயிர்மயங்கியல்

கூஉ

யை பொருட்கண் சென்றவழி இயையபுலல்லெழுத்து வீழ்க்க. புறம் ணவரும்.

சடுவின்ருளர, சடுவின்
(க-க)

உகாச. ஊகார விதுதி யாகார வியற்றே.

இஃது, ஊகாரவீற்றுப்பெயர் அல்வழிக்கண் முடியுமாறு உறுதல் ததலிற்று.

இ - ன்:—ஊகார இறுதி ஆகார இயற்று - ஊகாரவீற்றுப்பெயர் அல்வழிக்கண் ஆகாரவீற்று அல்வழியின் இயல்பிற்றாய் வல்லெழுத்து

வந்தவழி வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்.

உ-ம் கொண்முக்கடிது; சிறிது, தீது, பெரிது எனவரும்.

(௧௨)

௨௬௫. வினையெஞ்சு கிளவிக்கு முன்னிலை

மொழிக்கும்

நினைபுங் காலை அவ்வகை வரையார்.

இஃது, இவ்வீற்று வினைச்சொல் முடியுமாறு உறுதல் நதலிற்று.

இ - ன் :—வினையெஞ்சு கிளவிக்கும் முன்னிலை மொழிக்கும் -

ஊகாரவீற்று வினை யெச்சமாகிய சொல்லிற்கும் முன்னிலைமொழியாகிய வினைச்சொல்லிற்கும், நினைபும் காலை அவ்வகை வரையார் - ஆராயும்காலத்து அவ்வல்லெழுத்து மிக்குமுடியும் உற் றினை நீக்கார்.

உ-ம். உண்ணுக்கொண்டான்; சென்றான், தந்தான், போயினான் எனவும்; கைதுக்கொற்றா; சாத்தா, தேவா, பூதா எனவும் வரும்.

‘நினைபுங்காலை’ என்றதனான், இவ்வீற்று உயர்நினைப்பெயர் அவ்வழிக்கண் வல் லெழுத்து மிக்கு முடிவனவொள்க. ஆடுஉக்குறியன், மகடுஉக்குறியன் எனவரும்.(௧௩),

௨௬௬. வேற்றுமைக் கண்ணு மதனோ ரற்றே.

இஃது, ஊகாரவீறு வேற்றுமைக்கண் முடியுமாறு உறுதல் நதலிற்று.

இ-ன் :—வேற்றுமைக்கண்ணும் அதன் ஓர் அற்று-ஊகாரவீறு வேற்றுமைப் பொருட் புணர்ச்சிக்கண்ணும் அவ்வாகாரவீற்று

அல்லவழியோடு ஒத்த இயல்பிற்குய் வல்லெழுத்து வந்தவழி
வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்.

உ-ம். கொண்முக்குழாம்; செலவு, தோற்றம், பறைவு எனவரும்.
(கச)

உகௌ. குற்றெழுத் திம்பரு மோரெழுத்து
மொழிக்கும்

நிற்றல் வேண்டும் முகரக் கிளவி.

இஃது, இவ்வீற்றிற் சிலவற்றிற்கு எய்தியன்மேற் சிறப்புவிதி
உறுதல் துதலிற்று.

இ - ன்:—குற்றெழுத்து இம்பரும் ஓர் எழுத்து மொழிக்கும் உகரக்
கிளவி நிற்றல் வேண்டும் - குற்றெழுத்தின்பின் நின்ற
ஊகாரவீற்றுமொழிக்கும் ஓரெழுத்தொரு மொழியாகிய
ஊகாரவீற்றுமொழிக்கும் உகரமாகிய எழுத்து நிற்றல் வேண்டும்.

உ - ம். உடுஉக்குறை, துஉக்குறை; செய்கை, தலை, புறம்
எனவரும்.

‘நிற்றல்’ என்றதனால் இவ்வீற்று உயர்நிணைப்பெயர்
வேற்றுமைக்கண் வல்லெழுத்து மிக்கு முடிவானவென்பது. ஆடுஉக்கை,
மகடுஉக்கை; செலி, தலை, புறம் எனவரும்.

உகஅ. பூவெ நெருபெய ராயிபல் பின்றே
ஆவயின் வல்லெழுத்து மிகுதலு முரித்தே.

இஃது, அவ்வீற்றுள் ஒன்றற்கு உகாரமும் வல்லெழுத்தும் விலக்கிப் பெரும்பான்மை மெல்லெழுத்தும் சிறுபான்மை வல்லெழுத்தும் பெறுமென எய்தியது விலக்கிப் பிறிது விதி வருத்தல் ததலிற்று.

இ - ன்:—பு என் ஒரு பெயர் அ இயல்பு இன்ற - பு என்னும் ஊகார வீற்றை புடைய ஒரு பெயர் மேற்சொன்ன உகாரமும் வல்லெழுத்தும் பெற்ற முடியும் அந்த இயல்பில்லாமையை உடைத்து. எனவே, வேறு ஓர் இயல்பிற்றாய் மெல்லெழுத்து மிக்ரு முடியும்.

அ வின் வல்லெழுத்து மிகுதலும் உரித்து - அவ்விடத்து அம்மெல்லெழுத்தே யன்றி வல்லெழுத்து மிக்ரு முடிதலும் உரித்து.

மெல்லெழுத்துப் பெறுமென்றது, உரையிற் . கோடலாற் கொள்ளப்பட்டது.

உ - ம். பூக்கொடி, பூக்கொடி ; செய்கை, தாமம், பந்து எனவரும். (சுச)

உசுச. ஊடுவ நெருபெய ராவொடு சிவனும்.

இஃது, இன்னும் அவ்வீற்றுள் ஒன்றற்கு உகாரமும் வல்லெழுத்தும் விலக்கி நிலை மொழி னகாரம் பெறுமென எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வருத்தல் ததலிற்று.

இ - ன்:—ஊ என் ஒரு பெயர் ஆவொடு சிவனும்-ஊ என்ற சொல்லப்படும் ஊகாரவீற்றையுடைய ஒரு பெயர் ஆகாரவீற்றில் ஆ என்னும் சொல்லொடு பொரு த்தி உகாரமும் வல்லெழுத்தும் பெருது நிலைமொழி னகரவொற்றுப் பெற்ற முடியும்.

உ - ம். ஊன்குறை ; செய்கை, தலை, புறம் எனவரும்.

(கௌ)

உளயி. அக்கென் சாரியை பெறுதலு முரித்தே
தக்கவழி யறிதல் வழக்கத் தான்.

இஃது, இன்னும் அதற்கு எய்தியதன்மேற் செப்புவிதி
உறுதல் றதலிற்று.

இ - ன் :—அக்கு என் சாரியை பெறுதலும் உரித்து -
அதிகாரத்தான் நின்ற ஊ என்னும் பெயர் மேற்கூறிய னகரத்தோடு
அக்கு என்னும் சாரியை பெற்று முடிதலும் உரித்து; வழக்கத்தான் தக்க
வழி அறிதல் - வழக்கிடத்த அம்முடிபு தக்க இடம் அறிக.

‘தக்க வழியறிதல்’ என்றதனால், சாரியை பெற்றவழி நிலமொழி
னகரம் விலக் குண்ணாது நின்றலும் முன் மாட்டேற்றால் விலக்குண்ட
வல்லெழுத்துக் கொதுநின்ற லும் கொள்க.

உ - ம். ஊனக்குறை; செய்யை, தலை, புறம் எனவரும்.

‘வழக்கத்தான்’ என்றதான், இவ்வீற்றுஉருபிற்குச் சென்ற
சாரியை பொருட்கண் சென்றவழி இயைபுவல்லெழுத்து வீழ்க்க.
கொண்முவின் குழாம் எனவரும். (கஅ)

உளக. ஆரீஉ மகரீஉ வாயிரு பெயர்க்கும்

இன்னிடை வரினு மான மில்லை.

இஃது, அவ்வீற்று உயர்நிலைப்பெயர்க்கு முன் எய்திய
வல்லெழுத்தேயன்றி, சாரியையும் பெறுமென எய்தியதன்மேற்
செப்புவிதி உறுதல் றதலிற்று.

இ-ள்:—ஆரீஉ மகரீஉ அ இரு பெயர்க்கும்-ஆரீஉ மகரீஉவாய அவ்விரண்டு பெயர்க்கும், இன் இடை வரினும் மானம் இல்லை-மேல் “குற்றெழுத் திம்பரும்” [உயிர் மயங்கியல்-௧௮] என்னும் குத்திரத்தின் “சிற்றல்” எனபதனால் வந்த வல்வெழுத் தேயன்றி இன்சாரியை இடை வரினும் குற்றம் இல்லை.

எழுத்த்திகாரம் - உயிர்மயங்கியல்

௧௮

உ - ம். ஆரீஉவின்னை, மகரீஉவின்னை; செவி, தலை, புறம் என வரும்.

‘ மானமில்லை ’ என்றதனால், இன் பெற்றவழி மேல் இலேசினனெய்திய வல்வெழுத்து வீழ்க்க.

(௬௬)

உஎஉ. எகர வொகரம் பெயர்க்கீ றுகா முன்னிலை மொழிய வென்மனார் புலவர்.

தேற்றமுஞ் சிறப்பு மல்வழி யான.

இஃது, எகரவீற்றிற்கும் ஓகரவீற்றிற்கும் ஈராகாத நிலையில் லேறுபாடு உணர்த்து தல் ததலிற்று.

இ - ள் :—எகரம் ஓகரம் பெயர்க்கு ஈறு ஆகா-எகரமும் ஓகரமும் பெயர்ச்சொற்கு ஈறு ஆகா ; முன்னிலை மொழிய என்மனார் புலவர் - வினைச்சொல்லுன் முன்னிலை மொழியிடத்தனவென்று சொல்லுவார் புலவர் ; தேற்றமும் சிறப்பும் அல்வழியான்- தேற்றப்பொருண்மையில் வரும் இடைச்சொல் எகரவீறும் சிறப்புப்பொருண்மையின் வரும்

இடைச்சொல் ஓகாரவீறும் அல்லாதலிதத்து.

உ - ம். ஏன எனவும், ஒடு என வும் வரும். இவை முன்னிலைவினை.

ஏன கொண்டான், ஒடு கொண்டான். இவை இடைச்சொல்.
(ஏய)

உளங். தேற்ற வெகரமுஞ் சிறப்பி நெய்வும்
மேற்கு றியற்கை வல்லெழுத் துமிகா.

இது, முன் ஈனும் என்னப்பட்ட ஏகா ஓகா ஈற்று இடைச்சொற்கும் அவ்வீற்று முன்னிலைவினைச்சொற்கும் முடிபு கூறுதல் நுதலிற்று.

இ - ன் :—தேற்ற ஏகாமும் சிறப்பின் ஒவ்வும் -
தேற்றப்பொருண்மையில் வரும் ஏகாவீற்று இடைச்சொல்லும்
சிறப்புப்பொருண்மையில் வரும் ஓகாவீற்று இடைச் சொல்லும், மேல்
கூறு இயற்கை வல்லெழுத்து மிகா-மேலை முன்னிலை வினைச்சொற் குக்
கூறப்படும் இயல்புடைய வல்லெழுத்து மிகாவாய் இயல்பாய் முடியும்.

‘மேற் கூறியற்கை வல்லெழுத்து மிகா’ என்றதனால், “வந்தது
கண்டு வாராதது உணர்க” என்னும் தந்திரவுத்தியகையான்
வல்லெழுத்து மிகு மென்பது கூறப்பட்டதாயிற்று.

உ - ம். யானேன கொண்டேன், நீயேன கொண்டாய், அவனேன
கொண்டான் எனவும்; ஒடுகொண்டேன், ஒடுகொண்டாய், ஒடு
கொண்டான் எனவும் வரும். இவை இடைச்சொல்.

| ஏனக்கொற்றா, ஒடுக்கொற்றா; சாத்தா, தேவா, பூதா எனவும் வரும். இவை
முன்னிலைவினை. ‘இயற்கை’ என்றதனால், அம்முன்னிலைவினைகளை அளபெடை
யாக நிதிக்கொள்க.
(ஏச)

உளச. ஏகாசி இறுதி யுகாசி வியற்றே.

இஃது, ஏகாசிவீற்ற அல்வழி முடிபு கூறுதல் துதலிற்று.

இ - ன்:—ஏகாசி இறுதி ஊகாசி இயற்ற - ஏகாசிவீற்றுப்பெயர் அல்வழிக்கண்
ஊகாசிவீற்ற அல்வழியின் இயல்பித்யம் வல்லெழுத்து கந்தவழி வல்லெழுத்து மிக்கு
முடியும்.

உ - ம். சேக்கிழை; சிறிது, நீது, பெரிது எனவரும்.

(எஉ)

உஉ

தொல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

உளடு. மாறுகொ ளெச்சமும் வினாவு மெண்ணும்

கூறிய வல்லெழுத் தியற்கை யாகும்.

இஃது, அஃதீற்ற இடைச்சொற்கு முடிபு கூறுதல் துதலிற்று.

இ - ன் :—மாறுகொள் எச்சமும் வினாவும் எண்ணும் -
மாறுபாடுகோடையுடைய எச்சப்பொருண்மைக்கண் வரும் ஏகாசிவீற்று
இடைச்சொல்லும் வினாப்பொருண்மைக் கண்வரும் ஏகாசிவீற்று
இடைச்சொல்லும் எண்ணப்பொருண்மைக்கண் வரும் ஏகாசிவீற்று
இடைச்சொல்லும், கூறிய வல்லெழுத்து இயற்கை ஆகும் - மேற்கூறிய
வல்லெழுத்துப் பெருது இயல்பாய் முடியும்.

உ - ம். யானே கொண்டேன் ; சென்றேன், தந்தேன்,

போயினேன் எனவும் : கீயே கொண்டாய்; சென்றாய், தந்தாய்,
போயினாய் எனவும் : கொற்றனே சாத்தனே தேவனே பூதனே
எனவும் வரும்.

‘கூறிய’ என்றதனால், பிரிவினப்பொருண்மைக்கண்ணும்
சுற்றைக்கண்ணும் வரும் சொற்களின் இயல்புமுடிபு கொள்.

அவனே கொண்டான் என்பது பிரிவினை. ஈடலே பாடெழுத்
தொலிக்கும் என்பது சுற்றை.

(எரு)

உஎசு. வேற்றமைக் கண்ணும் மதனோ ரற்றே

இஃது, இவ்வீற்றவேற்றமை முடிபு கூறுதல் ததலிற்று.

இ - ள் :—வேற்றமைக்கண்ணும் அதன் ஓர் அற்ற - கொளவீறு
வேற்றமைப் பொருட்புணர்ச்சிக்கண்ணும் அல்லுரைவீற்று
அவ்வழியேயுமி ஒருதன்மைத்தாய் வல் வெழுத்து வந்தவழி
வல்வெழுத்து மிக்கு முடியும்.

உ - ம். வேக்குடம்; சாடி, துதை, பாளை எனவரும்.

(எசு)

உஎஎ. ஏயெ னிறுதித் தெகரம் வருமே.

இஃது, அவ்வீற்றிற்கு ஏய்நியதன்மேற் நிறப்புவிதி கூறுதல்
ததலிற்று.

இ - ள் :—ஏ என் இறுதிக்கு ஏகம் வரும் -

அவ்வேற்றமைக்கண் ஏ என்னும் இறுதிக்கு ஏகம் வரும்.

உ - ம். ஏஎக்கொட்டில்; சாலை, துனை, புழை எனவரும்.

‘உரையிற்சோடல்’ என்பதனான், அவ்வொரப்பேறு

பொருத்தினவழிக் கொள்.

(எடு)

உளஅ. சேவென் மரப்பெய ரொடுமர வியற்றே.

இஃது, அங்ங்ந்தன் ஒன்றற்கு வல்லெழுத்து விலக்கி
மெல்லெழுத்து விதித் தல் ததலிற்ற.

பு

இன்:—சே என் மரப்பெயர் ஒடு மர இயற்ற - சே என்னும்
மரத்தினை உணர நின்ற பெயர் ஒடுமரத்தின் இயல்பிற்குய்
மெல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்.

உ-ம். சேங்கோடு; செதின், தோல், பூ எனவரும்.

(எக)

உளக. பெற்ற மாயின் முற்றவின் வேண்டும்.

இஃது, அம்மரப்பெயரல்லாத சே என்பதற்கு வேறுமுடிபு

உறதல் ததலிற்ற.

எழுத்தநிகாரம் -

உயிர்மயங்கியல்

கௌ

இ-ன்.—பெற்றம் ஆயின் முற்ற இன் வேண்டும் - மேற்கூறிய
சே என்பது பெற்றத்தினை உணரநின்ற பொழுதாயின் முடிய
இன்சாரியை பெற்ற முடியவேண்டும். உ - ம். சேலின் கோடு ;
செலி, தலை, புறம் எனவரும்.

'முற்ற' என்றதனால் இச் சே என்பது அடுத்தோத்தான் இன்
பெற்றவழியும், அதுவே மரப்பெயராய் உருபிற்கு எய்திய
சாரியைஇன் பெற்றவழியும், பிறசொல் அங்ஙாறு இன் பெற்றவழியும்
இயைபுயல்வெழுத்து வீழ்க்க.

உ-ம். சேலிங்கோடு ; செலி, தலை, புறம் எனவும்:

சேலின்னோடுசெதின்

தோல், பூ எனவும்: ஏலிங்கடுமை; சிறுமை, தீமை, பெருமை எனவும்
வரும். (எஎ)

உஅக. ஐகார விறதிப் பெயர்நிலை முன்னர்

வேற்றமை யாயின் வல்லெழுத்து மிகுமே.

இஃது, ஐகாரவீற்ற அல்வழிமுடிபு தொகைமரபினுட்
கூறியின்றமையின் அதன் வேற்றமை முடிபு கூறதல் நுதலிற்று.

இன்.—ஐகார இறுதிப் பெயர்நிலைமுன்னர் - ஐகாரவீற்றப்
பெயர்ச்சொல்முன் னர், வேற்றமை ஆயின் வல்லெழுத்து மிகும் -
அதிகாரத்தாற் க ச த ப முதல் மொழி வந்தவழி
வேற்றமைப்பொருட்புணர்ச்சியில் தமக்குப்பொருத்தின் வல்லெழுத்து
மிக்கு முடியும்.

உ-ம். யானைக்கோடு; செலி, தலை, புறம் எனவரும்.
(எஅ)

உஅஉ. சுட்டுமுத விறதி யுருபிப னிலையும்.

இஃது, இவ்வீற்றுட் சுட்டுமுதற்பெயர்க்கு வல்லெழுத்தொடு
வற்ற வருத்தல் நுதலிற்று.

இன்.—சுட்டு முதல் இறுதி உருபு இயல் நிலையும் -
சுட்டெழுத்தினை முதலாக வுடைய ஐகாரவீற்றப்பெயர்

உருபுபுணர்ச்சியிற் கூறிய இயல்பின்கண்ணே நின்று ஐகாரம்
கொடும் கொட்டும் வற்றுப்பெற்று முடியும். [உருபியல் குத் - இ
பார்க்க]

உ - ம். அவையற்றுக்கோடு, இவையற்றுக்கோடு,
உவையற்றுக்கோடு; செவி, தலை, புறம் எனவும்: அவற்றுக்கோடு,
இவற்றுக்கோடு, உவற்றுக்கோடு; செவி, தலை, புறம் எனவும் வரும்.
(எக)

உஅக. விசைமாத் கிளவியு ஞெமையு நமையும்
அவைமுப் பெயருஞ் சேமர விபல.

இஃது, இவ்வீற்றுள் மரப்பெயர் சிலவற்றிற்கு வேறு முடிபு
கூறுதல் துதலிற்று.

இ-ள் :--விசை மாக்கினவியும் ஞெமையும் நமையும் அவை
முப்பெயரும் - விசை என்னும் மரத்தினை உணரநின்ற சொல்லும்
ஞெமை என்னும் மரத்தினை உணரநின்ற சொல்லும் நமை என்னும்
மரத்தினை உணரநின்ற சொல்லும் ஆகிய அம் மூன்று பெயரும்,
சேமர இயல் - மேற்கூறிய வல்லெழுத்துமிகாது சே என்னும் மரத்
தினது இயல்பினவாய் மெல்லெழுத்து யிக்கு முடியும்.

உ-ம். விசைங்கோடு, ஞெமைங்கோடு, நமைங்கோடு; செதின்,
தோல், பூ என வரும்.

13

(அ) விசை

தொல்லுப்பியம் - துளம்பூரணம்

உதா. பரிசு மனசு மனசைக் கிளவியும்

நினைபும் காலம் யம்மொடு சிவனும்

ஐயெ னீறுதி பகைவனாந்து செடுமே

மெப்பவ னெழிய வென்மனார் புலவர்.

இதையும் அது.

இ-ள் :—பரிசும் அனையும் ஆலினைக் கிளவியும்-பரிசு என்னும்

சொல்லும் அனா

என்னும் சொல்லும் ஆலினை என்னும் சொல்லும் நினைபுக்காலம்

அம்மொடு சிவனும்-

நாபுக்காலத்து மேற்கூறிய வல்லெழுத்து மிகாது அம் என்னும்

சாரிபையொடு பொருத்தி முடிபும். ஐ என் இறுதி அனா

வனாந்துசெடும் - அவ்விடத்து ஐ என்னும் ஈறு அனா என்னும்

சொல்லு நீக்கிக் செடும், மெப் அகன் ஒழிய என்மனார் புலவர்.

தன்னொலாப்பட்ட மெய் அச்சொல்லிடத்தே ஒழியவென்று

சொல்லுவார் புலவர்.

உம். பனங்காய், செநின், தோல், பூ எனவும்:

அனாவக்கோடு; செநின், தோல், பூ எனவும்: ஆலிளக்கோடு; செநின்,

தோல், பூ எனவும் வரும்.

‘நினைபுக்காலம்’ என்றதனால், பிறவும் தாதுனை, வழுதுனை, தில்லை,

ஒலை எனவரு வனவற்றிற்கும் அம்முக்கொடுத்த ஐகாரம்செடுத்தத்

தாதுணங்காய், வழுதுணங்காய் தில்லங்காய், ஒலம்போழ் என்று முடிக்க.

(அக)

உஅதி. பணியின் முன்னரட்டுவரு காலை
 நிலையின் குரு அம்பை ஹயிரே
 ஆகாரம் வருத லாவயி னான.

இதவும் அது.

இன் :—பணியின்முன்னர் அட்டு வருகாலை - மேற்கூறிய
 வழியேயன்றி பண என்னும் சொல்லின்முன்னர் அட்டு என்னும்
 சொல் வருமொழியாய் வருக்காலத்து, நிலை இன்றாகும் ஐ என் உயிர் -
 நிற்கல் இன்றும் ஐ என்னும் உயிர்; அ உயின் ஆகாரம் வருதல்
 - அவ்விடத்து ஆகாரம் வந்து அம்மெய்ம்மேல் ஏறிமுடிசு.

உ-ம். பனாஅட்டு எனவரும்.

‘ ஆவின் ’ என்றதனால், விச்சாவாதி
 என்றும்போல்வனவற்றது வேற்றமை முடிபுகொள்க.
 (அஉ)

உஅசு. தொடிமுன் வரினே அப்பல ஊர்ப்பக்
 கடிநிலை யின்றே வல்லெழுத்து மிகுதி.

இதவும் அது.

இன் :—தொடி முன் வரின்-தொடி என்னும் சொல் பண
 என்னும் சொல்முன் ஊர்வரின், ஐ அவன் நிற்ப வல்லெழுத்து மிகுதி
 கடிநிலை இன்ற-மேற் செலும் எனப் பட்ட ஐகாரம் ஆண்டுக் கொடே
 நிற்ப வல்லெழுத்துமிகுதி நீக்கும் நிலைமையின்று.

உ - ம். பணக்கொடி எனவரும்.

‘கடிநிலை’ என்றதனால், இவ்வீற்றன் எடுத்தோத்தானும் இன்னெனும் அம்மும்
 சாரியையும் பிதாசாரியையும் பெற்றவழி இவையுலவல்லெழுத்து வீழ்க்க. இன்னும்

இதனான, உருபிற்குச் சென்ற சாரியை பொருட்டுச் சென்றவழியும் இயையுதல்
 வெழுத்த கீழ்க். பனைபின்னாய், அதரபின்னோடு, ஆயிரையின்னோடு எனவும்; வினை

எழுத்தறிகாரம் - உயிர்மயங்கியல்

உக

யின்னோடு, னொமையின்னோடு, நமையின்னோடு எனவும்;
 தாதுணையின்னாய், உழுதுணை யின்னாய் எனவும்; வழுயின்னோடு,
 வழுயின்பு எனவும் வரும். 'அவன்' என்றதனால், . பனைத்திரன் என
 வல்வெழுத்துப்பேற்றம்கொள்க. (அக)

உஅள. திங்களு நாளு முந்துகின்ற தன்ன.

இஃது, இயையுதல்வெழுத்தினொடு சாரியைப்பேற்றம் வல்வெழுத்திலக்கிச்
 சாரியைப்பேற்றம் உறுகின்றமையின் எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதியும்
 எய்தியதிலக் கிப் பிறிதுவிதியும் வருத்தல் றதலிற்று.

இன்:—திங்களும் நாளும் முந்து கின்ற அன்ன -
 ஐகாரவீற்றத் திங்களை உணரவின்ற பெயரும் அவ்வீற்று நான
 உணரவின்ற பெயரும் முன் இகரவீற்றத் திங்களும் நாளும் கின்ற
 தன்மையகாய் இக்கும் ஆனும் பெற்று முடியும்.

உ - ம். சித்திரைக்குக் கொண்டான், கேட்டையாற் கொண்டான்
 ; சென்னுன் தந்தான், போயினுன் எனவரும்.

நான் முன்உருது திங்கன் முன்உறியவதனால், கரியவற்றுக்கோடு
 எனவும்; அவை யத்துக்கொண்டான் எனவும்; வழுங்கோடு,
 உழுங்கோடு எனவும்; கலைக்கோடு, கலைக் கோடு எனவும் இவ்வீற்று
 முடியாதன வெல்லாம் கொள்க. (அச)

உஅஅ. மழையென் கிளவி வளியிய னிலையும்.

இஃது, இஹபபுலவ்லெழுத்தினோடு அத்துப்பேறும் வல்வெழுத்து
லிலக்கி இன் னும் வருக்கின் தமையின் எய்தியதன்மேற் செற்புவிதியும்
எய்தியதுலிலக்கிப் பிறிது விதியும் உறுதல் துதலிற்று.

இ - ன் :—மழை என் கிளவி வளி இயல் நிலையும்—மழை என்னும்
ஐகார வீற்றுச் சொல் இகரவீற்று வளி என்னும் சொல் அத்தும்
இன்னும் பெற்ற முடிந்த இயல்பின் கண்ணே நின்று முடியும்.

உ-ம். மழையத்துக் கொண்டான், மழையிற்கொண்டான் ;
சென்றான், தந்தான் போயினான் எனவரும்.

(அடு)

உஅக. செய்யுண் மருக்கின் வேட்டை பென்னும்

ஐயெ னிறதி யவாமுன் வரினே

மெய்யொடுக் கெடுத லென்மனார் புலவர்

டகார ணகார மாதல் வேண்டும்.

இஃது, இவ்வீற்றுள் ஒன்றற்கு அல்வழிக்கண் செய்யுள்
முடிபுகூறுதல் துதலிற்று.

இ-ன் :—செய்யுண் மருக்கின் வேட்டை என்னும் ஐ என் இறதி -
செய்யுளிடத்து அல்வழிக்கண் வேட்டை என்னும் ஐகார வீற்றுச்சொல்,
அவா முன்வரின்—அவா என் னும் சொல் தனக்கு முன்னர் வரின்,
மெய்யொடும் கெடுதல் என்மனார் புலவர்—அவ் வகாரம் தான் ஊர்க்கத்
மெய்யொடுக்கடக் கெடுகவென்று சொல்லுவர் புலவர்; டகாரம்
ணகாரம் ஆதல் வேண்டும்—அவ்விடத்து நின்ற டகாரவொற்ற
ணகாரவொற்றாய்த்

நிரித்தமுடிதல் வேண்டும்.

உ - ம். 'வேணவா கலிய வெய்ய ஷிரா' எனவரும்.
தொலைபாக்ககொள்ச. அகாவென்பது அம்பேய் காவின் மிகதி.

இதனை உம்மைத்

ஈ . . .

தோல்காப்பியம் -

இளம்பூரணம்

இவ்வவழியை வேற்றமை முடிபிற்கு முன் உருததனால் விச்சாவாதி என்றும்
போல வரும் உம்மைத்தொகை அவ்வழி முடிபும், பாறங்கல் என இருபெயரொட்டு
அவ்வழி முடிபும் கொள்க.

(அக)

உகயி. ஓகார விறுதி யேகார வியற்றே.

இஃது, ஓகாரவீற்று அவ்வழிமுடிபு கூறுதல் துதலிற்று.

இ - ள் :—ஓகார இறுதி ஏகார இயற்று-ஓகாரவீற்று
அவ்வழிப்பெயர்ச்சொல்

ஏகாரவீற்று அவ்வழி இயல்பிற்குய் வல்லெழுத்து வந்தவழி
வல்லெழுத்து மிக்கு
முடிபும்.

உ - ம். ஓக்கடிது; சிறிது, நீது, பெரிது எனவரும்.

(அஎ)

உகக. மாறுகொ ளெச்சமும் வினாவு மையமும்

கூறிய வல்லெழுத் தியற்கை யாகும்.

இஃது, இவ்வீற்று இடைச்சொல் முடிபு கூறுதல் துதலிற்று.

இ - ள் :—மாறுகொள் எச்சமும் வினாவும்

ஐயமும்-மாறுபாட்டினைக்கொண்ட எச்

சப்பொருண்மையினைபுடைய ஓகாரமும்

வினாப்பொருண்மையையுடைய ஓகாரமும் ஐயப்பொருண்மையினையுடைய ஓகாரமும், கூறிய வல்லெழுத்து இயற்கை ஆகும்-முன் ஓபயர்க்குக் கூறிய வல்லெழுத்தின்றி இயல்பாய் முடியும்.

உ-ம். யானோகொண்டேன் எனவும், நீயோகொண்டாய் எனவும், பத்தோபதி னொன்றோ எனவும் வரும்.

‘கூறிய’ என்றதனால், பிரிநிலையும் தெரிநிலையும் சிறப்பும் எண்ணும் ஈற்றசையும் இயல்பாய் முடிதல் கொள்க.

அவனோகொண்டான் எனவும், நன்றோநீதோவன்று எனவும், ஒது கொண்டான் எனவும், “ருன்றுறழ்ந்த கனிமென்கோ கொய்யுளைய மாவென்கோ” எனவும், யானோதேதேன் எனவும் வரும்.

(அஅ)

உகஉ. ஒழிந்தத நிலையு மொழிந்தவற் றியற்றே.

இதவும் அது.

இ-ள்:—ஒழிந்ததன் நிலையும் ஒழிந்தவற்று இயற்று-ஒழியிசை ஓகாரத்தினது நிலையும் மேற்கொல்லியொழிந்த ஓகாரங்களின்-இயல்பிற்கும் இயல்பாய்முடியும்.

உ-ம். கொளலோகொண்டான் எனவரும்.

(அக)

உகங. வேற்றமைக் கண்ணு மதனோ ரற்றே

ஒகரம் வருத லாவயி னான.

இஃது, அவ்விற்று வேற்றமை முடிபுகுதல் ததலிற்று.

இ-ள்:—வேற்றமைக்கண்ணும் அதன் ஓர் அற்று-ஒகாரவீற்று வேற்றமைக்கண் ணும் அவ்வோகாரவீற்று அவ்விழியோடொத்து வல்லெழுத்துப்பெற்றுப் புணரும். அவியின் ஒகரம் வருதல்-அவ்விடத்து ஒகரம் வருக.

உ-ம். ஒதுக்கீமை; சிறுமை, நீமை, பெருமை எனவரும்.
(கஉ)

உகச. இல்லொடு கிளப்பி னியற்கை யாகும்.

இஃது, எய்தியது ஒருமருங்கு மறுத்தல் ததலிற்று.

இ - ள் :—இல்லொடு கிளப்பின் இயற்கை ஆகும்—ஒகாரவீற்றுக்
கோ என்னும் மொழியினை இல் என்னும் வருமொழியொடு சொல்லின்
ஒகாரம் மிகாது இயல்பாய் முடியும்.

எழுத்த்திகாரம் - உயிர்மயங்கியல்

யக

உ - ம். கோயில் எனவரும்.

நிலைமொழி ஒகா வெழுத்துப்பேறும் வரையாது கூறினவழி காண்கு கணத்துக்கண்
ணும் செல்லுமென்பதனாற் பெற்றும். கோவென்றது உயர்நினைப்பெயான்றோ
வெனின், கோவந்ததென அஃறிணையாய் முடிதலின் அஃறிணைப்பாற் பட்டது
போலும்.

(கக)

உகடு. உருபிய னிலையு மொழியுமா ருளவே

ஆலயின் வல்லெழுத் தியற்கை யாகும்.

இஃது, அவ்வீற்றிற் சிலவற்றிற்கு வல்லெழுத்து விலக்கிச் சாரியை
வருத்தமை யின் எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி கூறுதல் ததலிற்று.

இ - ள் :—உருபு இயல் நிலையும் மொழியும் உள-அவ்வீற்றுட் சில
உருபுபுணர்ச்சி யது இயல்பிலே நின்ற ஒன்சாரியை பெற்று முடியும்

மொழிகளும் உன; அவயின் வல் லெழுத்து இயற்கை ஆகும்-அவ்விடத்து வல்லெழுத்தின்றி இயல்பாய் முடியும். உ - ம். கோளுக்கை; செவி, தலை, புறம் எனவரும்.

இதனானும் பெற்றும், சாரியைப்பேறு
வருமொழி வல்லெழுத்து விலக்காமை. (கஉ)

உகக. ஒளகார விறுதிப் பெயர்நிலை முன்னர்
அல்வழி யானும் வேற்றுமைக் கண்ணும்
வல்லெழுத்து மிகுதல் வரைநிலை யின்றே
அவ்விரு விற்தும் உகரம் வருதல்
செவ்வி தென்ப சிறந்திசி னோரே.

இஃது, ஒளகாரவீறு அல்வழிக்கண்ணும் வேற்றுமைக்கண்ணும் முடியுமாறு கூறு தல் துதலிற்று.

இ - ள்:—ஒளகார இறுதி பெயர்நிலை முன்னர் அல்வழியானும் வேற்றுமைக் கண்ணும் வல்லெழுத்து மிகுதல் வரைநிலை இன்றி-ஒளகாரவீற்றுப் பெயர்ச்சொல் முன்னர் வல்லெழுத்துமுதல்மொழி வரின் அவை அல்வழிக்கண்ணும் வேற்றுமைக் கண்ணும் வல்லெழுத்து மிகுமுடிதல் நீக்கும் நிலையின்றும். அ இருசுற்றும் உகரம் வரு தல் செவ்விது என்ப சிறந்திசினோர்-அவ்விருகூற்று முடியின்கண்ணும் நிலைமொழிக் கண் உகரம் வந்துமுடிதல் செவ்விதென்று சொல்லுவர் சிறந்தோர்.

உ - ம். கௌவுக்கடிது; சிறிது, தீது, பெரிது எனவும்:

கௌவுக்கடுமை; சிறமை, தீமை, பெருமை எனவும் வரும்.

‘செவ்விது’ என்றதனால், மென்கணத்துக்கண்ணும்
இடைக்கணத்துக்கண்ணும் இருவழியும் உரைப்பேறகொள்க.
கௌவுஞ்ஞான்றது, கௌவுஞ்ஞாற்சி எனவும்; கௌவு வலிது, கௌவு உலிமை
எனவும்வரும்.

‘நிலை’ என்றதனால், கௌவின்கடுமை என
உருபிற்குச்சென்றசாரியை பொருட் . கண் சென்றவழி,
இயைபுவல்லெழுத்து வீழ்வுகொள்க. (கூக)
சுழாவது-உயிர்மயங்கியல் முற்றிற்ற.

எட்டாவது - புள்ளிமயங்கியல்.

இவ்வோத்து என்ன பெயர்த்தோவெனின், புள்ளியீற
வன்கணத்தோடும் சிறு பான்மை பிறகணத்தோடும் மயங்கிப்புணரும்
இயல்பு உணர்த்தினமையின் புள்ளிமயங்கியல் என்னும் பெயர்த்து.

உகௌ. ஞகாரை யொற்றிய தொழிற்பெயர் முன்னர்
அல்லது கிளப்பினும் வேற்றுமைக் கண்ணும்
வல்லெழுத் தியையி னவ்வெழுத்து மிகுமே

உகரம் வருத லாவயி னுன.

இத்தலைக்குத்திரம் என் நுதலிற்றோவெனின், ஞகாரவீற வன்கணத்தோடு இரு வழிக்கண்ணும் புணருமாறு உறுதல் நுதலிற்ற.

இ-ள்:—ஞகாரை ஒற்றிய தொழிற்பெயர் முன்னர்-ஞகாரம் ஈற்றின்கண் ஒற் றுகின்ற தொழிற்பெயரின்முன்னர், அல்லது கிளப்பினும் வேற்றுமைக்கண்ணும்- அவ்வழியைச் சொல்லுமிடத்தும் வேற்றுமைக்கண்ணும், வல்லெழுத்து இயையின் அவ்வெழுத்து மிகும் - வல்லெழுத்துமுதல்மொழி வருமொழியாய் இயையின் வல் லெழுத்துவருமொழிக்கண் மிக்குமுடியும். அ வயின் உகரம் வருதல் - ஆண்டு நிலைமொழிக்கண் உகரம் வருக.

உ-ம். உரினுக்கடிது; சிறிது, தீது, பெரிது எனவும் :
உரினுக்கடுமை ; சிறுமை, தீமை, பெருமை எனவும் வரும்.
(ச)

உகாஅ. ஞாமவழியையினு முகா நிலையும்.

இஃது, அவ்வீற மென்கணத்தோடும் இடைக்கணத்துவகாத் தோடும் முடியுமாறு உறுதல் நுதலிற்ற.

இ-ள்:—ஞ ந ம வ இயையினும் உகரம் நிலையும்-அந்த ஞகாரவீற வன்கணமன்றி ஞ ந ம வ முதன்மொழி வருமொழியாய் இயையினும் நிலைமொழிக்கண் உகரம் நிலை பெற்று முடியும்.

உ - ம். உரினுஞான்றது; நீண்டது, மாண்டது எனவும் :
உரினுஞாற்சி; நீட்சி, மாட்சி எனவும் : உரினுவலிது; வலிமை

எனவும்வரும்.

இடைக்கணத்து யகரத்தோடும் உயிரோடும் புணருமாறு தொகைமுரபினுள் “உகர மொடு புணரும் புள்ளி யிறதி” [குத்-உக] என்பதனுட் கூறப்பட்டது. (உ)

உகக. நகர விறுதியு மதனோ ரற்றே.

இது, நகரவீற்று மேற்கூறிய கணங்கனோடு ஒருவழிமுடியுமாறு கூறுதல் தலிற்று.

இ - ன்:—நகர இறுதியும் அதன் ஓர் அற்று-நகரவீற்றுப்பெயரும் மேற்கூறிய கணங் கனோடு புணரும்வழி அஞ்ஞகாரவீற்றோடு ஓர்

இயல்பிற்சூய்முடியும். எழுத்ததிகாரம் - உயிர்மயங்கியல்
நக:

உ - ம். பொருதக்கடிது; சிறிது, தீது, பெரிது எனவும்; பொருத ஞான்றது; நீன்

-து, மாண்டது எனவும் : பொருதவலிது எனவும் ஒட்டுக.
(க)

நா. வேற்றுமைக் குக்கெட் வகர நிலையும்.

இஃது, அவ்வீற்றுவேற்றுமைக்கண் நிலைமொழிமுடிபு வேரூய் முடியுமாறு கூறு தல் தலிற்று.

இ - ன்:—வேற்றுமைக்கு உ கெட் அகரம் நிலையும்-அக்கரவீற்று வேற்றுமைப்பொ ருட்புணர்ச்சிக்கண் அய்திய நிலை மொழி உகரம் கெட்

அகரம் நிலைபெற்று முடியும்.

உ - ம். பொருளக்கடுமை; சிறுமை, தீமை, பெருமை எனவும்; பொருளஞாற்சி; நீட்சி, மாட்சி எனவும்; பொருளவறுமை எனவும் வரும்.

‘அகரம்நிலையும்’ என்னுது ‘உகரங்கெட்’ என்றதனான், அவ்விருவீற்றின் உருபிற் குச் சென்றசாரியை பொருட்கண்ண்சென்றவழி இயைபுவல்லெழுத்துவீழ்வும் சிறுபான் மை உகரப்பேறும் கொள்க. பொருளின்குறை, உரிஞின்குறை எனவும்; “உயவல் யாளை பொருதச்சென் தன்ன ” [அகம்-சுரு] எனவும் வரும்.

(ச)

நாசக. வெரிநெ னிறுதி முழுதங் கெடுவழி

வருமிட னுடைத்தே மெல்லிழுத் தியற்கை.

இஃது, அக்கரவீற்று ஒருமொழிக்கு எய்தியது விலக்கிப் பிறிதவீதி வருத்தல் ததலிற்று.

இ - ள்:—வெரிந் என் இறுதி முழுதங் கெடுவழி—வெரிந் என்றுசொல்லப்படும் கரவீற்றுமொழி தன்ஈற்றகரம் முன்பெற்ற அகரத்தோடு எஞ்சாமற்கெட்டலிடத்து, மெல்லெழுத்து இயற்கை வரும் இடன் உடைத்து - மெல்லெழுத்துப் பெறம் இயல்பு வந்து முடியும் இடனுடைத்து.

உ - ம். வெரின்குறை; செய்கை, தலை, புறம் எனவரும்.

(இ)

நாஉ. ஆவயின் வல்லெழுத்து மிகுதனு முரித்தே.

இஃது, இன்னும் அம்மொழிக்கு எய்தியதோர் முடிபு உறதல் ததலிற்று.

இ - ன்:—அ வயின் வல்லெழுத்து மிகுதலும் உரித்து-அவ்வெரிங்
என்னும்சொல் அவ்வாறு ஈறு கெட்டுநின்றவிடத்து
மெல்லெழுத்தேயன்றி வல்லெழுத்து மிக்கு முடி தலும் உரித்து.

உ - ம். வெரிக்குறை; செய்கை, தலை, புறம் எனவரும்.

ஞகாரவீற்றொடு ஈகாரவீறு ஒத்தமுடிபிற் குதலின்
உடன்கூறப்பட்டது. (சு)

ஈகார விறுதி வல்லெழுத் திையயின்
டகார மாகும் வேற்றுமைப் பொருட்கே.

இது, ஈகாரவீறு வேற்றுமைப்பொருட்கண் புணருமற்று
உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ - ன்:—ஈகார இறுதி வல்லெழுத்து
இையயின்-ஈகாரவீற்றுப்பெயர் வல்லெழுத்துமுதன்மொழி இையயின்,
டகாரம் ஆகும் வேற்றுமைப் பொருட்கு-டகாரமாய் முடியும்
வேற்றுமைப்பொருட் புணர்ச்சிக்கண்.

உ - ம். மட்டுடம்; சாடி, துதை, பாணை எனவரும்.

(சு)

ஈகாச. ஆணும் பெண்ணும் அஃறிணை பிபற்கை.

தொல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

இஃது, அவ்வீற்றுவிரவுப்பெயருட் லெவற்றிற்கு
எய்தியதுவிலக்கிப் பிறிதுவிதி வருத்தல் நுதலிற்று.

இ - ன்:—ஆணும் பெண்ணும் அஃறிணை இயற்கை-ஆண்

என்னும்பெயரும் பெண் என்னும்பெயரும் மேல் தொகைமரபினுள்
 “மொழிமுத லாகும்” [சூத்திரம் ௫] ஏன் பதன்கண் அஃறிணைப்பெயர்
 முடிந்த இயல்புபோல் தாம் வேற்றுமைக்கண் இயல்பாய் முடியும்.

உ - ம். ஆண்கை, பெண்கை; செவி, தலை, புறம் எனவரும். '

மற்றிது தொகைமரபினுள் “அஃறிணை

விரவுப்பெயர்” [சூத்திரம்-ய௭] என்பதனுள்

இயல்பாய் முடிந்ததன்றோ வெனின், இவை ஆண்டுமுடிந்தனபோலத்
 தத்தம் மரபின்

வினையாற் பாலறியப்படுவனவன்றி, இருதிணைக்கண்ணும்
 அஃறிணையாய் முடிதலின்

அவ்வஃறிணைப்பெயரது இயல்போடு மாட்டெறிந்து முடித்தான்
 எனக்கொள்க. இவ்

வாருதலின், ஆண்கடிது பெண்கடிது என்னும் அவ்வழியும் “
 மொழிமுத லாகும்”

[தொகைமரபு-௫] என்பதனுட் கொள்ளப்படும்.

(அ)

௩௮௫. ஆண்மரக் கிளவி யரைமர வியற்றே.

இது, திரிபுலிலக்கிச் சாரியை வகுத்தமைவின் எய்தியது விலக்கிப்
 பிறிதுவிதிவகுத்
 தல் றதலிற்று.

இ - ள்:—ஆண் மரக் கிளவி அரை மர இயற்று - ஆண் என்னும்
 மரத்தை உணர், நின்ற பெயர்ச்சொல் அரை மரம் அம்முப்பெறும்
 இயல்பிற்குய்த் தானும் அம்முப்
 பெற்று முடியும்.

உ - ம். ஆணங்கோடு; செதிள், தோல், பூ எனவரும்.

(க)

நாசு. விண்ணென வருஉங் காயப் பெயர்வயின்
உண்மையு முரித்தே யத்தென் சாரியை
செய்யுண் மருங்கிற் தொழில்வரு காலை.

இது, செய்யுளுள் திரிபு விலக்கிச் சாரியை வருத்தல் துதலிற்று.

இ-ள்:—விண் என வரும் காயப் பெயர்வயின் - விண் என்று சொல்லவருகின்ற ஆகாயத்தை உணரநின்ற பெயர்க்கண், அத்து என்னும் சாரியை உண்மையும் உரித்து- அத்து என்னும் சாரியை உண்டாதலும் உரித்து இல்லையாதலும் உரித்து, செய்யுள் மருங்கின் தொழில் வரு காலை-செய்யுளிடத்து வினை வரும் காலத்து.

உ - ம். விண்ணத்துக் கொட்கும் எனவும், "விண்குத்த நீள்வரை" [சாலடி- ௨௨௬] எனவும் வரும்.

(ஃ)

நாஎ. தொழிற்பெய ரெல்லார் தொழிற்பெய ரியல்.

இஃது, இவ்வீற்றுட் செவற்றிற்குத் திரிபு விலக்கி உகரமும் வல்லெழுத்தும் வருத்தல் துதலிற்று.

இ-ள்:—தொழிற் பெயரெல்லாம் தொழிற் பெயர் இயல்-ணகாரவீற்றுத் தொழிற் பெயரெல்லாம் அவ்வழிக்கண்ணும் வேற்றுமைக்கண்ணும் ஞகாரவீற்றுத்தொழிற் பெயரது இயல்பாய் வன்கணம் வந்தவழி வல்லெழுத்தும் உகரப்பேறும் மென்கணமும் இடைக்கணத்துவகாரமும் வந்தவழி உகரமும் பெற்றுமுடியும்.

எழுத்ததிகாரம் - புள்ளியியல்

௪௦

உ-ம். மண்ணுக்கடிது எனவும்; மண்ணுக்கடுமை எனவும் ;
மண்ணுஞ் சூன்றது,
மண்ணுஞ்சூற்சி எனவும்; மண்ணுவலிது, மண்ணுவலிமை எனவும்
இருவழியும் ஒட்டுக.

‘எல்லாம்’ என்றதனான், தொழிற்பெயரல்லனவுமி உகரமும்
வல்லெழுத்தும் பெறுவன கொண்க. வெண்ணுக்கரை, எண்ணுப்பாறு,
மண்ணுச்சோறு எனவரும். (வக)

௩௩௮. கிண்ப்பெய ரெல்லாம் கொளத்திரி பிலவே.

இஃது, இவ்வீற்றுட் சிலவற்றிற்குத் திரிபு விலக்கி இயல்பு கூறுதல்
ததலிற்று.

இ-ள்:—கிண்ப் பெயரெ ல்லாம் கொள திரிபு இல - ண்காரவீற்றுங்
ஓர்இனத்தை உணரநின்ற பெயரெல்லாம் திரிபுடையவென்று
சுருதும்படியாகத் திரிதலுடைய வன்றி இயல்பாய் முடியும்.

உ-ம். உமண்குடி; சேரி, தோட்டம், பாடி எனவரும்.

‘எல்லாம்’ என்றதனான், இவ்வீற்றுச் சாரியை பெற்று
முடிவனவும் இயல்பாய் முடிவனவும் கொண்க. மண்ணக்கடி,
எண்ணநோலை எனவும்; பாண்கால், கவண்கால் எனவும் வரும்.’

‘கொள்’ என்றதனான், இவ்வீற்று ஏழாம்
வேற்றுமைப்பொருண்மை உணர நின்ற இடைச்சொல் திரிந்து

முடிவனகொன்க, அங்கட்கொண்டான், இங்கட்கொண்டான், உங்கட்கொண்டான் எனவும்; ஆங்கட்கொண்டான், சங்கட்கொண்டான், ஊங்கட்கொண்டான் எனவும்; அவட்கொண்டான், இவட்கொண்டான், உவட்கொண்டான் எனவும் ஒட்டுக.

[‘ மண்ணக்கடி ’ என்பதில் அக்குச்சாரியையும் ‘ வண்ணகோலை ’ என்பதில் அம் முச்சாரியையும் வந்தன.]

(யஉ)

நாசு. வேற்றுமை யல்வழி யெண்ணுணவுப்பெயர்

வேற்றுமை வியற்கை நிலைபனு முரித்தே.

இஃது, அவ்வீற்றுள் ஒன்று அல்வழியுள் வேற்றுமைமடிபுபோலத் திரிந்துமுடிவது உறுதல் நுதலிற்று.

இ-ள்:—வேற்றுமை அல்வழி - வேற்றுமையல்லாதவிடத்து, என் என் உணவுப் பெயர் - என் என்று சொல்லப்படுகின்ற உணவினைபுணர்த்தும் பெயர், வேற்றுமை இயற்கை நிலையலும் உரித்து - வேற்றுமையது திரிந்துமுடியும்இயல்பு சிற்றலும் உரித்து.

உ-ம். எட்டகடிது; சிறிது, தீது, பெரிது எனவரும்.

உம்மையால், எண்கடிது என்று இயல்பாதலே பெரும்பான்மை.

(யசு)

நாஸி. முரணென் றொழிற்பெயர் முதலிய னிலையும்.

இஃது, இவ்வீற்றுத் தொழிற்பெயருள் ஒன்றற்குத் தொழிற்பெயர்முடிபு விலக்கி இவ்வீற்று அல்வழி முடிபும் வேற்றுமை முடிபும் உறுதல் நுதலிற்று.

இ-ன்:—முரண் ஏன் தொழிற்பெயர் முதல் இயல் நிலையும்-முரண் என்று கூறப் படும் தொழிற்பெயர் இவ்வீற்றிற்கு இருவழியும் முன்கூறிய இயல்பும் திரிபுமாகிய இயல்பின்கண்ணே நின்று முடியும்.

உ-ம். முரண்கடிது; சிறிது, தீது, பெரிது எனவும் : முரட்கடுமை; சேனை, தானை பஹு எனவும் வரும்.

14

என தோல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

இதனைத் “தொழிற்பெய ரெல்லாம்” [சூத்திரம்-103] என்பதன்பின் வையாத முறையன்றிய கூற்றினான், முரண்கடுமை என்னும் இயல்பும், அரண்கடுமை, அரட்கடுமை என்னும் உறழ்ச்சியும் கொள்க.

(யச)

நடிக. மகர விறுதி வேற்றுமை யாயின் துவரக் கெட்டு வல்லெழுத்து மிகுமே.

இது, மகரவீற்றிற்கு மேற்கூறிய ணகரவீற்று வேற்றுமைமுடிபோடு இயைய வேற்றுமைமுடிபு கூறுதல் நதலிற்று.

இ-ன்:—மகர இறுதி வேற்றுமையாயின்-மகர வீற்றுப் பெயர்ச்சொல் வேற்றுமைப் பொருட்புணர்ச்சிக்கண் ணாயின், துவரக் கெட்டு வல்லெழுத்து மிகும்-அம்மகரம் முற் தக்கெட்டு வருமொழி வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்.

உ-ம். மரக்கோடு; செதின், தோல், பூ எனவரும்.

‘துவர’ என்றதனால், இயல்புசுணத்துக்கண்ணும் உயர்திணைப்பெயர்க்கண்ணும் விரவுப்பெயர்க்கண்ணும் மகரக்கேடு கொள்க. மாரூரண், - தூல், மணி, யாழ், வட்டு, அடை, ஆடை எனவும்; நங்கை; ஏன்கை, - செவி, தலை, புறம் எனவும்; நுங்கை, தங்கை எனவும் வரும்,

(யடு)

நயஉ. அகர ஆகாரம் வருஉய் காலை
ஈற்றுமிசை யகர நீடலு முரித்தே.

இஃது, இவ்வீற்றுமுடிபு வேற்றுமை படையன கூறுதல் நுதலிற்று.

இன்:—அகரம் ஆகாரம் வருங்காலை - அகரமுதல்மொழியும் ஆகாரமுதல்மொழியும் வருமொழியாய் வருங்காலை, ஈற்றுமிசை அகரம் நீடலும் உரித்து - நிலைமொழிக்கண் ஈற்றின்மேல்நின்ற அகரம் நீளாது நிற்பதேயன்றி நீண்டுமுடிதலும் உரித்து.

உம். மரஅடி, குளஅம்பல் எனவும்; மரவடி, குளவாம்பல் எனவும் வரும்.

வருமொழி முற்கூறியவைதனால், இவ்வீற்றுட் பிறவும் கொள்க. கோணுகோணம், கோணுவட்டம் எனவரும்.

வேறுபாட்டின் முடிபு

முன்னர்ச் “செல்வழியறிதல்” [ருத-யௌ] என்பதனால், குளஅம்பல் என்புழி வருமொழி ஆகாரக்குறக்கமும், கோணுகோணம் என்புழி வருமொழி வல்லெழுத்துக் கேடும் கொள்க.

[கோணுகோணம், கோணுவட்டம் என்பனவற்றுள் கோணத்துட்கோணம் கோணத்துள் வட்டம் என ஏழனுருபுவிக்க.]

(யக)

மெல்லெழுத் துறழு மொழியுமா ருளவே
செல்வழி யறிதல் வழக்கத் தான.

இஃது, இவ்வீற்றுட்சிலவற்றிற்கு வேறுமுடிபு கூறுதல் நுதலிற்று.

இ-ள்:—மெல்லெழுத்து உறழும் மொழியும் உள் - மெல்லெழுத்தோடு உறழ்ந்து முடியும் மொழிகளும் உள் ; வழக்கத்தான் செல்வழி அறிதல்-வழக்கின்கண் அலைவழிக்கும் இடம் அறிக.

உ-ம். குளக்கரை, குளக்கரை ; சேறு, தாது, புழி எனவரும்.

எழுத்ததிகாரம் - புள்ளிமயங்கியல்

என

‘செல்வழியறிதல்’ என்றதனால், குளக்கரை, குளக்கரை என்றதபோல, அல்லன் ஒத்த உறழ்ச்சியல்ல வென்பதுகொள்க. ‘வழக்கத்தான்’ என்றதனால், இவ்வீற்று வேற்றுமைக்கண் முடியாதனவெல்லாம் முடித்துக்கொள்க. புலம்புக்கன்னே எனவும், சிலத்துக்கடந்தான் எனவும் வரும்.

இலவங்கோடு எனவும்,

(வஎ)

இல்ல மரப்பெயர் விசைமர விபற்றே.

இஃது, இவ்வீற்றுள் ஒன்றற்கு வல்லெழுத்துவிலக்கி மெல்லெழுத்து விதித்தல் நுதலிற்று.

இ-ள்:—இல்லம் மரப்பெயர் விசை மர இயற்று-இல்லம் என்னும் மரத்தினையுணர நின்றபெயர் விசையென்னும் மரத்தின் இயல்பிற்றாய் மெல்லெழுத்து மிக்குமுடியும்.

உ-ம். இல்லங்கோடு; செதிள், தோல், பூ எனவரும்.

இதன்கண் மகரக்கேடு முன்னர் “எல்லாம்” (சூத்திரம் - ௧௧)

என்பதனாற் கொள்க.

(104)

அல்வழி யெல்லா மெல்லெழுத் தாகும்.

இஃது, அவ்வீற்று அல்வழி முடிபு கூறுதல் நுதலிற்று.

இன்:—அல்வழி எல்லாம் மெல்லெழுத்து ஆகும் - மகா வீறு
அல்வழிக்கெனெல் லாம் மெல்லெழுத்தாய்த் திரிந்துமுடியும்.

உ-ம். மரங்குறிது; சிறிது, தீது, பெரிது எனவரும்.

‘எல்லாம்’ என்றதனான், இவ்வீற்று அல்வழிமுடிபில்
முடியாதனவெல்லாம் கொள்க. மரஞான்றது; நீண்டது, மாண்டது
எனவும்; வட்டத்தழை, வட்டப்பலகை எனவும்; கலக்கொள், கலநெல்
எனவும்; நீலக்கண், பௌவாய் எனவும்; நிலநீர் எனவும்;
கொல்லும்சொற்றன், பறக்குராரை எனவும் வரும்.

(105)

அகமென் கிளவிக்குக் கைமுன் வரினே
முதனிலை யொழிய முன்னவை கெடுதலும்

வரைநிலை யின்றே யாசிரி யர்க்க

மெல்லெழுத்து மிகுத லாவயி னான.

இஃது, இவ்வீற்றுள் மருஉ முடிபு கூறுதல் நுதலிற்று.

இன்:—அகம் ஏன் கிளவிக்கு கை முன்வரின் - அகம் என்னும்
சொல்லிற்கு கை என்னும் சொல் முன்வரின், முதல்நிலை ஒழிய
முன்னவை கெடுதலும் - முன் “மகா

விறதி” [சூத்திரம்-கடு] என்றதனான் மகரம் கெட்டுநின்ற
நிலைமொழி முதல்நின்ற

அகரம் ஒழிய அதன்முன்னின்ற அகரமும் அகரத்தா ற்பற்றப்பட்ட
ககரமெய்யும்

கெட்டுமுடிதலும் அனைகெடாதுகின்ற முடிதலும், வரைநிலை இன்று ஆசிரியர்க்கு -
 கீங்கும் நிலைமையின்று ஆசிரியர்க்கு; அவரின் மெல்லெழுத்து மிகுதல்-அவ்விரண்டி-
 டத்தும் மெல்லெழுத்து மிக்ருமுடிக.

உ-ம். அங்கை, .: கங்கை எனவரும். [ஒழிய-தவிர.]

(உல)

இலமென் கிளவிக்குப் படுவரு காலை
 நிலையலு முரித்தே செய்யு ளான.

. இஃது,அவ்வீற்று உரிச்சொல்லுன் ஒன் தற்குச்
 செய்யுன் முடிபு உறுதல் ததலிற்று.

நா

தோல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

இ-ள். இலம் என் கிளவிக்கு படு வருகாலை - இலம் என்னும் சொல்விற்குப் படு
 என்னும் சொல் வருமொழியாய் வருங்காலத்த, நிலையலும் உரித்த செய்புளான் -
 முன் “மகரவீறுதி” [குத்திரம்-கடு] என்பதனாற் கெட்ட ஈறுகெடாது
 கின்ற முடித லும் உரித்துச் செய்யுட்கண்.

உ-ம். “இலம்படு புலவ ரேற்றகை நிறைய” எனவரும்.

உரிச்சொல்லாகலான் உருபுவிரியாதெனினும் இலத்தாற்
 பற்றப்படும் புலவரெ ன்னும் பொருள் உணர நின்றலின், வேற்றுமை
 முடிபாயிற்று. உம்மை மகரவீறு என் னும் சாதியொருமை பற்றிவந்த
 எதிர்மறை.

(உக)

அத்தொடு சிலனு மாயிரத் திறுதி
 ஒத்த வெண்ணு முன்வரு காலை.

இஃது, இவ்வீற்று எண்ணுப்பெயருள் ஒன்றற்குத் தொகைமரபினுள் எய்திய ஏ என்சாரியை விலக்கி அத்து வருத்தல் நுதலிற்று.

இ-ள்:—ஆயிரத்து இறுதி-ஆயிரம் என்னும் எண்ணுப்பெயரின்மகாமெய், ஒத்த எண் முன் வருகாலை - தனக்கு அகப்படு மொழியாய்ப் பொருத்தின எண்ணுப்பெயர் தன்முன் வரும்காலத்து, அத்தொடு சிவனும் - தொகைமரபிற்குரிய ஏ என்சாரியை ஒழித்து அத்துச்சாரியை பொருத்திமுடியும்.

உ-ம். ஆயிரத்தொன்று, ஆயிரத்திரண்டு; மூன்று, நான்கு என ஒட்டுக.

பிலைமொழி முற்கூறுது சாரியை முற்கூறியவதனான், இதன்முன்னர்க் குறை, கூறு, முதல் என்பன வந்தவழியும் இம்முடிபு கொள்க. ஆயிரத்துக்குறை,- கூறு, முதல் என ஒட்டுக.

(உஉ)

அடையொடு தோன்றினு மதனோ ரற்றே.

இஃது, அவ்வெண்ணுப்பெயர் அடையடுத்தவழி முடியுமாறு கூறுதல் நுதலிற்று.

இ-ள்:—அடையொடு தோன்றினும் அதன் ஓர் அற்று - அவ்வாயிரம் என்னும் எண்ணுப்பெயர் அடையடுத்த மொழியொடு தோன்றினும் மேற்சொன்னதனோடு ஒரு தன்மைத்தாய் அத்துப்பெற்று முடியும்.

உ-ம். பதினாயிரத்தொன்று; இரண்டு என ஒட்டுக.

மேல் இலேசினுள் வந்தனவும் அடையடுத்து ஒட்டுக. பதினாயிரத்துக்குறை,-கூறு, முதல் எனவரும்.

(உக)

அளவு நிறையும் வேற்றுமை யியல்.

இஃது, அஹெண்ணின் முன்னர் அளவுப்பெயர் நிறைப்பெயர் வந்தால் முடியு மாறு கூறுதல் தாதலிற்று.

இ-ள்:—அளவும் நிறையும் வேற்றுமை இயல் - ஆயிரத்துமுன் அளவும் நிறையும் வந்தால் இவ்வீற்று வேற்றுமை இயல்பாய் மகரம்கொட்டு வல்லெழுத்து மிக்ருமுடியும்.

உ-ம். ஆயிரக்கலம்; - சாடி, தூதை, பாலை எனவும்: ஆயிரக்கழிஞ்சு; - தொடி, பலம் எனவும் ஒட்டுக.

இம்மாட்டேற்குளே, மேல் “தவா” [குத்திரம்-கடு] என்ற இலேசினான், இய ல்புகளைத்துக்கட்டு எய்திய மகரம் ஈண்டும் கொடுத்துக்கொள்க. ஆயிரநாழி; - வட்டி, அகல் எனவரும்.

பந்நாயிரக்கலம் என்றாற்போல அடையடுத்து உகத வழியும் ஒட்டுக.

(உச)

எழுத்ததிகாரம் - புள்ளிமயங்கியல்

கக

உஉக. பட்டர்க்கைப் பெயரு முன்னிலைப் பெயரும்

தொடக்கக் குறையும் பெயர்நிலைக் கிளவியும் .
வேற்றுமை யாபி னுருபிய நிலையும்

மெல்லெழுத்து மிகுத லாவல் னுன.

இஃது, இவவீற்றுட் சில உயர்நிலைப்பெயரும் விரவுப்பெயரும்
வேற்றுமைகண்
உருபுபுணர்ச்சி முடிபெய்தி முடித்தவாதே பொருட்புணர்ச்சிக்கண்
முடிதலுமுடைய
வென்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ-ள்: — படர்க்கைப்பெயரும் முன்னிலைப்பெயரும் தொடக்கம்
குறகும் பெயர்
நிலைக்கினவியும்-எல்லாரும் என்னும் படர்க்கைப்பெயரும் எல்லீரும்
என்னும் முன்
னிலைப்பெயரும் கிளைத்தொடர்ச்சிப் பொருளவாய் கெடுமுதல்
குறகிமுடியும் தாம்
நாம் யாம் என்னும்பெயரும், வேற்றுமையாயின் உருபு இயல் நிலையும்
- வேற்றுமைப்
பொருட்புணர்ச்சிக்கண் னாயின் உருபுபுணர்ச்சிக்கண் சொன்ன
இயல்பின்கண்ணே
நின்று, சாரியைபெறுவன ஈறுகெட்டு இடையும் ஈறம்
சாரியைபெற்றும், கெடுமுதல்
குறகுவன கெடுமுதல் குறகியும் முடியும். அ வயின் மெல்லெழுத்து
யிகுதல் ஆன-அந்

கெடுமுதல் குறகுமொழிக்கண் மெல்லெழுத்து யிகும்.
உ - ம். எல்லார்த்தக்கையும், எல்லீர்த்தக்கையும்; - செவியு ம்,
தலையும், புறமும் எனவும்: தக்கை, நக்கை, எக்கை;- செவி, தலை புறம்
எனவும் ஒட்டுக.

‘வேற்றுமையாயின் ’ என்றதனால், படர்க்கைப்பெயர்க்கும்
முன்னிலைப்பெயர்க்கும் இயல்புணத்துக்கண் குகாரமும் நகாரமும் வந்தவழி
தம்முச்சாரியையும் தம்முச்சாரியையும் ஈறு கெடுதல் கொள்க.

‘ஆவயினான்’ என்றதனால், படர்க்கைப்பெயர்க்கும் முன்னிலைப் பெயர்க்கும் ஞகர மும் நகரமும் வந்துழி அனை மிகுதலும், தொடக்கம் குறகும் பெயர்க்கு ஞகரமும் நகரமும் வந்துழி மகரக்கெட்டு அனை மிகுதலும் கொள்க. எல்லார்தஞ்ஞாணும், எல்லீர்துஞ்ஞாணும்; - னாலும் எனவும்; தஞ்ஞான், நஞ்ஞான், எஞ்ஞான்; - நால் எனவும் வரும்.

இன்னும் ‘ஆவயினான்’ என்றதனால், படர்க்கைப்பெயரும் முன்னிலைப்பெயரும் சாரியைபெருது இறநி உம்ருப்பெறுதலும் கொள்க. எல்லார்களையும், எல்லீர்களையும்; செவியும், தலையும், புறமும் எனவரும். இன்னும் அதனானே, உருபீற்றுச் செய்கை யெல் லாம்கொள்க. தமகாணம் எனவரும். [இஃது அகர வருப்பெற்று முடிந்தவாறு காண்க.]

அல்லது கிளப்பி னியற்கை யாகும்.

இது, மேலனவற்றிற்கு அல்வழி முடிபு கூறுதல் ததலிற்று.

இ - ன்:—அல்லது கிளப்பின் இயற்கை ஆகும் - மேற்கூறிய படர்க்கைப்பெயரும் முன்னிலைப்பெயரும் தொடக்கம் குறகும் பெயர்நிலைக்கினவியும் அல்வழியைச் சொல் லுமிடத்து இயல்பாய் முடியும்.

ஈண்டு இயல்பென்பது சாரியை பெருமை போக்கி, இவற்றின் ஈறு நிரிதல் “அல்வழியெல்லாம்” (குத்திரம் - ௨௯) என்றதனால் “எல்லாம்” என்னும் இலேசி னுற்கொள்க.

உ - ம். எல்லாரும் குறியர்; சிறியர், தீயர், பெரியர் எனவும்; எல்லீருக்குறியீர்; சிறியீர், தீயீர், பெரியீர் எனவும்; தாம் குறியர்; சிறியர், தீயர், பெரியர் எனவும்; நாம் குறியம்; சிறியம், தீயம், பெரியம் எனவும்; யாக்குறியேம்; சிறியேம், தீயேம், பெரியேம் எனவும் வரும்.

இன்னும் “எல்லாம்” என்னும் இலகிஷனே, இவ்வீற்றுக்கண்
மென்கணத்து மகரம் ஒழிந்தன வந்தவழி மகரம் அவ்வொற்றாய்த்
திரிதலும் கொள்க, எல்லாருஞ்
ஞான்றார்; நீண்டார் எனவும்; எல்லீருஞ்ஞான்றார்; நீண்டார் எனவும்; தாஞ்ஞான்றார்;
நீண்டார் எனவும்; நாஞ்ஞான்றார்; நீண்டாம் எனவும்; யாஞ்ஞான்றேம்; நீண்டேம்
எனவும் கொள்க,

(உச)

அல்லது கிளப்பினும் வேற்றுமைக் கண்ணும்
எல்லா மெனும்பெய நுருபிய நிலையும்
வேற்றுமை யல்வழிச் சாரியை நிலையாது.

இஃது, அவ்வீற்று விரவுப்பெயருள் ஒன்றற்கு
அல்வழிக்கண்ணும் வேற்றுமைக்கண்ணும் உருபியலொடு மாட்டெறிந்து
முடிபுகுறுதல் நதலிற்று.

இ - ள்:—அல்லது கிளப்பினும் வேற்றுமைக்கண்ணும் -
அல்வழியைச் சொல்லு மிடத்துடி
வேற்றுமைப்பொருட்புணர்ச்சிவிடத்தும், எல்லாம் எனும் பெயர்
உருபு இயல் நிலையும்-எல்லாம் என்னும் விரவுப்பெயர் உருபுபுணர்ச்சியின்
இயல்பிலே நின்று வற்றுச்சாரியையும் இறுதி உம்முச்சாரியையும் பெற்று
முடியும், வேற்றுமை அல்வழி சாரியை நிலையாது-அப்பெயர்
வேற்றுமையல்லாத இடத்து சாரியைபெறுதல் நிலையா தாயே முடியும்.

மாட்டேறு ஏலாத அல்வழியினையும் உருபியலோடு
மாட்டெறிந்துவிலக்கிய மிரு

தியான், அல்வழிக்கண் வன்னைத்திறுதி உம்முப்பேறும் நிலைமொழி
மகரக்கேடும்

வருமொழி வல்லெழுத்துப்பேறும், மென்னைத்து மகரக்கேடும்
பண்புத்தொகைக்கண் மகரக்கேட்டோடு இறுதி உம்முப்பேறும் கொள்க.

உ - ம். எல்லாக்குறியவும்;- சிறியவும், நீயவும், பெரியவும் எனவும்:
எல்லாவற்றுக் கோடும்;-செவியும், தலையும், புறமும் எனவும்:
எல்லாஞான்தன;- நீண்டன, மாண்டன எனவும்: எல்லாஞாணும்;-
நூலும், மணியும், யாப்பும், வலிமையும், அடைவும், ஆட்ட
மும் எனவும்: எல்லாவற்றுஞாணும்;-நூலும், மணியும், யாப்பும்,
வலிமையும், அடைவும்,
ஆட்டமும் எனவும்வரும்.

எல்லாக் குறியரும்; சிறியரும், நீயரும், பெரியரும் என
உயர்நினைக்கண்ணும்
ஒட்டுக.

சண்டுச் சாரியை பெற்றவழி, மகரக்கேடு வற்றின்மிகை ஒற்றாய்க்
கெட்டது. இது

விரவுப்பெயராகலின், ஈற்றுப் பொதுமுடிவிற்கு ஏலாதென்று சாரியை
வல்லெழுத்துக்

கொள்ளப்பட்டது.

(உஎ)

மெல்லெழுத்து மிகினு மான மில்லை.

இது, மேற்கூறிய எல்லாம் என்பதற்கு அல்வழிக்கண்

எய்தியதன்மேற் சிறப்பு

விதி கூறுதல் நுதலிற்று.

இ - ன்:—மெல்லெழுத்து மிகிலும் மாணம்

இல்லை-அவ்வெல்லாமென்பது அல்

வழிக்கண் மேல் இலேசினாற் கூறிய வல்லெழுத்தேயன்றி

மெல்லெழுத்து மிகு முடிய

னும் குற்றம் இல்லை.

மேற்கூறிய செங்குமேலே இது கூறினமையின், மகரக்கேடும்

இறுதி உம்முப்

பேறுங் கொள்க.

எழுத்ததிகாரம் - புள்ளிமயங்கியல்

நயிக

உ - ம். எல்லாங்குறியவும்;- சிறியவும், நீயவும், பெரியவும் எனவும்: எல்லாங்குறிய
ரும்;- சிறியரும், நீயரும், பெரியரும் எனவும் ஒட்டுக.

இனி உரையிற்கோடல் என்பதனால், இறுதி உம்மின்றி
எல்லாங்குறிய, எல்லா ருங்குறியர் எனவும் வரும்.

மேல் இலேசிற்குறிசின்ற வல்லெழுத்தினோடு
மெல்லெழுத்துவகுத்தமையின், இஃது அவ்வழியாயிற்று.

(உஅ)

உயர்திணை யாயி னுருபிய னிலையும்.

இது, மேலதற்கு உயர்திணை முடிபு கூறுதல் நுதலிற்று.

இ-ன்.—உயர்திணையாயின் உருபு இயல் நிலையும் -

அவ்வெல்லாமென்பது அஃறிணைப்பெயராயன்றி உயர்திணைப்பெயராய்
நின்ற நிலைமையின் உருபுபுணர்ச்சியின் இயல்பிலே நின்ற
ஆண்டெக்கறிய நம்முச்சாரியை பெற்று முடியும்.

வற்றுவருத்த செய்கை மேல் வருத்தமையின், மகரக்கேடு கொள்க.
இறுதி உம்மை யும் அச்செய்கை மேலே வருத்தமையிற் கொள்க.

உ-ம். எல்லாநகையும்க; செவியும், தலையும், புறமும் எனவரும்.

மேல் “மானமில்லை” [குத்திரம்-உஅ] என்றதனால், அவ்வழிக்கண்
வன்கணத்து மகரம் கெட்டு வல்லெழுத்து மிக்கு இறுதி உம்முப்பெற்று
முடிதலும், இயல்புணத்துக் கண் மகரம் கெட்டு இறுதி உம்முப்பெற்று
முடிதலும் கொள்க. எல்லாக்கொல்லரும்; மணியகாரர்? சேவகரும்,
தச்சரும், புலவரும் எனவும் : எல்லாஞாயிறும் ; நாயகரும்,
மணியகாரரும், உணிகரும், அரசரும் எனவும் வரும்.

(உக)

நம்மெனொருபெயர் மெல்லெழுத்து மிகுமே.

இதுவும், அவ்வீற்று விரவுப்பெயருள் ஒன்றற்கு
வேற்றுமைமுடிபு உறுதல் துதலிற்ற.

இ-ள் :—நம் என் ஒரு பெயர் மெல்லெழுத்து மிகும் - நம்
என்ற சொல்லப் படுகின்ற ஓர் விரவுப்பெயர் வேற்றுமைக்கண்
மெல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்.

உ-ம். நங்கை; செவி, தலை; புறம் எனவரும்.

மகரம் “துவார” (குத்திரம் - கடு) என்ற இலேசினுக்கெட்டது.

‘ஒரு பெயர்’ என்றதனால், ஒரு நகரங்கள்வந்த இடத்தும்
அவ்வொற்றுமிகுதல் கொள்க. துஞ்ஞாண், துத்நூல் என வரும்.

‘ஒன்றினமுடித்தல்’ என்பதனால், உங்கை என உம்

என்பதன்முடிபும் இவ்வீழ் ஞாக் கொள்க.

(௧௧)

அல்லதன் மருங்கிற் சொல்லுங் காலை
உக்கெட நின்ற மெய்வயி னீவர
இஇடை சிலைஇ யீறுகெட ரகரம்
நிற்றல் வேண்டும் புள்ளியொடு புணர்ந்தே
அப்பான் மொழிவயி னியற்கை யாகும்.

இது, மேலதற்கு அவ்வழி முடிபுஉறதல் ததலிற்ற.

மூல

தொல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

இ - ள். அல்லதன் மருங்கின் சொல்லும் காலை-அந் தம்,என் ஒரு
பெயர் தன்னை அவ்வழியிடத்துச் சொல்லுங்காலை, உ கெட நின்ற
மெய்வயின் ஈ வர இ இடைசிலை இ ஈறு கெட ர கரம் புள்ளியொடு
புணர்ந்து நிற்றல்வேண்டும்-நகரத்து உகரக்கெட அந் நின்ற மெய்யிடத்து
ஈகாரம் வர, ஐர் இகரம் இடையிலே பெற மகரம் கெட அவ்வீட த்து
ஒரு ரகரம்புள்ளியொடு பொருந்தி நிற்றல்வேண்டும். அப்பால்
மொழிவயின் இயற்கையாகும்-வருமொழியிடத்து அம்மொழிதான்
இவ்வாறு திரியாது இயல்பா தல்வேண்டும்.

உ-ம். நீயிருநியீர் ; சிறியீர், தீயீர், பெரியீர் எனவரும்.

ஞானநீர், நீண்டர், மாண்டர் என இயல்புணத்தொடும் ஒட்டுக.

(௧௨)

தொழிற்பெய ரெல்லாந் தொழிற்பெய ரியல.

இஃது, இவ்வீற்றுத் தொழிற்பெயர்க்கண் அவ்வழிக்கண்ணும்

வேற்றுமைக்கண்ணும் முடிபு வேற்றுமை கூறுதல் நுதலிற்று.

இ - ன்:—தொழிற்பெயரெல்லாம் தொழிற்பெயர்
இயல்-மகரவீற்றுத்தொழிற் பெயரெல்லாம் அல்வழிக்கண்ணும்
வேற்றுமைக்கண்ணும் ஞகரவீற்றுத் தொழிற்பெயர் இயல்பினவாய்
வன்கணத்து உகரமும் வல்லெழுத்தும் பெற்றும் இயல்புணத்து உகரம்
பெற்றும் வரும்.

உ - ம். செம்முச்சுடிது :- சிறிது, தீது பெரிது எனவும் ; செம்மு
ஞான்றது :- கீண்டது, மாண்டது, வலிது எனவும் : செம்முக்கடுமை :-
சிறுமை, தீமை, பெருமை எனவும். செம்முஞாற்சி :- நீட்சி, மாட்சி,
வலிமை எனவும் வரும்.

‘எல்லாம்’ என் ததனன், உகரம்பெறுது அல்வழிக்கண்
நாட்டக்கடிது என மெல் லெழுத்தாய்த் திரிவனவும், வேற்றுமைக்கண்
நாட்டக்கடுமை என மகரச்செட்டு வல் லெழுத்து மிக்கு வருவனவுங்
கொள்க.

(கஉ)

ஈழங் கம்மு முருமென் கிளவியும்

ஆழப் பெயரு மவற்றோ ரன்ன.

இது, பொருட்பெயருட் சில அல்வழிக்கண்ணும்
வேற்றுமைக்கண்ணும் தொழிற்பெயரோடு ஒத்து முடிபுமெனக் கூறுதல்
நுதலிற்று.

இ - ன் :—ஈ ழும் கம்மும் உரும் என் கிளவியும் அ
முப்பெயரும்-ஈம் என்னும் சொல்லும் கம் என்னும்சொல்லும் உரும்
என்னும் சொல்லுமாகிய அம் மூன்றுபெயரும், அவற்று ஓர்
அன்ன-அல்வழிக்கண்ணும் வேற்றுமைக்கண்ணும் அத்தொழிற்
பெயரோடு ஒரு தன்மைவாய் வன்கணம் வந்தவழி உகரமும்

வல்லெழுத்தும் பெற்றும் இப்பல்புணத்து உகரம்பெற்றும் முடியும்.

உ - ம். ஈமுக்கடிது, கம்முக்கடிது, உருமுக்கடிது ; - சிறிது, தீது, பெரிது எனவும் : ஈமுஞான்றது, கம்முஞான்றது, உருமுஞான்றது ; - நீண்டது, மாண்டது, வலிது எனவும் : ஈமுக்கடுமை, கம்முக்கடுமை, உருமுக்கடுமை ; - சிறுமை, தீமை, பெருமை எனவும் : ஈமுஞாற்சி, கம்முஞாற்சி, உருமுஞாற்சி ; - நீட்சி, மாட்சி, வலிமை எனவும் வரும்.

[ஈம்-இடுகாடு, கம்-கம்மியாதுதொழில், உரும்-இடி].

(௩௩)

வேற்றமை யாயி னேனை யிரண்டும்
தோற்றம் வேண்டு மக்கென் சாரியை.

தோற்றம் வேண்டி மக்கென் சாரியை

இத, மேல் முடிபு யாயி முடிதலால், இத்தொழில் வேற்றமை உகரமுடையது என
அடியில் துணியிடுதல்

இது—வேற்றமை யாயி, உகரமுடையது, பெருமுடிபு உகரமுடையது என
அடியில் துணியிடுதல் சாரியை தோற்றம் வேண்டி. இதில் உகரம் குழிதல் வேண்டி
இது என்றும் சாரியை தோற்றி முடிதல் வேண்டும்.

‘தோற்றம்’ என்றதனால் உகரம் நீக்குதல் வேண்டு மென்க.

உ-ம். ஈமக்குடம், கம்மக்குடம்; சாடி, தாடை, பாளை எனவரும்.

மேல் வேற்றமை கூறிய முடிபு குணவேற்றமைக்கண்ணதென்றும் இரண்டும் கூறிய
முடிபு பெருட்பெயர்க்கண்ணதென்றும் சொங்க. (சு)

கூடக, வகார மிசையும் மகாரம் குறாகும்.

இது, பருத்து விழுக்காடாய் "அகார யகா பு குறகல்

"[தான்மரபு - குத்திரம் கக]

ன்பதற்கு ஓர் புறகடை கூறுகின்றது.

இ-ள்:—வகாரம் மிசையும் மகாரம் குறாகும்—மேல் ஒரு
மொழிக்கண் கூறிய "கக

கா முன்னரே" [மொழிமரபு - குத்திரம் கக] அன்றி என்மேல்
புணர்மொழிக்கண்

மகரத்தின்மேலும் மகரம் குறாகும்.

உ-ம். நிலம் வலிது எனவரும்,

(கூ)

கூகூ, நாட்பெயர்க் கிளவி மேற்கிளந் தன்ன

அத்த மான்மிசை வகாரநிலை பின்றே

ஒற்றுமெய் செடுத லென்மனார் புலவர்.

இஃது, இவ்வீற்று நாட்பெயர்க்கு வேற்றமை முடிபு கூறுதல்
றுதலிற்று.

இ-ள்:—நாட்பெயர்க் கிளவி மேல் கிளந்து அன்ன - மகர வீற்று
நாட்பெயர்க் சொல் மேல் இகரவீற்று நாட்பெயரிற் கிளந்த
தன்மையவாய் ஆன் பெற்று முடியும்; அத்து ஆன்மிசையும் வகாரநிலை
இன்று - அத்துச்சாரியை அவ்வாச்சாரியை மேலும் பிறசாரியைமேலும்
நீக்கும் நிலைமையின்றும்; ஒற்று மெய் செடுதல் என்மனார். புலவர் -
அவ்விடத்து மகரவொற்றத் தம் வடிவு செடுதென்று சொல்லுவார்

புலவர்.

உ-ம். மகத்தாத் கொண்டான்; மகத்துஞான்று கொண்டான்;
சென்றான், தம் தான், பேயினான் எனவரும்

'ஒத்த' என்னுத 'ஒய்' என்றதனான், ஈட்பெயரல்லாத பொருட்பெயர்க்கண்
னும் அம்முடிபு கொங்க. மகத்தாத் கொண்டான்; சென்றான், தம் தான், பேயினான்
எனவரும். [ஞான்று என்பது சாரியை.]

(உக)

உ.உ.உ. ஈகார விதுதி வல்லெழுத் திணயின்
தக்கர் மாரும் வேற்றுமைப் பெரிஞுட்கே.

இது, ஈகார வீற்று வேற்றுமை முடிபு உதற்கு உதவியுற்றது.

இ-ள்:—ஈகார இதுதி வல்லெழுத்த இணயின் ஈகாரவீற்றுப்பெயர் வல்லெழுத்த
முதல்கொடுத்த வருமொழியில் வீற்று இணயின், தக்கம் ஆகும் வேற்றுமைப் பெரிஞ்
சொற்களும் ஆகும் வேற்றுமைப்பெரிஞ் புணர்ச்சிக்கண்.

உ-ம். பொற்குடம்; சாகுண்டதை, பாரை எனவரும்.

(உஎ)

15

மூலம் தொல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

உகச. மன்னுஞ் சின்னு மந்து மீனும் /

' பின்னு முன்னும் வினையெஞ்சு இளவியும்
அன்ன வியல வென்மனார் புலவர்.

இஃது, அவ்வீற்று அசைநிலை இடைச்சொல்லும் ஏழாம்
வேற்றுமை இடப்
பொருள் உணரநின்ற இடைச்சொற்களும் வினையெச்சமும்

முடியுமாறு கூறுதல் நதலிற்று.

இ-ள்:—மன்னும் சின்னும் ஆனும் ஈனும் பின்னும் முன்னும்
வினையெஞ்சு கிள வியும் - மன்னின்னும் சொல்லும் சின் என்னும்
சொல்லும் ஆன் என்னும் சொல்லும் ஈன் என்னும் சொல்லும் பின்
என்னும் சொல்லும் முன் என்னும் சொல்லும் வினை யெச்சமாகிய
சொல்லும், அன்ன இயல் என்மனார் புலவர் - மேற்கூறிய இயல்பின்
வாய் நகரம் தகரமாய் முடியும் என்று சொல்லுவார் புலவர்.

உ-ம். அதுமற் கொண்கன் நேரே, காப் பும் பூண்டிசிற் கடையும்
போகல் எனவும்: ஆற்கொண்டான், ஈற்கொண்டான்,
பிற்கொண்டான், முற்கொண்டான்; சென் னுன், தந்தான், போயினுன்
எனவும்: விற்கொன்றும்: செல்லும், தரும், போம் எனவும் தரும்.

பெயராக் தன்மையவாகிய ஆன், ஈன் என்பனவற்றை
முற்கூறுததனால், ஆன்கொண்டான், ஈன்கொண்டான் எனத் திரியாது
முடிதலும் கொள்க.

பின், முன் என்பன பெயர்நிலையும் வினையெச்சநிலையும்
உருபுநிலையும் படும். அவற்றுள் வினையெச்சநிலை ஈண்டு
வினையெஞ்சுகிளவியும் என்பதனால் முடியும். உருபு நிலை உருபியலுள்
முடியும். ஈண்டுப் பெயர் கூறுகின்றது. அப்பெயரை முன்கூறுதத னால்,
பின்கொண்டான், முன்கொண்டான் எனத் திரியாமையும் கொள்க.

‘இயல்’ என்றதனால், ஊன் என்னும் சுட்டு ஊன்கொண்டான்
என இயல்பாய் முடிதல் கொள்க.

(கூஅ)

கூகரு. சுட்டுமுதல் வயினு மெகாமுதல் வயினும்
அப்பண்பு நிலையு மியற்கைய வென்ப.

இஃது, இவ்வீற்றன் ஒருசார் ஏழாம் வேற்றுமை இடப்பொருள் உணர்த்திசின்ற இடைச்சொல்லிற்கு முடிபுகுதல் துதலிற்று.

இ-ள்:—சுட்டுமுதல் வயினும் எகரமுதல் வயினும் - சுட்டெழுத்தினை வுடைய வயின் என்னும் சொல்லும் எகரமாகிய முதலையுடைய வயின் முதலாக என்னும்

சொல்லும், அ பண்பு நிலையும் இயற்கைய என்ப-மேல் தகரமாய் முடியுமென்ற அப் பண்பு நிலைபெற்றுமுடியும் இயற்கையையுடைய என்று சொல்லுவர்.

உ - ம். அவ்வயிற்கொண்டான், இவ்வயிற்கொண்டான், உவ்வயிற்கொண்டான் எவ்வயிற்கொண்டான்; சென்றான், தந்தான், போயினான் எனவரும்.

‘இயற்கையீ’ என்றதனால், திரியாது இயல்பாய் முடிவனவும் கொள்க. காண்கோழி எனவரும்.

(உக)

நடச. குயினென் னினலி வியற்கை யாகும்.

இஃது, இவ்வீற்றன் ஒன்றற்கு எய்தியது விசக்கிப பிரிதவிதி உததல் துதலிற்று.

எழுத்திற்காரம் - புள்ளியாயங்கியல்

ஈடு

இ-ள்:—குயின் என் னினலி இயற்கையாகும் - குயின் என்னும் சொல் திரியாது இயல்பாய் முடியும்.

உ-ம். குயின்குழாம்; செலவு, தோற்றம், பறைவு எனவரும்.

சுவின் என்பது மேகம்.

(சுல)

ககஎ. எகின்மா மாயி ஞண்மா கியற்றே.

இது, திரிபு லிலக்கி அம்மு வருத்தல் ததலிற்று.

இ-ள்:— எகின் மாம் ஆயின்ஆண்மா இயற்று - எகின் என்னும் சொல் மரப் பெயராயின் ஆண்மாத்தினது இயல்பிற்கு அம்முப் பெற்று முடியும்.

உ - ம், எகினக்கோடு; செதின், தோல், பூ எனவரும்.

(சக)

ககஅ. ஏனை பெகினே யகடும் வருமே

வல்லெழுத் தியற்கை மிகுதல் வேண்டும்.

இதுவும் அது.

இ-ள்:—ஏனை எகின் அகரம் வரும் - ஒழிந்த மரமல்லா எகின் நிலைமொழிக்கண் அகரம் வந்து முடியும்; வல்லெழுத்து இயற்கை மிகுதல் வேண்டும் - அவ்விடத்து வரு மொழி வல்லெழுத்து இயல்பு மிகு முடிதல் வேண்டும்.

உ - ம், எகினக்கால்; செலி, தலை, புறம் எனவரும்.

மேலைச் சூத்திரத்தோடு இதனை ஒன்றாக ஒதாததனான், இயல்புகணத்தக்கண்ணும் அகரப்பேறு கொள்க. எகினஞாற்சி; யாப்பு, அடைவு எனவரும்.

‘இயற்கை’ என்றதனான், அகரப்பேற்றோடு மெல்லெழுத்துப்பேறும் கொள்க. எகி

னக்கால்; செலி, தலை, புறம் எனவரும்.

௩௩௩. கிளைப்பெய ரெல்லாம் கிளைப்பெய ரியல.

இஃது, இவ்வீற்றிற் சிலவற்றிற்கு எய்தியது விலக்கப் பிற்று
விதி வருத்தல் நுதலிற்று.

இ-ள்:— கிளைப்பெயர் எல்லாம் கிளைப்பெயர்
இயல-னகாரவீற்றுக் கிளைப்பெய ரெல்லாம் ணகாரவீற்றுக்
கிளைப்பெயர்போலத் திரியாது இயல்பாய் முடியும்.

உ - ம். எயின்ருடி; சேரி, தோட்டம், பாடி எனவரும்.

‘எல்லாம்’ என்றதனான், அக்குச்சாரியையும் வல்லெழுத்தும் பெற்று
எயினக்கன்னி என முடிதலும், பார்ப்பனக்கன்னி என நிலைமொழியீறு
திரிந்து அக்கும் வல்லெழுத் தும் பெறுதலும், இனிச் சாரியை பெறுது
ஈறு திரிந்து வேளாண்குமரி, வேளாண் வாழ்க்கை என முடிதலும்
கொள்க.

(௪௩)

௩௪௪. மீனென் கிளவி வல்லெழுத் துறழ்வே,

இதுவும், அவற்றன் ஒன்றற்கு வேறுமுடிபு உறுதல் நுதலிற்று.

இ-ள்:—மீன் என் கிளவி வல்லெழுத்து உறழ்வு - மீன் எ ன் னும்
சொல்தன் திரிபு வல்லெழுத்தினோடு உறழ்த்து முடியும்.

உ - ம். மீன்கண், மீற்கண்; கிளை, தலை, புறம் எனவரும்.

(௪௪) மீன்

தோல்கார்ப்பியம் - இளம்பூர்ணம்

௪௪௫. தேனென் கிளவி வல்லெழுத் திரையின்

மேனிலை யொத்தலும் வல்லெழுத்து மிகுதலும்
ஆமுறை பிரண்டு முரிமையு முடைத்தே
வல்லெழுத்து மிகுவழி யிறுதி யில்லை.

இதுவும் அது.

இ-ள்:—தேன் ஏன் கிளவி வல்லெழுத்து இயையின்-தேன்
என்னும் சொல் வல் லெழுத்து முதன்மொழியாய் வந்து பொருத்தின்,
மேல்நிலை ஒத்தலும் வல்லெழுத்து மிகுதலும்¹ அ முறை இரண்டும்
உரிமையும் உடைத்து -மேல் மின் என்னும் சொல்லிற் ருச் சொன்ன
திரிபுறழ்ச்சியின் நிலைமையை யொத்து முடிதலும் வருமொழி வல்லெ
ழுத்து மிக்கு முடிதலுமாகிய அம்முறையையுடைய இரண்டினையும்
உரித்தாதலையும்

உடைத்து; வல்லெழுத்து மிகுவழி இறுதி இல்லை- வல்லெழுத்து மிகுமிடத்து
மொழியிறுதி னவரவொற்ற நிலையின்றிக் கொடும்.

நிலை

‘உரிமையும்’ என்றவுண்மை “மெல்லெழுத்து மிகினும்”

[ருத்-கூசஉ] என மேல் வருகின்ற முடிவினை நோக்கி நின்றது.

உ-ம். தேன்குடம், தேற்குடம்; சாடி, துதை, பாளை எனவும்;

தேக்குடம்; சாடி, துதை, பாளை எனவும் வரும்.

கூசஉ. மெல்லெழுத்து மிகினு மான மில்லை.

(சடு)

இது, மேலதற்கு எய்தியதன்மேற் செறப்பு விதி யுணர்த்துதல்
துதலிற்று.

இ-ள் :—மெல்லெழுது மிகினும் மானம் இல்லை- தேன் என் கிளவி வல்லெழுத்து வந்தால் வல்லெழுத்து மிகுதலேயன்றி மெல்லெழுத்து மிக்கு முடியினும் குற்றம் இல்லை.

னகரக்கேடு அதிகாரத்தாற் கொண்க.

உ-ம் :—தேன்குடம்; சாடி, துதை, பாளை எனவரும்.

(சக)

கசக. மெல்லெழுத் தியையி னிறுதியோடு மறமும்.

இது, மேலதற்கு மென்கணத்துக்கண் தொகைமா பிற் கூறிய முடிபு ஒழியவேறு முடிபு உறுதல் ததலிற்று.

இ-ள்:—மெல்லெழுத்து இயையின் இறுதியோடு உறமும் - அத்தேன் என் கிளவி மெல்லெழுத்து முதல்மொழி வந்து இயையின் சிலைமொழிவிறதி னகர வெர்த்துக் கேடுதலும் கெடாமையுமாகிய உறழ்ச்சியாய் முடியும்.

உ-ம். தேன்குருளி, தேன்குளி; துனி, முரி எனக் கொண்க.

மேல் “மானமில்லை” [குத்திரம் சக] என்றதனான், இறுதியோடு உறமும் என் நது ஈறுகொட்டு வருமொழி மெல்லெழுத்து மிக்கும் மிகாதும் உறழ்தற்கும், வருமொழி மிகாது இறுதி கெட்டும் கெடாதும் உறழ்தற்கும், அவ்விரண்டற்கும் உரித்தாய்ச்சென்ற தனை விலக்கி வருமொழி மிகாதே கிற்ப அவ்வீறே கெட்டும் கெடாதும் சின்று உறழு மென்பது கொள்ளப்பட்டது.

அதன்மேல் “ஆமுறை” [குத்திரம் சக]

என்றதனான், சிறபான்மை ஈறு கெட் நித் தேன்குருளி; துனி, முரி என மெல்லெழுத்து மிகுதலும் கொண்க (சக)

எழுத்திற்காரம் - புள்ளியங்கியல்

௪௪௪

௩௪௪. இரூஅல் நேற்ற மியற்கை யாகும்.

இஃது, இன்னும் அதற்கு உயிர்க்கணத்த ஒருமொழிக்கண் முடியும் வேற்றமை முடிபு கூறுதல் நுதலிற்று.

இ-ள்:—இரூஅல் தோற்றம் - தேன் என்னும் சொல் இரூல் என்னும் வருமொழி யது தோற்றத்துக்கண், இயற்கை ஆகும் - நிலைமொழி னகாரங்கெடாதே நின்று இயல்பாய் முடியும்.

உ-ம். தேனிரூல் எனவரும்.

(௪௪)

௩௪௫. ஒற்றுமிரு தகரமொடு நின்றலு முரித்தே.

இதுவும், அதற்கு எய்தியதன்மேற் செப்பு விதி கூறுதல் நுதலிற்று.

இ-ள்:—ஒற்று மிரு தகரமொடு நின்றலும் உரித்து- அத்தேன் என்பது இரூல் என்னும் வருமொழிக்கண் பிறிதும் ஓர் தகரவொற்ற உடன்மிரு தகரத்தோடு நின்று முடிதலும் உரித்து.

மேல் “வல்லெழுத்து மிருவழி யிறநி யில்லை” [குத்-௪௫] என்றதனால் நிலை மொழி யீறு கெடுக்க. ‘தகரமிரும்’ என்றது, ‘ஒற்றுமிரு தகரம்’ என்றதனால் ஈரொற் குக்குக.

உ-ம். தேத்திரூல் எனவரும்.

மேலைச் குத்திரத்தோடு இதனை ஒன்றாக ஒதாததனால், பிற

வருமொழிக்கண்ணும் இம்முடிபு கொள்க. தேத்தடை, தேத்தீ எனவரும்.

‘தோற்றம்’ என்றதனால், தேனடை, தேனீ என்னும் இயல்பும் கொள்க. (சக)

கசக. மின்னும் பின்னும் பன்னும் கன்னும்

அந்நாத் சொல்லுந் தொழிற்பெய ரியல.

இஃது, அவற்றட் சிலவற்றிற்கு வேறு முடிபு உறுதல் துதலிற்று.

இன்:—மின்னும் பின்னும் பன்னும் கன்னும் அ நால் சொல்லும் - மின் என்னும் சொல்லும் பின் என்னும் சொல்லும் பன் என்னும் சொல்லும் கன் என்னும் சொல் லுமாயி அந்நான்கு சொல்லும், தொழிற்பெயர் இயல - வேற்றுமைக்கண்ணும் அவ்வு ழிக்கண்ணும் ரூபவீற்றுத் தொழிற்பெயர்போல வன்சனம் வந்தவழி உரமும் வல் லெழுத்தும் பெற்றும் மென்னைத்துக்கண்ணும் இடைக்கணத்துக்கண்ணும் உரம் பெற்றும் முடியும்.

உ-ம். மின்னுக்கடிது, பின்னுக்கடிது, பன்னுக்கடிது, கன்னுக்கடிது; சிறிது, நீது, பெரிது, ஞான்றது, நீண்டது, மாண்டது, வலிது, யாது எனவும்: மின்னுக்கடுமை, பின்னுக்கடுமை, பன்னுக்கடுமை, கன்னுக்கடுமை; சிறுமை, நீமை, பெருமை, ஞாற்சி, நீட்சி, மாட்சி, வைமை, பாப்பு எனவும் வரும்.

‘தொழிற்பெய ரெல்லாந் தொழிற்பெய ரியல்’ என்று ஓதாது இவ்வாறு எடுத்தோதியவதனால், இம்முடிபினைத் தொழிற்பெயர்க்கும் பொருட்பெயர்க்கும் உடன் கொள்க. மின் என்பது ஓர் தொழிலு முண்டு; பொருளு முண்டு. பிறவும் அன்ன. (இல)

கசக. வேற்றுமை பாவி யெனின் பெய்கெனும்

தோற்ற மொக்குங் கன்னென் னென.

இது, மேல் முடிபு கூறியவற்றுள் ஒன்றற்கு வேறு ஓர் முடிபு கூறுதல் துதலிற்று,

இன்:—கன் என் கிளவி வேற்றுமையாயின் - கன் என்னும்சொல் வேற்றுமைப் பொருட் புணர்ச்சியாயின், ஏனை எகிடுனெடு தோற்றம் ஒக்கும் - ஒழிந்த மரமல்லா எகி னெடு தோற்றம் ஒத்து அகரமும் மெல்லெழுத்தும் பெற்று முடியும்.

உ-ம். கன்னக்குடம்; சாடி, துதை, பாலை, ஞாற்சி, நீட்சி, மாட்சி, வலிமை எனவரும்.

சிறுபான்மை கன்னக்கடுமை எனக் குணவேற்றுமைக்கண்ணும் இம்முடிபுகொள்க

‘தோற்றம்’ என்றதனால் அல்வழிக்கண் அகரமும், வன்கணத்துக்கண் மெல்லெழுத்தும் கொள்க. சன்னங்காடிது; சிறிது, தீது, பெரிது, ஞான்றது, நீண்டது, மாண்டது, யாது, வலிது எனவரும்.

இன்னும் ‘தோற்றம்’ என்றதனால், சிறுபான்மை கன்னக்கடுமை; சிறுமை தீமை, பெருமை என்ற குணவேற்றுமைக்கண்ணும் அகரமும் மெல்லெழுத்தும் கொள்க.

இக் ‘கன்’ என்பது வேற்றுமை முடிபிற்கு . மேர்கூறியது குணவேற்றுமைக்கு எனவும், ஈண்டிகூறியது பொருட்பெயர்க்கு எனவும் கொள்க.

(௩௧)

௩௫௮. இயற்பெயர் முன்னர்த் தந்தை முறைவரின்

முதற்கண் மெய்கெட வகர நிலையும்

மெய்யொழித் தன்கெடு மவ்வியற் பெயரே.

இஃது, இவ்வீற்று விர வுப்பெயருள் இயற்பெயர்க்குத் தொகைமாபினுள் எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி கூறுதல் நுதலிற்று.

இ-ள்:—இயற்பெயர் முன்னர் தந்தை முறைவரின் - னகாரவீற்று இயற்பெயர்முன் னர்த் தந்தை என்னும் முறைப்பெயர் வருமொழியாய் வரின், முதற்கண் மெய்கெட அகரம் நிலையும்-முதற்கண் மெய்கெட .அதன்மேல் ஏறியின்ற அகரம் கெடாது நிலைபெ றும். அ இயற்பெயர் மெய் ஒழித்து அன் கெடும்'- நிலைமொழியாகிய இயற்பெயர் அவ் அன் என்னும் சொல்லில் அகரம் ஏறியின்ற மெய்யை ஒழித்து அவ் அன்தான் கெட்டு முடியும்.

உ-ம். சாத்தந்தை, கொற்றந்தை எனவரும்.

‘முதற்கண் மெய்’ என்றதனால், சாத்தன் தந்தை, கொற்றன் தந்தை என்னும் இயல்பு முடியும் கொள்க.

(ருஉ)

கசக. ஆதனும் பூதனும் கூறிய வியல்பொடு

பெயரொற் றகாரத் தவராக் கெடுமே.

இது, மேலதற்கு எய்தியதன் மேற் செற்புவிதி கூறுதல் நுதலிற்று

இ-ள்:—ஆதனும் பூதனும்-மேற்கூறிய இயற்பெயருள் ஆதனும் பூதனும் என்னும் இயற்பெயர்கள், கூறிய இயல்பொடு பெயர் ஒற்று அகரம் தவரகெடும் - மேற்கூறிய செய்யையோடு நிலைமொழிப்பெயருள் அன் கெடநின்ற ஒற்றும் வருமொழியுள் ஒற்றக் கெடநின்ற அகரமும் முற்றக்கெட்டு முடியும்.

எழுத்ததிகாரம் - புள்ளியங்கியல்

நடுக

உ-ம். ஆந்தை, பூந்தை எனவரும்.

இயல்பு என்றதனால், பெயரொற்றும் அகரமும் கெடாதேறினது முடிந்தவாறே முடிதலும் கொள்க. ஆந்தை, பூந்தை எனவரும்.

‘துவர’ என்றதனால், அழான், புழான் எனசிறுத்திப் பொருத்தின செய்கை செய்து,

அழாந்தை புழாந்தை என முடிக்க.

(டுக)

ஈடு. சிறப்பொடு வருவழி வியற்கை யாகும்.

இஃது, எய்தியது ஒருவழி விலக்கிப் பிறிது விதி வருத்தல் ததலிற்று.

இ-ள்:—சிறப்பொடு வருவழி இயற்கை ஆகும் - அவ் வியற்பெயர் பண்படுத்துவரு

வழி முன்கூறிய இருமொழிச் செய்கையும் தவிர்த்து இயல்பாய் முடியும்.

உ-ம். பெருஞ்சாத்தன் றந்தை, பெருங்கொற்றன் றந்தை எனவரும். (டுச)

ஈடுக. அப்பெயர் மெய்யொழித் தன்கெடு வழியே

நிற்றலு முரித்தே யம்மென் சாரியை

மக்கண் முறைதொக உ மருங்கி னான.

இது, மேலதற்கு வேறு ஓர் வருமொழிக்கண் எய்தாதது

எய்துவித்தது.

இ-ள்:—அ பெயர் மக்கள் முறை தொகும் மருக்கின் ஆன மெய் ஒழித்து அன் செவழி - அவ்வியற்பெயர் மக்கள் என்னும் முறைப்பெயர் வந்துகடும் இடத்தின்க ண்ணும் பிறிதிடத்தும், தான் ஏறிய மெய்யை ஒழித்து அன்செடு மவ்வுழி, அம் என் சாரியை நின்றலும் உரித்து-அம் என்னும் சாரியை நின்றலும் உரித்து.

உ-ம். சாத்தங்கொற்றன், கொற்றங்கொற்றன் எனவும்; சாத்தங்குடி, கொற்றங் குடி எனவும் வரும்.

(௩௫)

௩௫௨. தானும் பேணும் கோணு மென்னும்
ஆமுறை யியற்பெயர் திரிபிட னிலவே.

இது, மேலதற்கு ஒருவழி எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி கூறுதல் ததலிற்று.

இ-ள்:—தானும் பேணும் கோணும் என்னும் அ முறை இயற்பெயர் - அவ்வியற் பெயருள் தானும் பேணும் கோணும் என்னும் முறைமையிளையுடைய இயற்பெயர்கள் தந்தைகள் மக்கள் என்னும் முறைப்பெயரொடு புணரும்வழி, திரிபு இடன் இவ்வேற் கூறிய திரிபுகள் இன்றி இயல்பாய் முடியும்.

உ-ம்- தான்றந்தை, பேன்றந்தை, கோன்றந்தை எனவும்; தான்கொற்றன், பேன்கொற்றன், கோன்கொற்றன் எனவும் வரும்.

(௩௬)

௩௫௩. தான்யா னெனும்பெய ருருபிய் னிலையும்.

இது, வீரவுப்பெயருள் தான் என்பதற்கும் உயர்திணைப்பெயருள் யான் என்பதற் கும் வேற்றுமைக்கண் தொகைமரபினுள் எய்தியது

விலக்கிப் பிறிதுவிதி கூறுதல் றத லிற்று.

இ - ன்:—தான் யான் எனும் பெயர் உருபு இயல் நிலையும் - தான் என்னும் விரவு ப்பெயரும் யான் என்னும் உயர்திணைப்பெயரும் மேல் தொகைமரபினுட் கூறிய இயல்பு

ஈஉவி தொல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

என் ஒழித்த உருபுணர்ச்சிபிற் கூறிய இயல்பின்கண்ணே நிலைபெற்றத் தான் என்பது கெடுமுதல் குறுகித்தன் என்றும் யான் என்பது யார்கெட்டு ஆகாரம் கரமாய் என் என்றும் முடியும்.

உ.-ம். தன்னை, என்னை; செவி, தலை, புறம் எனவும்;
தன்ஞாண், என்ஞாண்; னால், மணி, யாழ், வாட்டு, அடை, ஆடை எனவும்
வரும். (இஃ)

ஈடுச. வேற்றுமை பல்வழிக் குறுகலுந் திரிதலும்
தோற்ற மில்லை பென்மனார் புலவர்.

இது, மேலவற்றிற்கு அல்வழி முடிபு கூறுதல் றதலிற்று.

இ - ன்:—வேற்றுமை அல்வழி - மேற்கூறிய தான் யான் என்னும் பெயர்கள் வேற்றுமைப்புணர்ச்சி யல்லாத விடத்து, குறுகலும் திரிதலும் தோற்றம் இல்லை என் மனார் புலவர்-தான் என்பது கெடுமுதல் குறுகலும் யான் என்பது அவ்வாறு திரிதலும் தோற்ற மின்றி இயல்பாய் முடியும் என்று

சொல்லுவார் புலவர்.

உ - ம். தான்குறியன்; சிறியன், தீயன், பெரியன், ஞானஞன், நீண்டான், மாண்டான் எனவும்; யான்குறியேன்; சிறியேன், தீயேன், பெரியேன், ஞானேன், நீண்டேன், மாண்டேன் எனவும் வரும்.

‘தோற்றம்’ என்றதஞன், வேற்றுமைக்கண் அவ்வாறன்றித் திரிதலும் கொள்க.

உ - ம். தற்புகழ், தற்பகை எனவும்; ஏற்பறை, ஏற்பாடி எனவும் வரும். (௫௮)

௭௫௫. அழனென் னிறுதிகெட வல்லெழுத்து மிகுமே.

இஃது, இவ்வீற்றுள் ஒன்றற்கு எய்தியதுவிலக்கிப் பிறிதுவீதிவருத்தல் ததலிற்று)

இ - ன்:—அழன் என் றுறுதி கெட வல்லெழுத்து மிகும் - அழன் என்னும் சொல் அழன் என்னும் னகாவீறு கெட வருமொழிவல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்.

உ - ம். அழக்குடம்; சாடி, துதை, பாளை எனவரும். அழனென்பது பிணம். (௫௯)

௭௫௬. முன்னென் னிளவி முன்னர்த் தோன்றும்
இல்லென் னிளவியிசை தகா மொற்றல்
தொல்லியன் மருங்கின் மரீஇய மாபே.

இஃது, இவ்வீற்றுள் இலக்கணத்தொடு பொருந்திய மருஉக்களுள் ஒன்றற்கு வேறு முடிபு உறுதல் ததலிற்று.

இ - ன்:—முன் என் கிளவிமுன்னர்த் தோன்றும் இல் என் கிளவிமிசை நகரம் ஒற்றல் - முன் என்னும் சொல்லின்முன்னர்த் தோன்றும் இல் என்னும் சொல்லின் மேல் நகரவொற்று வந்துமுடிதல், தொல் இயல் மருங்கின் மரீஇய மரடி, பழையநாகிய இயல்பினைபுடைய விடத்து மருவிவந்த இலக்கணமுடிபு.

உ - ம். முன்றில் எனவரும்.

இது ஊடக்கண் என்ருற்போலவருஉம் மருஉ முடிபுபோ லன்றி முன்னில் என ஒற்றிரட்டி முடியற்பாறது இருமொழிக்கும் இயல்பிலதோர் ஒற்ற மிக்கு முடித்த. மருஉமுடிபு.

(கஉ) எழுத்ததிகாரம் - புள்ளிமயங்கியல்

௪௨௪

௩௫௭. பொன்னென் கிளவி யிறுகெட முறையின் முன்னர்த் தோன்றும் லகார மகாரம் செய்யுண் மருங்கிற் றொடரிய லான.

இஃது, இவ்வீற்றன் ஒன்றற்குச் செய்யுள்முடிபு உறுதல் நுதலிற்று.

இ - ன்:—பொன் என் கிளவி ஈறு கெட முன்னர் முறையின் லகாரம் மகாரம் தான்றும் - பொன் என்னும் சொல் பகரமுதன்மொழி வந்தவிடத்துத் தன் ஈற்றின் ஈகரம் கெட அதன்முன்னர் முறையானே லகரமும் மகரமும் தோன்றிமுடியும்; செய் ன் மருங்கின் தொடர் இயலான்-(யாண்டெனில்,) செய்யுளிடத்துச் சொற்கள் தம்மில் தொடர்ச்சிப்படும் இயல்பின்கண்.

‘முறையின்’ என்றதனால், லகாரம் உயிர்மெய்யாகவும் மகாரம்

தனிமெய்யாகவும் போன்க.

உ - ம். "பொலம்படை பொலிந்த கொங்கவற் புரவி" எனவரும்.

'தொடரியலான்' என்றதனால், பகரம் அல்லாத வன்களைத்துக்கண்ணும் சிறுபா ன்மை ஈறுகெட்டு லகரமும் வல்லெழுத்திற் கேற்ற மெல்லெழுத்தும் மிக்கு முடிதல் கொங்க. பொலங்கலம், பொலஞ்சுடர், பொலத்தேர் எனவரும்.

'ஒன்றெனமுடித்தல்' என்பதனால், பொலாதந்தெரியல், பொலமலராவிரை என் சூற்போல வரும் பிறகணத்து முடிபும் கொங்க. (கக)

௩௫௮. யகர விறுதி வேற்றுமைப் பொருள்வயின் வல்லெழுத் திபையி னவ்வெழுத்து மிசுமே.

இது, யகர வீற்றிற்கு வேற்றுமைமுடிபு உறுதல் ததலிற்ற.

இ - ன்:—யகர இறுதி வேற்றுமைப் பொருள்வயின் - யகரவீற்றப் பெயர் வேற்றுமைப் பொருட்புணர்ச்சிக்கண், வல்லெழுத்து இபையின் அ அழுத்து மிகும் - வல்லெழுத்து முதன்மொழி வந்து இபையின் அவ்வல்லெழுத்து மிக்கு முடிபும்.

உ - ம். காய்க்கால்; செலி, தலை, புறம் எனவரும்.

(கஉ)

௩௫௯. தாயென் கிளவி யியற்கை யாகும்.

இஃது, இவ்வீற்று விரடிப்பெயருள் ஒன்றற்கு வேறுமுடிபு உறுதல் ததலிற்ற.

இ - ன்:—தாய் என் னென வி இயற்கையாகும் - தாய் என்னும் சொல்
வல்லெழுத்து மிகுது இயல்பாய் முடியும்.

உ - ம். தாய்க்கு; செவி, தலை, புறம் எனவரும்.

இவ்வியல்பு மேல் இன்னவழி மிகும் என்கின் தலைமயின், அஃறிணை
விரவுப்பெயர் என்பதனுள் அடங்கா நாயிற்று.

(௧௨)

ஈ. மகன்வினை இளப்பின் முதனிலை யியற்றே.

இது, மேலதற்கு அடையடுத்த வந்தவழி இன்னவாறு
முடியுமென எய்தாதது எய்துவித்தல் ததலிற்று.

16

தொல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

இ - ன்:—மகன் வினை இளப்பின் முதல் நிலை இயற்று -
அத்தாய் என்னும்

சொல் மானது வினைபுகுக் கிளத்த சொல்லுமிடத்து இவ்வீற்று முதற்கண் உறிய
நிலைமையின் இயல்பிற்குய் வல்லெழுத்து மிக்ல முடியும்.

உ - ம். மகன்ருய்க்கலாம்; செரு, தார், படை எனவரும்.

'மகன்வினை' என்றது மகற்குத்தாயாய்ப் பயன்படும்
நிலைமையன்றி, அவனோடு பகைத்த நிலைமையை.

(௧௪)

௩௬௧. மெல்லெழுத் துறழு மொழியுமா ருளவே.

இஃது, இவ்வீற்றுட் சிலவற்றிற்கு எய்தாதது எய்துவித்தல் நுதலிற்று.

இ - ன் :—மெல்லெழுத்து உறழும் மொழியும் உள - மேற்கூறிய வல்லெழுத்தி னொடு மெல்லெழுத்து மிக்கும் உறழ்கதும் முடியும் மொழிகளும் உள.

உ - ம். வேய்க்குறை; வேய்க்குறை; சிறை, தலை, புறம் எனவரும். (௬௫)

௩௬௨. அல்வழி யெல்லா மியல்பென மொழிப.

இஃது, இவ்வீற்று அல்வழிமுடிபு கூறுதல் நுதலிற்று.

இ - ன்.—அல்வழி எல்லாம் இயல்பு என மொழிப- யகரவீற்று அல்வழியெல்லாம் இயல்பாய் முடியும் என்ற சொல்லுவர் புலவர்.

உ - ம். நாய்க்கடிது; சிறிது, தீது, பெரிது எனவரும்.

‘எல்லாம்’ என்றதனால், இவ்வீற்று உருபு வாராது, உருபின் பொருள்பட வந்த இடைச்சொல் முடியும், வினையெச்சமுடியும், இருபெயரொட்டுப்பண்புத்தொகைமுடி பும், அல்வழியுறழ்ச்சிமுடியும் கொள்க. அவ்வாய்க்கொண்டான், இவ்வாய்க்கொண்டான்,

உவ்வாய்க்கொண்டான், எவ்வாய்க்கொண்டான்; சென்றான், தந்தான், போயினான் எனவும்; தாய்க்கொண்டான்; சென்றான், தந்தான், போயினான் எனவும்; பொய்ச் சொல், மெய்ச்சொல் எனவும்; வேய்க்கடிது, வேய்க்கடிது; சிறிது, தீது, பெரிது எனவும் வரும்.

(௬௬)

௩௬௩. ரகார விறுதியகார வியற்றே.

இது, ரகரவீற்று வேற்றுமைமுடிபு கூறுதல் நுதலிற்று.

இ-ன்:—ரகார இறுதி யகார இயற்று- ரகாரவீற்றுப் பெயர், வேற்றுமைப் பொருட் புணர்த்திக்கண் யகாரவீற்று இயல்பிற்குய் வல்லெழுத்து வத்தவழி மிக்கு முடியும்,

உ - ம். தேர்க்கால்; செய்கை, தலை, புறம் எனவரும்.

(கக)

ஈசுச. ஆரும் வெதிருஞ் சாரும் பீரும்

மெல்லெழுத்து மிகுதன் மெய்பெறத் தோன்றும்.

இஃது, இவ்வீற்றுட் சிலவற்றிற்கு எய்தியது விலக்கப் பிழிதவதி கூறுதல்தவலிற்று.

இ - ன்:—ஆரும் வெதிரும் சாரும் பீரும்-ஆர் என்னும் சொல்லும் வெதிர் என்னும் சொல்லும் சார் என்னும் சொல்லும் பீர் என்னும் சொல்லும், மெல்லெழுத்து மிகுதல் மெய்பெற தோன்றும் - மெல்லெழுத்து மிக்குமுடி தல் மெய்யம்மைபெறத் தோன்றும்.

உ - ம். ஆர்த்தோடு, வெதிர்க்கோடு, சார்த்தோடு, பீர்த்தோடு; செதிர், தோல், பூ எனவரும்.

எழுத்ததிகாரம் - புள்ளியியல்

அவக.

‘மெய்பெற’ என்றதனால், பிறவும் மெல்லெழுத்து மிகுதல் கொள்க. குதிர்க்கோடு தவர்க்கோடு; செதிர், தோல், பூ எனவரும்.

இன்னும் அதனானே, பீர் என்பது மேல் அம்மும் பெற்றவழி இயைபு வல்லெ ழுத்துவீழ்வும் கொள்க.

(ஆ)

௩௬௫. சாரென் கிளவி காழ்வயின் வலிக்கும்.

இது, மேலனவற்றுட் சார் என்பதற்கு எய்தியதன்மேற்
சிறப்புவிதி கூறுதல்

இ - ன்:—சார் என் கிளவி காழ்வயின் வலிக்கும் - சார் என்னும்
சொல் காழ் என் னும் சொல்லொடு புணருமிடத்து வல்லெழுத்து மிக்குப்
புணரும்.

உ - ம்- சார்க்காழ் எனவரும்.

(க)

௩௬௬. பிரென் கிளவி யம்மொடுஞ் சிவனும்.

இஃது, அவற்றுட் பிர் என்பதற்கு எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி
கூறுதல் நுத

இ-ன் :—பிர் என் கிளவி அம்மொடும் சிவனும்- பிர் என்னும் சொல்
மெல்லெழுத் தேயன்றி அம்முச்சாரியையும் பெற்றுவந்து முடியும்.

உ - ம். பிரங்கோடு; செதின், தோல், பூ எனவரும்.

(எ)

௩௬௭. லகார விறுதி னகார வியற்றே.

இது, லகாரவீற்றிற்கு னகாரவீற்று வேற்றுமையோடு இயைய
வேற்றுமை முடிபு கூறுதல் நுதலிற்று.

இ - ன்:—லகார இறுதி னகார இயற்று- லகாரவீற்றுப்பெயர்

வேற்றமைப் பொருட்புணர்ச்சிக்கண் வல்லெழுத்து முதன்மொழி
வரின் னகாரவீற்றின் இயல் பிறராய் லகாரம் றகாரமாய்த்
திரிந்துமுடியும்.

உ - ம் கற்குறை; சிறை, தலை, புறம் எனவரும்.
(எக)

௩௬௮. மெல்லெழுத் தியையி னகார மாகும்.

இஃது, அவ்வீறு மென்கணத்தொடு முடியுமாறு கூறதல்
ததலிற்று.

இ - ன்:—மெல்லெழுத்து இயையின் னகாரம் ஆகும்- அவ்வீறு
மென்கணம் வந்து இயையின் லகாரம் னகாரமாய்த் திரிந்துமுடியும்.

உ - ம். கன்னொரி; நனி, முறி எனவரும்.

இச்சுத்திரத்தினை வேற்றமையது ஈற்றுக்கண் அவ்வழியது எடுத்துக்கோடற்கண்
செய்க்கோக்காக வைத்தமையான், அவ்வழிக்கும் இம்முடிபு கொள்க. கன்னொரித்தது;
நீண்டது, மாண்டது எனவரும்.
(எஉ)

௩௬௯. அவ்வழி பெல்லா முறழென மொழிப.

இஃது, அவ்வீற்றிற்கு அவ்வழிமுடிபு கூறதல் ததலிற்று.

இ - ன்:—அவ்வழி எல்லாம் உறழ் என மொழிப- அவ்வீறு அவ்வழிக்கணெல்
லாம் தத்திரிபு வல்லெழுத்தினோடு உறழ்த்த முடியும்.

உ - ம். கெருந்தி, கற்குந்தி, சிறிது திது, பெரிது எனவரும்.

௩௭௦. நோல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

‘எல்லா’ என்றதனால், கெடுதலும், கெடுதலும் எனக் குணம்பற்றி வந்த வேற்றுமைக்கு இவ்வுதழ்ச்சி கொள்க.

இன்னும் அதனானே, இவ்வீற்று வினைச்சொல்லீறு திரிந்தனவும் கொள்க. வந்தா னுந்நொற்றன் எனவரும்.

இன்னும் அதனானே, அக்காற்கொண்டான், இக்காற்கொண்டான், உக்காற் கொண்டான், எக்காற்கொண்டான்; சென்றான், தந்தான், போயினான் என உருபு வாகாது உருபின் பொருள்பட வந்தவற்றின் முடிபும் ஈண்டே கொள்க.

இதனால் பிறவும் உன்னவாறு அறிந்து ஒட்டிக்கொள்க. (எக)

கூ.எயி. தகரம் வரும்வழி யாய்த நிலையலும்
புகரின் நென்மனார் புலமை யோரே.

இது, மேலதனுள் ஒருகூற்றிற்கு எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி கூறுதல் நுதலிற்று.

இ-ள்:—தகரம் வரும் வழி-அவ்வாறு தகரமாய்த்திரிந்த லகாரம் தகரமுதன்மொழி வகுமொழியாய் வந்தவழி, ஆய்தம் நிலையலும் புகர் இன்று என்மனார் புலவர்- அவ்வாறு தகரமாய்த் திரிதலேயன்றி ஆய்தமாய்த்திரிந்து சிற்றலும் குற்றமின்றென்று சொல் லுவர் ஆசிரியர்.

உ-ம். கெற்றீது, கெற்றீது எனவரும்.

‘புகரின்று’ என்றதனால், “நெடியத னிறுதி” [குத் - எடு] என்பதனுள் கெற்றீது, கெற்றீது என்னும் உதழ்ச்சிமுடிபு கொள்க. (எச)

கூ.எக. நெடியத னிறுதி யியல்புமா றுளவே.

இது, மேலதற்கு ஒருவழி எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி உறுதல் நுதலிற்று.

இ - ன்:—கெடியதன் இறுதி இயல்பும் உள - கெடியதன் இறுதிக்கண் லின்ற லகாசவீற ருறியதன் இறுதிக்கண்லின்ற லகாரம்போலத் திரிந்து உறழ்தலேயன்றி இய ல்பாய் முடிவனவும் உள்ளன.

உ-ம். பால்கடிது; செறிது, தீது, பெரிது எனவரும்.

இயல்பாகாது திரிந்தன வேல்கடிது வேற்கடிது என்றாற்போல்வன. (எடு)

உளஉ. செல்லுஞ் செல்லும் கொல்லுஞ் சொல்லும் அல்லது கிளப்பினும் வேற்றுமை பிபல.

இஃது, இவ்வீற்று அவ்வழியுட் சிலவற்றிற்கு வேறுமுடிபு உறுதல் நுதலிற்று.

இ - ன்:—கெல்லும் செல்லும் கொல்லும் சொல்லும்- கெல் என்னும் சொல்லும் செல் என்னும் சொல்லும் கொல் என்னும் சொல்லும் கொல் என்னும் சொல்லும் ஆகிய இவைகான்றி சொல்லும், அல்லது கிளப்பினும் வேற்றுமை இயல்-அவ்வழியைச் சொல்லு மிடத்தும் தம் வேற்றுமை முடிபின் இயல்பிற்கும் லகாரம் நகாசமாய்த் திரிந்த முடியும்.

உ - ம். செற்கடிது, செற்கடிது, கொற்கடிது, சொற்கடிது; செறிது, தீது ,பெரிது எனவரும்.

(எக

உளஉ. இல்லென் கிளவி பின்மை செப்பின்

வல்லெழுத்து மிகுதது மையிடை வருதலும்

எழுத்ததிகாரம் - புள்ளியங்கியல்

௪௨௮

இயற்கை யாதலு மாகாரம் வருதலும்
கொளத்தரு மரபி னுடை னுடைத்தே.

இஃது, இவ்வீற்று வினைக்குறிப்புச் சொல் ஒன்றற்கு வேறு முடிபு உறதல் தத விற்ற.

இன்:—இல் என் எனவி இன்மை செப்பின் - இல் என்னும் சொல் புக்குறையும் இல்லை உணர்த்தாது ஒரு பொருளது இல்லாமையை உணர்த்த மிடத்து,வல்லெழுத்து மிகுதலும் ஐ இடை வருதலும் இயற்கை ஆதலும் ஆகாரம் வருதலும் - அல்வழி வல் லெழுத்து மிகுதலும் ஐ இடைவருதலும் இயல்பாதலும் ஆகாரம் மிக்குமுடிதலும் ஆகிய இம்முடிபு நான்கும், கொளத்தரும் மரபின் ஆகு இடன் உடைத்து - இச்சொல்லிற்கு முடிபாகக் கொளத்தரும் மரபானே இதன்முடிபு ஆகும் இடன் 'உடைத்து.

'கொளத்தரு மரபு' என்றதனான்,வல்லெழுத்து மிக்கவழி ஐகாரம்வருதலும்,ஆகாரம் மிக்கவழி வல்லெழுத்து மிகுதலும் கொள்க. இயல்புமுற்குளது ஒழிந்ததனால், வல்லெ லெழுத்துமிகுதி ஆகாரம் வந்தவழி மிக்கே முடிதலின் சிறப்புடைத்தாதலும், ஐகாரம் வந்தவழி மிகுதலும் மிகாமையு முடைமையின் சிறப்பின் றுதலும் கொள்க.

உ-ம். இல்லைக்கல், இல்லைல்; இல்கல், இல்லாக்கல்; சுனை, துடி, பறை என வரும்.

இல்லைக்கல், இல்லைக்கல் என்பன இல்லை என்னும் ஐகாசவீற்றுச் சொல் முடி பன்றேவென்றும், இல்லாக்கல் . என்பது உள்ள என்னும் பெயரெச்சத்து எதிர்மறை யாகிய ஆகாசவீற்றுச் சொல்லது முடிபன்றே வென்றும், இல்கல் என்பது பண்புத் தொகைமுடிபன்றே வென்றும் கூறின், அம்முடிபுகளோடு இம்முடிபுகள் எழுத்தொப்பு மையன்றி, இவை ஒசைவேற்றுமையுடைய வென்பது போலும் கருத்து. அவ்வோசை வேற்றுமையாவன, ஐகாச வீரூயவழி அவ்வகாசத்துமேல் ஒலியுன்றியும், லகாசவீரூய வழி அந்த லகாசவென்றின்மேல் ஒலியுன்றியும், . அந்த லகாசவீறு இயல்புமுடிபாய வழிப் பண்புத்தொகைபோல் ஒரு நிரண்மையாக ஒலியாது இடையற்ற லகாத்துமேல் ஒலியுன்றியும், ஆகாசவீரூயவழி ஒரு நிரண்மையாய் அவ்வகாசத்துமேல் ஒலியுன்றியும், ஆண்டு லகாசவீரூயவழி ஒரு நிரண்மையாக ஒலியாது அந்த லகாத்துமேல் ஒலியுன்றி யும் வரும் வேறுபாடுகள் போலும்.

இல் என்பது எதிர்மறை வினைக்குறிப்புமுற்று விரவுவினை. (எஎ)

௩௭௪. வல்லென் கிளவி தொழிற்பெய ரிபற்றே.

இதவும், இவ்வீற்றுள் ஒன்றற்கு அவ்வழிக்கண்ணும் வேற்றுமைக்கண்ணும் எய்தி யது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வருத்தல் துதலிற்று.

இன்:—வல் என் கிளவி தொழிற்பெயர் இயற்று - வல் என்னும் சொல் அவ்வ வழிக்கண்ணும் வேற்றுமைக்கண்ணும் ஐகாசவீற்றுத் தொழிற்பெயர் இயல்பிற்குய் வன்க ணத்து உகாசமும் வல்லெழுத்தும் பெற்றும், மென்கணத்தும் இடைக்கணத்து வகாத் தும் உகாசம் பெற்றும்

முடியும்.

உம். வல்லுக்கடிது ; சிறிது, தீது, பெரிது, ஞான்றது, நீண்டது, மாண்டது, வலிது எனவும்; வல்லுக்கடுமை; சிறுமை, தீமை, பெருமை, ஞாற்சி, நீட்சி, மாட்சி, வலிமை எனவும் வரும். (ஏ.அ)

தோல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

உ.எடு. நாயும் பலகையும் வருஉங் காலை
ஆவயி னுகரங் கெடுதலு முரித்தே
உகரங் கெடுவழி யகர நிலையும்.

இது, மேலதற்கு எய்தியது ஒருமருக்கு மறுத்துப்
புரிதுவதி உறுதல் நதலிற்று.

இ-ள்:—நாயும் பலகையும் வரும் காலை - மேல் சின்ற வல்
என்பதன்முன் நாய்

என்னும் சொல்லும் பலகை என்னும் சொல்லும் வருமொழியாய் வருக்காலத்து,
அவயின் உகரம் கெடுதலும் உரித்து - அவ்விடத்து உகரம் கெடாதே சின்று முடிதலே
யன்றிக் கெட்டு முடியவும் பெறும். உகரம் கெடுவழி அகரம் நிலையும் - அவ்வுகரம் கெடு
மிடத்து அகரம் நிலைபெற்று முடியும்.

உ-ம். வல்லநாய், வல்லப்பலகை எனவரும்.

‘அகரம் நிலையும்’ என்னாது ‘உகரம்கெடும்’ என்றதனால், பிற

வருமொழிக்கண் னும் அவ் அகரப்பேறு கொள்க.

உ - ம். வல்லக்கடுமை; சிறுமை, சீமை, பெருமை எனவரும்.

(எக)

ந.எக. பூல்வே லென்றா வாலென் கிளவியோ
டாமுப் பெயர்க்கு மம்மிடை வருமே.

இதவும், அவற்றுட் சிலவற்றிற்கு எய்தியது விலக்கிப்
பிரிதுவிதி உறுதல் ததலிற்று.

இ-ள்:—பூல் வேல் ஆல் என் கிளவியோடு அமுப்பெயர்க்கும் -
பூல் என்னும் சொல்லும் வேல் என்னும் சொல்லும் ஆல் என்னும்
சொல்லும் ஆகிய அம்முன்று பெயர்க்கும், அம் இடை வரும் -
வேற்றுமைக்கண் திரிபின்றி அம்முச்சாரியை இடை கெட்டு முடியும்.

உ - ம். பூலங்கோடு, வேலங்கோடு, ஆலங்கோடு; செநின்,
தோல், பூ என வரும். [என்றா என்பது எண்ணிடைச் சொல்.]
(அய)

ந.எஎ. தொழிற்பெய ரெல்லாந் தொழிற்பெய
ரியல.

இஃது, இவ்வீற்றுத் தொழிற்பெயர்க்கு அல்வழிக்கண்ணும்
வேற்றுமைக்கண் னும் எய்தியது விலக்கிப் பிரிதுவிதி வருத்தல்
ததலிற்று.

இ - ள்:—தொழிற்பெயர் எல்லாம் தொழிற்பெயர் இயல -
லகாரவீற்றுத் தொழிற்பெய ரெல்லாம் ஞகாரவீற்றுத் தொழிற்பெயரின்
இயல்பினைவாய் அல்வழிக் கண்ணும் வேற்றுமைக்கண்ணும் வன்கணத்து
உகாரமும் வல்லெழுத்தும் பெற்றும் மென்கணத்தும் இடைக்கணத்து
வகாரத்தும் உகாரம் பெற்றும் முடியும்.

உ - ம். கல்லுக்கடிது; சிறிது, தீது, பெரிது, ஞான்றது, நீண்டது, மாண்டது, வலிது எனவும்; கல்லுக்கடுமை; சிறுமை, தீமை, பெருமை, ஞாற்சி, நீட்சி, மாட்சி, வலிமை எனவும் வரும்.

‘எல்லாம்’ என்றதனால், இவ்வாற முடியாத பிறவாற முடிவனவும் கொள்க. பின்னல் கடிது, துன்னல்கடிது; பின்னற்கடுமை, துன்னற்கடுமை எனவரும்.

இன்னும் அதனானே, மென்கணம் வந்தவழி பின்னன்ஞான்றது; பின்னன் ஞாற்சி என மெல்லெழுத்தாய்த் திரிந்து முடிவனவும் கொள்க, (அக)

எழுத்திற்காரம் -- புள்ளியாய்க்கியுல்

௩௭௮. வெயிலென் கிளவி மழையிய னிலையும்.

இதுவும், எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வருத்தல் ததலிற்று.

இ - ன்:—வெயில் என் கிளவி மழை இயல் நிலையும் - வெயில் என்னும் கிளவி மழை என்னும் சொல்லியல்பின்கண்ணே நிலைபெற்ற அத்தம் இன்னும், பெற்று முடிபும்.

உ - ம். வெயிலத்துக்கொண்டான் ; வெயிலிற்கொண்டான் ; சென்றான், தந்தான், போயினான் எனவரும்.

(௮௨)

௩௭௯. சுட்டுமுத லாகிய வகர விறுதி

முற்படக் கிளந்த வுருபிய நிலையும்.

இது, வகரவீற்றுப் பெயர் என்னினும் சுட்டுமுதல் வகரம் முன்றற்கும் வேற்றுமை முடிபு உறுதல் துதலிற்று.

இ - ன்:—சுட்டு முதலாகிய வகர இறுதி - சுட்டெழுத்தை முதலாகவுடைய வகர வீற்றுச்சொல், முற்பட கிளந்த உருபு இயல் நிலையும் - வேற்றுமைக்கண் முற்படச் சொன்ன உருபுபுணர்ச்சியின் இயல்பு நிலைபெற்று வற்றுப் பெற்றுப்புணரும்.

உ - ம். அவற்றுக்கோடு, இவற்றுக்கோடு, உவற்றுக்கோடு; செவி, தலை, புறம் எனவரும்.

‘முற்படக்கிளந்த’ என்றதனான், வற்றினோடு இன்னும் பெறுதல்கொங்க, அவற்றின்கோடு, இவற்றின்கோடு, உவற்றின்கோடு ; செவி, தலை, புறம் எனவரும்.
(அக.)

உஅய். வேற்றுமை யல்வழி யாய்த மாசும்.

இது, மேலவற்றிற்கு அல்வழிமுடிபு உறுதல் துதலிற்று.

இ - ன் :—வேற்றுமை அல்வழி ஆய்தம் ஆகும் - அச்சுட்டுமுதலாகிய வகரவீறு வன்கணம் வந்தால் வேற்றுமைய்பொருட்புணர்ச்சி யல்லாத அல்வழிக்கண் அவ் வகரம் ஆய்தமாய்த் திரிதெழுடியும்.

உ - ம். அஃகடிய, இஃகடிய, உஃகடிய ; நிறிய, தீய, பெரிய எனவரும், (அச)

நஅக. மெல்லெழுத் திபையி னவ்வெழுத் தாகும்,

இது, மேலவற்றிற்கு மென்சுணத்த முடிபுகுதலு நதலிற்று.

இ-ள்:—மெல்லெழுத்து இயையின் அ எழுத்து ஆகும்- அச்சட்டு முதலாகிய வகை

வீறு மென்சுணம் வந்து இயைநதவிடத்து அவ்வகரம் அம்மெல்லெழுத்தாய்த் திரி
ந்து முடியும்.

உ-ம். அஞ்ஞான், இஞ்ஞான், உஞ்ஞான்; தூல், மணி எனவரும். (அஇ)

௩.அ.௨. எனவை புணரி னியல்பென மொழிப.

இது, மேலவற்றிற்கு இடைக்கணத்தும் உயிர்க்கணத்தும் முடிபுகுதலென்றது.

இ-ள்:—எனவை புணரின் இயல்பு என மொழிப - அச்சட்டு முதலாகிய வகைவீறு ஒழிந்த இடைக்கணமும் உயிர்க்கணமும் வகை புணரின் அவ்வகரம் திரியாத இயல்பாய் முடியும்.

உ-ம். இய்யாழ், இய்யாழ், உய்யாழ்; வட்டு, அடை, ஆடை என ஒட்டுக. (அஉ)

௩.அ.௩.

தொல்காப்பியம் தொல்காப்பியம்

௩.அ.௩. வகை வகைத் தொழிற்செய்ய ரியற்றே

இது, இவ்வீற்றல் ஒழிந்த ஒன்றற்கும் அவ்வழிக்கீழ்மும் வேற்றமைக்கணமும் முடிபுகுதலென்றது.

இன்:—என வசம் தொழிற்பெயர் இயற்ற-ஒழித்த வகாவீத ரூவாவீதத்தொழிற்பெயர் இயல்பிற்குய் வன்னைத்த உகாமும் வல்லெழுத்தும் பெற்றும் அவ்வனவற்றக்கண் உகாமே பெற்றும் முடியும்.

உ-ம். தெவ்வுக்கடிது; சிறிது, தீது, பெரிது, ரூன்றது, நீண்டது, மாண்டது, வலிது எனவும்: தெவ்வுக்கடுமை; சிறுமை, தீமை, பெருமை, ரூர்சி, நீட்சி, மாட்சி, வலிமை எனவும் வரும்.

(அஎ)

க.அச. முகாச கிறுதி சகாச வியற்றே.

இது, முகாசவீற்று வேற்றமை முடிபு கூறுதல் ததலிற்று

இன்:—முகாச இறுதி சகாச இயற்ற-முகாசவீற்றுப்பெயர் வன்னைம் வந்தால் வேற்றமைக்கண் சகாசவீற்று இயல்பிற்குய் வல்லெழுத்த யிக்கு முடியும்.

உ-ம். பூழ்க்கால்; சிறகு, தலை, புறம் எனவரும்.

(அஅ)

க.அடு. தாமெழன் கிளகி கோலோடு புணரின்

அக்கிடை வருத லுரித்து மாகும்.

இஃது, இவ்வீற்றன் ஒன்றற்கு எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி கூறுதல் ததலிற்று.

இன்:—தாழ் என் கிளகி கோலோடு புணரின்- தாழ் என்னும் சொல் கோல் என் னும் சொல்லோடு புணரும் இடத்து, அக்கு இடை வருதலும் உரித்து - வல்லெழுத்த யிருதலையன்றி அக்குச்சாரியை இடைவந்து முடிதலும் உரித்து.

உ-ம். தாழக்கோல் எனவரும்.

(அக)

ஈ.அ.சு. தமிழென் கிளவியு மதனோ ரற்றே.
இதவும் அத.

இ-ள்:—தமிழ் என் கிளவியும் அதன் ஓர் அற்று- தமிழ்
என்னும் சொல்லும்

ஈதனோடு ஒரு தன்மைத்தாய் வல்லெழுத்து மிகுதலேயன்றி அக்குப்
பெற்றும் முடியும்.

உ-ம். தமிழ்க்குத்து; சேரி, தோட்டம், பள்ளி எனவரும்.

(கஉ)

ஈ.அ.எ. குமிழென் கிளவி மரப்பெய ராயின்
பிரென் கிளவியோ டோரியற் றாகும்.

இதவும், அவ்வீற்றுள் ஒன்றற்கு எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி
வருத்தல் தத விற்ற.

இ-ள்:—குமிழ் என் கிளவி மரப்பெயர் ஆயின் - குமிழ் என்னும் சொல் குமிழ்த்
தல் என்னும் தொழிலன்றி மரப்பெயராயின், பீர் என் கிளவியோடு ஓர் இயற்ற
ஆகும் - பீர் என் கிளவியோடு ஓர் இயல்பிற்குய் மெல்லெழுத்தும்
அம்முச்சாரியையும் பெற்று முடியும்.

உ-ம். குமிழ்க்கோடு; செந்நீர், தோல், பு எனவரும்.

‘ஓர் இயற்று’ என்றதனால், பிறவற்றிற்கும்

இம்முடிபுகொண்ட மெழுக்கோடு என்

(கச)

எழுத்ததிகாரம் - புள்ளிப்பங்கியல்.

(௩௬)

௩௮௮. பாழென் கிளவி மெல்லெழுத் துறழ்வே.
இதவும், அவ்வீற்றின் ஒன்றற்கு எய்தியதன்மேல் சிறப்புவிதி
கூறுதல் துதலிற்று.

இ-ள்:—பாழ் என் கிளவி மெல்லெழுத்து உறழ்வு-பாழ்
என்னும் சொல் வல் லெழுத்தோடு மெல்லெழுத்து உறழ்த்த முடியும்.

உ-ம். பாழ்க்கிணறு, பாழ்வ்விணறு; சேரி, தோட்டம், பாடி என
வரும்.

['ஏகாரம்' ஈற்றகை.]

(௩௯)

௩௮௯. ஏழென் கிளவி யுருபிய நிலையும்.

இஃது, இவ்வீற்று எண்ணுப்பெயர்க்கு எய்தியது விலக்கிப் பிறிது
விதி கூறுதல் துதலிற்று.

இ-ள்:—ஏழ் என் கிளவி-ஏழ் என்னும் எண்ணுப்பெயரது இறுதி,
உருபு இயல் நிலையும்-உருபுபுணர்ச்சிக்கண் சொன்ன
இயல்பின்கண்ணே நிலைபெற்று (அன் பெற்று) முடியும்.

உ-ம். ஏழன் காயம்; சுக்கு, தோரை, பயறு எனவரும்.

இயல்பு வல்லெழுத்து இவ்வோத்தின் புறனடையான் வீழ்க்க.
['கிளவி' ஆகு பெயர்.]

(௪௦)

கூகலி. அளவு நிறையு மெண்ணுப் வருவழி
 நெடுமுதல் குறுகலு முகரம் வருதலும்
 கடிநிலை யின்றே யாசிரி யர்க்க.

இது, மேலதற்கு எய்தாதது எய்துவித்தல் ததலிற்று.

இ-ள்:—அளவும் நிறையும் எண்ணும் வருவழி—(அவ் ஏழ்
 என்னும் எண்ணுப் பெயர்) அளவுப்பெயரும் நிறைப்பெயரும்
 எண்ணுப்பெயரும் (உருமொழியாய்) வருமிடத்து, நெடுமுதல்
 குறுகலும் உகரம் வருதலும் ஆசிரியர்க்கு கடிநிலை இன்று— நெடுமுதல்
 குறுகுதலும்(ஆண்டு)உகரம் வருதலும் ஆசிரியர்க்கு நீக்கும் நிலைமை
 இன்று.

உ-ம். எழுகலம்; சாடி, தூதை, பலம் எனவும்: எழுமூன்று,
 எழுகான்கு எனவும் வரும்.

‘நிலையின்று’ என்றதனான், வன்கணத்துப்
 பொருட்பெயர்க்கும் இம்முடிபு கொள்க.

உ-ம். எழுகடல்; சிலை, திசை, பிறப்பு எனவரும்.

[‘ஏகாரம்’ அசை. ‘ஆசிரியர்க்கு’ என்பது ‘ஆசிரியர்க்க’
 என்றாயிற்று.] (கூ)

கூகக. பத்தென் கிளவி யொற்றிடை கெடுவழி
 நின்றல் வேண்டு மாய்தப் புள்ளி.

இது, மேலதற்கு ஒருவழி எய்தியதன்மேல் சிறப்பு விதி கூறுதல்
 ததலிற்று.

இ-ள்:—பத்து என் கிளவி இடை ஒற்று கெடுவழி ஆய்தப்புள்ளி
 சிற்றல் வேண்

டும்—(அவ்) ஏழ் என்பதனோடு பத்து என்பது (புணரும் இடத்த அப்பத்து என்[னும்]

கிளவி[யின்] இடை ஒற்றுக் கெடுவழி ஆய்தமாதிய புள்ளி நின்றல் வேண்டும்.

உ-ம். எழுபஃது எனவரும்.

(கூடு)

கூகூஉ. ஆயிரம் வருவழி யுகராக் கெடுமே.

இது, மேலதற்கு எய்தியது ஒருமருங்கு மறுத்தல் ததலிற்று.

இ-ள்:—ஆயிரம் வருவழி உகரம் கெடும்—(அவ் ஏழ் என்பது) ஆயிரம் என்பது வருமிடத்த (முன் பெற்ற) உகரம் பெறுது முடியும்.

உ-ம். ஏழாயிரம் எனவரும். ['உகரம்' ஈற்றகை.]

(கூசு)

கூகூகூ. தூறு ஊர்ந்து வருஉ மாயிரக் கிளவிக்குக்

கூறிய நெடுமுதல் குறுக்க மின்றே.

இதுவும், மேலதற்கு ஒருவழி எய்தியது முழுவதும் விலக்குகின்றது.

இ-ள்:—தூறு ஊர்ந்து வரும் ஆயிரக்கிளவிக்கு - (அவ் ஏழ் என்பது) தூறு என்னும் சொல் ஊர்ந்து வருகின்ற ஆயிரக்கிளவியாதிய தூறாயிரம் என்பதற்கு, கூறிய நெடு முதல் குறுக்கம் இன்று—(முன்)

கூறிய நெடுமுதல் குறுகி உகரம் பெறுதல் இன்று.

உ-ம். ஏழ் தூறாயிரம் எனவரும்.

'கூறிய' என்றதனான், நெடுமுதல் குறுகி உகரம் பெற்று எழுதூறாயிரம் என்றும் ஆம்.

இவ்வினையினானே எழாயிரம் என்றும் ஆம்.

இன்னும் அதனானே, இயல்புகணத்து முடிபு கொள்க.
எழுஞாயிறு, எழுநாள் எனவரும். ['ஐகாரம்' ஈற்றகை]

(கௌ)

நாசு P. ஐயம் பல்லென வருஉ மிறுதி
அல்பெய ரெண்ணு மாயிய னிரியும்.

இதவும், மேலதற்கு ஒருவழி எய்தியது முழுவதும்
விலக்குகின்றது.

இ-ள்:—ஐ அம் பல் என வரும் இறுதி அல் பெயர் எண்ணும்—
(அவ் ஏழ் என் னும் எண்தான்) ஐ என்றும் அம் என்றும் பல் என்றும்
வருகின்ற இறுதிகளையுடைய (பொருட்பெயர்) அல்லாத
எண்ணப்பெயராகிய தாமரை வெள்ளம் ஆம்பல் என்பனவும் (வந்தால்),
அ இயல் நிலையும்—(நெடுமுதல் குறுக்கம் துன்றி உகரம் பெறுது)
அவ் இயல்பின் கண்ணே நின்று முடியும்.

உ-ம். ஏழ்தாமரை, ஏழ்வெள்ளம், ஏழாம்பல் எனவரும்.

['ஐகாரம்' செய்யுள்
விகாரம்.]

(கௌ)

நாசுரு. உயிர்முன் வரினு மாயிய திரியாது.

இதவும், மேலதற்கு எய்தியது ஒருவழி விலக்கிப் பிறிது விதி.
வகுக்கின்றது.

இ-ள்:—உயிர் முன் வரினும்—(அவ் ஏழ் என்பது அளவு முதலிய
பெயர்களுள்)

உயிர் முதல்மொழி[முன்] வரினும், அ இயல் திரியாது—

(நெடுமுதல் குறுகி உகரம்

வராத முடியும்) அவ் இயல்பில் திரியாது முடியும்.

உ-ம். ஏழகல், ஏழுமுக்கு, ஏழொன்று, ஏழிரண்டு எனவரும். [
ஆகாரம்' செய்
யுள் விகாரம்.]

(கக)

எழுத்ததிகாரம் 2 புள்ளிமயங்கியல்.

ஊக

கூகூக. கீழென் கிளவி யுறழத்

தோன்றும்.

இஃது, இவ் ஈற்றுள் ஒன்றற்கு வேற்றுமைக்கண் வேறு முடிபு
உறுதல் துதலிற்று.

இ-ள்:—கீழ் என் கிளவி, உறழ் தோன்றும்—கீழ் என்னும் சொல் உறழ்ச்சியாகத்
தோன்றி முடியும்.

உ-ம். கீழ் குளம், கீழ்க்குளம் எனவரும்.

'தோன்றும்' என்றதனான், நெடுமுதல் குறுகாது உகரம்
வருதலும் கொண்க. [ஆங்கு] இயைபு வல்லெழுத்து இவ்வோத்தின்
புறனடையான் வீழ்க்க.

உ-ம். கீழுருளம்; சேரி, தோட்டம், பாடி எனவரும்.

(ஈ)

௩௯௭. ளகார விறுதி ணகார வியற்றே.

இது, ளகார சுற்றிற்கு ணகார சுற்று வேற்றுமைமுடிபோடு இயைய வேற் றுமைமுடிபு கூறுதல் துதலிற்று.

இ-ள்:—ளகார இறுதி ணகார இயற்று—ளகார சுற்றுப்பெயர் (வேற்றுமைக்கண்) ணகார சுற்று இயல்பிற்குய் (வன்கணம் வந்தால் ளகாரம் டகாரமாய்த் திரிந்து) முடியும்.

உ-ம். முட் குறை; சிறை, தலை, புறம் எனவரும். [‘ளகாரம்’ சுற்றகை.] (௩௯)

௩௯௮. மெல்லெழுத் தியையின் ணகார மாகும்.

இது, மேலதற்கு மென்கணத்து முடிபு கூறுகின்றது.

இ-ள்:—மெல்லெழுத்து இயையின் ணகாரம் ஆகும்—(ளகார சுற்று) மெல்லெழு த்து (வருமொழியாய் வந்து) இயையின் ணகாரமாய் (த்திரிந்து) முடியும்.

உ-ம். முண் ஞெரி; துளி, முறி எனவரும். ஐதனை வேற்றுமை இறுதிக் கண் அல்வழியது எடுத்துக் கோடற்கண் சிவக் கோக்காக வைத்தலின், அல்வழிக் கும் இம்முடிபு கொள்க.

உ-ம். முண் ஞெரிந்தது; நீண்டது, மாண்டது எனவரும். (௩௯)

௩௯௯. அல்வழி யெல்லா முறமுன மொழிப.

இது, மேலதற்கு அல்வழி முடிபு கூறுதல் துதலிற்று.

இ-ள்:—அல்வழி எல்லாம் உறழ் என மொழிப— (ளகார சுற்று) அல்வழிகளெல் லாம் (திரிந்தும் திரியாதும்) உறழ்ந்து முடியும் என்று சொல்லுவர் (புலவர்).

உ-ம். முள் கடிது, முட் கடிது; சிறிது, தீது, பெரிது எனவரும்.

‘எல்லாம்’ என்றதனால், குணவேற்றுமைக்கண்ணும் இவ் வுறழ்ச்சி
கொள்க.

உ-ம். முன் குறுமை, முட் குறுமை; சிறுமை, தீமை, பெருமை
எனவும்; கோன் கடுமை, கோட் கடுமை எனவும் வரும்.

இன்னும் அதனானே, உருபு வாராது உருபின் பொருள்பட
வந்தவற்றின் முடி பும் கொள்க.

உ-ம். அதோட் கொண்டான், இதோட் கொண்டான், உதோட்
கொண்டான்; சென்றான், தத்தான், போயினான் எனவரும்.

(௩௩)

௩௩

தொல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்.

சா. ஆய்த நிலையலும் வரைநிலை யிலேறே
தகரம் வருஉங் காலை யான்.

இது, மேலதற்கு எய்தியது விலக்கிப் பிறிது விதி வருத்தல்
ததலிற்று.

இ-ள்:—ஆய்தம் நிலையலும் வரைநிலை இன்று—(அகாரம்
டகாரமாயே திரியாது) ஆய்தமாய்(த்திரித்து) நின்றலும் வரையும் நிலைமை
இன்று, தகரம் வரும் காலை-தகர முதல்மொழி வரும் காலத்து.

உ-ம். முஃஉது, முட்டது எனவரும். [‘ஏகாரம்’ நற்றகை.
உகரநீட்டம் செய்யுள் விகாரம். ‘ஆன்’ இடைச்சொல்; ‘அகரம்’ சாரியை.

வரைநிலைமை-கடியும்நிலைமை. (௩௪)

சாக. நெடியத னிறுதி யியல்பா குதவும்

வேற்றுமை யல்வழி வேற்றுமை நிலையலும்

போற்றல் வேண்டு மொழியுமா றுளவே.

இது, மேலதற்கு எய்தியது விலக்கிப் பிறிது விதி வருத்தல் துதலிற்று.

இ-ள்:—நெடியதன் இறுதி இயல்பாகுவும்-(அகாரம்) நெடியதன் இறுதி திரி யாது இயல்பாய் முடிவனவற்றையும், வேற்றுமை அல்வழி வேற்றுமை நிலையலும்- வேற்றுமை அல்லாத அல்வழியிடத்து வேற்றுமை (யின்இயல்புடையனவாய்த்திரிந்து) முடிதலையும், போற்றல் வேண்டும் மொழியும் உள-போற்றுதல் வேண்டும் மொழிக ளும் உள.

உ-ம், வாள்கடிது, கோள்கடிது; சிறிது, தீது, பெரிது எனவும்; தோட்கடிது, காட்கடிது; சிறிது, தீது, பெரிது எனவும் வரும்.

‘போற்றல் வேண்டும்’ என்றதனால், உதனங்காய்; செதிள், தோல், பூ என அம் முப்பெற்று முடிவன கொள்க.

[‘ஆர்,’ ‘வ’ அசைகள். அம்மு-அம் சாரியை.]

(௩௫)

சாஉ. தொழிற்பெய ரெல்லாந் தொழிற்

பெயரியல.

இஃது, இவ்வீற்றுத் தொழிற்பெயர்க்கு வேற்றுமைக்கண்ணும் அல்வழிக்கண் ணும் எய்தியது விலக்கிப் பிறிது விதி வருத்தல் துதலிற்று.

இ-ன்:—தொழிற்பெயர் எல்லாம் தொழிற்பெயர் இயல்-(னகார
 சுற்றுத்) தொழிற்பெயரெல்லாம் (வேற்றுமைக்கண்ணும்
 அல்வழிக்கண்ணும் ஞகார சுற்றுத் தொழிற்பெயர் இயல்பிற்குய்
 (வன்கணம் வந்தவழி வல்லெழுத்தும் உகாரமும் பெற் றும்
 மென்கணமும் இடைக்கணத்து வகாரமும் வந்தவழி உகாரம் பெற்றும்)
 முடியும்.

உ-ம். துள்ளுக் கடிது; சிறிது, தீது, பெரிது: ஞான்றது, கீண்டது,
 மாண்டது, வலிது எனவும்: துள்ளுக் கடுமை; சிறுமை, தீமை, பெருமை;
 ஞாற்சி, கீட்சி, மாட்சி, வலிமை எனவும் வரும்.

‘எல்லாம்’ என்றதனால், தொழிற் பெயர்கள் இருவழியும்
 இவ்வாறன்றிப் பிற வாறு முடிவெனவும் கொள்க.

உ-ம். கோள் கடிது, கோட் கடிது; வான்கடிது, வாட்கடிது;
 சிறிது, தீது, பெரிது எனவும்: கோள் கடுமை, கோட் கடுமை; வான்
 கடுமை, வாட் கடுமை; சிறுமை, தீமை, பெருமை எனவும் வரும்.

சுண்டு, வான் என்றது ஓரால்தலை,

(ராக)

எழுத்ததிகாரம் - பள்ளிமயங்கியல்.

ராக.

சாநு. இருளென் னெளி வெயிலிய னிலையும்.

இதுவும், அவ்வீற்றுள் ஒன்றற்கு எய்தியது விலக்கிப் பிறிது
 விதி வகுத்தல்
 ததலிற்று.

இ-ள்:—இருள் என் கிளவி வெயில் இயல் கிலையும் - இருள் என்னும் சொல்

(வேற்றுமைப் பொருட் புணர்ச்சிக்கண்) வெயில் என்னும் சொல்லின் இயல்பிலே, (நின்று அத்தும் இன்னும் பெற்று) முடியும்.

உ-ம்:—இருளத்துக் கொண்டான், இருளிற் கொண்டான்;
சென்றான், தந்தான்,
போயினான் எனவரும்.

(எஎ)

சாசு, புள்ளும் வள்ளந் தொழிற்பெய ரியல:
இதுவும், அவ்வீற்றுள் சிலவற்றிற்கு எய்தியது விலக்கிப்
பிறிது விதி வருத்தல்
குதலிற்று.

இ-ள்:—புள்ளும் வள்ளும் தொழிற்பெயர் இயல் - புள் என்னும் சொல்லும்

வள் என்னும் சொல்லும் (வேற்றுமைக்கண்ணும் அவ்வழிக்கண்ணும்
ஒகாஈ ஈற்றுத்)

தொழிற்பெயர் இயல்பிற்கும் (உண்கணத்து உகாரும் வல்லெழுத்தும்
பெற்றும்

மென்கணத்தும் இடைக்கணத்து வகாரத்தும் உகாரம் பெற்றும்) முடியும்.

உ-ம்:—புள்ளுக்கடிது, வள்ளுக்கடிது; சிறிது, தீது, பெரிது;
ஞான்றது, கீண்

டது, மாண்டது, வலிது எனவும்: புள்ளுக்கடுமை, வள்ளுக்கடுமை;
சிறுமை, தீமை,

பெருமை; ஞாற்சி, கீட்சி, மாட்சி, வலிமை எனவும் வரும்.

இதனைத் “தொழிற்பெயரெல்லாம்” என்றதன் பின் வையாத
முறையன்றிய

கூற்றினான், இருவழியும் வேற்றுமைத்திரிபு எய்தி முடிவனவும் கொள்க.

உ-ம்:—புட்கடிது, வட்கடிது; சிறிது, நீது, பெரிது; ஞான்றது,
கீண்டது,

மாண்டது, வலிது எனவும்: புட்கடுமை, வட்கடுமை; சிறுமை, நீமை,
பெருமை;

ஞாட்சி, நீட்சி, மாட்சி, வலிமை எனவும் வரும்.

இன்னும் அதனானே, பன் என்பதன் கண்ணும், கன் என்பதன்
கண்ணும்

இருவழியும் இவ் விரு முடிபு பெற்றவழிக் கொள்க.

பன்ருக்கடிது, கன்ருக்கடிது; பன்ருக்கடுமை, கன்ருக்கடுமை
எனவும்: பட்

கடிது; கட்கடிது; பட்கடுமை, கட்கடுமை எனவும் ஒட்டுக.

(௩௮)

சாநு. மக்க ளென்னும் பெயர்நிலைக் கிளவி
தக்கவழி யறிந்து வலித்தலு முரிந்தே.

இது, மக்கள் என்னும் உயர்திணைப் பெயருக்கு “உயிரீருகிய
வுயர்திணைப் பெய

ரும்” [தொகை மாபு - சூத்திரம் ௧௩] என்பதனுள் எய்தியது விலக்கிப்
பிரிது விதி

வகுத்தல் நுதலிற்று.

இ-ள்:—மக்கள் என்னும் பெயர்நிலை கிளவி - மக்கள்
என்னும் பெயர்ச்

சொல்லின் இறுதி, தக்கவழி அறிந்து வலித்தலும்

உரித்து-(இயல்பேயன்றித்) தக்க

‘இடம் அறிந்து வல்லொற்றாய் (த்திரித்து) முடிதலும் ஆம்.

‘தக்கவழி’ என்றதனால், அம்மக்கள் உடம்பு உயிர் நீங்கிய காலத்து

இம் முடிபு

எனக்கொள்க.

நாசு

தோல்காப்பியம் - தீளம்பூரணம்.

உ-ம்:—மக்கட்கை; செவி, தலை, புறம் என வரும்.

['கிணல்' ஆகு பெயர். 'ஏகாரம்' சுற்றகை.]

(நாக)

சாசு. உணர்நக் கூறிய புணரியன் மருங்கின்
கண்டுசெயற் குரியவை கண்ணினர் கொளலே.

இஃது, இவ்வோத்திற்குப் புறனடை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ-ன்:—உணரநக் கூறிய-உணரநக் கூறப்பட்ட

புள்ளியீறு[கன்], புணர் இயல் மருங் கின்-(வருமொழியோடு) புணரும்
இயல்பிடத்து, கண்டு செயற்கு உரியவை கண்ணினர் கொளல்-(மேல்
முடித்த முடிபுகளையன்றி வழக்கினுள்) கண்டு முடித்தற்குரிய பிற
முடிபுகளைக் கருதிந் கொண்டு முடிக்க.

உ-ம்:—வீழன் குளம்; சேறு, தறை, பழனம் என இவை
னகார சுற்று வேற் றுமைக்கண் திரியாது இயல்பாய் முடிந்தன.

பொன்னப்பத்தம் என்பது அவ்வீறு அக்குப்பெற்று முடிந்தது.

நீர் குறிது; சிறிது, தீது, பெரிது என்பது ரகார சுற்று

அவ்வழி முடிபு.

வேர் குறிது; வேர்க்குறிது [என்பது] அவ்வீற்று அல்வழி உறழ்ச்சி.

அம்பர்க்கொண்டான், இட்பர்க்கொண்டான்,
உம்பர்க்கொண்டான், எம்பர்க்
கொண்டான்; சென்றான், தந்தான், போயினான் என்பன
அவ்வீற்றுன் உருபு வா
ராது உருபின் பொருள்பட வந்தவற்றின் முடிபு.
தகர்க்குட்டி என்பது அவ்வீற்று இருபெயரோட்டுப்
பண்புத்தொகையாகிய
அல்வழி முடிபு.

வடசார்க்குடரை, தென்சார்க்குடரை என்பன அவ்வீற்று
இலக்கணத்தோடு பொ
ருந்திப மரூஉ முடிபு.

உசிலங்கோடு, எலியாலங்கோடு என்பன லகார ஈற்று
அம்முப்பேறு.

கல்லம்பாறை என்பது அவ்வீற்று அல்வழி அம்முப்பேறு.
அழலத்துக்கொண்டான் என்பது அவ்வீற்று அத்துப்பேறு.
அழுக்கற்போர் என்பது அவ்வீற்று அல்வழித்திரிபு.
யாழ்குறிது; சிறிது, தீது, பெரிது என்பன ழகார ஈற்று
அல்வழி முடிபு.

வீழ்குறிது, வீழ்க்குறிது என்பன அவ்வீற்று அல்வழி
உறழ்ச்சி.

தாழப்பாவை என்பது அவ்வீற்று அல்வழி அக்குப்பேறு.
இனி “உணரக்கூறிய” என்றதனால், குளத்தின்புறம்,
மரத்தின்புறம் என உரு
பிற்கு எய்திய அத்தோடு இப்பெறுதலும் கொள்க.

இனிக் 'கண்ணினர்' என்றதனால், ஒருகாளைக் குழவி என ஊகர ஈ என னும் சாரியையும் வல்லெழுத்தும் பெற்று முடிந்தன கொள்க.

பிறவும், இவ்வோத்தின் வேறுபட வருவன வெல்லாம் இதன் அகத்து முடித் துக் கொள்க.

(ஈய)

எட்டாவது புள்ளிமயங்கியல் முற்றிற்று.

ஒன்பதாவது-குற்றியலுகரப், புணரியல்.

இவ்வோத்து என்ன பெயர்த்தோ எனின், குற்றியலுகர ஈறு வருமொழியோடு புணரும் இயல்பு உணர்த்தினவையின் குற்றியலுகரப் புணரியல் எனப்பட்டது.

சாளு. ஈரெழுத் தொருமொழி யுயிர்த்தொட
ரிடைத்தொடர்

ஆப்தத் தொடர்மொழி வன்றொடர் மென்றொடர்
ஆயிரு முன்றே யுகரங் குறுகிடன்.

இத்தலைக்குத்திரம் என் துதலிற்றோ எனின், இக்குற்றியலுகரம் வரும் இடத் திற்குப் பெயரும் முறையும் தொகையும் உணர்த்துதல்

துதலிற்று.

இ-ள்:—ஈர் எழுத்து ஒரு மொழி⁵ இரண்டு எழுத்தாலாகிய ஒரு மொழியும், உயிர்த்தொடர் - உயிர்த்தொடர்மொழியும், இடைத்தொடர் - இடைத்தொடர்மொழியும், ஆய்தத்தொடர் - ஆய்தத்தொடர்மொழியும், வன்தொடர் - வன்தொடர்மொழியும், மென்தொடர் - மென்தொடர்மொழியும், அ இரு மூன்று (ஆகிய) அவ் ஆறு (என்று சொல்லப்படும்), உகரம் குறுகு இடன் - உகரம் குறுகி வரும் இடன்.

உ-ம்:—நாகு, வாகு, தென்கு, எஃகு, கொக்கு, குாங்கு என வரும்.

[நாகு - இளமரம். தென்கு - ஒரு பூச்சி. எஃகு - வேல். 'தொடர்' நான்கும் ஆகு பெயர். சுட்டின் நீட்டமும் வகா உடம்படுமெய் யகா உடம்படுமெய்யானதும் செய்யுள் விகாரம். 'வகாரம்' தேற்றேகாரம். நன்னூலார் போல இந்நூலார் வல்லொற்றின் மீது ஏறிய உகாமே குறுகும் என்று கூறுமை காண்க.] (க)

சாஅ. அவற்றுள்,

ஈரொற்றுத் தொடர்மொழி

யிடைத்தொடராகா.

இஃது, அவ் ஆறனுள் ஓர் சுற்றிற்கு எய்தியது விலக்கிப் பிறிது விதி வகுத்தல் துதலிற்று.

இ-ள்:—அவற்றுள் ஈர் ஒற்று தொடர்மொழி - அவற்றுள் ஈர் ஒற்றுத்தொடர் மொழி[களில்], இடைத்தொடர் ஆகா - இடைத்தொடர் ஆகா, (வன்றொடர் மொழி யும் மென்றொடர் மொழியும் ஆம்.)

உ-ம்:—சூர்க்கு; மொய்ம்பு எனவரும்.

[(இடையில்) இரண்டு ஒற்றெழுத்துக்கள் தொடர்ந்து வரும் (மூவகை) மொழி களில் இடைத்தொடர் மொழிகள் உகரம் குறகும் இடன் ஆகா என்பதே நேர் உகர. உ-ம்:—வெய்யது எனவரும். இவ்விடைத்தொடர்மொழிகள் “அலர்பெய்யது ஆரா ரழிப்பினு மென்ஔுடு, மலர்சொய்யது ஆடு மகிழ்த்து” என்றது போன்ற செய்யு ளின் கண்ணே நிகழும். இரண்டொற்று இடைவிடாமையைக் குறித்து நின்றது.]

நாடக

தோல்காப்பியம் • இளம்பூரணம்.

சாசு. அல்லது கிளப்பினும் வேற்றுமைக் கண்ணும்

எல்லா விறுதியு முகா நிறையும். .

இஃது, எய்தியது ஒரு மருங்கு மறுத்தல் துதலிற்று.

இ-ன்:—அல்லது கிளப்பினும் - அல்வழியைச் சொல்லும் இடத்தும், வேற்றுமைக்கண்ணும் -

வேற்றுமைப்பொருட்புணர்ச்சிக்கண்ணும், எல்லா இறுதி உகரமும் நிறையும் - ஆறு ஈற்றுக் குற்றியலுகாரமும் நிறைந்தே நிற்கும்.

உ-ம்:—நாகு கடிது; நாகு கடுமை : வாகு கடிது; வாகு கடுமை என வருபீ.

[‘நிலையுட்’ என்ற பாடங்கொண்டு, அல்வழிக்கண்ணும் வேற்றுமைக்கண்ணும்

(ஒற்றுக்கள் இரண்டு தொடர்ந்துவரும் இடைத்தொடர்மொழிகள் அல்லாத) உறுவகை மொழிகளின் இறுதிக்கண்ணுள் குற்றியலுகாரம் நிற்கும் என்று உரைத்தலே பொருத்தம் உடைத்து.)

(க)

சாய். வல்லொற்றுத் தொடர்மொழி
வல்லெழுத்து வருவழி

தொல்லை யியற்கை நிலையலு முரித்தே.

இஃது, எய்தியது ஒரு மருங்கு மறுக்கின்றது.

இ-ள்:—வல்லொற்றுத் தொடர்மொழி - (அவ் சுற்றுள்ளும்) வல்லொற்றுத் தொடர்மொழி, வல்லெழுத்து வருவழி-வல்லெழுத்து முதல்மொழி(வருமொழியாய்) வரும் இடத்து, தொல்லை இயற்கை நிலையலும் உரித்து - முன் (கூறிய) இயற்கை நிற்பலும் உரித்து.

உ-ர்:—கொக்குக் கடிது; கொக்குக் கடுமை எனவரும்.

['ஏகாரம்' சுற்றகை. 'தொல்லை இயற்கை' என்பதற்கு சுணங்க

கூறும் உகாரம் (அதாவது குற்றியலுகாரம்) தனது முந்திய தன்மையில் (அதாவது முற்றுக்காரமாக) நிற்பலும் உரித்து, நில்லாமையும் உரித்து என்று உரைத்தலே பொருத்தம் உடைத்து.

உ-ம்:—கொக்கு கடிது; கொக்கு கடுமை என்பவற்றில் முற்றுக்காரம் ஒலித்தலும், கொக்குக்கடிது; கொக்குக்கடுமை என்பவற்றில் குற்றுகாரம் ஒலித்தலும் காண்க.] (ச)

சகக. யகாரம் வருவழி யிகரங் குறுகும்

உகரக் கிளவி துவரத்தோன் ருது.

இது, குற்றியலிகாரம் புணர்மொழியுள் வருமாறு உணர்த்துதல் துலிற்று. [இது, குற்றியலுகாரம் குற்றியலிகாரம் ஆம் இடம்

உணர்ந்துதல் துதலிற்று என்று கூறுதல் மிகப்பொருத்தம் உடைத்து.]

இ-ள்:—யகரம் வருவழி உகரம் கிளவி துவாதோன்றாது - யகர முதல்மொழி வரும் இடத்து நிலைமொழி உகரம் முற்றத்தோன்றாது; இகரம் குறுகும் - [ஆண்டு] ஓர் இகரம் (வந்து) குறுகும்.

உ-ம்:—காகியாது, வாகியாது, தென்கியாது, எஃகியாது, கொக்கியாது, குளவ் கியாது எனவரும்.

இதனானே, ஆகார ஈறு அகரம் பெற்றாற் (உயிர் மயங்கியல் - சூத்திரம் உச) போல ஆறு ஈற்றுக் குற்றியலுகாரமும் இகரம் பெற்று யகர முதல்மொழியோடு புணரு மாறு கூறிற்றாயிற்று. (௫)

எழுத்திற்காரம் - குற்றியலுகரப் புணரியல்.

௩௩௭

சகஉ. ஈரெழுத்து மொழியு முயிர்த்தொடர்

மொழியும்

*வேற்றுமை பாயி னொற்றிடை யினமிகத் தேற்றம் வேண்டும்

வல்லெழுத்து மிகுகி.

இது, மேற்கூறிய ஆறினினும் முன்வின்ற இரண்டிற்கும் வேற்றுமைப்

பொருட்புணர்ச்சி முடிபு கூறுகின்றது.

இ-ள்:—ஈர் எழுத்து மொழியும் உயிர்த்தொடர் மொழியும் - ஈர் எழுத்து ஒரு மொழிக் குற்றியலுகர ஈறும் உயிர்த்தொடர்மொழிக்

குற்றியலுகா ஈறம், வேற்றுமை

ஆயின் - வேற்றுமைப்பொருட் புணர்ச்சியாயிற், இன ஒற்று இடை மிக வல்லெழுத்து மிகுதி தோற்றம் வேண்டும் - இனமாகிய ஒற்று இடையிலே மிக வல்லெழுத்துமிகுதி

தோற்றி முடிதல் வேண்டும்.

உ-ம்:—யாட்டுக்கால்; செவி, தலை, புறம் எனவும்: முயிற்றுக்கால்; சினை, தலை,

புறம் எனவும் வரும்.

‘தோற்றம்’ என்றதனால், இவ்விசைண்டிற்கும் [வளைக்கணத்து] இயல்பு கணத்து முடிபு கொள்க.

உ-ம்:—யாட்டுஞாற்சி, முயிற்றுஞாற்சி; கீட்சி, மாட்சி, யாப்பு, வலிமை, அடைவு, ஆட்டம் எனவரும். [மொழி இரண்டும் ஆகுபெயர்.]

(சு)

சகட. ஒற்றிடை யினமிகா மொழியுமா

குளவே

அத்திறத் தில்லை வல்லெழுத்து மிகலே.

இஃது, எய்தியது ஒரு மருங்கு மறுத்தல் துதலிற்று.

இ-ன்:—இன ஒற்று இடை மிகா மொழியும் உன - இன ஒற்று இடை [யில்] மிக்கு முடியாத மொழிகளும் உன; வல்லெழுத்து மிகல் அத்திறத்து இல்லை - வல் லெழுத்து மிக்கு முடிதல் அக்கற்றுள் இல்லை.

உ-ம்:—காகுகால்; சினை, தலை, புறம் எனவும்: வாகு கதிர்; சினை, தலை, புறம் எனவும் வரும்.

‘அத்திறம்’ என்றதனால், உருபிற்கு எய்திய சாரியை பொருட்டு எய்தியவழி இயைபு வல்லெழுத்து வீழ்க்க. யாட்டின்கால், முயிற்றின்கால், எகின்கால், வா கின்கால் எனவரும்.

['சூர்' அசை. வகாரம் இரண்டும் ஈற்றசை.]

(ஏ)

சகச. இடையொற்றுத் தொடரு மாய்தத்

தொடரும்

கடையா யியல வென்மனார் புலவர்.

இஃது, இடை நின்ற இரண்டிற்கும் முடிபு கூறுகின்றது.

இ-ள்:—இடை ஒற்றுத்தொடரும் ஆய்தத்தொடரும் கடை -

இடை ஒற்றுத் தொடர்மொழிக் குற்றியலுகா ஈறும்

ஆய்தத்தொடர்மொழிக் குற்றியலுகா ஈறும் கடைக்கும் இடத்து, அ

இயல என்மனார் புலவர் - மேற்கூறிய இயல்பு முடிபின்

உடையு என்று சொல்லுவர் புலவர்.

18

நகஅ

தொல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்.

உ-ம்:—தென்குதால்; சிறை, தலை, புறம் ணவும்; எஃகுதால்;

சிறை, தலை, புறம் ணவும் வரும். [சுட்டின் நீட்டிச் செய்யுள்

விகாரம்.]

(அ)

சகடு. வன்னொடர் மொழிபு மென்னொடர்

மொழியும்

வந்த வல்லெழுத் தொற்றிடை மிகுமே

மெல்லொற்றுத் தொடர்மொழி மெல்லொற் றெல்லாம்

வல்லொற் றிறுதி கிளையொற் றாகும்.

இது, பின் நின்ற இரண்டிற்கும் முடிபு கூறுதல் தாதலிற்று.

இ-ள்:—வன்றொடர் மொழியும் மென்றொடர் மொழியும் -
வன்றொடர்மொழிக் குற்றியலுகா ஈறும் மென்றொடர்மொழிக்
குற்றியலுகா ஈறும், வந்த வல்லெழுத்து ஒன்று இடை மிகும் -
(வருமொழியாய்)வந்த வல்லொற்று இடையிலே மிக்கு முடியும்;
மெல்லொற்று தொடர்மொழி மெல்லொற்று எல்லாம் - (அவ்விரண்டு
ஈற்றினுள்)மெல் லொற்றுத் தொடர்மொழி (க்கண் நின்ற)
மெல்லொற்றெல்லாம், இறுதி வல்லொற்று கிளை ஒன்று ஆகும் - இறுதி
வல்லொற்றும் கிளைவல்லொற்றும் ஆய்முடியும்.

உ-ம்:—கொக்குக் கால்; சிறகு, தலை, புறம் எனவும்;
எட்டுக்குட்டி; செவி, தலை, புறம் எனவும் வரும்.

‘வந்த’ என்றதனால், இவ்விரண்டிற்கும் உருபிற்குச்சென்ற சாரியை பொருட்டு
எய்திய வழி இயைபு வல்லெழுத்து வீழ்க்க. கொக்கின்கால், குள்கின்கால் எனவரும்.

‘எல்லாம்’ என்றதனால், பறம்பிற்பாரி என்றும் போல்வன
திரியாமையும் கொள்க.

மெல்லொற்றுத்

‘ஒற்று’ என்ற மிகுதியான், இயல்புகணத்துக்கண்ணும்
குரக்குஞாற்றி; கீட்டி, மாட்டி, யாப்பு, வலிமை, அடைவு, ஆட்டம் என
மெல்லொற்றுத் திரிதலும் கொள்க.

[ஏகாசம் ஈற்றகை. ‘மொழியும்’ என்ற இரண்டும் ஆகுபெயர்.]

சகசு. மரப்பெயர்க் கிளவிக் கம்மே சாரியை.

இஃது, அவ்வீற்று இரண்டிற்கும் எய்தியது விலக்கிப் பிறிது
வீதி உறுதல் ததலிற்று.

இ-ள்:—மரப்பெயர் கிளவிக்கு சாரியை அம் -
(வன்றொடரின் கண்ணும் மென்
தொடரின் கண்ணும்) மரப்பெயராகிய சொல்லிற்கு (அரும்) சாரியை
அம் (முச்சாரியை).

உ-ம்:—குருத்தக்கோடு; செதிள், தோல், பூ எனவும்: வேப்பக்கோடு; செதிள்,
தோல், பூ எனவும் வரும். (ய)

சகஎ. மெல்லொற்று வலியா மரப்பெயரு

முளவே.

இது, மென்றொடர் மொழிக்கு எய்தியது ஒரு மருங்கு
மதக்கின்றது.

இ-ள்:—மெல்லொற்று வலியா மரப்பெயரும் உள - மெல்லொற்று வல்லொற்
குய்திரியாத முடியும் மரப்பெயரும் உள.

உ-ம்:—குருத்தக்கோடு; செதிள்,
தோல், பூ எனவும் வரும்.

தோல், பூ எனவும்: புன்கக்கோடு; செதிள்,

எழுத்த்திகாரம் - குற்றியலுகரப் புண்சியல்.

௪௩௬

மற்று, இது நிலைமொழித்தொழிலை நிலைமொழி விலக்குமாதலின்
சாரியை வகுப்

பவே முடியும் பிற எனின், இது நிலைமொழியின் உள்தொழிலாகலின்
அவ்வாறு விலக்

குண்ணு தென்பது கருத்து. [காராம் சுற்றகை.]

(௧௧)

சகஅ. ஈரோழுத்து மொழியும் வல்லொற்றுத்
தொடரும்

அம்மிடை வரற்கு முரியவை யுளவே

அம்மா பொழுது மொழிவழி னுன.

இஃது, ஈரோழுத்து ஒருமொழிக்கும் வன்றொடர்மொழிக்கும்
எய்தாதது எய்து வித்தல் நுதலிற்று.

இ-ன்:—ஈர் எழுத்து மொழியும், வல்லொற்றுத்தொடரும் -
ஈரோழுத்து ஒரு மொழிக் குற்றியலுகரமும் வன்றொடர்மொழிக்
குற்றியலுகரமும், அம் இடை வரற்கும் உரியவை உள் - (முன்
முடித்துப்போந்த முடிபுகனன்றி) அம் (முச்சாரியை) இடை வந்து
முடிதற்கு உரியனவும் உ.எ. (யாண்டெனின்,) அம்மாபு தழுகும்
மொழியெயின் - அவ் இலக்கணம் நடக்கும் மொழியிடத்து.

உ-ம்:—ஏறங்கோள், வட்டம்போர் என வரும்.

‘உன்’ என்றதனால், தெங்கக்காய், பயிற்றங்காய் என வன்னொடர் அல்லனவற் றிற்கு அம் (மூப்) பேறு கொங்க.

‘அம்மாபொழுதும்’ என்றதனால், அரசக்கன்னி, முரசக்கடிப்பு என அக்குப்பே றம் கொங்க.

இன்னும் அதனானே, இருட்டத்துக்கொண்டான் என்னும் அத்துப் பேறும் கொங்க.

இன்னும் அதனானே, மயிலாப்பிற் கொற்றன், பறம்பிற்பாரி என இன்பேறம் கொங்க.

இன்னும் அதனானே, கரியதன் கோடு என அன் பேறும் கொங்க, [வகாரம் ஈற்றை. ‘ஆன்’ இடைச்சொல்; அகாம் சாரியை. ‘மொழியும்’ ‘தொடரும்’ ஆகுபெயர். ‘அம்’ சாரியையை ‘அம்மூ’ச் சாரியையெனக்கூறவது வழக்கு.](கஉ)

சகக. ஒற்றுநிலை திரியா தக்கொடு வருடம்
அக்கினை மொழியு முளவென மொழிப.

இது, மென்னொடர் மொழியுள் சிலவற்றிற்கு எய்தியது விவக்குதலும் எய்திய தன்மேல் சிறப்பும் கூறுகின்றது.

இ-ள்:—ஒற்று நிலை திரியாது அக்கொடு வரும் அ கினை மொழியும் உன என மொழிப- ஒற்று(முன் நின்ற)நிலை திரியாது அக்குச்சாரியைபோடு(ம் பிறசாரியை யோ டும்) வரும் அக் கிளையெழுத்து மொழியும் உன என்று சொல்லுவர்(ஆசிரியர்).

உ-ம்:—குன்றக் கூதை, மன்றப் பெண்ணை என வரும்.

‘உய்’மையால், கொங்கத்துழவு, வங்கத்து வாணிகம் என அத்துப் பெற்றன.

‘நிலை’ என்றதனால், ஒற்று நிலை பிரியா அநிகாரத்துடன் இயைபு வன்வெழுத்து விவரஞ்.

தொல்காப்பியம் : இளம்பூரணம்.

‘அக்கிளைமொழி’ என்றதனால், பார்ப்பனக்கன்னி, பார்ப்பனச்சேரி என அன் னும் அக்கும் வந்தன கொள்க.
[உதா நீட்டம் செய்யுள் விகாரம். ‘அக்கிளை’ ஆகுபெயர்.]

(58)

ச20. எண்ணுப் பெயர்க்கெளி யுதரிய னிஔ்யம்.

இது, குற்றகர ஈற்ற எண்ணுப்பெயரோடு பொருட்பெயர்
முடிக்கின்றது.

இ-ன்:—எண்ணுப் பெயர் கிளவி உருபு இயல் நிலையும் -
எண்ணுப் பெயராகிய சொற்கள் உருபுபுணர்ச்சியின் இயல்பின்கண்ணே
நின்று (அன்பெற்ற) முடியும்.

உ-ம்:—ஒன்றன்காயம், இரண்டன்காயம்; சுக்கு, தோரை, பயறு எனவரும் (39)

சூஉக. வண்டும் பெண்டு மீன்னைடு சிவனும்.

இது, மென்சொடர்மொழியுள் சிவ்வற்றிற்குப் பிற முடிபு
கூறுகின்றது.

தினம்:—வண்டும் பெண்டும் தின் ஒடு சிவனும் - வண்டு
என்னும் சொல்லும் பெண்டு என்னும் சொல்லும் தின்சாரியையோடு
பொருத்தி முடியும்.

உ-ம்:—வண்டின் கால், பெண்டின் கால் எனவரும்.

(36)

சஉஉ. பெண்டென் கிளவிக் கன்னும் வரையார்.

இது, மேற்கூறியவற்றுள் ஒன்றற்கு எய்தியதன்மேல் சிறப்புவிதி உதாதல் ததலிற்று.

இ-ள்:—பெண்டு என் கிளவிக்கு அன்னும் வரையார் - பெண்டு என்னும் சொல் லிற்கு (இன்னேயன்றி) அன்சாரியையும் வரையார் [ஆசிரியர்].

உ-ம்:—பெண்டன்கை எனவரும்.

(37)

சஉஈ. யாதெ னிறுதியுஞ் சுட்டு முதலாகிய

ஆய்த னிறுதியு முருபே னிலையும்.

இஃது, ஈரொழுத்து ஒரு மொழியுள் ஒன்றற்கும் சுட்டு முதல் ஆய்தத் தொடர் மொழிக்கும் வேறு முடிபு உதாதல் ததலிற்று.

இ-ள்:—யாது என் இறுதியும் சுட்டு முதல் ஆகிய ஆய்த இறுதியும் - யாது என் னும் ஈறும் சுட்டு முதலாகிய ஆய்தத் தொடர்மொழிக் குற்றியலுகா ஈறும், உருபு இயல் கிலையும் - உருபு புணர்ச்சியின் இயல்பின் (கண்ணே) நின்று சுட்டு முதல் மொழிகள் அன்பெற்றும் ஆய்தம் தெட்டும் முடியும்.

உ-ம்:—யாதன் கோடு, அதன் கோடு, இதன் கோடு, உதன் கோடு எனவரும்.

சஉச. முன்னுயிர் வருமிடத் தாய்தப் புள்ளி

மன்னல் வேண்டு மல்வழி யான.

இது, மேற்கூறிய ஈற்றுள் சுட்டு முதல் ஈற்று உகாத்திற்கு

ஒருவழி அவ்வழி முடிபு கூறுகின்றது.

இ-ள்:—முன் உயிர் வரும் இடத்த - (அவற்றுக் கட்டு முதல் ஆய்தத் தொடர் மொழி உரை நறு தன்) முன்னே உயிர் வரும் இடத்த, ஆய்தப்புள்ளி மன்னல் வேண்

எழுத்திற்காரம் - குற்றியலுகரப் புணரியல்.

நாசக

மும் - ஆய்தப்புள்ளி (முன்பு போலக் கொடாது) நிலைபெற்ற முடிதல் வேண்டும், அவ் வழியான் - அவ்வழியின்கண்.

உ-ம்:—அஃதடை, இஃதடை, உஃதடை; ஆடை, இலை என ஒட்டுக.

'முன்' என்றதனால், வேற்றுமைக்கண்ணும் உயிர் முதல் மொழி வந்த இடத்த அஃதடையு, அஃதாட்டம் என ஆய்தம் கொடாமை கொள்க.

['ஆன்' என்பது வேற்றுமை மயக்கம். அகரம் சாரியை.]

(கஅ)

சஉரு. ஏனைமுன் வரினே தானிலை யின்றே.

இது, மேலனவற்றிற்குப் பிறகணத்தோடு முடிபு கூறுதல் ததலிற்று.

இ-ள்:—ஏனை முன்வரின் தான் நிலையின்ற - (அச்சட்டுமுதல் உரை நறு உயிர்க் கணம் ஒழிந்த) பிற கணக்கன் முன்வரின் அவ் ஆய்தம் நிலையின்றி முடியும்.

உ-ம்:—அது கடிது, இது கடிது, உது கடிது; சிறிது, நீது, பெரிது; ஞான்றது, நீண்டது, மாண்டது; யாது, உலிது

எனவரும். [முன்னைய ஏகாரம் அசை. பின்னையது ஈற்றசை.]

(கக)

சஉசு. அல்லது கிளப்பி னெல்லா மொழியும்
சொல்லிய பண்பி னியற்கை யாகும்.

இஃது, ஆறு ஈற்றுக் குற்றியலுகாதிற்கு அல்வழி முடிபு கூறுதல்
ததலிற்று.

இ-ள்:—அல்லது கிளப்பின் - அல்வழியைச் சொல்லும் இடத்து,
எல்லா மொழி யும் - ஆறு ஈற்றுக் குற்றியலுகாமும், சொல்லிய பண்பின்
இயற்கை ஆகும் - மேற் சொல்லிய பண்பினையுடைய இயல்பாய்
முடியும்.

உ-ம்:—காகு கடிது, வாகு கடிது, தென்கு கடிது, எஃகு கடிது,
ரூங்கு கடிது; சிறிது, நீது, பெரிது எனவரும்.

‘எல்லா மொழியும்’ என்றதனால், வீணைச்சொல்லும்
வீணைக்குறிப்புச்சொல்லும் இயல்பாய் முடிந்தன கொள்க. கிடத்தது
குதிரை, கரிது குதிரை எனவரும்.

‘சொல்லிய’ என்றதனால், இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை
முடிபு கொள்க. காட்டுக்கானம், குருட்டெருது எனவரும்.

‘பண்பின்’ என்றதனால், ஐ என்னும் சாரியை பெற்று வரும்
அல்வழி முடிபும் கொள்க. அன்றைக்கத்தன், பண்டைச்சான்ரூர்,
ஓர் யாட்டை யாணை, மற்றை யாணை எனவரும்.

(உஉ)

சுஉஎ. வல்லொற்றுத் தொடர்மொழி வல்லெழுத்து
யிகுமே,

இஃது, அவ் ஈற்றுள்ளும் ஒன்றற்கு எய்தியது விலக்கிப் பிறிது
விதி வருத்தல் துதலிற்று.

இ-ன்:—வல்லொற்றுத்தொடர்மொழி —
வல்லொற்றுத்தொடர்மொழிக் குற்றிய லாகாம், வல்லெழுத்து யிகும் -
(வல்லெழுத்து வருவழி) வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்.

உ-ம்:—கொக்குக்கடிது; சிறிது, தீது, பெரிது எனவரும்.

['வல்லொற்றுத்தொடர்மொழி' என்பது ஒருபெயர். 'எகாசம்'
ஈற்றாகை.] (உச)

சுசஉ. தொல்காப்பியம்: இளம்பூரணம்.

சுஉஅ. சுட்டுச்சினை நீடிய மென்றொடர் மொழியும்

யாவினு முதலிய மென்றொடர் மொழியும்

ஆயிப் றிரியா வல்லெழுத் தியற்கை,

இதுவும், அவ் ஈற்றுள் ஒன்றன்கண் ஏழாம் வேற்றுமை
இடப்பொருள் உணர் தின்ற இடைச்சொற்கு முடிபு கூறுகின்றது.

இ-ன்:—சுட்டு சினை நீடிய மென்றொடர்மொழியும் - சுட்டாசிய

வினையெழுத்து நீண்ட மென்றொடர்மொழிக் குற்றியலுகா ஈறும், யா
வினா முதலிய மென்றொடர் மொழியும் - யா என்னும் வினா முதலாகிய
மென்றொடர்மொழிக் குற்றியலுகா ஈறும், வல்லெழுத்து இயற்கை அ
இயல் திரியா - (மேற்கூறிய)வல்லெழுத்து இயற்கையாகிய அவ்
இயல்பில் திரியா (து முடியும்),

உ-ம்:—ஆங்குக்கொண்டான்; ஈங்குக்கொண்டான்,
ஊங்குக்கொண்டான், யாங்குக்கொண்டான்; சென்றான், தந்தான்,
போயினான் எனவரும்.

‘இயற்கை’ என்றதனால், அக்குற்றுகா ஈற்று வினையெச்ச முடிபு
கொள்க. செத் துக்கிடத்தான், இருந்துகொண்டான் எனவரும்.

[‘மென்றொடர்மொழி’ என்ற இரண்டும் ஆகுபெயர், அகா
நீட்டம் செய்யுள் விகாரம்.]

(உஉ-)

சஉக- யாவினா மொழியே யியல்பு மாகும்.

இது, மேலவற்றுள் ஒன்றன்மேல் கிறப்புவிதி கூறுதல் துவவற்று,
இன்:—யா வினா மொழி இயல்பும் ஆகும் -(அவற்றுள்) யா வினா
மொழி (மேற் கூறிய விகாரமேயன்றி) இயல்பாயும் முடியும்.

உ-ம்:—யாங்குக் கொண்டான்; சென்றான், தந்தான், போயினான்
எனவரும். (1)

சஉஹ. அந்நான் மொழியுந் தக்கிலை திரியா.

இது, மேலவற்றிற்கு நிலமொழிச் செய்கை கூறுகின்றது.

இ-ள்:—அ நால் மொழியும் (சுட்டு முதல் மூன்றாம் யா முதல் மொழியுமாகிய) அந்நாளுக்கு மொழியும், தம் நில திரியா-தம் மெல்லொற்று நில திரித்த வல்லொற்று ஆகாது முடியும்.

‘தந்நில’ என்றதனால், மெல்லொற்றுத்திரியாது மிக்ரு முடிவன

பிறவும் கொள்க

உ-ம்:—அங்குக் கொண்டான், இங்குக் கொண்டான், உக்டுக் கொண்டான், எங் குக் கொண்டான்; சென்றான், தந்தான், போயினான் எனவரும்.

‘யாமொழி’ என்னுது ‘வினா’ என்றதனால், பிற இயல்பாய் முடிவனவும் கொள்க, மூன்று கொண்டான், பண்டு கொண்டான், இன்று கொண்டான், அன்று கொண்டான் எனவரும். [‘ஏதாம்’ அசை.] (உச)

எழுத்தநிகாரம் - குற்றியலுகரப் புணரீயல்.

எசுந

சுநக. உண்டென் கிளவி யுண்மை செப்பின்
முநதை யிறுதி மெய்யொடுங் கெடுதலும்
மேனிலை பொற்றே ளாகரா மரீதலும்

ஆமுறை யிரண்டு முரிமைபு முடைத்தே
வல்லெழுத்து வருடங் காலை யான.

இது, மென்செரிடாமொழியுள் ஒரு விளைக்குறிப்பு மொழிக்கு வேறு
முடிபு கூறுதல் நாதலிற்று.

தூ-ள்:—உண்டு என் கினவி உண்மை செப்பின் - உண்டு என்னும்
செயல் (உண்டு என்னும் தொழில் முறிய) உண்மை என்னும் பண்பு உணர்
திற்கும் இடத்து, முன்னை இறுதி மெய்யொடும் கொடுத்தும் மேல் நிலை ஒற்று
னகாரம் ஆகலும் - முற்பட்ட ஈற்றுக்குற்றியலுக்காரம் (தான் ஏறி நின்ற)
மெய்யொடும் கொடுத்தும் அதற்கு மேல் நின்ற னகார ஒற்று னகாரம்
கூடுதலுமாகிய, அ முறை இரண்டும் உரிமையும் உடைத்து - அம்
முறைமையுடைய இரண்முனையும் உரித்தாதலும் உடைத்து,
வல்லெழுத்து வரும் கால - வல்லெழுத்து முதல்மொழி வருங்காலத்து.

வல்லெழுத்தொராம் வாரா நிற்ப, ('வல்லெழுத்து வருடங்காலை'
என்றதனால்) இவ் இருமுடிபும் உள்ளது பகா முதல்மொழி வருதால்.
மற்றை முன்று எழுத்தின் கண்ணும் ஈறு கொடாதே நின்று முடியும் என்று
கொள்க.

இன்னும் அதனான, இயல்பு கணத்து இறுதி கொடாதே
முடிதல்கொள்க.

உ-ம்:—உள் பொருள், உண்டு பொருள் எனவும்: உண்டு காணம்,
உண்டு சாக் காடு, உண்டு தாமரை எனவும்: உண்டுஞாண்; தூல், மணி,
யாழ், வட்டு, அடை, ஆடை எனவும் வரும்.

'உள்பொருள்' என்பது பண்புத்தொகை முடிபு அன்றோ எனின்,
அஃது ஒசை ஒற்றுமைபடச்சொல்லும் வழியது; இஃது, ஒசை
இடையறவுபடச்சொல்லும் வழியது போலும்.

[உண்மைப்பண்பாவது, ஒரு பொருள் தோன்றுங்கால் தோன்றி
அது கெடுதல்

துணையும் உண்டாய் நின்ற தன்மை. 'ஏகாரம்' அசை. அகர
நீட்டமும் உகர நீட்ட
மும் செய்யுள் விகாரம். 'ஆன்' இடைச்சொல்; அகரம் சாரியை.]

(உக)

சாநஉ. இருதிசை புணரி னேயிடை வருமே.
இது, குற்றாகா ஈற்றுத்திசைப் பெயர்க்கு அல்வழிக்கண் வேறு முடிபு
உறுதின் தது.

இ-ள்:—இருதிசை புணரின் ஏ இடை வரும் - இரண்டு
பெருத்திசைகள் (தம்

யிற்) புணரின் ஏ என்னும் சாரியை இடை வந்து புணரும்.

உ-ம்:—வடக்கே தெற்கு, கிழக்கே மேற்கு எனவரும். ['ஏகாரம்' ஈற்றைத் து(உக)

சாநங. திரிபுவேறு கிளப்பி னொற்று யிறுகியும்
கெடுதல் வேண்டு மென்மனார் புலவர்
ஒற்றுமெய் திரிந்து னகார மாகும்
தெற்றொடு புணருங் காலை யான.

நாசத நோல்காப்பியம் : இளம்பூரணம்.

இஃது, அப்பெருத்திசையோடு கோணத்திசை புணருமாறு
உணர்த்துதல் தத லிற்று.

இ-ள்:—திரிபு வேறு கிளப்பின் - (அப்பெருத்திசைகளோடு)

கோணத்திசைகளை வேறுகப் புணர்க்கும் இடத்து, ஒற்றம் இறுதியும்
கெடுதல் வேண்டும் என்மனார் புலவர் - (அவ் உகாம் ஏறி நின்ற)
ஒற்றம் அவ் ஈற்று உகாமும் கெட்டு முடிதல் வேண்டு மென்று
சொல்லுவர் புலவர்; தெற்கொடு புணரும் காலை - தெற்கு என்னும்
திசை யோடு புணரும் காலத்து, ஒற்று மெய் திரிந்து னகாரம் ஆகும் -
(அதன்கண் நின்ற) றகார ஒற்று (த்தன் வடிவு) திரிந்து னகாரமாய்
முடியும்.

‘திரிந்து’ என்றதனால், வடக்கு என்பதன்கண் இடை நின்ற
ககர ஒற்றுக் கெடுக்க.

உ-ம்:—வட கிழக்கு, வட மேற்கு: தென் கிழக்கு, தென் மேற்கு
எனவரும்.

‘வேறு’ என்றதனால், திசைப்பெயரோடு பொருட்பெயருக்கும்
இவ்விதி கொள்க. வட கடல், வட ஊரை எனவரும்.

‘மெய்’ என்றதனால், அத்திசைப்பெயரோடு பொருட்பெயர்
புணருமிடத்து இறுதியும் முதலும் திரிந்து முடிவனவெல்லாம் கொள்க.
கீழ் கூரை, மேல் கூரை என வரும்.

(உஎ)

சாட்ச. ஒன்று முதலாக வெட்டினிறுதி
எல்லா வெண்ணும் பத்தன் முன்வரின்
குற்றிய லுகர மெய்யொடுங் கெடுமே
முற்றவின் வருட மிரண்டலங் கடையே.

இஃது, இவ்வீற்று எண்ணுப்பெயரோடு எண்ணுப்பெயருக்கு
முடிபு கூறுகின்றது.

இ-ள்:—ஒன்று முதலாக எட்டு என் இறுதி எல்லா எண்ணும் -
ஒன்று என்னும் சொல் முதலாக எட்டு என்னும் சொல்

இறுதியாகவுள்ள எல்லா எண்ணுப்பெயரும், பத்தன் முன்வரின் -
 பத்து என்னும் எண்ணுப்பெயர் முன்வரின், குற்றியலுகாரம்
 மெய்யோடும் கெடும் - (அப் பத்து என்னும் சொல்லிற்)
 குற்றியலுகாரம் (தான் ஏறி கின்ற) மெய்யோடும் கெட்டு முடியும்;
 இரண்டு அலம் கடை முற்ற இன் உகும் - இரண்டாகிய
 எண்ணுப்பெயர் அல்லாத எண்ணுப்பெயரிடத்து முடிய இன் வந்து
 புணரும். :-

உ-ம்:-பதினொன்று, பதின்மூன்று, பதினான்கு, பதினைந்து,
 பதினாறு, பதி
 னேழு, பதினெட்டு எனவரும்.

சிறியொழி முற்குரத்தனும், பிறமொழியும் அவ் இன்பேற கொள்க. ஒன்ப
 தின்பால், பதின்பின் உறு எனவரும்.

‘முற்ற’ என்றதனும், மேல் எடுத்தோத்தானும் இலேசானும் இன்பெற்றவழி
 பதிற்றொன்று, பதிற்றிரண்டு என்றாற்போல முடிபுகள் வேறுபட
 வருவனவெல்லாம் கொள்க.

[‘ஏகாரம்’ இரண்டும் ஈற்றாக, உகர கீட்டம் செய்யுள் விகாரம்.]
 (உஅ)

எழுத்திற்காரம் - குற்றியலுகாரப் புணரியல்.

எகாதி

சகட்டு. பத்தொன்றுக்கெட் லகார மிரட்டல்
 ஒத்த தென்ப விரண்டுவரு கால்.

இது, மேல் இன் பெருநென்று விவக்கிய அதற்குப் பிறிது விதி

வருத்தல் துதலிற்று.

இ-ள்:—பத்தன் ஒற்று கெடனகாம் இரட்டல் - பத்து என்னும் சொல்லின் கின்ற தகர ஒற்றுக் கெடனகர ஒற்று வந்து இரட்டுதல், ஒத்தது என்ப-பொருத்திற்று என்று சொல்லுப [புவவர்], இரண்டு வருகாலை - இரண்டு என்னும் எண் வரும் காலத்து.

உ-ம்:—பன்னிரண்டு எனவரும்.

(உக)

சகசு. ஆயிரம் வரினு மாயிய நிரியாது.

இதுவும், எண்ணுப் பெயர்க்கு முடிபு கூறுதல் துதலிற்று.

இ-ள்:—ஆயிரம் வரினும்-(மேற்கூறிய பத்து என்னும் எண்ணுப்பெயர் முன்னர் ஒன்று முதலாகிய எண்ணுப் பெயரோயன்றி) ஆயிரம் என்னும் எண்ணுப் பெயர் வந்தாலும், அ இயல் நிரியாது - மேல் ஈறு கெட்டு இன் பெற்ற இயல்பில் நிரியாதே முடிபும்.

உ-ம்:—பதினாயிரம் எனவரும். [அகர கீட்டம் செய்யுள்விகாரம்.]

(கூய)

சகசு. நிறைபு மாவும் வருஉங் காலைபும்

குறையா தாது மின்னென் சாரியை.

இஃது, எண்ணுப் பெயரொடு நிறைப் பெயரும் அளவுப் பெயரும் புணர்க்கின்றது.

இ-ள்:—நிறையும் அளவும் வரும் காலையும் - (மேல் கின்ற பத்து எப்பதன்முன்) கிறைப்பெயரும் அளவுப்பெயரும் வரும் காலத்தும், இன் என் சாரியை குறையாது ஆகு - (அங்) இன் என்னும் சாரியை குறையாது வந்து முடிபும்.

உ-ம்:—பதின்மழஞ்சு; தொடி, பலம் எனவும்: கலம், சாடி,

நாதை, பாண்டி, காழி, மண்டை, வட்டி, அகல், உழக்கு எனவும் வரும்.

‘குறையாதாகும்’ என்றதனால், பத்து என்பதன் முன்னர்ப் பொருட்பெயர்க்கு வரும் முடிபும் கொள்க. பதின்றிங்கள், பதிற்று முனம், பதிற்று வேலி, பதிற்றிதழ் எனவரும்.

சூ.அ. ஒன்றுமுத லொன்பா னிறுதி முன்னர்
கின்ற பத்த நெற்றுக்கெட வாய்தம்
வந்திடை சிலையு மியற்கைத் தென்ப
கூறிய விபற்கைக் குற்றிய லுதரம்
ஆற னிறுதி யல்வழி யான.

இஃது, எண்ணுப் பெயரோடு எண்ணுப் பெயர்க்கு முடிபு கூறுகின்றதி

இங்:—ஒன்று முதல் ஒன்பான் இறுதி முன்னர் கின்ற பத்தன் ஒன்று கெட ஆய்தம் வந்து இடை சிலையும் இயற்கைத்து என்பர்—ஒன்று முதலாக ஒன்பது கூறுகச் சொல்லப்படுகின்ற எண்ணுப் பெயர்களின் முன்னர் (வருமொழியாய் வந்து) கின்ற

19

நாசக நோல்காப்பியம்: இளம்பூரணம்.

பத்து என்னும் சொல்லினது நகர ஒற்றுக் கெட ஆய்தமானது வந்து இடை[யில்]கினை பெறும் இயல்பையுடைத்தென்று சொல்லுவர் [புலவர்]. ‘ஆறன் இறுதி அல்வழி குற் றியலுதரம் கூறிய இயற்கை’—(அவற்றுள்) ஆறு என்னும் கூறு அல்லாத இடத்து குற் றியலுதரம் மேற்கூறிய இயற்கை (யாய் மெய்யோடும் கெட்டு முடியும்).

உ-ம்:—ஒருபஃது, இருபஃது என ஒட்டுக.

‘வந்து’ என்றதனால், ஆய்தமாய்த் திரியாது செட்டு ஒருபது
என்றுமாம். [‘ஆன்’ இடைச்சொல். அகரம் சாரியை.]

(௧௨)

சகக. முதலீ ரெண்ணி நெற்றுரகர மாகும்
உகரம் வருத லாயி னான.

இது, மேற்கூறிய முடிபிற்கு உரிய தொன்று உணர்த்துதல்
துதலிற்று.

இ-ள்:—முதல் ஈர் எண்ணின் ஒற்று ரகரம் ஆகும்—(அவற்றுள்)
முதற்கண் நின்ற

இரண்டு எண்ணின் ஒற்று ரகர ஒற்றும், அ வயின் உகரம் வருதல் —
அவ் விடத்து

உகரம் வருக.

உ-ம்:—ஒருபஃது எனவரும். [‘ஆன்’ இடைச்சொல். அகரம்
சாரியை.] (௧௩)

சசய. இடைநிலை ரகர மிரண்டெ னெண்ணிற்கும்
நடைமருங் கிணறே பொருள்வயி னான.

இதுவும் அது.

இ-ள்:—இரண்டு என் எண்ணிற்கும் இடைநிலை ரகரம்
பொருள்வயின் நடை

மருங்கு இன்று—அவ் இரண்டு என்னும் எண்ணிற்கும் இடை நின்ற
ரகரம் அம்மொழி

பொருளாயிடத்து நடக்கும் இடம் இன்றிக் கெடும்.

உ-ம்:—இருபஃது எனவரும். [‘ஏகாரம்’ அசை. ‘ஆன்’

என்பதனை மேற்கூறி
யாங்குக் கொள்க.]

(௧௪)

சசக. மூன்று மாறு நெடுமுதல் குறுகும்
மூன்ற நொற்றே பகார மாகும்.

இதுவும் அது.

இ-ள்:—மூன்றும் ஆறும் நெடு முதல் குறுகும் - மூன்றும்
என்னும் எண்ணும்

ஆறு என்னும் எண்ணும் நெடு முதல் குறுகு முடியும். மூன்றன் ஒற்று பகாரம் ஆகும் -
மூன்றின் என்னும் எண்ணின்கண் நின்ற னகார ஒற்றுப் பகா ஒற்றாய் முடியும்.

உ-ம்:—மூப்பஃது [அறுபஃது] எனவரும். [ஏகாரம் அசை.

(௧௫)

உ-ம்:—நான்க நொற்றே நகார மாகும்.

இதுவும் அது.

இ-ள்:—நான்கன் ஒற்று நகாரம் ஆகும் - நான்கு என்னும்
எண்ணின்கண் நின்ற னகார ஒற்று நகா ஒற்றாய் முடியும்.

உ-ம்:—நாற்பஃது எனவரும். [ஏகாரம் அசை.]

(௧௬)

எழுத்ததிகாரம் - குற்றியலுகரப் புணரீடல்.

௩

சசந. ஐந்த னொற்றே மகாரம் ஆகும்.

இதுவும் அது.

இ-ள்:—ஐந்தன் ஒற்று மகாரம் ஆகும் - ஐந்து என்னும் எண்ணின்கண் நின்ற ஈகார ஒற்று மகார ஒற்றாய் முடியும்.

உ-ம்:—ஐம்பஃது எனவரும்.

ஆறன் றெடு முதல் குறுகியவாறே நின்று அறுபஃது எனவரும்.

‘ஏழு’ குற்றுக்கர ஈது அன்றும்.

(கௌ)

சசச. எட்ட னொற்றே ணகார மாகும்.

இதுவும் அது.

இ-ள்:—எட்டன் ஒற்று ணகாரம் ஆகும் - எட்டு என்னும் எண்ணின்கண் நின்ற டகார ஒற்று ணகார ஒற்றாய் முடியும்.

உ-ம்:—எண்பஃது எனவரும். [ஏகாரம் அகை.]

(கௌ)

சசநு. ஒன்பர னொகாமிசைத் தகர மொற்றும்

முந்தை யொற்றே ணகார பிரட்டும்

பத்தென் னிளவி யாய்த பகரங்கெட

நிற்றல் வேண்டு முகாரக் கிளவி

ஒற்றிய தகரம் றகார மாகும்.

இதுவும் அது.

இ-ள்:—ஒன்பான் ஓகர மிசை தகரம் ஒற்றும் - (பில் மொழியாகிய) ஒன்பது என் னும் சொல்லின் ஓகரத்திற்கு மேலாகத் தகரம் ஒற்றாய் மிக்கு வரும். முந்தை ஒற்று ணகாரம் இரட்டும் - முன் சொன்ன

ஒகரத்தின் முன்னர் னகர ஒற்று இரண்டு ணகர ஒற்றாய் பிக்கு வரும். பத்து என் கிளவி பகரம் ஆய்தம் கெட ஊகாரக் கிளவி கிற்றல் வேண்டும் - (வருமொழியாகிய) பத்து என்னும் சொல் தன்கண் பகரமும் ஆய்தமும் கெட (கிலைமொழியில் இரட்டிய ணகரத்தின் பின்னர்) ஊகாரமாகிய எழுத்து கிற்றல் வேண்டும்; ஒற்றிய தகரம் தகாரம் ஆகும் - (வருமொழியாகிய பத்து என்பதன் சுற்ற தன்மேல் ஏறிய உகரம் கெடாது பிரிந்து கிற்ப)ஒற்றாய் கின்ற தகரம் டகார ஒற்றாகும்.

இஃது, ஒன்பதும் பத்தும் என கின்றால் முடியற்பால [இன்ன] வென்பது. பகர ஆய்தம் என்னுத முறையன்றிய கூற்றினான், கிலை மொழிக்கண் பகரக்கேடும் கொள்க. குற்றியலுகரமும் அஃது ஏறிய மெய்யும் முன்னர் மாட்டேற்றற் கெட்டன. ['ஏகரம்' அகை. [இச்சூத்திரம் "இலக்கியம் கண்டதற்கு இலக்கணம் இயம்பல்" ஆம்.]

உ-ம்:—தொன்று எனவரும்.

(கக)

சசக. அளந்தல் கிளவியு கிறையென் கிளவியும்

கிளந்த வியல் தோன்றுங் காலை.

இது, மேற்கூறிய ஒன்று முதல் ஒன்பான்களோடு அளவுப்பெயரும் கிறைப் பெய ரும் முடியுமாறு கூறுகின்றது.

நசஅ

தோல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்.

இ-ள்:—அளத்த அறி கிளவியும் நிறை என் கிளவியும் தோன்றும்
காலே - (மேற் கூறிய ஒன்று முதல் ஒன்பான்களின் முன்னர்) அளத்த
அறியப்படும் அளவுப் பெயர்ச் சொல்லும் நிறை என்னும்
பெயர்ச்சொல்லும் தோன்றுங்காலத்து, கிளந்த இயல் - அவ் ஒன்று
முதல் ஒன்பான்கள் மேல் பத்து என்பதனோடு புணரும் வழி கிளந்த
இயல் பினைவாய் முடியும்.

உ-ம்:—ஒரு கலம், இரு கலம்; சாடி, துறை, பாளை, நாழி,
மண்டை, வட்டி எனவும்: கழஞ்சு, தொடி, பலம் எனவும் வரும்.

‘தோன்றுங்காலே’ என்றதனான், அவ்வெண்களின்முன்
எடுத்தோத்தானும் இலே சானும் முடியாது நின்ற எண்ணுப்பெயரை
யெல்லாம் இவ்வீதியும் பிறவீதியும் செய்து வித்து முடித்துக்கொள்க.

ஒரொன்று, ஒரிரண்டு; ஈரொன்று, ஈரிரண்டு; ஒரு முத்திரிகை,
இரு முத்திரிகை; ஓரைக்கால், ஈரைக்கால்; ஒரு கால், இரு கால்;
ஓரை, ஈரை; ஒரு முக்கால், இரு முக்கால் என ஒட்டிக்கொள்க.
(சய)

சசஎ. ‘மூன்ற நெற்றே வந்த தொக்கும்.

இது, மாட்டேறு எய்தாததற்கு வேறு முடிபு கூறுதல் நுதலிற்று.

இ-ள்:—மூன்றன் ஒற்று வந்தது ஒக்கும் - மூன்றும்
எண்ணின்னை நின்ற னகார ஒற்று வருமொழியாய் வந்த அளவுப்பெயர்
நிறைப்பெயரின் முத[லி]ல் வந்த ஒத்தோடு ஒத்த ஒற்றாய் முடியும்.

உ-ம்:—மூக்கலடி; சாடி, துறை, பாளை எனவும்: கழஞ்சு,
தொடி, பலம் எனவும் வரும்.

மாட்டேற்றானே காற்கலம்; சாடி, துறை, பாளை எனவும்:
கழஞ்சு, தொடி பலம் எனவும் வரும். [ஏகாரம் அகை.]

(சக)

சசஅ. ஐந்த னெற்றே மெல்லெழுத் தாகும். -

இதவும் அது.

இ-ள்:—ஐந்தன் ஒற்று மெல்லெழுத்து ஆகும் -
ஐந்தாவதன்கண் நின்ற ககர ஒற்று (மேல் வருகின்ற வருமொழி முதல்
வெல்லெழுத்திற்கு ஏற்ற) மெல்லெழுத்தாய் முடியும்.

உ-ம்:—ஐங்கலம்; சாடி, துதை, பாளை எனவும்; ஐங்கழுஞ்சு,
தொடி, பலம் எனவும் வரும். [ஏகாரம் அகை.]

(சஉ.

சசக. கசதப முதன்மொழி வருஉங் காலை.

இது, மேற்கூறிய மூன்றற்கும் ஐந்தற்கும் வருமொழி
வரையறுக்கின்றது.

இ-ள்:—க ச த ப முதல் மொழி வரும் காலை - (மூன்றன் ஒற்று
வந்தது ஒப்ப

துஉம் ஐந்தன் ஒற்று மெல்லெழுத்தாவதுஉம் அவ்வளவுப்பெயர்
நிறைப்பெயர் ஒன்ப

தினும் வன்கணமாகிய) க ச த ப முதல் மொழிகள் வந்த இடத்து.

மேன் மாட்டேற்றானே, அறுகலம்; சாடி, துதை,
பாளை எனவும்; அறுகழுஞ்சு;

தொடி, பலம் எனவும் வரும்.

எழுத்திற்காரம் - குற்றியல்காரப் புணரிடல்.

சசக

எழு குற்றகா நறன்னையின், மசட்டேறு எலாதாயிற்று. [முத்தின
இரண்டு குத் திரமும் இதவும் ஒரு குத்திரமாயிருந்து கால அனுவில்
மூன்றாயின போனும்.] (சக)

சநிய. நமவ வென்னு மூன்றொடு சிவணி
அகரம் வரினு மெட்டன்மு னியல்பே.

இது, வேண்டா கூறி வேண்டியது முடித்தல் துதலிற்று.

இ-ள்:—ந ம வ என்னும் மூன்றொடு சிவணி அகரம் வரினும் -
(அனவுப்பெயர் நிறைப்பெயர்களில் மென்கணத்து இரண்டும்
இடைக்கணத்து ஒன்றுமாகிய) ந ம வ என்னும் மூன்றொடும் பொருத்தி
(உயிர்க்கணத்து) அகர முதல்மொழி வரினும் உம் கையால்
அவ்வயிர்க்கணத்து ஒழிந்த உகாரமும் கூறாத வல்லெழுத்துக்களும்
வரினும்), எட்டன் முன் இயல்பு - எட்டென்பதன் முன் (மேற்கூறி
கின்ற விகாரமே விகாரமாக வேறோர் விகாரமின்றி) இயல்பாய் முடியும்.

உ-ம்:—எண்கலம்; சாடி, துதை, பாணை, காழி, மண்டை,
வட்டி, அகல்

உழுக்கு எனவும்: எண்கழுஞ்சு; தொடி; பலம் எனவும் வரும்.

இவ் வேண்டா கூறலான், எண்ணகல் எனத் தொடர்மொழிக்கண்
ஒற்றிரட்டுதல் கொன்னப்பட்டது. ['அகாரம்' நற்றசை.]
(சச)

சநிக. ஐந்து மூன்று நமவருங் காலே
வந்த தொக்கு மொற்றிய னியல்பே.

இதவும், மேல்மாட்டேற்றோடு ஒவ்வா வேறு முடிபு கூறுதல்
துதலிற்று.

இ-ள்:—ஐந்தும் மூன்றும் ந ம வரும் காலே - ஐந்து என்னும்

என்னும் மூன்று என்னும் என்னும் நகர முதல்மொழியும் மகா முதல்மொழியும் வருங்காலத்து, ஒற்று இயல் நிலை வந்தது ஒக்கும் - தங்கண்ணின்ற ஒற்று நடங்கும் நிலைமை (சொல்லின்) அவ் வருமொழிமுத[லில்] வந்த ஒற்றோடு ஒத்த ஒற்றாய் முடியும்.

உ-ம்:—மூந் நாழி, மும்மண்டை; ஐந்நாழி, ஐம்மண்டை எனவரும்.

மூன்றும் ஐந்தும் என்னுத முறையன்றிய கூற்றினான், நாளுழி என்னும் முடிபின் கண் விகாரமாகிய னகரத்தின்முன்னர் வருமொழிநகரத்திரியும், அது காரணமாக நிலைமொழி னகரக் கேடும் கொள்ளப்பட்டன. [‘ஏகாரம்’ சுற்றச்சு.] (சடு)

சடுஉ. மூன்ற னொற்றே வகாரம் வரும்வழித் தோன்றிய வகாரத் தருவா கும்மே.

இதுவும் அது.

இ-ன்:—மூன்றன் ஒற்று வகாரம் வரும் வழி - மூன்றும் எண்ணின்கண் நின்ற னகர ஒற்று வகர வருமொழி வரும் இடத்து, தோன்றிய வகாரத்து உருவு ஆகும்-வரு மொழியாய வகாரத்து உருவாய் முடியும்.

உ-ம்:—மூவ்வட்டி எனவரும்.

‘தோன்றிய’ என்றதனான், முதல் கீண்டு வகர ஒற்றின்றி மூவட்டி என்றமாம்.

இன்னும் அதனானே, முதல் கீளாது ஒற்றின்றி மூவட்டி என்^{து}மாம். [மகர ஒற்று மிகுதி செய்யுள் விகாரம். ஏகாரம் சுற்றச்சு.] (சக)

சுருந. நான்கு தொற்றே லகாரமாகும்.

இதுவும் அது.

இ-ள்:—நான்கு ஒற்று வகாரம் ஆகும்—காங்காம் எண்ணின் கண்
நின்றனகாச ஒற்று (வகரம் வந்தால்) லகா ஒற்றுய்த் திரிந்து முடியும்.

உ-ம்:—கால் வட்டி எனவரும். ['வகாரம்' அசை.]

(சஎ)

சுருச. ஐந்த் தொற்றே முந்தையது கெடுமே.

இதுவும் அது.

இ-ள்:—ஐந்தன் ஒற்று முந்தையது கெடும்—ஐந்தாம்
எண்ணின் கண் நின்ற நகா ஒற்று (வகரம் வந்தால்) முன் நின்ற வடிவு
கெட்டு முடியும்.

உ-ம்:—ஐ வட்டி எனவரும்.

'முந்தை' என்றதனால், நகா ஒற்றுக் கெடாது 'அவ்வகரமாய்த்
திரிந்து ஐவ்வட்டி என்றும் ஆம். [முதல் வகாரம் அசை. இரண்டாம்
வகாரம் சுற்றசை.] (சஅ)

சுருந. முதலீ கோணின் முன் உயிர் வருகாலை

தவலென மொழிப வகரக் கிளவி
முதலிலே நீட லாவயி னான.

இதுவும் அது.

இ-ள்:—முதல் ஈர் எண்ணின் முன் உயிர் வருகாலை—முற்பட்ட
இரண்டு எண்ணின் முன் உயிர் முதல் மொழி வருவகாலத்து, உகரக்
கிளவி தவல் என மொழிப—உகரமாகிய எழுத்துக் கெடுதல் என்ற
சொல்லுவர் [புலவர்.] முதல் நிலை அ வயின் நீடல்—(அவ்வெண்ணின்)

முதற்கண் நின்று எழுத்துக்கள் அவ்விடத்து நீண்டு முடிசு.

உ-ம்:—ஒரகல், ஈரகல், ஒருமுக்கு, ஈருமுக்கு எனவரும். ['ஆன்' இடைச்சொல் அகரம் சாரியை.]

(சக)

சநு. மூன்று நான்கு மைந்தன் கிளவியும்
தோன்றிய வகாத் தியற்கை யாகும்.

இதுவும் அது.

இ-ள்:—மூன்றும் நான்கும் ஐந்து என் கிளவியும் — மூன்று
என்னும் எண்ணும்

நான்கு என்னும் எண்ணும் ஐந்து என்னும் எண்ணுச்சொல்லும்,
தோன்றிய வகாத்து

இயற்கையாகும் — (மேல்) தோன்றிமுடிந்த வகாத்து இயற்கையாய்
மூன்றன்கண் வகா

ஒற்றாயும் நான்கின்கண் லகா ஒற்றாயும் ஐந்தன்கண் ஒற்றுக் கெட்டும்
முடியும்.

உ-ம்:—மூவ்வகல், மூவ்வுமுக்கு எனவும்; நாலகல், நாலுமுக்கு
எனவும்; ஐயகல்,
ஐயுமுக்கு எனவும் வரும்.

‘தோன்றிய’ என்றதனால், மேல் மூன்று என்பது முதல்
பொழி னகா ஒற்றுக் கெடுத்துக்கொள்க,

நீண்ட இடத்து நிலை

(இல)

‘குற்றியலகரப் புணரியல்’

எழுத்தீகாரம் -

நடுக

சருஎ. முன்றன் முதனிலை நீடலு முரித்தே
உழக்கென் கிளவி வழக்கத் தான.

இதுவும் அது.

இ-ள்:—முன்றன் முதல் நிலை உழக்கு என் கிளவி வழக்கத்தான்-மூன்று என்னும் எண்ணிக்கண் முத[லி]ல் கின்ற எழுத்து உழக்கு என்னும் கிளவியது வழக்கிடத்து, நீடலும் உரித்து - குறுகாது நீண்டு முடிதலும் உரித்து.

உ-ம்:—மூவுழக்கு எனவரும்.

‘வழக்கத்தான்’ என்றதஞன், அதல் என்பதன்கண்ணும்

இச்செய்கை கொள்க.

மூவகல் எனவரும். [ஏகாரம் சுற்றசை, ‘வழக்கத்தான்’ வேற்றுமை மயக்கம். அகரம் சாரியை.]

(ருக)

சருஅ. ஆறென் கிளவி முதனீ டும்மே.

இதுவும் அது.

இ-ள்:—ஆறு என் கிளவி முதல் நீடும்- ஆறு என்னும் சொல் (உயிர் முதல் மொழி வந்தால் முன் குறுகி கின்ற) முதலெழுத்து நீண்டு முடியும்.

உ-ம்:—ஆறகல், ஆறுழக்கு எனவரும். [மகர ஒற்று மிகுதி செய்யுள் விகாரம். ஏகாரம் சுற்றசை.]

(ருஉ)

சருகூ. ஒன்பா னிறுகி யுருபுநிலை திரியா

திற்பெறல் வேண்டுஞ் சாரிபை மொழிபே.

இதுவும் அது.

இ-ள்:—ஒன்பான் இறுதி உருபு நிலை திரியாது சாரியை மொழி

இன் பெறல் வேண்டும் - ஒன்பது என்னும் எண்ணின் இறுதி தன் வடிவு
கிலே திரியாது சாரியை மொழியாகிய இன் பெற்று முடிதல் வேண்டும்.

உ-ம்:—ஒன்பதின் கலம்; சாடி, துதை, பாலை, நாழி, மண்டை,
வட்டி, அகல், உழுக்கு எனவும்; கழஞ்சு, தொடி, பலம் எனவும் வரும்.

‘உருபு’ என்றதனால், ஒன்பதிற்கல் என்புழி இரட்டிய
நகராமாகக்கொள்க. [ஏகாரம் ஈற்றகை.]

(ரு)

சகல. நூறுமுன் வரினும் கூறிய வியல்பே.

இஃது, ஒன்று முதல் ஒன்பான்களோடு நூறு என்பதன் முடிபு
கூறுகின்றது.

இ-ன்:—நூறு முன் வரினும் கூறிய இயல்பு - நூறு என்பது
(ஒன்று முதல் ஒன் பான்கண்) முன் வரினும் (மேல் பத்தென்பனோடு
புணரும் வழி) கூறிய இயல்பு எய்தி முடியும்.

உ-ம்:—ஒரு நூறு, இரு நூறு, அது நூறு, எண் ணூறு எனவரும்.
இவை மாட்டேற்றானே முடிந்தன.

(ருச)

சகல. மூன்ற நெற்றே நகரா மாறும்.

இது, மாட்டேற்றோடு ஒவ்வாததற்கு வேறு முடிபு கூறுதல் ததலிற்று.

நாடு ௨

தொல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்.

இ-ன்:—மூன்றன் ஒற்று நகாரம் ஆகும் - மூன்றும்

எண்ணிக்கண் மின்ற நகர ஒற்று நகர ஒற்றாகும்.

உ-ம்:—முத்து எனவரும். ['ஏகாரம்' அகச]

(௧௩)

சுசுஉ. நான்கு மைந்து மொற்றுமெய் திரியா.

இதுவும் அது.

இ-ள்:—நான்கும் ஐந்தும்து ஒற்று மெய் திரியா - நான்கு என்னும் எண்ணும் ஐந்து என்னும் எண்ணும் தம் ஒற்றுக்கள் நிலை திரியாது முடியும்.

உ-ம்:—நானூறு, ஐந்தூறு எனவரும்.

'மெய்' என்றதனால், நானூறு என்புழி வருமொழி ஒரற்றிய நகரத்திக்கு கொள்க. இன்னும் அதனானே, ஒற்றின்றி ஐந்தூறு எனவரும் முடியும் கொள்க. [முத்திய இரண்டு குத்தியங்களும் இதுவும் ஒன்றுயிருத்து கால அளவில் முன்றியின போலும்.] (௧௪)

சுசுஉ. ஒன்பான் முதலில் முத்துகிளந் தற்றே

முந்தை யொற்றே னகரா மிரட்டும்

நூறென் னினவி நகரா மெய்கெட

ஊறு வாகு மிபற்கைத் தென்ப

ஆயிடை வருத லிகார ரகாரம்

ஈறுமெய் கெடுத்து மகரா மொற்றும்.

இதுவும் அது.

இ-ள்:—ஒன்பான் முதல் நிலை முத்து கிளந்த அற்று - ஒன்பது என்னும் சொல் வின் முதல் கின்ற ஒராம் மேய் (பத்தெய்பனோடு புணரும் வழிக்) கூறியவாறு போல ஒராயிசைத் தகர ஒற்று மிகும். முந்தை ஒற்று னகாரம் இரட்டும். - அவ்வொகரத்தின் முன்னின்ற (னகர) ஒற்று இரண்டு னகர ஒற்றும். தூறு என் னினவி நகரா மெய் கெட ஊறு

ஆகும் இயற்கைத்து என்ப - (வருமொழியாகிய) தூறு என்னும் சொல்லும் நகரா மாயை மெய் கெட (அதன் மேல் ஏறிய) நகரம் ஆகார ஆம் இயல்பையுடைத்து என்பர் (புலவர்.) அ இடை இவராம் நகரம் வருதல் - அம்மொழியிடை சூரிகாரமும் நகரமும் வருக. நூ மெய் கெடுத்து நகரம் ஒற்றும் - இதைக்கு நூறிய குற்றியலுகரத்தினையும் அஃது ஏறி நின்ற நகர ஒற்றினையும் கெடுத்து ஒர் மகரம் ஒற்றிய வந்து முடியும்.

‘மெய்’ என்றதனான், நிலைமொழிக்கண் நின்ற பகரம் கெடுக்க, உம்:—தொன்னாயிரம் எனவரும், [‘அகரம்’ செய்புள் விகாரத்தாற் கெட்டது எகாரங்கள் அகரங்கள். அகரச்சுட்டின் நீட்டம் செய்புள் விகாரம்.] [இச்சூத்திரமும் “இலக் கியம் கண்டதற்கு இலக்கணம் இயம்பல்” ஆம்.] (இ)

சகச. ஆயிரக் கிளவி வருவக் காலே முதலி எண்ணி னகரம் கெடுமே. இஃது, அவ்வொன்று முதல் ஒன்பான்கள்முன் ஆயிரம் என்பது வருங்கால் முடிபு கூறுகின்றது.

இ-ள்:—ஆயிரக் கிளவி வரும் காலே முதல் ஈர் எண்ணின் உகரம் கெடும் - ஆயிரம் என்னும் சொல் (ஒன்று முதல் ஒன்பான்கள்) முன் வருவாலத்து முதல் ஈர் எண்ணின் தன் பெற்று நின்ற உகரம் கெட்டு முடியும்.

எழுத்தநிகாரம் - குற்றியலுகரப் புணரியல்.

உ-ம்:—ஒராயிரம், இராயிரம் எனவரும். [‘ஏகாசம்’ சுற்றச்சை.
இரண்டு. அவையாசன ஒரு, இரு என்பன.]

முதல் சுர்-முதல்

(இஅ)

சகரு. முதனிலை நீடினு மான் மில்லை.

இஃது, எய்தியதன் மேல் சிறப்பு விதி கூறுதல் துதலிற்று.

இ-ள்:—முதல் நிலை நீடினும் மானம் இல்லை - அம்முதல் சுர்
எண்ணின் முகற் கண் தின்ற ஒரு இகாக்கள் நீண்டு முடியினும் குற்றம்
இல்லை.

உ-ம்:—ஒராயிரம், சுராயிரம் எனவரும்.

(இக)

சகசு. மூன்ற னொற்றே வகார மாகும்.

இதுவும் மாட்டேற்றோடு ஒவ்வா முடிபு கூறுதல் துதலிற்று.

இ-ள்:—மூன்றன் ஒற்று வகாரம் ஆகும் - மூன்றாம் எண்ணின்கண்
நின்றனகா ஒற்று வகா ஒற்றாய் முடியும்.

உ-ம்:—மூவ்வாயிரம் எனவரும்.

‘முதனிலை’ என்றதனான், முதல் நீண்டு வகா ஒற்றுக்கெட்டு
மூவாயிரம் என்றும் வரும். [ஏகாசம் அசை.]

(சுய)

சகஸ. நான்க னொற்றே ஸகார மாகும்.

இதுவும் அது.

இ-ள்:—நான்கன் ஒற்று ஸகாரம் ஆகும் - நான்காம் எண்ணின்கண்
நின்றனகா ஒற்று வகா ஒற்றாய் முடியும்.

உ-ம்:—நாலாயிரம் எனவரும். [ஏகாசம் அசை.]

(சுக)

சகஅ. ஐந்த னொற்றே யகார மாசும்,
இதுவும் அது.

இ-ள்:—ஐந்தன் ஒற்று யகாரம் ஆகும்- ஐந்தாம் எண்ணின்கண்
நின்ற ககர ஒற்று யகர ஒற்றாய் முடியும்.

உ-ம்:—ஐயாயிரம் எனவரும். முன்னர் இவ்வாறு
ஒதாமையான், ஐயகல் ஐயுழக்கு [என்பவை] உடம்படு மெய் பெற்றது.
[ஏகாரம் அகை.] (சஉ)

சகக. ஆறன் மருங்கிற் குற்றிய லுகரம்
ஈறுமெய் யொழியக் கெடுதல் வேண்டும்.

இதுவும் அது.

இ-ள்:—ஆறன் மருங்கின் குற்றியலுகரம் ஈறு மெய் ஒழிய கெடுதல்
வேண்டும் — ஆறாம் எண்ணின்கண் நின்ற குற்றியலுகரம் (தான் ஏறிய)
மெய்யாகிய றகர ஒற்றுக் கேடாது நிற்ப (உகரமாகிய அவ்வீறு தானே)
கெட்டு முடிதல் வேண்டும்.

உ-ம்:—அறுபிரம் எனவரும்.

திரித்தன் திரிபது என்னும் ஈயத்தான், ஆறன் மருங்கின் என்று ஒதப்பட்டது.
ஆறு என்பது அறு எனக்குற்றியலுகரம் முற்றியலுகரமாக ஒதப்பட்டு நின்றமையின்,
அவ்வுகரக்கேடு ஒதப்பட்டது.

ஈறு எனவும் மெய் எனவும் அவ்வுயிர் மெய்யைப் பிரித்துச் செய்கை ஒதினவை
யான், அவ்வுயிர் மெய்யினை ஒற்றுமை ஈயத்தாற் குற்றியலுகரம் என்று ஒதினாகக்
கொள்க.

தொல்காப்பியம் : இளம்பூரணம்.

ஆறன் மருவின் ஈறு மெய்யொழியுத் செழுநன்னாறு குற்றியலுகாம் என்றே
தினமையான், செழுமுதல் குறுகாதே நின்று ஆறுயாம் என்றும் ஆம்.

இன்னும் அதனானே “ஆறுகுவிதே” [சொல்லதிகாரம் -
வேற்றுமையியல் -

குத்திரம் ௧௮.] என்றாற் போலப் பொருட்பெயர்க்கண் வரு முடிபும் கொண்க.
மேல் மாட்டேற்றானே எண்ணுயிரம் என முடித்தது.

(௬௬)

சாறு. ஒன்பா னிறுதி யுருபுநிலை திரியா

தின்பெறல் வேண்டுஞ் சாரியை மரபே.

இதுவும் அது.

இ-ள்:—ஒன்பான் இறுதி உருபு நிலை திரியாது சாரியை மரபு
இன்பெறல் வேண்

டும் - ஒன்பது என்னும் எண்ணின் இறுதிக் குற்றியலுகாம் தன் வடிவு
நிலை திரிந்து

கெடாது சாரியையாகிய மாபிணையுடைய இன்பெற்று முடிதல்
வேண்டும்.

உ-ம்:—ஒன்பதினாயிரம் எனவரும்.

உருபு என்றும், நிலை என்றும், சாரியை மரபு என்றும் கூறிய
மிகுதியான், ஆயிர

மல்லாத பிற எண்ணின்கண்ணும் பொருட்பெயரிடத்தும், இன்னும்
உகரமும் வல்லெ

ழுத்தும் பெற்று முடியும் முடிபும் கொண்க.

ஒன்பதிற்றுக்கோடி, ஒன்பதிற்றொன்று, ஒன்பதிற்றுத்தடக்கை,

ஒன்பதிற்கு

முத்து என வரும்.

இன்னும் அவ்விலேசானே, மேல் எண்ணுயிரம் என்ற வழி
ஒற்றிரட்டுக் கொள்க. [ஐகாரம் ஈற்றகை.]

(சச)

சகை. தூறு யிரமுன் வருடங் காலை

தூற னியற்கை முதனிலைக் கிளவி.

இஃது, ஒன்று முதல் ஒன்பான்களோடு தூறு என்னும்
அடையடுத்த ஆயிரம்

என்பது முடியுமாறு உறுகின்றது.

இ-ள்:—தூறியிரம் முன் வரு காலை முதல் நிலைக்கிளவி தூறு
என் இயற்கை —

தூறியிரம் என்னும் அடையடுத்த மொழி (ஒன்று முதல்
ஒன்பான்கள்) முன்வருங்

காலத்து முதனிலைக்கிளவியாகிய ஒன்று என்னும் எண் (மேல் ஒன்று
முதல் ஒன்பான்

களோடு முடிந்த) தூறு என்னும் சொல் அவ்வொன்றோடு முடிந்த
விகார இயற்கை

எய்தி முடியும்.

வழிநிலைக்கிளவியாகிய இரண்டு முதல் எண்கள் விகாரம்
எய்தியும் எய்தாதும்

இயல்பாயும் முடியும்.

உ-ம்:—ஒரு தூறியிரம் எனவரும். இரு தூறியிரம், இரண்டு
தூறியிரம்; மூர்

தூறியிரம், மூன்று தூறியிரம்; நா தூறியிரம், நான்கு தூறியிரம்; ஐத்
தூறியிரம், ஐந்து

தூறியிரம்; அறு தூறியிரம், ஆறு தூறியிரம்; எண் ணூறியிரம், எட்டு
தூறியிரம்; ஒன்

பது தூறியிரம் எனவரும்.

உரையிற் கோடல் என்பதனான், தொன்னாயிரம் என்ற முடிபினை மாட்டேற
சென்றதேனும் அவ்வாறு முடியாதென்று கொள்க.

‘முன்’ என்பதனான் இன்சாரியைபெற்று ஒன்பதினூறியிரம்
என்றும் ஆம்.

‘நிலை’ என்றதனான், மூன்றாம் ஆறாம் இயல்பாய் முடியும் முடிபிள்ளை ஒரு
முதல் குறுகாமை’கண்டு கொள்க. இன்னும் அதனானே நானூறியிரம் என்புழி வரு
மொழி நகரக்கேடுகொள்க. (கடு)

எழுத்ததிகாரம். குற்றியலுகரப் புணரியல்.

கடு

சளஉ.

அறென் கிளவி பொன்றுமுத லொன்பாற்

கெடுகினை யொழிய வினவொற்று மிகுமே.

இது, தூறு என்பதனோடு ஒன்று முதல் ஒன்பார்களைப்
புணர்க்கின்றது.

இன்:—தூறு என் கிளவி ஒன்று முதல் ஒன்பாற்கு ஈறு கினை ஒழிய இன ஒற்று
மிகும்— தூறு என்னும் சொல் ஒன்று முதல் ஒன்பாண்டனோடு
புணருமிடத்து ஈறுகிய குற்றியலுகரமும் அவ்வுகரம் வறிய மெய்யாகிய
கிளையும் கெடாது நிற்ப (கினைக்கு) இனமாசிய இன ஒற்று

மிக்குமுடியும்.

உ-ம்:—தூற்றென்று; இரண்டு, மூன்று, காந்து, ஐந்து, ஆறு, ஏழு, எட்டு, ஒன்பது எனவரும்.

‘ஈறுசின்ன’ என்று ஒதிய மிகையானே, தூறு என்பதனோடு பிற எண்ணும் பிற பொருட்பெயரும் இவ்விதியும் பிறவிதியும் முடியுமாறு கொள்க. தூற்றுக்கோடி, தூற்றுப்பத்து, தூற்றுத்தொண்ணூறு எனவும்; தூற்றுக்குறை, தூற்றடுக்கு எனவும் வரும். [‘ஏகாரம்’ சுற்றச்ச.] (சுசு)

சஎங. அனவயூர் பத்தினு மத்தொழிற் றாகும்.

இஃது, அந்தூறு என்பதனோடு ஒன்று முதல் ஒன்பான்கள் அடையடுத்தவழிப் புணருமாறு கூறுகின்றது.

இ-ள்:—அவை ஊர்பத்தினும் அத்தொழிற்று ஆகும் — (அந்தூறு என்பது)ஒன்று முதல் ஒன்பான்களான் ஊரப்பட்ட பத்தினோடு புணருமிடத்தும் அத்தொழிற்றாய் இன ஒற்று மிக்கு முடியும்.

உ-ம்:—தூற்றெருபஃது; இருபஃது, முப்பஃது, காற்பஃது, ஐம்பஃது, அறு பஃது, எழுபஃது, எண்பஃது எனவரும்.

‘ஆகும்’ என்றதனான், நிலைமொழியடையடுத்து வரும் முடியும் கொள்க. ஒரு தூற்றெருபஃது என ஒட்டுக.

(சஎ)

சஎச. அளவு நிறையு மாயிய நிரியா

குற்றிய லுகாமும் லல்லெழுத் தியற்றகையும்

முற்கிளந் தன்ன வென்மனார் புலவர்.

இஃது, அந்தூறு என்பதனோடு அளவுப்பெயரும்

நிறைப்பெயரும் முடியுமாறு கூறுகின்றது.

இன்:—அளவும் நிறையும் அ இயல் திரியா - (அத்தாறு என்பதனோடு புணருமி டத்து) அளவுப்பெயரும் நிறைப்பெயரும் மேற்கூறிய இயல்பில்திரியாதே நின்று இன வொற்று மிக்கு முடியும். குற்றியலுகாரமும் வல்லெழுத்து இயற்கையும் முன் கிளத் தால் அன்ன என்மனார் புலவர் - (அவ்விடத்துக்) குற்றியலுகாரம் கெடாமையும் (இன ஒற்று மிக்கு வன்றொடர்மொழியாய் நின்றமையான் வருமொழி) வல்லெழுத்து மிகும் இயல்பும் மேல் (வன்றொடர்மொழிக்குக்) கூறிய தன்மையவென்று சொல்லுவார் புலவர்.

உ-ம்:—தூற்றுக்கலம்; சாடி, தூதை, பாளை, நாழி, மண்டை, வட்டி, அகல், உழுக்கு எனவும்; கழஞ்சு, தொடி, பலம் எனவும் வரும்.

தொல்காப்பியம் - 'திளம்பூணம்'.

'திரியா' என்றதனான், தூறு என்பது அடையடுத்த வழியும் இவ்விதி கொள்ச.

உ-ம்:—ஒரு தூற்றுக்கலம், இருதூற்றுக்கலம் என ஒட்டுக. [கூறாம் செய்யுள் விகாரம். கிணத்து என்பது வினைபெயச்சத்தொகை.]

(சூஅ)

சஎதி. ஒன்றுமுத லாகிய பத்துந் கிளவி

ஒன்றுமுத லொன்பாற் கொற்றிடை மிகுமே
நின்ற வாய்தக் கெடுதல் வேண்டும்.

இஃது, ஒன்று முதல் எட்டு ஈராகிய எண்கள் அடையடுத்த பத்தினோடு ஒன்று முதல் ஒன்பாண்களைப் புணர்க்கின்றது.

இன்:—ஒன்று முதலாகிய பத்து ஊர் கிளவி - ஒன்று முதல் எட்டு ஈராகப் பத்து என்னும் எண் ஊரப்பட்ட சொற்கள், ஒன்று முதல் ஒன்பாற்கு-அவ்வொன்று முதல் ஒன்பான்கள் வருமொழியாய் வந்து புணருமிடத்து, நின்ற ஆய்தம் கெடுதல் வேண்டும் - (ஆண்டு) நின்ற ஆய்தம் கெட்டு முடிதல் வேண்டும், ஒற்று இடை மிகும்- (கெட்ட வழி இனவொற்றாய் ஒர் தகா) ஒற்று இடை மிக்கு முடியும்.

உ-ம்:—ஒருபத்தொன்று, இருபத்தொன்று; ஒருபத்திரண்டு, இருபத்திரண்டு; ஒருபத்துமூன்று, இருபத்துமூன்று என ஒட்டிக்கொள்க.

‘நின்ற’ என்றதனான், மேல் ஒரு பதிறுக்கலம் என்னும் முடியிற்கு இன்பேறும் கொள்க. [காராம் சுற்றகை,]
(கூக)

சஎக. ஆயிரம் வரினே சாரிமை நுன் ஆம் - (அவ்வொன்று ஆவயி நொற்றிடை மிகுத லில்லை.

இஃது, அவ்வடையடுத்த பத்தினொடு ஆயிரத்தினைப் புணர்க்கின்றது.

இன்:—ஆயிரம் வரின் சாரிமை நுன் ஆம் - (அவ்வொன்று முதலாகிய பத்துர் கிளவி முன்) ஆயிரம் என்பது வரின் இடை வந்து புணருஞ்சாரியை நுன் ஆம். அ வயின் ஒற்று இடை மிகுதல் இவ்வே - அவ் விடத்து (முன் கூறிய) ஒன்று இடை மிகுதல் நுன்றி முடியும்.

உ-ம்:—ஒருபதினாயிரம், இருபதினாயிரம் என ஒட்டுக.

‘அவயின்’ என்றதனான், ஒருபதிற்றுக்கலம் என்னும் முடியிற்கு உகாமும் வல் லெழுத்துப் பேறும் கொள்க. [காராம் அகை. ஆகாரம்

செய்யுள் விகாரம்.] (ஏய)

சஎஎ. அளவு நீதபு மாயிய நிரியா.

இஃது, அவ்வொன்று முதலாகிய பத்தார் கிணவி முன் அளவுப்பெயரும் கிறைப் பெயரும் முடியுமாறு கூறுகின்றது.

இ-ன்:—அளவும் கிறையும் அ இயல் திரியா - (அவ்வொன்று முதலாகிய பத்தார் கிணவிமுன்) அளவுப்பெயரும் கிறைப்பெயரும் (மேல்) ஆயிரத்தோடு புணரும் வழி முடிந்த இயல்பில் திரியாதே கிணறு இண்பெற்று முடியும்.

உ-ம்:—ஒருபதின்சுலம், இருபதின்சுலம்; சாடி, சாறு, பாலை, கரழி, மண்ணை, வட்டி, அகல், உழக்கு எனவும்; ஒருபதின்சுழஞ்சு, தொடி, பலம் எனவும் சொன்க.

‘திரியா’ என்றதனால், ஒருபதிற்றுசுலம் என்னும் முடிபிற்கு இன்னின் னை

தம் இரட்டிய நகர்புறமும், ஒருபதினாழி என்னும் முடிபின்கண் வருமொழி நகரம் நிரிந்தவழி கிணமொழியின் னகரத்தோடும் சொன்க. [ஆகாரம் செய்யுள் விகாரம்.] (ஏக)

எழுத்ததிகாரம்- சூற்றியலகரப் புணரியல்.

எருள

சஎஅ.

முதனிலை பெண்ணின்முன் வல்லெழுத்து வரினும்

ஞ ந ம தோன்றினும் யவவந் இயையினும்

முதனிலை யியற்கை பென்மனார் புலவர்.

இஃது, ஒன்று முதல் ஒன்பான்களோடு பொருட்பெயரைப் புணர்க்கின்றது.

இ-ள்:—முதல்கிலை எண்ணின்முன் வல்லெழுத்து வரினும் ஞ ந ம தோன்றி

னும் ய வ வந்து இயையினும் - முதனிலை எண்ணாகிய ஒன்று என்னும் எண்ணின்

முன் வல்லெழுத்து முதன்மொழி வரினும் ஞ ந ம க்களாகிய மெல்லெழுத்து முதன்

மொழி வரினும் ய வ க்களாகிய இடையெழுத்து முதன் மொழி வந்து பொருத்தினும்

முதல்கிலை இயற்கை என்மனார் புலவர்-அவ்வொன்று முதல் ஒன்பான்கள் முன் எய்திய

முடிபுகிலை எய்தி முடியும் என்று சொல்லுவார் புலவர்.

எனவே, வழிகிலை எண்ணாகிய இரண்டு முதலாகிய எண்கள் அம் முதனிலை முடி

பாகிய விகாரம் எய்தியும் எய்தாதும் இயல்பாயும் முடியும்.

உ-ம்:—ஒருகல்; சீனா, துடி, பறை, ஞாண், தூல், மணி, யாழ், வட்டு எனவரும்.

இருகல், இரண்டுகல்; சீனா, துடி, பறை, ஞாண், தூல், மணி, யாழ், வட்டு என ஒன்

பதின் காரும் ஒட்டுக.

ஒன்பதிற்குள் எனச் சென்றதேனும் வழக்கின்மையின் ஒழிக்க.

'நிலை' என்றதனால், மாட டேற்றுக்கு வலாத ஞகர யகரங்களின் முடிபு கொள் ளப்பட்டது.

(௭௨.)

சஎங், அதனிலே யுயிர்க்கும் யாவரு காலையும்
முதனிலே யொகர போவா சும்மே
ரகரத் துகாந் துவரக் கெடுமே.

இஃது, ஒன்று முதல் ஒன்பாங்கனோடு பொருட்பெயருள் உயிர் முதன்மொழி

முடியுமாதும் மேற்கூறிய யகரம் வேறுபட முடியுமாதும் கூறுகின்றது.

இ-ள்:—அதன் நிலை உயிர்க்கும் யா வருகாலையும் முதல்கிலை ஓகரம் ஒ ஆகும் -

அவ்வொன்று முதல் ஒன்பாங்கனோடு புணருமிடத்து உயிர் முதன்மொழி வந்த,

இடத்தும் யா முதல்மொழி வந்த இடத்தும் முதனிலை எண்ணாகிய ஒன்று என்பதன்

கண் ஓகரம் ஓகாரம் ஆம். ரகரத்து உகரம் துவரக்கெடும் - (அவ்விடத்து) ரகரத்து

உகரம் முற்றகெட்டு முடியும்.

எனவே, வழிநிலை யெண்களுள் உயிர்நிலை முதன்மொழி வந்த இடத்து முன்

கூறியவாறே இருவாற்றானும் முடியும்.

உ-ம்:—ஓரடை, ஓரரடை எனவும்; இருவடை, இருவாடை, இரண்டடை,

இரண்டாடை எனவும் உயிர் முதல் மொழிகளை ஒட்டிக்கொள்க.

யா முநீல்மொழி ஓர் யாழ் எனவரும்.

‘துவா’ என்றதனான், இரண்டு என்னும் எண்ணும் முன்று என்னும் எண்ணும்

செய்யுளாகத்து ஈரகை எனவும் மூவகை எனவும் முதல் நீண்டு வேறுபட முடியுமாறு

கொள்க.

‘அதனிலை’ என்றதனான் முதனிலை கீளாதே நின்று உரையும் கொட்டு ஏதாம், ஓராடை, ஓர்யாழ் எனவரும் முடியும் கொள்க. [ஏகாங்கை ஈரகைகள்.] (எக)

தொல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்.

சஅய, இரண்டுமுத லொன்பா னிறுதி முன்னர்
வழங்கியன் மா லென் கிளவி தோன்றின்
மகர வடிபொடு நிகரலு முரித்தே.

இஃது, இரண்டு முதல் ஒன்பான்கள் முன்னர் அனவு முதலிய முன்றற்கும் உரிய மா என்பது புணருமாறு கூறுகின்றது.

இ-ள்:—இரண்டு முதல் ஒன்பான் இறுதி முன்னர் - இரண்டு முதலாக ஒன்பது ஈறுகச் சொல்லப்படுகின்ற எண்களின்முன்னர், வழங்கு இயல் மா என் கிளவி தோன்றின் - வழக்கின்கண்ணே கிடக்கின்ற (விலங்கு மரம் முதலிய அல்லாத அனவு முதலியவற்றிற்குரிய)மா என்னும் சொல் தோன்றின்,மகர அனபொடு நிகரலும் உரித்து - (இயல்பாய் முடிதலேயன்றி மேற் கூறிய) மண்டை

என்னும் அளவுப்பெய ரோடு ஒத்து வேறுபட முடிவனவும் பெறும்.

உ-ம்:—இரண்டுமா, இருமா; மூன்றுமா, மும்மா; என ஒன்பதின் காலும் இவ்வாறு ஒட்டுக.

இரண்டு முதல் ஒன்பான் என்று எடுத்தமையின், ஒன்றற்கு ஒருமா என்னும் முடிபேயன்றி ஒன்றமா என்னும் முடிபு இல்லையாயிற்று. இவற்றுள், மிக்க எண் ணோடு குறைந்த எண்வருங்கால் உம்மைத்தொகையாகவும், குறைந்த எண்ணோடு மிக் கதுவரிற் பண்புத்தொகையாகவும் முடித்தார்என்க. ['ஏகாரம்' ஈற்றகை.] (எச)

சஅக. லனவென வருஉம் புள்ளி யிறுதிமுன்
உம்முங் கெழுவு முளப்படப் பிறவும்
அன்ன மரபின் மொழியிடைத் தோன்றிச்
செய்யுட் டொடர்வின் மெய்பெற நிலையும்
வேற்றுமை குறித்த பொருள்வயி னுன.

இது, லகார னகார ஈற்றுச் செய்யுள் முடிபு கூறுகின்றது.

இ-ள்:—ல ன எனவரும் புள்ளி இறுதி முன் - ல ன என்று சொல்ல வருகின்ற புள்ளியீற்றுச் சொல்முன், உம்மும் கெழுவும் உனப்பட பிறவும் - உம் என்னும் சாரியையும் கெழு என்னும் சாரியையும் உனப்படப் பிற சாரியையும், அன்ன மரபின் மொழியிடைத்தோன்றி செய்யுள் தொடர்வின் மெய் பெற நிலையும் - அப் பெற்றிப் பட்ட மரபினையுடைய மொழியிடைத் தோன்றிச் செய்யுள் மொழிகளைத் தொடர்ந்து சொல்லும் இடத்து மெய்மைபெற நிலபெற்று முடியும். வேற்றுமை குறித்த பொருள் வயின்-வேற்றுமை குறித்த பொருட்புணர்ச்சிக்கண்.

உ-ம்:—“வானவரி வில்லுந் திங்களும், கல்கெழு கானவர் ஈல்குறு

மகனே” எனவும்; “மாநீதிக் கிழவனும் போன்ம்” எனவும்; “கான்செழுநாடு” எனவும் வரும்.

‘மொழியிடைத் தோன்றி’ என்ற மிகையால், பிற ஈற்றுள்ளும் இச்சாரியைபெற்று முடிவடைகின்றன. துறைசெழு மார்தை, வனக்கெழு திருநகர் எனவரும்.

‘அன்னமாயின்’ என்றதனால், சாரியை காரணமாக வல்லெழுத்துப் பெறுதலும், அது காரணமாக நீலமொழியீறு திரிதலும், சாரியையது உகரத்தேடும், எகர நீட்சியும் கொள்க. பூக்கேழான், வனக்கேழ்திருநகர் என்று அவ்வாறு வந்தமை யறிக.

‘மெய் பெற’ என்றதனால், இச்சாரியைப் பேற்றின்னண் ஈற்று வல்லெழுத்து வீழ்ச்ச. [‘ஆன்’ இடைச்சொல், அகரம் சாரியை.] (எடு)

எழுத்ததிகாரம் - சூற்றியலகரப் புணரியல்.

நாடுக

சஅஉ. உயிரும் புள்ளியு மிறுதி யாகிக்

சூறிப்பிதும் பண்பினு மிசையினுந் தோன்றி
கெறிப்பட வாராக் குறைச்சொற் கிளவியும்
உயர்ந்தினை யகிறினை யாயிரு மருங்கின்
ஐம்பா லறியும் பண்புதொகு மொழியும்
செய்யுஞ் செய்த வென்னுங் கிளவியின்
மெய்யொருங் கியலுந் தொழிறொரு மொழியும்
தம்மியல் கிளப்பிற் றம்முற் றும்வருஉம்
எண்ணின் றொருநி யுளப்படப் பிறவும்

அன்னவை யெல்லா மருவின் பாத்திய

புணரிய னிலையிடை யுணரத் தோன்று.

இஃது, இவ்வதிகாரத்துப் புணர்க்கப்படா மொழிகள் இவை யென அவற்றை எடுத்து உணர்த்துகின்றது.

இ-ள்:—உயிரும் புள்ளியும் இறுதியாகி குறிப்பினும் பண்பினும் இசையினும் தோன்றி நெறிப்பட வாரா குறைச்சொல் கிளவியும் — உயிரெழுத்தும் புள்ளியெழுத் தும் ஈராகிக் குறிப்பின்கண்ணும் பண்பின்கண்ணும் இசையின்கண்ணும் தோன்றி ஒரு நெறிப்பட வாராக் குறைச்சொற்களாகிய உரிச்சொற்களும், உயர்நிலை அஃ திலை அ இரு மருங்கின் ஐம்பால் அறியும் பண்பு தொகு மொழியும்—உயாநிலை. அஃ திலை யாகிய அவ்விரண்டு திலையிடத்தும் உளவாய ஐந்து பாலிலையும் அறியவரும் பண்புத்தொகை மொழிகளும், செய்யும் செய்த என்னும் கிளவியின் மெய் ஒருங்கு ஓயலும் தொழில் தொகு மொழியும்—செய்யும் செய்த என்னும் பெயரெச்சச் சொற் றளின்படி ஒருங்குடக்கும் வினைச்சொல் தொக்க வினைத்தொகையும், தம்ஓயல் கிளப் பின்—(எண்கள்)தம்ஓயல்பு கிளக்கும் இடத்து, தம்முன் தாம் வரும் எண்ணின் தொகுதி உணப்பட பிறவும் அன்னவை எல்லாம்—(சிறுத்த சொல்லும் குறித்துவரு கிளவியுமாய் வாராது) தம்முன் தாம் வரும் எண்ணின் தொகுதியும் உட்பட்ட பிறவும் அத்தன்மைய வெல்லாம், மருவின் பாத்திய—வழக்கீடத்து மருவிடந்த இடத்துள்ளன. (ஆகலான் அவ்வாறே கொள்ளப்படும்.) புணர்இயல் நிலையிடை உணரத்தோன்று—புணர்ச்சிஇயன்ற நிலைமைக்கண் (அவற்றின் முடிபு) விளங்கத் தோன்று.

உ-ம்:—விண்வினைத்தது, கார்கறுத்தது, ஒல்லொலித்தது இவைகுறைச்சொற் கிளவி ஆயினமையின் முடிக்கப்படாவாயின;

விண்ணென விசைத்ததென இடைச் சொல்லோடுகூடிய
வழிப்புணர்க்கப்படும்.

கருஞ்சான்றான் என்றது பண்புத்தொகை. இது கரும் என
பண்புணரின்றது. கருஞ்சான்றானெனத் தொகையாயவழி
கருமென்பது கரியானெனப் பால்காட்டி நிற்கறவில்
புணர்க்கப்படாதாயிற்று.

கொல்யானை என்றது வினைத்தொகை. அதுவும் கொல்லெனத்
தொழின்மை உணரகின்றது. கொல்யானை எனத் தொகையாயவழி,
கொன்ற எனக்காலம் காட்டி நின்றமையின், புணர்க்கப்படாதாயிற்று.

ஓரொன்று என இது தம்முற்றும் வந்த எண். இது சித்தித்த
சொல்லும் குறித்து

நகல் தொல்காப்பியம்

கருணையின்

கருணையின் தொல்காப்பியம் இது கருணையின் தொல்காப்பியம்
என்புழிப் புணர்க்கப்படும்.

பெரிய அளவுக்குள்ளும் எந்தவிதமான உண்டாகலும் ஏற்படுகின்றதென்பதையும் அறியும்படி
அவர்களுக்கு உத்தேசமாகப் பரிந்துரைக்கப்பட்டிருக்கிறது. (அவர்களுக்கு உத்தேசமாகப்
பரிந்துரைக்கப்பட்டிருக்கிறது). (அவர்களுக்கு உத்தேசமாகப் பரிந்துரைக்கிறது)

வழங்கியன் மருங்கின் மருங்கே நின்றான் வினம்பிர். வியற்கையின்
வேறுபாட்டினால் வழங்கியன் மருங்கி னுடைய நன்மை முக்கல்
நன்மதி நாட்டத தெனமனார் புலவர்.

இ-ள்:- கிளர்த அல்ல செய்யுளுள் திரிகவும் - முன் எடுத்தேதான் அல்லதனை செய்யுளிடத்து வேறுபட வருவனவற்றையும், வழங்கு இயல் மருங்கின் மருவொடுதிரி

கவும் - வழக்கு நடக்குமிடத்து மருவதலோடு வேறுபட வருவனவற்றையும், விளம்பிய இயற்கையின் வேறுபடத்தோன்றின் - குழல் சொன்ன குழலியற்கையின் வேறுபடத்தோன்றின், கல்மதி காட்டத்து வழக்கு இயற்கையின் உயர்ந்தனர் ஒழுகல். கல்மதிவினது ஆராய்ச்சியான் வழக்கு இயற்கையின் அவற்றின் குழல் வேறுபாடுகையறித்து நடத்துக, என்மனார் புலவர் - என்ன குழல்புலவர் புலவர்.

உ-ம்:—தறவர்களின் துள்ளியல் தோடு, புண்ணையங்கானல், பொன்னாக்கினி, தூய் கண்ணி, காலம் பெருங்குழை என்ன இவை வேற்றுமைக்கண் அமரும் பெற்ற முடிந்தன.

“வேடிக்கை செலுத்தத் தால்பொரு நல்லிகை” என்பது தூதர் வீறு அத்தப்
பெற்ற முடிந்தது. முனவுமா, பிணவுசாய் என்பன அவ்வுழிக் கண் மென்க்காத்து
குறியதன் துறந்த சினைசெட்டு உலாம்பெற்று முகந்தன.

“அத்திசெய்து நீதிய மந்திரம் உரி” என்பது அசம் என்னும் நீதிமொழி பெண்
என்னும் விருமொழியோடு வேறுபடமுடிந்தது.

‘ஆயிசுட’ என்பது அவ்வென்னும் வகாவீது வேறுபடமுடிந்தது.

தடவுத்திரை, தடவுத்தொன், என்பன உரிச்சொல் முடிபு.

‘அருமருக் தன்மை’ என்பாவது அருமருத்தான் என அருவியாய் முடிந்தது
செய்து உலாடு என்பதும் அது.

பாதிநினைப்பதும் அது. கிதவும் அன்ன. (உணர்க்தனர் என்பது இத்திரை
விவரிப்பதும்.)

ஒவ்வொருவது குற்றியலகாரப் புணரிபல் முற்றுந்

நிழிநிழிகாரம் இளம்பூரணத்தால் முற்றுப்பெற்றது.